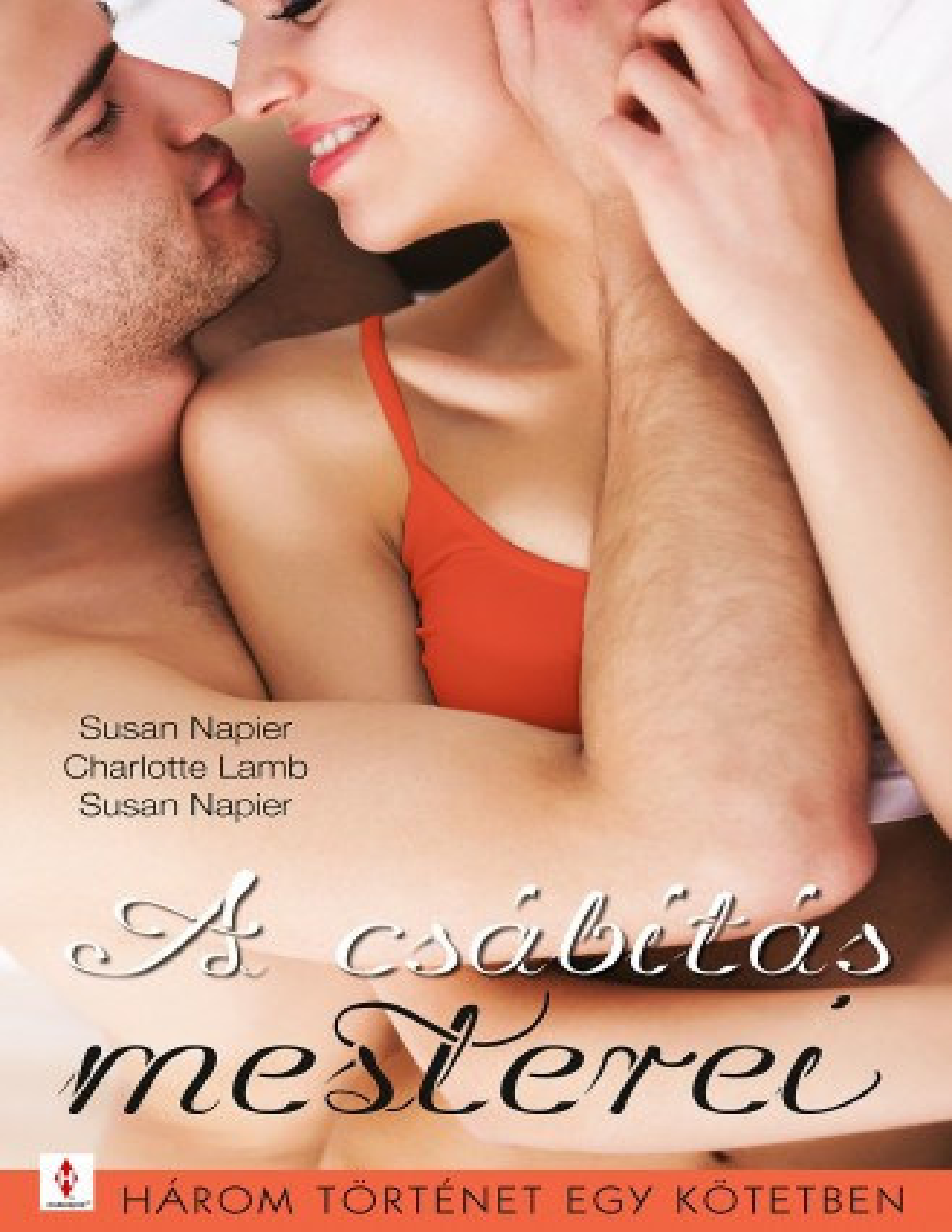

Susan Napier
Charlotte Lamb
Susan Napier

A csábítás mesterei

HÁROM TÖRTÉNET EGY KÖTETBEN

A csábítás mesterei

Susan Napier & Charlotte Lamb
HarperCollins (szept 2018)

Címke: romantikus

Susan Napier: Ezt a meccset én nyerem meg

Andrew Bishop, a befolyásos bankár az unalmas, gazdag Clarissa Paine-t akarja feleségül venni. Életvidám unokaöccse szeretné ezt megakadályozni, ezért az eljegyzési vacsorára meghívja Kitty Kendon színésznőt. A lánynak a végzet asszonyát kellene eljátszania, hogy Andrew számára kiderüljön, mit mulasztott el tervezett házasságával. Látszólag minden biztatóan alakul: Andrew-t akarata ellenére erősen vonzza a lány, s egyszer csak szenvedélyesen megcsókolja a könyvtárban. Egy dolgot azonban nem terveztek előre: Kitty beleszeret a vonzó férfiba…

Charlotte Lamb: Szigorúan ellenőrzött szerelem

A nők kedvenceként ismert Alan Martellt, a londoni nagyvilági körök üzletkötőjét gazdag nagyanyja egy nap fölszólítja, hogy fél éven belül nősüljön meg, és lehetőleg minél hamarabb változtasson eddigi életvitelén. Alant azonban tökéletesen hidegen hagyja az örökség. Caroline Ramsgate iránti szenvedélye minden más érzést elhomályosít benne, ezért nagyanyja feltételeivel egyáltalán nem törődik. De hogy fogja meggyőzni szándéka tisztaságáról Caroline-t, hiszen valóban nagyon szereti, és vele akarja leélni egész életét…?

Susan Napier: Túlvilági üzenet

Az akarat és az önfegyelem már annak idején nagy segítségére volt Grace-nek, amikor még modellként kereste kenyerét. De mióta örökölt egy céget, s az üzleti világ hírhedt „cápája” vadászik rá, még többször kerül nehéz helyzetbe. Ilyenkor mintegy vigaszt merít azokból a csodálatos virágokból, amelyek a dolgozószobáját díszítik. A csokrokat egy névtelen

hódolója küldi rendszeresen, akinek a személyét Grace sokáig nem is kutatja. Aprócska örömforrásnak tekinti ezt az aprócska titkot, pedig sokkal nagyobb boldogság vár még rá…

Susan Napier

Ezt a meccset én nyerem meg

Charlotte Lamb

Szigorúan ellenőrzött szerelem

Susan Napier

Túlvilági üzenet

Tartalom

Susan Napier

Ezt a meccset én nyerem meg

1. FEJEZET

– Vetkőző táncosnő, Andrew! Az a nő vetkőzőművész! – Adelaide Bishop hangja remegett a dühtől.

– Az a lány színésznő, anyám, és nem vetkőzőművész – javította ki Andrew az édesanyját, szinte oda sem figyelve, aztán újra belemerült a reggelizésbe és az újság gazdasági rovatába.

– Olyan színésznő, aki vetkőzőművészt alakít. Számomra a kettő egy és ugyanaz – felelte Adelaide ingerülten. Andrewt sokkal kevésbé rázta meg a megdöbbentő hír, amelyet unokaöccse, Tom röviddel ezelőtt közölt velük. – Az a nő közönség előtt vetkőzik. Az efféle fellépéseket aligha lehet színművészetnek nevezni. – Az asszony keskeny, hatvanegynéhány éve ellenére meglepően ránctalan arcára feszültség ült ki, amikor fia válaszra sem méltatta. – Andrew, figyelsz rám egyáltalán?

– Természetesen figyelek. – Andrew türelmesen rámosolygott az édesanyjára. Szabályos vonású, vonzó arcú, döbbenetesen világoskék szemű férfi volt. Halántékának ősz tincsei elütöttek egyébként még fekete hajától, s az ördög szarvára emlékeztettek, mintegy figyelmeztetve azokat,- akik túlságosan bedőlnének bájos mosolyának: ez a férfi minden, csak nem angyal.

– Úgy veszem észre, téged nem izgat túlságosan, hogy az unokaöcséd olyan nőt vesz el, aki pénzért vetkőzik.

– Az természetesen nem volna helyes, de azt hiszem, feleslegesen aggódsz a miatt a lány miatt.

– Feleslegesen? Tom már meg is kérte a kezét! Lánynak pedig egyáltalán nem nevezném. Majdnem három évvel idősebb, mint Tom, a tapasztalatait illetően meg alighanem tíz évvel előtte jár. Biztosan a nő

ötlete volt, hogy tartsák titokban a kapcsolatukat. Tomnak nem jutott volna eszébe, hogy így rászedjen bennünket. Teljesen belebolondult abba a nőszemélybe. Vajon miért pont erre a hétvégére hívta meg? Megmondom neked, hogy miért, Andrew: zsarolni akarnak bennünket. Ha az a nő is itt lesz az eljegyzésen, természetesen mindenki azt fogja feltételezni, hogy helyeseljük ezt a kapcsolatot. – Adelaide átható pillantást vetett a fiára. – Holnap este jónéhány fontos és befolyásos barátunk is itt lesz. Mit mondjak nekik, ha érdeklődni kezdenek a nő iránt? Talán azt, hogy ez Kitty, a vetkőzőművész, az unokám menyasszonya? Megalázó! Ki tudja, mit ki nem derít majd róla a sajtó? Hallottad, mit mondott Tom: a nő semmit sem tud a családjáról, de nem is érdekli a dolog. Már a neve is kétes származásra vall. A Kittyről rögtön a Kitekat, tudod, az a macskaeledel jut az ember eszébe. Ugyan ki nevezné el a lányát egy macskatápról? És Tom még azt várja tőlem, hogy áldásomat adjam rájuk!

– Azzal biztosan tisztában van, hogy ez nem lesz egyszerű – felelte Andrew barátságtalanul, és óvatosan aranyórájára pillantott, amelyet szálkamintás, tengerészkék öltönye mellényére erősítve viselt egy finom aranyláncon. Gondolatai már a percre beosztott nap során elintézendő feladatai körül jártak. – Tom éppen most számol be a dologról Sharonnak. Az ő ellenkezése sokkal többet nyom majd a latban, mint a miénk.

– Ugyan, Sharon! – Adelaide nem volt nagy véleménnyel a menyéről. – Sharonnak semmi hatása nincs a fiára. Mindig is túlságosan engedékeny volt. Alighanem azt mondja majd Tomnak, nagy öröm a számára, hogy megismerheti ezt a kalandornőt. Később aztán természetesen mindenben mellénk áll majd.

Természetesen. Adelaide-del csak nagyon bátor nők vagy nagyon bátor férfiak mertek nyíltan szembeszállni. Andrew éppen ezért nem is igazán hitte, hogy Tom komolyan gondolja ezt a házasságot. A fiú anyja gyengéd természetét és apja üzleti érzékét örökölte, s az összeütközések elől, ha csak lehetett, kitért. Nem csoda, hogy Adelaide a nőt hibáztatja mindenért.

Andrew felállt. – Biztos vagyok abban, hogy a lehető leghelyesebben cselekszel majd, anyám. Mint mindig. – Homlokon csókolta édesanyját,

és megnyugvással töltötte el, hogy bízvást átengedheti neki a családi ügyek intézését.

– Késő délután is lesz még egy tárgyalásom – fűzte hozzá, már kezében fekete aktatáskájával –, úgyhogy ne várj haza fél nyolc előtt.

– Vacsoránál azonban már itt kell lenned, Andrew – mondta Adelaide szigorúan. – Meg kell értetnünk ezzel a nővel, hogy semmi keresnivalója közöttünk, és hogy semmi sem kényszeríthet bennünket arra, hogy befogadjuk a családunkba.

Andrew beült az ezüstszürke Mercedes hátsó ülésére. Némiképp együttérzett Tom társadalmi felemelkedésre vágyó színésznőjével. Tulajdonképpen lényegtelen, hogy csak alattomos, szívtelen nőszemélye, vagy valóban őszintén szereti Tomot, mert Adelaide-del semmiképpen sem veheti fel a versenyt. A felsőbb társadalmi réteg nem ugyanolyan fegyverekkel, de éppen olyan hatásosan harcol, mint az utca népe. Adelaide Bishop ráadásul remekül ért az ilyen harchoz.

Andrew kivett néhány papírlapot az aktatáskájából, és felsóhajtott. A vacsora minden bizonnyal nagyon unalmas és barátságtalan lesz, de a család fejeként részt kell vennie, s be kell vetnie kíméletlen és kiművelt megfélemlítési módszerét. Andrew az elmúlt tíz évben egyre nagyobb befolyásra tett szert az újzélandi pénzvilágban, s eközben megtanulta, hogyan kell szelídséggel álcázni a kíméletlenséget. Ellenfeleit sokáig a hatalmi biztonság érzetében ringatta, aztán működésbe hozta a csapdát. Andrew becsvágyának köszönhetően mára a Rex és Bishop Új-Zéland vezető kereskedelmi bankja lett, a Bishop család vagyona pedig minden korábbit túlszárnyalt. Ha Tom barátnője nem lenne hajlandó azonnal szakítani szerelmével, még mindig megpróbálkozhatnak azzal, hogy pénzt ajánlanak neki.

Andrew még nem találkozott olyan nővel, akinek ne tudta volna első pillantásra felbecsülni és ki is fizetni az értékét, már ha akarta. Semmi szükség tehát az aggodalmaskodásra!

Kathleen Kendon, akit mindenki csak Kittynek szólított, jólesően kinyújtóztatta a tagjait, miután kiszállt a piros sportkocsiból. A meleg

motorháztetőre támaszkodva nézegette a házat, amely előtt leállította az autóját. Nem is ház, inkább kúria, gondolta, és várakozásteljesen elmosolyodott. A fehérre meszelt, háromemeletes, gyarmati stílusban épült ház egy gondosan ápolt, nagy kertben állt, amelyben tágas, frissen kaszált füves területek és művészien elhelyezett virágágyások váltogatták egymást. A birtokot magas fal vette körül, mellette bokrok és fák oltalmazták a lakókat a kíváncsi tekintetek elől. A behajtó vörös murváját tisztára gereblyézték egészen a széles márványlépcsőig, amely magas, fehér oszlopoktól övezve vezetett a sárgaréz veretes bejárati ajtóig. A fedett bejárat mindkét oldalán három ablak volt, színükben ízlésesen elütő, sötétkék ablaktáblákkal, amiből arra lehetett következtetni, hogy a ház belső beosztása éppen ennyire szigorúan szimmetrikus.

– Tetszik? – Tom Bishop megkerülte a kocsit, és odament Kittyhez. Egyik kezében a lány meglehetősen ütött kopott útitáskáját vitte, a másikban saját háromrészes, szürke öltönyének zakóját.

Kitty oldalra biccentette a fejét, aztán évődve megszólalt:

– Nincs meg ugyan benne a Stanton Street 38. egyedülálló varázsa, de azért egy hétvégét valószínűleg kibírok majd itt.

Tom felnevetett. Kitty négy barátjával a belváros egyik lepusztult részében lévő házban lakott, amelyet szintén fehérre meszeltek, s ugyancsak fából készült, de ezzel ki is merült minden hasonlóság Tom szülőházával. A háztulajdonos, akinek az utcában több, hasonlóan düledező háza volt, nem akart a helyreállításra költeni. Azt remélte, hogy valamikor szép haszonnal egy épületbontással foglalkozó vállalatnak adhatja majd el az ingatlanait. Bármilyen ütött kopott is volt azonban a 38. szám alatti ház, a lakók közötti barátság Kitty otthonává varázsolta, élete eddigi huszonhárom évének első otthonává.

– Nem megyünk be? – kérdezte a lány, látva, hogy Tom nem mozdul. – Vagy úgy tervezed, hogy sátrat állítasz fel nekem a kertben, tönkreteszed ezt a pompás szimmetriát?

Tom arcáról eltűnt a mosoly. Kissé idegesnek látszott. – Kitty, van egy kis…

– Valaki figyel minket.

Tom megfordult, és megkönnyebbült, amikor észrevette, hogy egy férfi áll az ajtóban.

– Ó, ez Seth.

– A komornyikotok? Nem annak látszik – jegyezte meg Kitty, és ringó léptekkel az ajtóhoz indult. A lépcső tetején álló férfi ugyan a hagyományos egyenruhát viselte, de alacsony volt és izmos, vastag nyakú, ősz, göndör hajú, apró szeme szürkén csillogott.

– Tulajdonképpen több is komornyiknál – mondta Tom, aki gyorsan Kitty nyomába eredt. – Várj egy pillanatot, Kitty, mondanom kell valamit.

Kitty megállt és elmosolyodott, amikor észrevette a Tom vonzó arcára kiülő aggódást.

– Ne izgulj, Tom, nem foglak lejáratni. Tudom, hogyan kell finom társaságban viselkedni.

Kitty rájött már, hogy Tom ismeretségük néhány hónapja alatt soha nem vitte olyan helyre, ahol családjával vagy barátaival találkozhatott volna. A lányt ez inkább szórakoztatta, semmint hogy sértette volna. Megérezte, hogy Tom azért tartja titokban a kapcsolatukat, mert őt akarja védeni, s nem azért, mert szégyelli. Hosszú időbe telt, amíg a fiú rájött, hogy Kitty rendkívül öntudatos ifjú hölgy, aki bármilyen társaságban megállja a helyét.

A lány érezte, hogy Tom éppen azért tartja őt ennyire vonzónak, mert egészen más, mint a fiú ismeretségi köréhez tartozó nők. Tom tavaly kitüntetéssel végezte az egyetemen az üzemgazdász szakot, s most elindult felfelé a ranglétrán, hogy egyszer majd felérjen a csúcsra, a családi bank elnöki székébe. Kittyt lenyűgözte, mennyire tisztában van Tom azzal, milyen utat kell bejárnia. Hogy ezen az úton nyilván neki is végig kell kísérnie a fiút, az legalább annyira hízelgett Kittynek, mint amennyire meglepte. Tom nagyon kedves, ugyanakkor nagyon régimódi ember is volt. Egy Kitty féle nő alighanem csak akadályozná gondosan megtervezett pályafutását.

Tizennégy éves kora óta, amikor a maguk teljességében kibontakoztak nőies formái, Kitty mindig is nagy feltűnést keltett a férfiak körében. Nemcsak lángolóan szőkés vörös hajának, fénylő szemének és selymes

bőrének köszönhette a Kitty becenevet, hanem annak is, hogy cica módra kedvelte a kényelmet, s a macskákhoz hasonlóan ragaszkodott a függetlenséghez.

– Tudom, hogy tudsz viselkedni, Kitty – adott neki sebtiben igazat Tom, miközben felfele haladtak a lépcsőn –, de…

– Ha zavarba jönnék, akkor még mindig elővehetem a színészi eszközeimet, nem gondolod? – Kitty bátorítóan a fiúra mosolygott. Kiváló utánzóművész volt. Csak tíz percig kellett figyelnie valakit, és máris képes volt az illető tökéletes utánzására. Eseményekben gazdag élete során már számos nehéz helyzetből sikerült magát kimentenie azzal, hogy lemásolta a vele szemben ülő személyiségét, vagy éppen emlékezete gazdag tárházából idézett fel egy megfelelő jellemet. Biztos fellépésének éppen ez a tehetsége volt az egyik magyarázata.

– Kitty – kezdte újra Tom, mély hangjából némi rimánkodás hallatszott ki. A komornyik azonban félbeszakította.

– Tom úr, Bishop asszony már jóval korábban várta önöket délutáni teára.

– Igen, tudom. Feltartottak minket – felelte Tom, és átadta Sethnek Kitty útitáskáját. Ökölvívókeze van, gondolta a lány, amikor észrevette, milyen laposak a komornyik ujjperecei.

– Úgy érti, én tartottam fel – szólalt meg Kitty. – A belső órám sajnos mindig késik, különösen pénteken.

– Seth, a hölgy Kitty Kendon.

– Kendon kisasszony. – A komornyik végigmérte a csinos ifjú hölgyet, aki nyugodtan nézett vissza rá őzbarna szemével. Sethnek nem sokat meséltek Tom váratlanul feltűnt jegyeséről, a hallottak alapján azonban egészen másnak képzelte a lányt.

A férfit meglepte, hogy Kitty alig-alig festette ki magát, még rúzst sem rakott fel, és mégis nagyon szép. Magas lány volt, lapos szandálja ellenére is néhány centiméterrel kísérője fölé magasodott.

– Cipő nélkül egy nyolcvan – mondta Kitty halkan. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha Seth elmosolyodott volna.

– Nagyanyja a szalonban várja, Tom úr. Kendon kisasszony táskáját a rózsaszín szobába viszem.

– Köszönöm. Gyere, Kitty! – Seth felment az előcsarnok jobb oldalán induló, lendületes ívű márványlépcsőn, Tom pedig magával húzta Kittyt a fehér csempével kirakott előcsarnokba, ahol ősrégi, nagy vázákban tarka virágcsokrok pompáztak.

Tom keze már az előcsarnok végéből nyíló nagy, kétszárnyú ajtó rézkilincsén volt, amikor hirtelen lecövekelt.

– Kitty, ugye nem hagysz cserben?

– Természetesen nem – felelte Kitty kissé ingerülten.

– Most már nincs idő arra, hogy mindent elmagyarázzak. Korábban kellett volna megtennem. Kérlek, Kitty, csináld végig!

– Rendben van. – Kitty még szeretett volna valamit mondani, de Tom már kinyitotta az ajtót. A négyzet alakú, magas helyiség, amelybe beléptek, még nagyobbnak tűnt a krémszínű padlószőnyegtől és a krémszínűre festett falaktól. A szoba hűvös szigorát sötét fából készült, súlyos bútorok, a kárpitozás élénk színei és a falakon lógó képek oldották. A helyiség másik végén üvegajtók nyíltak a teraszra és egy nagy úszómedence felé. A teraszajtó előtti apró kanapén ülő két asszony fagyos tekintettel nézett feléjük.

Jó ég, gondolta Kitty, miközben az ezüstszürke hajú asszony felé közeledtek. A nyári nap nyomasztó hősége ellenére az idős hölgy nehéz selyemből készült, halványkék kosztümöt viselt, hozzá illő blúzzal. Vékony, mint egy paszulykaró, és a jól ápolt körme hegyéig előkelő, gondolta Kitty. Hirtelen szakadtnak érezte magát egyszerű nyári ruhájában, amely viszont legalább kényelmes volt. Rideg külseje ellenére Tom nagyanyja alighanem majd elpusztul a zárt kosztümben. Finom vonású, jól festett arca épp olyan ridegnek tűnt, minta kosztümje. Világoskék szemének fagyos pillantásából kiolvasható volt, hogy ezt az asszonyt nem lehet könnyen megnyerni. A fiatalabb nő nem volt ennyire karcsú, sötétbarna haja és olyan mogyoróbarna szeme volt, mint Tomnak. Megközelíthetőbbnek tűnt az idős dámánál.

– Bocsássátok meg, hogy nem értünk ide teára – mondta Tom. – Kitty még nem volt kész, amikor érte mentem. Bemutathatom nektek Kitty Kendont? Kitty, a hölgy a nagyanyám, Adelaide Bishop, ő pedig az édesanyám, Sharon Bishop.

Kitty mosolyogva üdvözölte a két asszonyt, s azon gondolkodott, miért hallgatta el Seth előtt, s miért vallotta be a családjának Tom az igazságot.

– Kendon kisasszony. – Adelaide Bishop tetőtől talpig végigmérte Kittyt. Ha a lány eddig azt gondolta, hogy nem megfelelő az öltözéke, most már egyenesen meztelennek érezte magát.

Végül is lassan ideje, hogy hozzászokjam, gondolta gúnyosan, és türelmesen mosolygott. Néhány nap fényűzésért készséggel elviselte ezt a mustrát.

– Szólítsd Kittynek, nagymama – szólt közbe nem túl tapintatosan Tom. Adelaide fájdalmas arckifejezése elárulta, hogy az idős hölgy soha életében nem szólított senkit a becenevén.

– Valójában Kathleennek hívnak – mondta Kitty szelíden.

– Ír származású?

– Nem tudom biztosan – felelte Kitty őszintén, rámosolygott Sharon Bishopra, s meglepetéssel vette tudomásul, hogy az asszony halványan viszonozza a mosolyát. – Örülök, hogy megismerhetem önöket. Tom már sokat mesélt magukról – hazudta udvariasan a lány, a fiú ugyanis mindössze annyit mondott neki, hogy nagyanyja uralkodó személyiség, édesanyja sokkal visszafogottabb, nagybátyja pedig, akinek a hétvégén tartják az eljegyzését, a munka megszállottja, aki nagyon komolyan veszi családfői kötelességeit.

– Nekünk is sokat mesélt magáról, Tom – válaszolta hasonló udvariassággal Adelaide Bishop. – Üljön le, Kendon kisasszony. A teához már túl késő, egy italhoz pedig még túl korán van. Talán mesélhetne valamit magáról, mielőtt fürdőt vesz, és átöltözik vacsorához.

Kitty leült egy ódon, szatén huzatú karosszékbe. Szórakoztatta, hogy az elhangzott meghívást többféle módon is lehetett érteni. Ha túlságosan érzékeny volna, most arra kellene gondolnia, hogy megdorgálták a késésért, illetlennek találták a ruháját, és kétségbe vonták a tisztaságát.

– Azt hallottam, maga színésznő, Kendon kisasszony – szólalt meg hosszabb szünet után Adelaide Bishop.

– Kitty, nagyanyám – kotyogott bele fölöslegesen Tom.

Adelaide összeszorította az ajkát, amitől előtűntek a festékkel gondosan kendőzött ráncai. Valamikor nagyon szép lehetett, gondolta Kitty, most pedig a szépségápolás minden eszközével harcol az öregség ellen.

– Kérem, szólítson Kathleennek – mondta Kitty, és figyelmeztető pillantást vetett Tomra, a fiú azonban egyszerűen csak megvonta a vállát.

– Kathleen. – A gőgös hanghordozástól idegenül csengett a név. – Tom mesélte nekünk, hogy maga színésznő.

Ahogy Adelaide a színésznő szót kimondta, az mindent elárult. Tom biztosan beszámolt neki Kitty önálló estjéről. A lány ugyan nem szégyellte a dolgot, de tekintettel nagyanyja megkövült erkölcsi nézeteire, Tomnak nem kellett volna ennyire őszintének lennie.

– Tulajdonképpen nem vagyok valódi színésznő – fogott bele Kitty annak elmagyarázásába, hogy utánzási tehetsége révén került színpadra. – Egyesek színésznőnek neveznek, mások modellnek, de mindkettő csak körülírja azt, amit valójában csinálok.

Ahogy ezeket a szavakat kimondta, Kitty hirtelen elhallgatott, Adelaide Bishop. rosszalló arckifejezéséből ugyanis könnyedén kiolvashatta, mire gondolhatnak – és gondolnak is – a többiek. Ajjaj, hogyan lehet kíméletesen és dühbe gurulás nélkül egy idős hölgynek elmagyarázni, hogy ettől ő még nem rosszlány? Az meg még ennél is rosszabb lenne, ha a magyarázat védőbeszédnek hangzana. Kitty azon törte a fejét, hogyan köszörülhetné ki a csorbát, közben segélykérő pillantást vetett Tomra, s értetlenül vette észre, hogy a fiú elégedett képet vág. Mi folyik itt tulajdonképpen?

A következő félórában csak úgy záporoztak Kittyre a múltjára és jelenére vonatkozó kérdések. Nem beszélgettek vele, hanem kihallgatták. Tom meg csak állt ott, sorsára hagyva barátnőjét.

Kiderült, hogy szüleit, akikről a lány igen keveset tudott, hároméves korában egy autóbaleset során elveszítette, hogy rajtuk kívül nem voltak

rokonai, ezért állami gondozottként egy kis árvaházban nőtt fel, s hogy amióta tizenhat évesen kikerült az iskolából és az árvaházból, egyetlen foglalkozást sem gyakorolt egy évnél tovább.

A kínos percek alatt Kittynek rettenetesen össze kellett szednie magát. Nem volt érzékeny alkat, Adelaide Bishop viszont sértő módon viselkedett vele. Udvariasan és tapintatosan ugyan, de mégiscsak lerohanta Kittyt, aki csak úgy tudott ellene védekezni, ha udvariatlan volt, s ezzel csak még jobban megerősítette az öreg hölgy előítéleteit. Kitty eddig kevés olyan emberrel foglalkozott, akit ne tudott volna elfogadni, s még kevesebb olyannal, akik őt ne fogadták volna el. Adelaide Bishop azonnal bekerült mindkét csoportba. Vajon miért? Kitty azt sem értette, miért érzi úgy, hogy miközben Sharon Bishop ugyanolyan harapós kérdéseket tesz fel neki, mint az anyósa, ő nem annyira rosszindulatú, mint az öregasszony.

Ha Kitty nem lett volna annyira magabiztos, már régen elveszítette volna a bátorságát. A lány jól tudta, az önbecsülés a legfontosabb, büszkeségében azonban így is megsértették. Már csak azért is, mert Kitty bizonytalanul úgy. érezte, szándékosan hozták ilyen helyzetbe.

Adelaide Bishop elégedett mosollyal felemelkedett, s figyelmeztetően megjegyezte, ideje lesz átöltözni vacsorához.

– Vacsoránál megszoktunk bizonyos formaságokat, Kendon kisasszony. De azért ne zavartassa magát, ha nincs alkalomhoz illő öltözéke. Megértjük.

Ez a leereszkedő megjegyzés már fájt.

– Ó, sok ruhát hoztam magammal – hazudta Kitty, és elmosolyodott. – Tudom, hogy a rikító narancsszín nem illik a hajamhoz, de hát annyira szeretem az élénk színeket, és így legalább feltűnő vagyok!

Adelaide Bishop arca egy árnyalattal halványabb lett. Most először támadt neki nyíltan Kittynek.

– Remélem, megérti, hogy már régóta vártuk ezt az ünnepi alkalmat, amely csakis Clarissa és Andrew ünnepe lesz. A maga eljegyzését Tommal holnap semmiképpen sem jelentjük be, sem hivatalosan, sem magánjellegűen. Maga tehát vendég ebben a házban, és ennek

megfelelően fog viselkedni. Ami a családunkat illeti, számunkra nem létezik a maguk eljegyzése. Részemről nagyon örülök annak, hogy Tom még nem vett magának gyűrűt. Gondolkozzon el ezen, Kendon kisasszony!

Kitty magánkívül volt a csodálkozástól, Adelaide Bishop pedig elhagyta a helyiséget. Tom anyja is követte, miután ideges mosolyt küldött a fia felé. Kitty most már mindent értett. Őzbarna szeme dühösen villant Tomra.

– Kitty, én megpróbáltalak figyelmeztetni. – Tom egy lépést hátrált, és védekezően felemelte a kezét.

– Csak nem elég nyomatékosan – felelte a lány dühösen. – Megkérdezhetem, ki adta be a vén boszorkánynak, hogy mi jegyesek vagyunk?

Nagyanyja eme leírására Tomnak nevetnie kellett.

– Tényleg sajnálom, Kitty. Nem mentem volna bele, ha nem lettem volna biztos abban, hogy fel tudod venni vele a versenyt. Te vagy az egyetlen nő, akinek esélye van vele szemben.

Kitty összevonta a szemöldökét, amint beigazolódni látta a gyanúját.

– Nem tudom, hogy ezt bóknak vagy sértésnek vegyem-e, de ha már csatába megyek miattad, kedves Tom, annyi jogom talán lehetne, hogy tudjam, miért van rá szükség?

– Igen, hogyne – mondta Tom komolyan. – Úgy gondoltam, esetleg nem segítettél volna nekem, ha előre megmagyarázom. – Gyámoltalan mozdulatot tett, s Kitty haragja azonnal elpárolgott. Édes Kitty, gondolta a fiú, milyen kemény és mégis milyen gyermeteg. Tulajdonképpen gazembernek kellene tartania magát, Tom azonban mégsem érzett így. Kitty nem is sejti, mennyire kihasználják.

– Gyere velem! Megmutatom a szobádat, és beszélgetünk is. Most hogy láttad nagyanyámat bevetés közben, bizonyára meg fogsz érteni. Van ugyanis egy lány, Kitty. Te vagy az egyetlen ember, aki segíteni tud nekem.

2. FEJEZET

Kitty bíráló tekintettel vizsgálgatta magát a tükörben. Valami nem volt rendben a piros ruhával. Az aranycipővel vagy az övvel van baj? Vagy esetleg a merész kivágással, ami a ruha karcsú tulajdonosán nem is hatott annyira merésznek?

Kitty lemondóan megfordult. Hogyan is dönthetné el, amikor semmi érzéke sincs a ruhákhoz. Vásárláskor általában valamelyik barátnőjére bízta magát, így aztán különböző ízlésvilágok tarka összevisszasága alkotta a ruhatárát, amelynek darabjai egyáltalán nem illettek egymáshoz.

Azt azonban meg kellett hagyni, hogy a sálakkal remekül tudott bánni. Most is egy kézzel festett selyem sálat viselt a derekán. Rikító zöld színének tulajdonképpen rettenetesen ütnie kellett volna a ruha pirosát, de nem így volt. Ruhadarabjai közül egyedül a sál volt Kittyé, az összes többit, az alsóneműket kivéve, lakótársaitól kölcsönözte.

A bőrdíszműves fiú a lakóközösség másik férfi tagjával, Jefffel egy iparművészműhelyben dolgozott. Az aranyműves Jeff egy arany karórát kölcsönzött Kittynek, amelyet a lány tudta nélkül húsz perccel előre állított, mert Kitty mindig mindenhonnan elkésett.

Kitty kipakolta a fésülködőasztalra a szinte még érintetlen tégelyeket és tubusokat, és gondterhelten nézegette őket.

Csak ritkán használt szépítőszereket, ha nem dolgozott. Ma esti feladata azonban munka. Tulajdonképpen haragudnia kellene Tomra, amiért becsapta, Kitty azonban túlságosan jószívű volt ahhoz, hogy cserbenhagyja a fiút, hiszen láthatóan rettenetesen nagy szüksége van rá.

Tom halálosan beleszeretett egy lányba, aki tökéletesen hozzá nem illő volt. A szeretetre méltó, ártatlan, szelíd és érzékeny, tizenkilenc éves Anna az aucklandi zeneakadémián tanult hegedűszakon. Családja társasági szempontból teljesen jelentéktelen volt, a pénzükről már nem is beszélve. Tomon látszott, hogy nagyon szerelmes. A máskor gondtalan és öntudatos fiatalember most idegesen le s föl járkált a vendégszobában.

Anna nem tudna megküzdeni azzal a megsemmisítő ellenségességgel, amelyet Tom nagyanyja éreztetne vele, ehhez nincs elég önbizalma.

Tomnak olyan megoldást kellett keresnie, amellyel a Bishopok legalább valamennyire jóindulattal fogadják a lányt.

Ekkor találkozott a fiú az erős, független és öntudatos Kittyvel, aki úgy bánt vele, mintha az öccse lenne. Ő az egyetlen nő, aki Tom nagyanyjával felveheti a versenyt.

– Ezenkívül szegény, ismeretlen színésznő vagyok – fűzte hozzá nyersen Kitty –, aki tökéletesen alkalmas arra, hogy félelmet és ijedséget váltson ki magas körökben. Ha útilaput kötsz a kis cafka talpára, a családod oly mértékben megkönnyebbül majd, hogy örömujjongásban tör ki, amikor megpillantja a kedves, nyugodt, jólnevelt zenész kislányt.

– Igen, valahogy így – ismerte be Tom. – Pontosan így.

A terv ugyan merész volt, s a hiányosságairól köteteket lehetett volna írni, de Tomnak nem volt veszítenivalója, Kittynek pedig még annyira sem. A lányt ráadásul még szórakoztatta is, hogy egy ilyen lehetetlen alakot kell eljátszania.

– Csak ezen a hétvégén, Kitty. – Tom észrevette a lány huncut arckifejezését. – Anyám ebben a kérdésben nem fog állást foglalni, Andrew azonban igen sajátosan viselkedik, ha érzelmekről van szó. A kellemetlen dolgokat, mint például a megfelelő házastárs kiválasztását, általában átengedi a nagyanyámnak. Ha azonban azt gondolja, hogy a viselkedésem árthat a család vagy a bank hírnevének, akkor bizonnyal hatalmi szóval lép majd közbe.

– Ez azt jelenti, hogy Andrew menyasszonyát a nagyanyád választotta ki? – kérdezte Kitty hitetlenkedve.

– Ez a családi hagyomány. Nagyanyám hozta össze a szüleimet, és Dianát meg a férjét is. Andrew és Clarissa eljegyzése után azonnal teljes erőből rám fog figyelni. Andrew harminchat éves, ideje és ereje nagy részét a banknak szenteli. A megfelelő jelöltek kiválasztását tehát átengedte a nagyanyámnak, s aztán közülük választott ki magának egyet. Clarissa családját évek óta ismerjük. Nagyanyám tökéletesen összeillőnek tartja őket.

– Undorító – jelentette ki Kitty határozottan. – Téged már eddig is régimódinak tartottalak, a nagybátyád viszont alighanem még mindig a

középkorban él!

Tom gondosan megválogatta a szavait, láthatóan kedvező megvilágításba akarta helyezni a nagybátyját.

– Nem viselkedhet másképp, hiszen pénzügyi körökben nagyon fontos a jó hírnév. Andrewt valószínűleg ridegnek és visszafogottnak fogod találni, valójában azonban nagyon kedves és előzékeny tud lenni, a ruhákat illetően pedig rendkívül jó az ízlése.

Kitty meglehetősen zavaros képet alkotott magának Andrewról, mindenesetre igencsak nyárspolgárinak képzelte.

Kitty saját maga is meglepődött azon, hogy elkészült, amire Tom érte jött, hogy lekísérje a vacsorához.

– Micsoda? Se frakk, se csokornyakkendő? – kérdezte nevetve, amint meglátta Tomot könnyű, szürke öltönyében. – És vacsorára szólító gongütés sincs? Hova kerültem?

– Minden szobában van óra. – Tom mosolyogva figyelte, hogyan nézegeti Kitty a folyosó falán függő festményeket.

– Andrew értékes képeket és régi órákat gyűjt. Ez az egyetlen kedvtelése. Meg, természetesen az opera.

– Természetesen – felelte szárazon Kitty, aki még sohasem járt operában, s azon a véleményen volt, hogy az embernek a szíve szerint, nem pedig a pénztárcája alapján kell megítélnie a művészeteket. Az órákat egyenesen átkozott találmánynak tartotta.

– Hol van a szobád? – kérdezte Kitty kíváncsian.

Tom kacsintott.

– Sajnos a másik épületszárnyban. Nagymama gondoskodott arról, hogy ne eshessünk kísértésbe.

– Olyan, mintha magánzárkára ítéltek volna – jegyezte meg Kitty a sértődés legkisebb jele nélkül. Éppen ellenkezőleg, még tetszett is neki, hogy egyedül birtokolhat egy egész épületszárnyat. – Ez a vendégszárny?

– Nagyrészt. Csak Andrew lakik a tied melletti két szobában. Valószínűleg figyelmeztették, hogy éjszaka ne lépjen rá a nyikorgó padlódeszkákra – mondta Tom.

– Na, akkor majd rendezek egy kis alvajárást – felelte Kitty. Eszébe jutott a korszerűen berendezett fürdőszoba ellenkező oldalára nyíló ajtó. – A fürdőszobát azonban remélhetőleg nem kell megosztanunk egymással?

– Ne félj, Andrew nagyon visszafogott – válaszolta Tom.

– Miért nem veszel magadnak külön lakást? Vagy bérelhetnél is, hogy találkozhass Annával.

– De hát itt van az otthonom – felelte Tom annyira magától értetődően, hogy Kitty megirigyelte érte. Neki sohasem volt otthona. – Négy Bishop nemzedék élt itt a családjával. Ha olykor vitatkozunk is, mi, Bishopok összetartunk. Ezért akarom elérni, hogy nagyanyám áldását adja rám és Annára. Akkor ugyanis nagyanya érte fog küzdeni, nem pedig ellene.

Egészen addig, amíg Anna úgy táncol, ahogy a vénasszony fütyül, gondolta Kitty. Szegény lány! Tom ráadásul szándékosan elhallgatja előle, miféle családba kerül majd be.

Tom megállt a lépcsőn, és valamit elővett a zsebéből.

– Felvennéd ezeket?

A fiú kissé zavarban volt, amire meg is volt az oka. A rubinokkal és gyémántokkal kirakott nyakék és a hozzá illő eljegyzési gyűrű igencsak kétes ízlésre vallott.

– Nagyon köszönöm – felelte Kitty barátságtalanul. – Ez még jobban megerősíti a haszonleső cafka képét. – Hagyta, hogy Tom a nyakába csatolja a súlyos ékszert, amikor azonban a fiú a gyűrűt is az ujjára akarta húzni, Kitty visszahúzta a kezét. – Kérlek, ezt ne. Kicsit babonás vagyok. – Nyílt tekintettel nézett Tomra. – Ha esetleg föl akarnád ajánlani, hogy tartsam meg a láncot és a gyűrűt, akkor inkább ne tedd. – Nyugodtan beszélt, a hangjából kicsendülő fenyegetés azonban elegendő volt ahhoz, hogy Tom újra elrakja a gyűrűt.

Az ebédlő ajtajához érve Tom és Kitty meghallotta Adelaide Bishop tiszta és átható hangját.

– Nő létére iszonyúan magas, Andrew. Láthatóan teljesen iskolázatlan, tudatlansága azonban a legkevésbé sem zavarja. El sem tudom képzelni, mit talál rajta Tom annyira vonzónak.

– Nagyon szép lány – szólt közbe lágy hangján Sharon Bishop.

– Néhány év múlva kiélt lesz – válaszolta anyósa megvetően. – Ha egy nő ilyesmire használja a testét, az nem maradhat következmények nélkül. Andrew, az a nő gyakorlatilag a képembe mondta, hogy utcalány. Tom meg csak hallgatta!

– Az előkelő környezetből nagyon kirí egy faragatlan alak, anyám. – A mély férfihang önelégültsége felbőszítette Kittyt. – Tom biztosan felismeri majd, hogy a nő nem illik a mi köreinkbe.

– Ezzel még nincs megoldva a holnap este gondja – folytatta Adelaide. – Nevetségessé tesz, és zavarba hoz majd bennünket a közönséges viselkedésével.

– Előbb essünk túl a vacsorán, jó? – Adelaide fia rettenetesen unta a témát.

Kitty dühösen Tom felé nyújtotta a kezét.

– Húzd fel! – Mivel Tom nem mozdult, a lány kivette a fiú zsebéből a gyűrűt, és saját maga húzta fel az ujjára.

– Kítty, kérlek! Butaság, amit csinálsz. Mindent tönkreteszel ezzel – könyörgött Tom. Hirtelen habozni kezdett, Kitty azonban annál elszántabb volt. Egyáltalán nem félt a fiú nagyanyjától és még oly igényes nagybátyjától. Most már az ő tisztességéről volt szó.

Beléptek a sötét, fával borított falú ebédlőbe, és Tom idegesen megköszörülte a torkát. A két asszony megfordult. Sharon vonzóan törékeny volt lazacszínű ruhájában. Adelaide kékesszürke ruhát viselt, amely jól illett a szeméhez. Kitty sugárzó mosolyt küldött feléjük, tekintete azonban a csak lassan, szinte habozva feléjük forduló férfin állapodott meg.

Kitty bizsergést érzett a tarkóján, amikor szemből is meglátta Andrew Bishopot. Előírásos jólöltözöttségével remekül beleillett a környezetébe. Magas férfi volt, magasabb, mint Kitty a magas cipősarkakon. A tökéletesen ráillő sötét öltöny még jobban kiemelte Andrew széles vállát, a vakítóan fehér ing kihangsúlyozta napbarnította bőrét és kékesfekete haját az ezüstszürke tincsekkel a halántékán. Dereka és csípője keskeny volt. Az egész férfin csak a borvörös nyakkendő és az ízlésesen villogó

arany kézelőgombok jelentettek némi színfoltot, eltekintve szokatlanul zafírszínű szemétől, amelyet most Kittyre szegezett.

Andrew keskeny arca arányos elrendezésű volt kopaszodó homlokától egészen szabályos álláig. Önmegtartóztató életre valló arc, gondolta Kitty, amikor a férfi szigorú száját és szeme hűvös közönyösségét is észrevette. Vagy mégsem erről van szó? Kitty nyíltan tovább bámulta a férfit, aki egyszerre kérdő és vidám tekintettel nézett vissza rá, miközben gúnyosan felvonta a szemöldökét. Láthatóan éppen annyira hozzá volt szokva ahhoz, hogy nyíltan megcsodálják, mint Kitty, s ugyanolyan közönyösen nyugtázta a dolgot.

Kitty úgy érezte, mintha borzongás futna végig a hátán, de aztán úgy döntött, csak képzelődik. Miért akar a szigorú jólöltözöttség mögött mindenáron valamilyen veszélyes elleplezendőt felfedezni? Andrew bankár, kötelességtudó ember, rideg környezete terméke. Kittyre semmi veszélyt nem jelent. Ő az, akitől a férfinak tartania kell.

Hát akkor, harcra fel! Anélkül, hogy kihívó tekintetét elfordította volna Andrewról, Kitty ringó csípővel lassan keresztülvonult a helyiségen. Andrew azonban alig méltatta pillantásra a lány testét, ehelyett az arcát, nyílt, magabiztos mosolyát, szeme sokat ígérő pillantását és felszegett állát nézte, amiből arra lehetett következtetni, hogy Kitty nem fél.

A lány közvetlenül Andrew előtt állt meg, s kezet nyújtott neki, amikor Tom, aki idegesen utána jött, bemutatta Kittynek a nagybátyját.

– Üdvözlöm, Andrew bácsi.

Az érzékien fojtott hang és a gyerekesen félénk megszólítás meghozta a kívánt hatást. Andrew Bishop tetőtől talpig végigmérte Kittyt.

– Andrew, ha kérhetem. – Ahelyett, hogy kelletlenül megrázta volna Kitty kezét, a szájához emelte, és könnyedén megérintette ajkával a lány jobbját. Kitty észrevette, hogy a férfinak telt, lendületes vonalú alsó ajka van. – Végül is – folytatta nyugodtan Andrew – egykorúak vagyunk, nem igaz? Ha egy nő a maga korában és a maga tapasztalataival bácsinak szólít, akkor nagyon öregnek kell éreznem magam.

Az udvarias, ám találó támadásra Kitty észrevétlenül összerezzent. A család nézőpontjából valóban az idősebb nők közé tartozott, ami azonban

a tapasztalatait illeti, azokban inkább ő az ártatlan gyermek, és nem Tom.

– Majdnem egykorúak – javította ki kedvesen a férfit, s most ő lendült támadásba. – Azt viszont el kell ismernem, hogy maga meglepően jól tartja magát. Alig tudom elhinni, hogy közel jár a negyvenhez. Milyen hidratálókrémmel sikerült megőriznie a fiatalosan feszes bőrét? – Kitty azzal állt bosszút a sértő kézcsókért, hogy most gyengéden végighúzta az ujját Andrew állán. A férfi megmerevedett a váratlan érintéstől, Kitty pedig leengedte a kezét, és mosolyogva nézett Andrewra. Lám, lám, bankár úr, felfuvalkodottság ide, feddhetetlenség oda, még sem szeretjük, ha valaki kihoz a sodrunkból! Nincs szerencséje, Kitty ugyanis éppen olyan hangulatban van, hogy szeretne egykét embert kihozni a sodrából.

– Kendon kisasszony! – Szóval nem csak Andrew találta zavarónak a lány magától értetődő bizalmatlanságát.

– Szólítson kérem, Kathleennek – mondta Kitty Adelaide-hez fordulva. – Végül is – mondta Andrew udvarias hanghordozását utánozva, amire Tom figyelmeztető pillantást vetett felé – hamarosan nagymamának szólítom majd.

– Nagyra értékelném, ha Adelaide-nek hívna.

– Kicsit hosszú, nem? – felelte Kitty együttérzően. – Le kellene rövidítenie a nevét, ahogyan én is tettem. Az ausztrál városról nevezték el? Már hallottam olyanról, hogy egyes szülők arról a városról nevezik el a gyerekeiket, ahol azok megfogantak. A maga szülei…

– Megkínálhatom egy itallal, Kathleen? – szakította félbe a lányt Andrew, és a pohárszékhez lépett.

– Azt iszom, amit a többiek – válaszolta Kitty, kihangsúlyozva a szerepéhez tartozó bizonytalanságot.

– Száraz sherryt. – Andrew értő pillantást váltott az anyjával. Kitty sejtette, mire gondolhatnak.

– Általában jobban kedvelem az édes sherryt – szólalt meg vidáman a lány –, de nem számít, mindent ki kell próbálni. Ha borról van szó, egyáltalán nem vagyok válogatós, igaz, Tommy?

– Nagyon igényes vagy. – Tom szerelmes mosolyt erőltetett magára, noha ki nem állhatta, ha becézik. – És ezen nem is kell változtatnod. Nos,

Andrew? – Büszkén nézett a nagybátyjára. – Mi a véleményed leendő menyasszonyomról? Hát nem csodálatos? Bármelyik férfit megkaparinthatna, elég csak egyet csettintenie hozzá, mégis engem választott.

– Ez csak azt jelenti, hogy a férfiak közül jobban tud választani, mint a borok közül – felelte Andrew a kihíváshoz képest meglepő udvariassággal. Vérében van a jólneveltség, gondolta Kitty. Vajon hogyan lehet elfeledtetni vele? Andrew egy poharat nyújtott Kittynek. – Maga nagyon szép, Kathleen – mondta a férfi elismerően, csábító, ír hangsúllyal ejtve ki a lány nevét. – Legalábbis szebb, mint azok a nők, akiket eddig Tom hazahozott. Megértem, hogy a fiú…

– Szerelmes belém? – segítette ki Kitty.

– Odavan magáért – javította ki gyengéd, huncut mosollyal Andrew, amely sokkal jobban megmutatta, hol van Kitty helye, mint a férfi anyjának ellenségessége.

– Én is odavagyok érte. – Kitty édesen Tomra mosolygott, és megérintette a nyakéket. – Tommy olyan nagyvonalú, hogy azt már szinte el sem tudom hinni. – Kitty csengőn felnevetett, amikor a pompás ékszerről mindenki pillantása a feltűnő gyűrűre siklott. – Tudom, Adelaide, maga azt szerette volna, hogy várjunk még ezzel, én azonban egyszerűen nem bírok ellenállni Tommynak. Azt akarta, hogy azonnal házasodjunk össze egy békebíró előtt. Én azonban templomi esketést szeretnék. Esetleg tarthatnánk kettős esküvőt Andrewval és Clarissával közösen. Hát nem volna szép?

Ez egyszersmind a Bishopok társasági öngyilkosságát is jelentené, gondolta magában. Kitty nem vett tudomást az őt körülvevő elámult arcokról még Andrewnak sem sikerült megőriznie a közönyét és a fény felé fordította a ronda gyűrűt, hogy még jobban csillogjon. – Tommy megengedte, hogy én válasszam ki a gyűrűt ehhez a csodaszép láncomhoz, Hát nem drága fiú? – Kitty egy hajtásra kiitta a poharát, tudomást sem véve az ital minőségéről. – Már majdnem éhen halok – nyafogott azután. – Mikor kapunk valamit enni?

– Azt hiszem, itt az ideje – mondta Andrew nyersen. Ő volt az egyetlen, akit nem némított el Kitty hallatlan szemtelensége. Megnyomott egy gombot a falon a pohárszék mellett, és elvette Kittytől az üres poharat. – Fogadja jókívánságaimat – mondta a lánynak, miközben a székéhez vezette.

– Mihez? – kérdezte Kitty óvatosan. A férfi hangjában bujkáló vidámság bizalmatlanná tette. Olyan volt, mintha a sikeres fellépéséhez gratulált volna.

– Hát az eljegyzéséhez, természetesen – felelte Andrew gyengéden. Megvárta, amíg Adelaide és Sharon is leült Tom mellé, aztán maga is helyet foglalt az asztalfőn.

Kitty felmérte a világosan meghúzott frontvonalakat. Tom a lehető legmesszebb ült tőle, az asztal másik végén, a nagyanyja mellett. Kitty egyedül birtokolta az asztal egyik felét. Vele szemben Sharon ült, a jobbján pedig Andrew.

Seth lépett be, és egy üveg fehérbort mutatott meg Andrewnak. Amikor Kitty meglátta a drága címkét, és észrevette Andrew helyeslő bólintását, elmosolyodott, és új lehetőségeken kezdett gondolkodni.

Egy alacsony, kövérkés asszony zsúrkocsit tolt be, ami roskadozott az edények és a nagy, ezüst levesestál alatt.

– Akár egy étteremben – mondta Kitty, amikor az asszony elétette a krémlevest, és odanyújtott neki egy szelet meleg kenyeret, amelyet minden bizonnyal házilag sütöttek. – Otthon mindig a tévé előtt eszünk, ölünkben a tányérral, az asztal ugyanis állandóan tele van mindenféle cuccal.

– Kitty néhány barátjával lakik egy házban – fűzte hozzá magyarázóan Tom.

– Két nővel és két férfival – részletezte Kitty, elértve a célzást. Ezután eltúlzott leírását adta a hagyományokat felrúgó életüknek, részletesen beszámolva a Stanton Street 38. lakóinak tehetségéről és jövedelméről, majd a fény felé tartotta a törékeny, tulipán alakú poharat, amelyet a komornyik éppen teletöltött.

Később Kitty foglalkozására terelődött a szó.

– Nem tudom ízlésesnek elképzelni, ha valaki közönség előtt vetkőzik – mondta Adelaide élesen.

– Némi ruhaneműre azért szükség volt a megfelelő légkör megteremtéséhez – mondta Kitty metsző hangon. Uralkodnia kellett magán, nehogy elmagyarázza a rideg, beképzelt öregasszonynak, mit is csinált valójában. Mindig is magán hagyta a fehérneműt, s az sem volt különlegesség, bármelyik áruház megfelelő osztályán meg lehetett vásárolni. Nem olcsó magamutogatás volt az előadása, kiváló jellemábrázolása lenyűgözte a közönséget és a kritikusokat. – Meg kellett volna nézniük. Tom szerzett volna maguknak jegyet – fűzte hozzá Kitty. A többiek nyilván azt hitték, a színpad mögött ismerték meg egymást, nem pedig az Aucklandi Múzeum tekintélyes csarnokában, ahol Kitty segített Jeffnek a kortárs újzélandi ékszerkiállítás előkészítésében. – Nem is sejtik, mit mulasztottak.

– Azt hiszem, el tudjuk képzelni – mondta Andrew gúnyosan, Kitty mély ruhakivágását nézegetve.

– Csak nem ért kicsit a vetkőzőművészethez? – kérdezte mérgesen a lány. Dühös volt Andrewra, mert a férfi minden ocsmányságot elhitt, amit el akart hitetni vele, és dühös volt önmagára is, amiért ez kicsit is zavarja.

– Éppen csak, amennyit kell.

– Te jó ég, hogy ez milyen könyörtelenül hangzott! – Bűbájosan elmosolyodott. – Mondja, Andrew, maga könyörtelen? Ezek a szarvak itt valódiak?

– Csak ha szükség van rá. Igen, a tincsek valódiak. A magáéi is?

Kitty megrázta napszítta fürtjeit.

– Ha eljött volna az előadásomra, nem kellene ilyesmit kérdeznie – felelte kihívóan.

Andrew nyugodtan fogadta a kihívást.

– Attól tartok, nagyon gondosan meg kell válogatnom, hogy milyen társasági eseményeken veszek részt – felelte. – Tudja, nagyon könnyen elunom magam.

Kitty nem tudta, nevessen-e vagy dühöngjön. Ez aztán érti a módját! Hűvös, nyugodt, udvarias férfi, de ugyanakkor igencsak sértő is. Győzött

a csodálat, Kitty sugárzó arccal nézett Andrewra.

– Megrendített – mondta szomorúan a lány, és igyekezett komoly képet vágni. Andrew elgondolkozva nézett vissza rá.

A pompás vacsorából még hátralévő időben Kitty minden figyelmét a nagyszerű ételekre fordította. Közben azért tovább játszotta szerepét: ugyanolyan ügyefogyottan fejezte ki őszinte és határtalan lelkesedését az egymás után felszolgált finomságok iránt, mint amilyen szeszélyesen az evőeszközöket kiválasztotta. Adelaide megpróbálta értelmes társalgással visszaállítani a vacsora emelkedett hangulatát, de Kitty erre éppen annyira nem figyelt, mint az olyan csípős megjegyzésekre, hogy nem szokás a halnak a gyümölcskéssel nekiesni. Tökéletes zűrzavart teremtett az evőeszközei között, aztán ráadásul néhány darabot még Andrewtól is kölcsönvett.

– Jóllaktam! – közölte Kitty, miután a feketeerdei cseresznyetorta utolsó falatait nyelvének olyan izgató mozdulatával nyalintotta le a kanálról, hogy az asztalfőn ülő, látszólag oly nyugodt férfi megfeledkezett közönyösségéről, s izgatottan azon gondolkodott, vajon milyen más, kellemesebb dolgok művelésére lehet még képes ez a nyelv. – Alig várom, hogy minden este ilyeneket ehessek! – jelentette ki a lány.

– Általában egyszerűbben étkezünk – mondta Adelaide. – Smythe-né ma este különösen kitett magáért.

– Csak nem miattam volt ez az egész? – Kitty szántszándékkal félreértette Adelaide megjegyzését. – Nem is hiszik, mennyire megkönnyebbültem. Tommy és én már attól tartottunk, hogy nehézségeink lesznek maguk miatt. Ez után a csodálatos ismerkedési vacsora után azonban máris a családhoz tartozónak érzem magam.

Adelaide olyan képet vágott, mintha lenyelt volna egy meggyet. Minden kilőtt nyila visszapattant a célpont vastag bőréről.

Kitty kiadós ásítással szakította félbe a nyomasztó csöndet.

– Elnézést – mosolyodott el. – Egész héten nem kerültem hajnal előtt ágyba, s ez lassan megbosszulja magát. – Azt elhallgatta, hogy éjszakánként Gino éttermében dolgozott, s egyáltalán nem mulatozással

töltötte az időt nap mint nap. – Utálom, ha valaki rögtön evés után feláll az asztaltól, de most tényleg nagyon kimerült vagyok. Jössz, Tommy?

– Tom itt marad, amíg befejezzük az étkezést – felelte Adelaide kimérten. – Még meg kell beszélnünk néhány családi ügyet.

Azt elhiszem, gondolta Kitty, és elmosolyodott Tom megszeppent tekintete láttán. Bármennyire is csak színjáték, amit itt művelnek, azért a fiúnak nincs könnyű dolga.

– Egy ilyen kiadós étkezés után nem szabadna rögtön lefeküdnie, mozogjon előbb inkább egy keveset. – Sharon Bishop az este folyamán most először mondta ki saját véleményét. Kitty barátságosan rámosolygott. Gazdagsága ellenére sajnálta Sharont. Vajon akkor is ilyen visszafogott volt, amikor Scan Bishop még az élők sorában volt? Vagy ez csak a rideg és uralkodó anyósa árnyékában töltött tíz özvegyi évnek a következménye?

– Ó, én nem szoktam tornázni. – Kitty önkéntelenül lehalkította a hangját, ahogyan a többiek is tették, ha Sharonhoz beszéltek.

– Soha? – kérdezte Andrew hitetlenkedve.

Kitty végignézett saját kifogástalan testén.

– Nos, amit én tornázásnak nevezek, azt mások nemigen mondanák annak. Érti? – Rákacsintott Andrewra, Nem lehetett volna sokkal egyértelműbb.

Ó, hogyne lehettem volna. – Elmesélhette volna például nekik, hogy Gino éttermének forró konyhájában minden éjszaka hét órát keményen robotolt, s ez bizony felér bármilyen egészségügyi tornával. Kitty azonban beérte ezzel a figyelmeztetéssel, megkerülte az asztalt, és hosszú, bátorító csókot nyomott Tom szájára.

– Még találkozunk, édes – mondta sokat ígérően.

Andrew gyorsabb volt, s udvariasan kinyitotta Kitty előtt az ajtót. Egy hölgynek meg kell adni, ami kijár neki, még akkor is, ha az illető nem hajlandó mivoltának megfelelően viselkedni. Szegény Andrew! Ő is rab, az illemszabályok rabja.

Kitty szándékosan hozzáért Andrewhoz, s gúnyosan a férfira mosolygott, amikor észrevette, hogy az összerándul teste érintésétől.

– Jó éjszakát, tigrisem – suttogta a lány, és elhagyta a helyiséget. Titokban nevetnie kellett az illetlen becézésen.

Még szerencse, hogy Kitty nem fordult hátra. A tekintet, amelyet Andrew küldött utána, se közömbös, se udvarias nem volt. Szeméből forró, nagyon férfias és nagyon szemérmetlen vágy sugárzott, teljesen ellentmondva szája gúnyos, ám elismerő mosolyának.

Andrew megvárta, hogy alábbhagyjon ágyéka bizsergése, aztán visszament az ebédlőbe. Kitty Kendon nyílt érzékisége olyan ősi, nemi vonzerőt sugárzott, amelynek Andrew finom ízlése sem volt képes ellenállni. A férfi a hűvös, a titokzatos asszonyokat kedvelte, Kitty szemérmetlen incselkedése mégis váratlanul életre keltette alvó szenvedélyét. Ez a lány még annál is szemérmetlenebb, mint amilyennek Adelaide leírta. Kár, hogy egy ilyen szépség ennyire romlott, de ha már így van, Andrewnak nem lesznek aggályai, hogy kihasználja ezt a romlottságot.

3. FEJEZET

Kitty lustán elnyúlt az úszómedence melletti nyugágyban, és élvezte a meleg napsugarakat. Ez aztán az élet! Az ágya olyan kényelmes volt, hogy Kitty természetesen tovább aludt a kelleténél, amivel megint kellemetlen feltűnést okozott.

Végül is Tom behozta a reggelijét, és felkeltette. A fiú leült Kitty ágya szélére, s beszámolt a családi tanács előző esti ülésének csúcspontjairól. Kittynek nevetnie kellett azon, hogy Adelaide szégyentelen hozományvadásznak nevezte őt. Ajkáról azonban azonnal lefagyott a mosoly, amikor Tom nagy vidáman azt is elmesélte, hogy Andrew tanácsa szerint ő csak élvezze ki a kapcsolatot, mielőtt nagybátyja bizonyos kényszerintézkedéseket foganatosítana. Másképp fogalmazva: feküdj le vele, de feleségül ne vedd!

Kitty hirtelen zajt hallott. Nem nyitotta ki a szemét, csak elmosolyodott, amikor férfikezet érzett a vállán. Szóval Tom visszaérkezett. Körülbelül egy órára az irodába mentek Andrewval.

– Vételi szerződés nélkül nincs próbajárat – intette Kitty az érkezőt.

– Be lehet még szállni az üzletbe? – A hang ütésként érte a lányt.

Kinyitotta a szemét: Andrew Bishop állta medence mellett.

– Azt hittem, Tom az.

Andrew felvonta a szemöldökét.

– Nem csoda, ha szegény fiú ilyen ideges. Még mindig csak tárgyalnak egymással? Amikor ma reggel eljöttem a hálószobája előtt, az volt a benyomásom, hogy időközben sikerült megegyezniük.

– Igen? – kérdezte Kitty lustán.

Andrew éppen a kellő pillanatban lesett be Kitty félig nyitva hagyott hálószobaajtaján, amikor délelőtt elhaladt előtte a folyosón. Kitty éppen nevetett valamin, amit Tom mesélt, s közben lecsúszott róla a vállára vetett selyemlepedő, amit Tom a mellére csomózott. A kedves, barátságos mozdulat valószínűleg egészen másnak hatott a folyosóról nézve.

Kitty álmosan hunyorgott Andrew felé őzbarna szemével, s ez pontosan felidézte a férfiban, milyen volt a lány a szétdúlt ágyban: borzas és nagyon érzéki. Andrew újra ugyanazt a vágyat érezte, mint a vacsora után, de egyszerű testi válasznak tartotta. Értelmét hidegen hagyja Kitty Kendon. Lefeküdne ugyan vele, mert tudja, hogy a lány teste és kisugárzása sokat ígér, ám ez a tapasztalat nem jelentene számára kielégülést.

Ötletes szerető volt, azonban többet követelt magától és társnőjétől a testi kielégülésnél. Olyan asszonyra volt szüksége, aki egyszerre vonzza szellemileg és testileg, aki tartós érdeklődést és vágyat képes kelteni benne.

Clarissa számára a tökéletes nő: hűvös, szenvtelen és művelt. Testileg eddig nem kerültek igazán közel egymáshoz, de Andrewnak ez nem is volt sürgős. Eddig még egyetlen nőnek sem okozott csalódást az ágyban. Közönyösen nézegette a nyugágyban fekvő, szinte ruhátlan alakot.

Kitty nyugtalanul megmozdult a férfi félreérthetetlen pillantása hatására.

– Tom is visszajött magával? – kérdezte, és a ház felé fordult.

– Még valamit el kell intéznie. Megkért, hogy mentsem ki magánál. – Elégedettség sugárzott a férfi hangjából, s Kitty ebből kitalálta, Andrew a felelős azért, hogy Tom nincs itt. A lány dühös volt. Hogy jön ez a férfi ahhoz, hogy ilyen hidegen és erőszakosan méregesse? Akárcsak a szakértő, aki egy csodaszép műtárgyat vesz szemügyre, ami azonban hamis, s ezért értéktelen is.

Kitty színlelt szégyenlősséggel felhúzta a lábát, Andrew tekintetét a csípőjére csomózott apró háromszögre irányítva. A lány sohasem szégyellte a testét, erre Andrew sem lesz képes rákényszeríteni.

– Tetszik? Igazából ez nem is bikini, hanem két sál. Tom sajnos nem szólt előre, hogy hozzak magammal fürdőruhát.

– Felajánlhatott volna magának egyet a mieink közül – felelte a férfi. – Vannak tartalék fürdőruháink a vendégek számára.

– Csak akkor jutott eszembe a dolog, amikor Tom már elment. Végül is semmi kivetnivaló nincs ezen a viseleten, vagy mégis?

– Eltekintve attól a ténytől, hogy igencsak kicsi.

– Ne legyen már álszemérmes, Andrew! Egyetlen fontos rész sem látszik ki belőle. Nem hiszem, hogy bárki számára is kellemetlen látványt nyújtok. Mutasd meg, mid van! Ez a jelszavam.

– Ezt nem lehet nem észrevenni – felelte a férfi gúnyosan. – Nem vagyok álszemérmes, de a szégyentelen magamutogatást nem találom vonzónak.

– Értem – mondta Kitty megértően. – Szívesebben fekszik le felöltözött nőkkel. Valószínűleg ahhoz is ragaszkodik, hogy sötét legyen. Vagy csak behunyja a szemét, ha valami illetlent lát? Akkor meg honnan tudja, hogy nem alszik? És honnan tudja a nő? – Kitty elnevette magát, amikor meglátta Andrew szemében a felvillanó dühöt. A lány ezért még inkább fel akarta ingerelni.

– Nagyon jól meg tudom értetni magam.

– Tessék? – Kitty nyelt egyet, és zavartan nézett a férfira.

– Szívesen elmondom, hogy mit teszek, mit érzek közben, és hogy mit kell éreznie a nőnek – folytatta szenvtelenül a férfi. – A legtöbb nő nagyon tanulságosnak és izgatónak találja.

Kitty idegesen nevetett. Lehet, hogy túl sok időt töltött a napon, s csak hallani vélte ezeket a szemérmetlenül egyértelmű szavakat?

– Vigyáznom kell, mert gyorsan lebarnulok. Ezenkívül nincs is sok időm arra, hogy a napon lustálkodjam. Dolgozó nő vagyok. Ilyenkor általában alszom.

– Egy okkal több arra, hogy óvatos legyen. Mivel a jövedelme a fiatalságától és a szépségétől függ, butaság volna mindkettőt egyszerre kockára tennie.

– Egyéb előnyeim is vannak – utasította helyre Kitty a férfit.

– A nemi tapasztalat? – kérdezte Andrew gyengéden. – Túl magasra értékelt árucikk gyors értékcsökkenéssel.

– Clarissa remélhetőleg igazat ad magának. Egyébként nehézségeik támadhatnak. – Kitty csak nehezen bírt uralkodni magán. – Szeretné, ha egyszer elbeszélgetnék vele, mint nő a nővel? – ajánlotta dühösen. – Adjak neki néhány ötletet? Ha sógornők leszünk…

– Ez még egyáltalán nem biztos – szakította félbe Andrew gorombán.

– Andy! – Kitty felült, és csodálkozva nézett a férfira. – Csak nem akarja faképnél hagyni azt a lányt? Éppen az eljegyzés estéjén?

– Magáról és Tomról beszéltem – mondta Andrew epésen. – És nem Andynek hívnak, s a jövőben sem fognak így szólítani. Dühítő, hogy maga ennyire rajong ezekért a rettenetes becenevekért.

– Csak cukkolni akartam. – Kitty durcásan elhúzta a száját. – Magával soha senki nem tréfál, Andrew?

– Csak a jó barátaim – felelte a férfi egyértelműen a lány értésére adva, hogy ő nem tartozik az említettek közé.

– És a családtagjainak sem szabad? – kérdezte Kitty mézédesen. – Ó, Andrew, azt hiszem, némi életet kell hoznom maguk közé.

– Köszönjük, Kathleen, de így is elég jól érezzük magunkat – felelte Andrew azzal a rendíthetetlen udvariasságával, amely annyira bosszantotta Kittyt. – Úgy tűnik, igencsak eltérőek az elvárásaink.

– Én csupán boldog szeretnék lenni. Ez minden. És maga? Maga mire vágyik legjobban a világon? Milyen titkos és tiltott vágyak lakoznak bankári lelkében?

– A gazdagságot kifelejtette – felelte Andrew gúnyosan, elengedve a füle mellett a lány kihívó kérdését.

– A pénz önmagában nem boldogít, Andrew. Ezt még én is tudom – mondta Kitty türelmetlenül. – Ha nem így volna, édesanyja szárnyalna a boldogságtól, és nem tajtékozna dühében.

Andrew úgy kapta fel a fejét, mintha megütötték volna.

– Lesz olyan szíves, és megadja Adelaide-nek azt az udvariasságot, hogy vendégként viselkedik, s nem él vissza a háta mögött a vendégszeretetével.

– A vendégszeretetével? Nevetnem kell! – Kitty most már tényleg dühös volt. Fenyegetően Andrew elé lépett, és hátraszegte a fejét. – Miért kellene vendégként viselkednem, amikor itt úgy bánnak velem, mint egy kóbor kutyával, amit Tom szedett föl valahol az utcán?

– Inkább macska – javította ki Andrew önkéntelenül a lányt. Már jó ideje felismerte Kitty tigrisre emlékeztető szépségét: a kissé szétterpesztett, hosszú lábakat, a napbarnította vállat, a nyakat a melle vonaláig és a lángolóan vörös hajat, a lány tekintetének dühös büszkesége azonban meglepte Andrewt. – Minden elképzelhető udvariasságot megadtak magának…

– Rideg udvariasságot – szakította félbe Kitty. – Adelaide minden lehetséges módon igyekezett elérni, hogy rosszul érezzem itt magam. De nem fog célt érni. Tudja, miért? Mert nem undorodik jobban tőlem, mint én tőle. Lehet, hogy nincs meg bennem a finom hölgyek modora és méltósága, de inkább egyszerűen csak nő vagyok, ha kizárólag az lehet hölgy, aki helyesen használja a villákat és a nyelvtani szabályokat, s nem az, akiben van szeretet vagy szenvedély!

Kitty élvezte, hogy most valódi harci szellem szállta meg.

– Nem tudnak megijeszteni. Keservesen kellett megtanulnom, hogyan tartsam meg, ami az enyém. És Tom az enyém. Nem fogom csak azért megadni magam, hogy Tom feleségül vehesse valamelyik lánykát azok közül, akiket Adelaide választott ki számára. Ha esetleg valamilyen trükkön jár az eszük, Tom meglepetést okozhat a tisztelt családnak, ő ugyanis nem olyan, mint maguk. – Kitty hátrébb lépett, és tetőtől talpig

végigmérte Andrewt. – Tom nem divatos cuccokba bújtatott pancser. Nem fogja megengedni, hogy Adelaide, akár maga, vagy az édesanyja, esetleg az átkozott bankja előírja neki, hogyan éljen. Saját maga fogja megcsinálni a szerencséjét, az én segítségemmel, és maga nem tehet semmit ez ellen!

Kitty elégedetten nyugtázta Andrew elképedését, megfordult, és kecsesen beugrott a medencébe. A mozdulat báját sajnos teljesen tönkretette, hogy közben lecsúszott róla a saját készítésű bikini. Majdnem megfulladt, miközben a víz alatt megpróbálta a helyére igazítani.

Amikor végre előbukkant a víz alól, kínjában nevetett, és vizet köpködött.

– Oda a csodás távozásom! Nagyvonalúan engedélyezem, hogy kimutassa a káröröm ét, és elismerem, hogy úszáshoz valóban valami mást kellett volna felvennem.

Andrewt nagyon meglepte, hogy a lány milyen gyorsan, és mégis őszintén képes átváltani a büszke haragról a szerény öngúnyra. Úgy látszik, Kitty személyisége összetettebb, mint eddig gondolta. Lassanként rá kellett döbbennie, hogy Kathleen Kendonon nem lesz könnyű túladni. A lány egyszerűen nem illett bele abba a képbe, melyet magának alkotott róla, s ez nyugtalanította Andrewt.

– Pompás a víz – nézett fel mosolyogva Kitty a férfira.

Kitty úszott néhány lassú kört. Andrew ott maradt, de nem ült le. Az úszómedence szélén álldogálva türelmesen várt. Kitty felsóhajtott. Andrew nyilván nem csak azért jött, hogy kimentse nála Tomot a késés miatt. Még valamit akar neki mondani, s világosan kimutatja, hogy ezúttal nem hagyja lerázni magát.

Kitty egyik kezét a medence szélére tette, a másikat Andrew felé nyújtotta.

– Húzzon fel, kérem! – Éppen olyan határozott parancs volt ez, mint amilyeneken Adelaide szokott osztogatni.

A hasonlóság képtelenségét Andrew szórakoztatónak találta.

– Vegye igénybe a lépcsőt! Ott van mindjárt elöl. – A férfi elutasítása meglepte Kittyt, s Andrewt ez még jobban szórakoztatta, akárcsak az,

hogy a lány nemigen akarta tudomásul venni a visszautasítást. Teljesen olyan, mint Adelaide, csak éppen Kitty tréfásan fogadja az ellenkezést, míg az anyja dühbe gurul tőle.

– Ejnye, ejnye, Andrew. És hol marad a jó modor? Így kell bánni a vendéggel? Első az udvariasság.

– Összevizezne. – Andrew nem bírt ellenállni a csábításnak, hogy eljátssza a kényeskedőt, akinek a lány tartja.

A dolog alaposan félresikeredett, Kitty ugyanis egyszerűen összespriccelte, és azt mondta: – Máris csupa víz.

– Maga kis…

– Nem kicsi, Andrew. Ezt aztán igazán nem vetheti a szememre. – Kitty jót nevetett a férfi dühén. – Na, szitkozódjon már! Avagy ilyesmi sohasem hagyja el azt a fagyos ajkát?

Andrew végül is lehajolt, könyök fölött elkapta Kitty karját, és minden nehézség nélkül kihúzta a vízből. A lány belekapaszkodott, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. Andrew bőre meleg, izomzata meglepően erős volt. Kitty a férfi mellkasának dőlt. Egy pillanatra mindketten megmerevedtek, aztán Andrew hátrált egy lépést.

– Azt hiszem, nem vízállóak a sáljai – szólalt meg a férfi furcsán fojtott hangon.

– Tessék? – Kitty követte Andrew pillantását. Szép bikinije átlátszóan tapadt a bőrére, jól kivehető volt feszes, telt melle a sötét bimbókkal és a lába közti sötét háromszög. A lány elvörösödött.

– Azt hittem, úriemberek nem szoktak bámulni – támadott rá Andrewra, s megpróbálta kezével elfedni csupaszságát.

A férfi kíváncsian nézte.

– Én pedig azt hittem, hogy maga egyáltalán nem tud elpirulni.

– Ezek szerint mindketten tévedtünk.

– A színpadon is elvörösödött? Amikor egy csomó férfi nézte, hogyan vetkőzik csupaszra?

– Nem is úgy volt… – Kitty elnémult. Csak úgy védhette volna meg magát, ha lelepleződik. – Ott másról volt szó – mondta végül.

– Igen. Ez itt a valóság, s ez sokkal bonyolultabb és kellemetlenebb. A való életben viselnünk kell tetteink következményeit. Attól tartok, maga lesz az egyetlen, aki nem kerül ki sértetlenül ebből a helyzetből, Kathleen. Szereti az unokaöcsémet?

Kitty nem volt felkészülve erre a nyílt kérdésre.

– Szóval nem. Gondoltam. Tom észre fogja venni, bármilyen ravasz, szép és tapasztalt is maga. Mi, Bishopok nagyon rosszul tűrjük, ha be akarnak csapni bennünket. Rá fog jönni, hogy feleannyira sem ismeri Tomot, mint hiszi. Egészen más körökben nőtt fel, mint maga, s ezt nem lehet áthidalni. Maga többet veszíthet bármelyikünknél, Kathleen, maga ugyanis mélyebbre zuhanhat.

– Ezt vegyem fenyegetésnek? – Kitty megfordult, és felemelte a nagy, puha fürdőlepedőt, amelyet magával hozott a fürdőszobából. Nem hitt Andrewnak.

– Nem fenyegetés, hanem figyelmeztetés. Tom biztosan nem mondta magának, hogy igazából nincs sok pénze. Jobb lenne, ha kizárólag a barátnő szerepét vállalná. Vegye számításba a lehetőségeket, Kathleen: saját lakás, ékszerek, ruhák, a gazdagság valamennyi kényelme, a vele járó kötelezettségek nélkül. Maga lenne Tom kiválasztottja, a feleség életének terhes korlátai nélkül.

– Ravasz, nagyon ravasz! – Kitty Andrewra bámult. Most már tudta, miért nézett rá a férfi olyan gyengéden azzal a kék szemével, s hogy miért volt annyira meggyőző a hangja. Együtt érez vele! Azt hiszi, minden adu az ő kezében van, csak ki kell játszania őket. Ha Kitty tényleg az a nő volna, aki játszik, akkor valószínűleg elfogadná ezt a nagyvonalú, mégis annyira olcsó ajánlatot. A sértés az általa játszott szerepnek szólt, fitty mégsem tudta megállni, hogy ne vegye magára. Arra azonban már nem volt módja, hogy megmondja a véleményét Andrewnak.

– Andrew? Kathleen? Nem hallottátok, hogy szóltam? Már majdnem dél van, mindjárt itt lesz a szakács a pincérekkel. Smythe-né szeretne addigra mindennel elkészülni.

– Azonnal jövünk – nyugtatta meg Andrew a sógornőjét, aki izgatottan jött ki a házból. – Nem tart soká, amíg Kathleen megszárítja a haját, és

felöltözik.

– Minden rendben? – Sharon nem messze tőlük megállt, és vizslatva nézte őket. – Izgatottnak tűntök.

– Ó! – Kittynek az a furcsa érzése támadt, mintha Sharon csalódott volna. Egy pillanatig még nem mozdult, mintha valamit még szeretett volna mondani, aztán azonnal sarkon fordult, és gyorsan visszament a házba. Kitty szorosan a mellére tekerte a fürdőlepedőt, és utána akart indulni.

– Tényleg, mit vesz fel este? – kérdezte Andrew Kitty mellett lépkedve. – Ne ám azt a nyakörvet, amelyet Tomtól kapott. Minden fáradozása ellenére maga ugyanis szép nő. Ha valamennyire is kedveli Tomot, akkor kérem, legyen kicsit visszafogottabb.

– Azt hittem, örülne, ha lejáratnám magam a rossz ízlésemmel.

– Így igaz, csak ne okozzon vele nekünk is szenvedést. Kérem, járassa le magát, Kathleen – mondta gúnyosan –, de tegye némi ízléssel. Ha egyáltalán tudja, mit jelent a szó.

Ízlés? Majd megmutatom neked, gondolta Kitty a lépcsőn felfele csörtetve. Felvette az éjjeliszekrényről a vezeték nélküli telefont, és tárcsázott. Annyi ízlést mutatok, hogy belefulladsz.

– Freya?

– Szia, Kitty. Hogy tetszik az élet Southforkban?

– Nagyszerű! – Kitty gyorsan elmesélte barátnőjének, mi történt eddig. Freya a várakozásnak megfelelően nagyon furcsának találta az egészet.

– Kitty, mondtam neked, hogy Tom valamiben sántikál. Azt hittem, a csodás testedre hajt. Természetesen értem, hogy most már nem vonulhatsz vissza. Mutasd csak meg az uraságoknak, főleg annak az Andrewnak! – Amikor Kitty elmesélte, hogyan akarja megleckéztetni őket, Freya már nem volt annyira lelkes. – De hát a taftruha csodálatos! Egy örökkévalóságba telt, amíg rád igazítottam. És arról volt szó, hogy majd mesélsz a nagyszerű divattervezőnőről, akit felfedeztél. Szóval rólam!

– Ezt még bepótolhatom. – Kitty cselesen Freya művészi becsvágyára hivatkozott. – Értsd már meg: nem akarok tökéletesen kinézni a taftruhában, vagy valami teljesen bolond darabot felvenni, ahogy Tom

szeretné. Azt akarom, hogy ezek az átkozott úri népek belefulladjanak az előítéleteikbe. Ízléssel akarom kikészíteni őket. Olyasmit akarok, ami annyira régi, hogy már belepte a pókháló. Hadd nézzen nagyot ez az átkozott bankár! Képzeld, a képembe mondta, hogy nem áll jól nekem Colleen piros ruhája.

Csend. Aztán Freya teli torokból felnevetett.

– Jó ég, Kitty! Ezek szerint az a férfi volt olyan merész, hogy megszólja az ízlésedet? – A háttérből nevetés és megjegyzések hallatszottak. Kittyt bosszantotta barátai érzéketlensége. – Igazat kell adni annak a szegény embernek, Kitty. Colleen tényleg kicsit eltúlozta a rikító színeket. Jaj, Colleen, ez fájt! – Megint nevetgélés. Kitty felsóhajtott. – Na, beszéljünk komolyan! Mesélj el mindent Colleennak, amíg gondolkodom.

Kitty öt perc alatt mindent elmesélt Colleennak is, aztán Freya vette át lihegve a telefont.

– Megvan! Emlékszel arra a szűziesen fehér, csodás ruhára, amelyet Penny Randolphnak csináltam, amikor Júliát játszotta? Penny nem olyan magas ugyan, mint te, de hasonló alkatú.

– Szűzies? – kérdezte Kitty kétkedőn. Tulajdonképpen nem akart azonnal mindent elárulni.

– Ó, csak ne aggódj! Egy másik színdarabhoz befestettem feketére, most még jobban néz ki. Nagyszerűen mutatnál benne. Nagyon szigorú, de nagyon előkelő volnál. Mint egy szép apáca.

– Apáca?

– Egy ízléses apáca, Kitty – fűzte hozzá gyorsan Freya. – Egy vonzóan izgalmas apáca! El tudsz jönni ruhapróbára a színházba? Mondjuk, egy óra múlva? Derékban kell átigazítanom, és le kell engednem. Ha mindenki segít, elkészülünk az előadás kezdetéig. Nyolckor ugye? Én akkor nem érek rá, majd Jeff és Colleen elviszi neked a ruhát. Megmutathatod a társaságnak!

4. FEJEZET

Marley bíró hátravetette a fejét, és harsányan felnevetett.

A válla felett Kitty észrevette Andrew elgondolkodó tekintetét. A lány elmosolyodott, felemelte a pezsgőspoharát, és gúnyolódva a helyiség másik végében ülő férfi felé emelte.

Andrew Bishop természetesen semmilyen módon nem válaszolt erre a szemérmetlen mozdulatra, szemének dühös szikrái azonban leleplezték. Estélyi öltönyében Andrew szörnyen vonzó és előkelő volt.

Kitty úszott a sikerben. Általában nem volt haragtartó, most azonban valóban édes volt a bosszú, s Kitty alig bírt betelni vele.

A Sharon által iderendelt kozmetikusnak és fodrásznak köszönhetően a fekete ruha még hatásosabban mutatott, mint ahogy Freya ígérte. Kitty alig-alig viselt festéket, a haját szigorú francia varkocsba fonták, ami kiemelte arca szabályos vonalait. Magasan zárt, földig érő ruhájában a középkor Madonnaképeire emlékeztetett. Érinthetetlen, szűzies, és mégis sokkal érzékibb képmások voltak ezek, mint bármelyik húsvér nő valaha is lehetett. A fűzőszerűen kiképzett felsőrész a szív alakú, magasan kihelyezett kivágással olyan ügyesen hangsúlyozta ki Kitty telt keblét, hogy a többiek szűk és mélyen kivágott ruhája szeméremsértőnek tűnt mellette. A ruha ujja vállban puffos volt, s csukló felé egyre szűkebb lett. A karcsúsított, ejtett derékrész enyhén ott, ferdén szabott szoknyában folytatódott.

Az egyszerű szabás olyan titokzatos fényben csillantotta meg Kitty vitathatatlan szépségét, amely semmit sem árult el, miközben mindent megígért. Az összes jelenlevő nő közül csak ő nem viselt ékszert. Tom először nagyot nyelt, amikor meglátta, később azonban fenntartás nélkül támogatta Kitty tervét. Még ahhoz is ragaszkodott, hogy a lány húzza le az ujjáról az eljegyzési gyűrűt, aztán beejtette Kitty ruhakivágásába, vidáman megígérve, hogy ha szükségük lesz rá, majd kihalássza onnan. Nem lett rá szükségük. Kitty tökéletes sikert aratott a társasági hölgy szerepében. Vacsora közben kifogástalanul viselkedett, amikor pedig játszani kezdett a zenekar, s megnyitották a táncot, Tommal bájosan lejtettek az aucklandi előkelőségek előtt. Csodáló pillantások érték őket, sok vendég csodálkozva találgatásokba kezdett. Az elképedt és zavart

Adelaide-nak végül is sikerült nagyon közeli barátnőjétől leválasztania, és a kiszemelt leánykák egy csoportjához irányítania Tomot. Az idős hölgy nagy bánatára ez csak növelte a Kitty iránti érdeklődést.

A francia pezsgőnek és a hízelgő bókoknak köszönhetően Kittyben oldódott a feszültség, és kezdte élvezni a helyzetet.

Néha-néha megcsillogtatta természetes talpraesettségét és értelmét is.

Andrew egész idő alatt szemmel tartotta Kittyt, bárkivel is elegyedett szóba a lány, a férfi azonnal csatlakozott hozzájuk. A fehér selyemruhájában nagyon csinos, szőke Clarissa kötelességtudóan követte a férfit. Kitty észrevette, hogy a lány többször zavart pillantást vet a vőlegényére.

Maga Clarissa is meglehetősen zavarba ejtő jelenség volt.

Kitty először észre sem vette. Megjelenésük Tommal annyira meglepte a Bishopokat, hogy Andrew megfeledkezett a jó modorról, s Tomra hagyta, hogy Kittyt bemutassa Paine úrnak és nejének, meg szép lányuknak.

Kitty később az öltözőszobában futott össze a hibátlan kikészítését éppen felfrissítő Clarissával. Kitty elégedetten pörgött-forgott a tükör előtt. Élvezte, hogy most nem egyszerűen szép, hanem ezt mindenki előtt meg is mutathatja.

A két lány néhány semmitmondó szót váltott egymással a házról, meg arról, hogy mekkora szerencséjük van az időjárással. Clarissa nem kíváncsiskodott, s az iránt sem érdeklődött, hogyan lett Kitty a ház vendége, egyszerűen elfogadta a jelenlétét. Kitty életében először találkozott olyasvalakivel, akit nem tudott utánozni. Clarissa Paine angolnasimaságú személyiségét nem sikerült megragadnia. Hangsúlytalanul, jellegtelen hangszínnel beszélt. Szép, de nagyon unalmas nő volt.

Tom Kitty keresésére indult. Az öltözőszoba előtt talált rá, a lány a falat támasztotta, és a semmibe bámult.

– Beszéltél Clarissával? – kérdezte a fiú.

– Honnan találtad ki? – ámuldozott Kitty.

– Az elképedt arcodról.

– Ezek szerint Clarissa mindig ilyen? Ez a valódi arca?

– Sajnos. – Tom rövid válasza rengeteget elárult. Láthatóan nem értett egyet nagybátyja, vagyis sokkal inkább nagyanyja választásával. – Művelt, mindig udvarias lány, és barátságos, akár egy jégszekrény. Nem emlékeztet valakire?

– Azt hiszem, nem. De, Adelaide-ra! Clarissa kicsit a nagyanyádra emlékeztet.

– Adj neki harminc évet, és pontosan olyan lesz, mint nagymama. Harminc itt töltött év után – mondta Tom komoran. – Már most közeli barátnők, s közös terveket kovácsolnak. El tudod képzelni, milyen lesz itt az élet, ha ezek összefognak? Ha Clarissa máshoz menne férjhez, idővel talán oldódna a merevsége, de hát Andrew mellett… – Tom zavartan csóválta a fejét. – Andrew azt mondta nagyanyámnak, hogy nem akar magának valamilyen üresfejű szépséget – magyarázta Tom. – Olyasvalakit akar, aki értelmes és erős, akiről nem kell állandóan gondoskodnia. Értem, hogy mit akar, és miért akarja így, viszont az sem jó, ha valaki túlságosan erős, nem gondolod?

Ha csak az erőt nem enyhíti a szerelem, gondolta Kitty. Figyelte Andrewt és Clarissát, s legfeljebb kölcsönös elismerést és vonzódást vett észre közöttük, szerelmet viszont nem.

– Ne aggódj – mondta csillapítóan Tomnak –, hiszen neked ott van Anna.

– Kicsoda?

– Anna. A lány, akit szeretsz. – Gyanakvóan nézett a fiúra. – Aki miatt ezt a játékot rendezzük.

– Ó igen, Anna – felelte gyorsan Tom. – Megpróbálok nem gondolni rá, tudod?

Kitty hevesen a táncparkettre kényszerítette Tomot. Hogy is lehetett ilyen meggondolatlan? Tudhatná, hogy a szerelmesek érzékenyek. Ő maga látszólag nem volt a szerelem ellen. Az árvaházból sok lány esett áldozatul annak, hogy mindent megtettek egy kis szeretetért. Kitty nem hitt abban, hogy a szeretetet ki lehetne kényszeríteni valakiből. Biztos volt

abban, hogy egy szép napon majd eljön a férfi, akit rendelt a sors. Ez a regényes elképzelés és óvatossága megóvta a futó kalandtól.

– Stephen, Martha, örülök, hogy jól szórakoznak. Tudom, hogy általában kerülik ehhez hasonlóan hivatalos alkalmakat.

Kitty ijedten összerezzent. Nem vette észre Andrewt, aki barátságosan mosolyogva üdvözölte a vendégeket, akik még mindig Kitty megjegyzésén nevettek.

– Nem csoda, ha ilyen szórakoztató a társaság – felelte a bíró. – Éppen azt emlegettük Kittynek, mennyire tetszett nekünk az önálló estje. El voltunk ragadtatva. Látta az előadást, Andrew? Tudom, hogy magát érdeklik a kísérleti dolgok.

– Andrewt, az ódivatút? – Kitty a férfira nézett, s hirtelen a könyökén érezte Andrew kezét. A férfi végig fogta a karját, amíg Martha aprólékosan beszámolt Kitty fellépéséről. Amikor Martha Kitty utánzóképességét dicsérte, Andrew olyan erősen szorította a lány karját, hogy már fájt. Mielőtt Kitty felfoghatta volna, mi történik vele, Andrew már a kivilágított terasz egyik sarkába tuszkolta.

– Mi az ördög bújt magába, Andrew? – kérdezte a lány, és igyekezett kiszabadítani karját.

– Azt szeretném tudni, ki az ördög bújt magába! – felelte dühösen a férfi. – Ne nézzen rám ilyen ártatlanul! Arról az olcsó színjátékról beszélek, amit itt rendeztem, hogy megváltozott, s most már arra is rájöttem, miért.

– Ó! – A fene egye meg, eddig minden olyan jól ment.

– Ne játssza a nemtudomkát! – folytatta Andrew felbőszülten. – Utánzóművész! Szemmel láthatóan nem éri be annyival, hogy anyám méltóságteljes magatartását majmolja. Tovább fokozza a sértést, és a hanghordozását meg a viselkedését is utánozni kezdi. Vagy csak röhögést akart kikényszeríteni a többiekből? Ha a viselkedése nem lenne ennyire sértő, sajnálnom kellene.

– Nem értem, miért izgatja fel így magát, Andrew – felelte Kitty. – Ahhoz túlságosan jó vagyok, hogy egyszerűen csak kifigurázzam az idős

hölgyet. Senki sem vette észre, még az édesanyja sem. Mindig az áldozat veszi észre utolsónak.

– Én viszont észrevettem! – Andrew hangja fagyosan csengett.

– Csak azért, mert egész este engem figyelt. Maga meg Adelaide frászban voltak, hogy esetleg rosszul fogok viselkedni, aztán meg dühbe gurultak, mert nem tettem, Nem gondolja, hogy túlzásokba esik? Alighanem anyakomplexusa van.

– Maga bestia!

– Magánveszekedést folytatnak, vagy mások is beszállhatnak?

A barátságos kérdés ráébresztette Kittyt és Andrewt arra, hogy nincsenek egyedül. Kitty megkönnyebbülten mosolygott Diana és Richmond Rex felé. Nyilván az ő házasságukat is mások hozták össze, Andrew nővére azonban szemmel láthatóan nem érte be ennyivel. Az asszony boldognak látszott, s ez kiemelte természetes szépségét. Sokkal fiatalabbnak tűnt pillanatnyilag rendkívül dühös öccsénél, amihez bizonnyal nagyban hozzájárult, hogy nagyon fiatalon kikerült Adelaide befolyása alól.

Richmondon meglátszott, hogy betöltötte a negyvenet, de higgadtan viselte korát. Övé volt a Rex és Bishop kereskedelmi bank fele. Kittyt vacsora előtt mutatták be nekik, s a lányt meglepte, hogy a család többi tagjával ellentétben semmilyen előítélettel nem viseltettek vele szemben. Éppen ellenkezőleg: elbeszélgettek Kittyvel, szándékosan tudomást sem véve arról, mennyire nem tetszik ez Adelaide-nek. Tom megpróbálta édesanyját is bevonni a társalgásba, ő azonban nem viselte olyan könnyedén Adelaide rosszallását, s szinte észrevétlenül távozott.

– Andrew veszekedett velem – mondta Kitty. – Én inkább vitatkoztam volna.

Andrewn látszott, hogy csak nehezen képes uralkodni magán.

– Csak tessék, szálljatok be ti is! Kathleen élvezi, ha van közönsége. Boldog, ha az érdeklődés középpontjába sikerül kerülnie.

– Aki olyan szép, mint Kathleen, az mindig magára vonja a figyelmet. Szerencséje van, hogy így tudja viselni a dolgot – jelentette ki határozottan Diana. Kittyt meglepte, hogy a Bishop család tagjai közül

valaki a védelmére kel. – Meséljen valamit erről a csodaszép ruháról! Valaki azt mondta, a barátnője tervezte.

Dianán látszott, hogy valódi az érdeklődése, ezért Kitty megmondta neki, igazából nem is az övé a ruha.

– Látja, más tollával ékeskedem.

– Igen találó megfogalmazás – jegyezte meg Andrew halkan.

A két nő oda sem figyelt rá, ezért Richmondhoz fordult, és pénzügyi ügyletekről szóló beszélgetésbe kezdett vele.

– Freya lángelméjének sajnos korlátokat szab a színház, de még így is csodákra képes. Ez a ruha, például – magyarázta Kitty –, látszólag olyan fényes és súlyos, mint a selyem, mégsem abból készült. A színház nem szívesen költ drága anyagokra, ha olcsó utánzattal is…

– Akár a ruhája, olyan a nő is – szakította félbe gúnyosan Andrew. Kitty csak mosolygott. Bármennyire is belemerült a férfi a külön beszélgetésbe, azért még minden szavát figyelte.

– Kit érdekel, ha jól fest? – kérdezte Diana. – Andrew, saját magadnak mondasz ellent. Egyszerűség és ízlés, a kevesebb vagy a több, hát nem ez a jelszavad? Ez a ruha tökéletes példa erre. Szerinted is, Richmond?

– Lenyűgöző – helyeselt a férje, és csodálattal nézett Kittyre.

– Lenyűgöző, csak nagyon meleg – mondta Kitty sugárzóan mosolyogva. – Általában előnyben részesítem a kényelmet a divattal szemben. Talán most is inkább valamilyen nyári darab mellett kellett volna döntenem.

– Ó nem, így sokkal előkelőbb.

– Nem is tudom – mondta Richmond elgondolkodva. – Nekem nem volna kifogásom az ellen, hogy Kathleen valami kényelmesebbet vegyen fel. – Diana inkább jókedvűnek látszott, mint féltékenynek, ezért Kitty elnevette magát, és kihívóan Richmond elé pördült.

Andrewnak nem tetszett, hogy három beszélgetőtársa olyan jól szót ért egymással. Talán azt akarta felvenni? Az sokkal jobban illene a személyiségéhez.

– Ó, Kathleen, ez nem lehet igaz – nevetett Diana.

Kitty vállat vont, s arra gondolt, hogyan lehet ugyanannak a szülőnek két ennyire különböző gyermeke.

– Szegény Andrew, azonnal bevette a dolgot. Milyen hiszékeny!

– Nem is bíznék rá nagyobb pénzösszeget – mondta a lány a többiek derültségére. – Kész csoda, hogy még nem tette tönkre magukat. Egy szép nap majd valaki teljesen kifosztja.

– Abban biztos lehet, hogy nem maga lesz az, bármilyen sikeresen is ürítgeti Tom zsebeit!

– Andrew! – nézett megvetően az öccsére Diana. Kitty most először vette észre, az asszony távolról azért hasonlít Adelaide-ra. – Ha nem akarsz barátságosan beszélgetni, akkor inkább hallgass! Miért nem távozol másokhoz, Andrew? Clarissa biztosan nem tudja, hol maradsz.

– Andrew csak édesanyja parancsának engedelmeskedik – szólt közbe Kitty. – A teremben kell maradnia, hátha hirtelen letépem magamról a ruhát, és hintázni kezdek a csilláron.

– Mire számít? Hogy bocsánatot kérek magától? – kérdezte Andrew dühösen. – Maga és Tom szántszándékkal elhitették velünk, hogy a maga műsora másodosztályú vetkőzőszám volt, s nem egy társadalmi gond feldolgozására tett komoly kísérlet. Magának köszönhető, hogy így vélekedtünk magáról.

– Meg a saját előítéleteiknek – válaszolta Kitty. – Megbocsátom a nagyképűségét Andrew, mert tudom, mennyire fontos magának, hogy kivívja édesanyja elismerését.

Andrew dühös lett.

– Vigyázzon a nyelvére, Kathleen! Hagyja békén Adelaide-et, különben maga fog bocsánatért esedezni. – Ezzel megfordult és távozott.

Diana és a férje, tapintatosan kérdés nélkül hagyta Andrew titokzatos megjegyzését és Kitty dühkipiruló arcát.

– Andrew nagyon higgadtan viseli a dolgot, Kathleen. Tulajdonképpen ellenezte az eljegyzési vacsorát – kezdte Diana minden átmenet nélkül. – Clarissa és Adelaide választotta ki a mai napot, Andrew viszont szűkebb körben szerette volna megülni az eljegyzését.

– Tényleg? – kérdezte Kitty hitetlenkedve. A nyitott teraszajtón keresztül mindhárman láthatták, milyen előzékenyen és ügyesen sikerül átvágnia Andrewnak a zsúfolt báltermen.

– Ó, észrevenni azért nem lehet, ez az ünnepség azonban mégis sokkal inkább munka a számára, nem pedig szórakozás. Teljesen csak akkor tud kikapcsolódni, ha a barátai között, vagy egészen egyedül van. Néha órákra bezárkózik az óráival. Jellemző rá, hogy nemcsak gyűjti őket, hanem azt is pontosan tudni akarja, hogyan működnek. – Diana felsóhajtott. – Mellette mindig kicsinek és jelentéktelennek érzem magam. Én mindig belefogok valamibe, amit aztán nem fejezek be, Andrew viszont mindenben olyan alapos.

Mindenben? Kitty még soha nem érezte, hogy az alapos szó valamennyire is izgató volna, most azonban hirtelen az volt. Bosszantotta, hogy egész este Andrew Bishop határozta meg a viselkedését, s úgy döntött, hogy mostantól egyszerűen nem vesz róla tudomást, és jól fogja érezni magát.

Ez a terve sikerült is. Pezsgőzött és táncolt. Természetes, felszabadult viselkedése még jobban tetszett a vendégeknek, mint a korábban mutatott büszkesége. A pezsgő és a sok bók Kitty fejébe szállt, s amikor Tom néhány már igencsak nekividámodott barátja arra kérte, hogy adjon ízelítőt a művészetéből, a lány nem tudott nemet mondani. Nevetve hagyta, hogy a zenekar előtti kis színpadra vezessék. Gyorsan rabul ejtette közönségét néhány ismert új-zélandi személyiség ügyes, ám nem éppen hízelgő utánzásával. Az utánzottak közül egyesek ráadásul a nézők között voltak. A vendégek nevettek, találgatták, ki az éppen ábrázolt, s akik abban a megtiszteltetésben részesültek, hogy Kitty áldozatául estek, kesernyés öngúnnyal fogadták megjelenítésüket.

Amikor rögtönzött előadása végén meghajolt, Kitty pillantása Andrewra esett. Ő volt az egyetlen, aki még csak nem is tett úgy, mintha tapsolna, bár a műsor alatt ő is együtt nevetett a többiekkel. Kittyt dühítette, hogy a férfi még tapsra sem méltatja, s megveti őt, amiért utánzásaival közönség elé lép, bármilyen sikeresen is teszi ezt. Ha a lány őt utánozta volna, Andrew minden bizonnyal nevet és megtapsolja, csak

hogy a többiek ne vegyék észre, milyen kicsinyes, beképzelt és nagyképű alak valójában.

A vendégek egyre hangosabban követelték a ráadást. Kitty Kendon megadta magát, és ezúttal Andrew Bishopot figurázta ki.

Hajnalban, a könyvtárszobában állva Kitty kénytelen volt önmaga előtt beismerni, hogy utolsó számával talán kissé messzire ment. Andrew nagyon higgadtan viselte a dolgot, még a színpadra is felment hozzá, s együtt hajoltak meg. Amikor azonban a férfi lesegítette a dobogóról, Kittynek megint fájt Andrew erős szorítása a karján. Két pohár pezsgőt kellett meginnia ahhoz, hogy elfelejtse a férfi jéghideg tekintetét.

– Nem ér rá holnapig? – kérdezte Kitty ásítva, kissé bizonytalan lábakon állva. Tommal és Sharonnal éppen most búcsúztattuk el az utolsó vendégeket.

Andrew kijött a sárgaréz lámpától megvilágított íróasztal mögül, keresztülment a mag, szürke szőnyegen, s egy darab papírt nyújtott oda Kittynek.

– Mi ez? – húzta össze gyanakodva szemét a lány.

– Csekk.

Kitty csodálkozva vonta fel a szemöldökét. A csekket az ő nevére állították ki. Meglehetősen magas összegről szól.

– Ma este nagyvonalú hangulatban vagyok – felelte Andrew bársonyos hangon. Kittynek ugyan a fejébe szállt kissé az ital, de azért részeg nem volt.

– Fellépti díj? – Hirtelen teljesen józan és dühös lett. Büszkén felszegte az állát. – Általában nem kérek ilyen sok pénzt egy fellépésért, Andrew.

– Minden pénzt megért – mondta a férfi ingerülten.

– Attól függ, ki mit vár a pénzéért – nézett Kitty fenyegetően Andrewra.

– Maga tudja, mit akarok.

– Így igaz, de azt akarom, hogy mondja ki, nehogy félreértsük egymást, vagy egy később valamilyen udvarias kifogás mögé bújjon.

– Ha ragaszkodik hozzá – felelte fagyosan Andrew. – Azt akarom, hogy csomagolja össze a holmiját, és tűnjön el innen. És azt is akarom, hogy úgy adja ki Tomot, hogy a fiú soha többé ne próbáljon meg újra találkozni magával.

– Mert kevés vagyok hozzá?

Andrew elhúzta a száját.

– Azt hiszem, inkább Tom kevés magához.

Ez a válasz egy pillanatra Kitty torkára forrasztotta a szót. Andrew tényleg azt hiszi, hogy bedől ezeknek a hamis hízelgéseknek? Egyre nőtt a dühe, s ezért nem hallotta ki a férfi hangjából a haragot, miközben Andrew a kényelmetlen igazságot közölte vele.

– Tom még kisfiú, maga pedig asszony. Asszony, akit Tom sohasem lenne képes kielégíteni. A ma estét végig a maga tündöklésének árnyékában töltötte. Meg kell adni, úgy tűnt, jól érezte ott magát, de hosszabb távon egyetlen nő és egyetlen férfi sem lehet boldog egy ennyire egyenlőtlen kapcsolatban. Tom nem lenne képes elviselni azt, hogy a másodhegedűst játssza a felesége mellett, s azt kellene játszania, Katheen. Ő nem tudja olyan tehetségesen magára irányítani mások figyelmét, és nem tud bánni az emberekkel, mint maga. Nem veszi észre, mekkora terhet vesz magára, ragaszkodik ehhez a kapcsolathoz? Fogadja el a pénzt! Boldogabbá teszi majd, mint amennyire Tom valaha is képes lenne.

Aha, szóval Andrew végre kimondta. Kitty tehát már arra sem elég jó, hogy Tom szeretője legyen. Hálásan el kellene fogadnia a pénzt, hogy aztán íziben odébbálljon.

– Magától sohasem fogadnék el pénzt – mondta a lány, és apró darabokra tépte a csekket –, akármilyen kétségbeesett volnék is, vagy ha az utca mocskából segítene ki.

Kitty Andrew lába elé szórta a papírszeleteket.

– Ez még bekövetkezhet – felelte fenyegetően a férfi.

Most robbant a bomba. Kitty dühe már nem ismert határokat.

– Csak nem hiszi, hogy megijedek? – kérdezte kajánul. – Azt gondolja, a szegénység a létező legrosszabb dolog, ami valakit érhet? Az olyan agyonkényeztetett naplopóknak, mint maga, talán igen, nekem viszont

vannak barátaim. Az én köreimben nem vagyunk annyira elkapatva, és a barátok összetartanak, segítik egymást. Erre már maga is rájött, ugye? Ha ugyanis biztos volna abban, hogy az egész világ megvesztegethető, akkor nem tartana tőlem annyira, s nem halmozna el hőn szeretett pénzével. – Kitty a széttépett csekkre mutatott. – Vagy az egész Adelaide ötlete volt? Hogy maguk milyen korlátoltan gondolkodnak! Őszintén sajnálom magukat. Tom felett pedig semmi joga az ítélkezésre. Üvegházban ülő emberek ne dobálózzanak kövekkel! Előbb Adelaide, most pedig Clarissa. Maga az egész életét egy nő szoknyája szélét, fogva éli le. Milyen férfias!

– Ezt vegyem felhívásnak? Bebizonyítsam magának, milyen férfias vagyok, Kathleen? – kérdezte Andrew gúnyosan. – Erre megy ki az egész felhajtás? Máris unja magát? Észre kellett volna vennem, hogy furcsa illatot áraszt. A tüzelő macska szagát.

Kitty csattanós pofont kent le a férfinak, s egy pillanatig élvezhette az Andrew szájszegletéről kiserkenő vér látványát, aztán megjött a férfi válasza.

Andrew visszaütött.

5. FEJEZET

Apró, visszafogott ütés volt, egészen más, mint az a hevesen lekent pofon, amelyet ő adott Andrewnak, Kittyt mégis meglepte, hogy a férfi egyáltalán visszaütött.

– Megütött! – suttogta zavartan a lány. Azt persze tudhatta, hogy Andrew nem hagyja válasz nélkül az erőszakosságát, de hát ez azért… – Megütött!

Andrew hófehér zsebkendőt vett elő a nadrágzsebéből, s letörölte vele a vért a szájszegletéből. Elégedetten vette tudomásul Kitty zavarát. A lány most éppen annyira meghökkennek és zavartnak látszott, mint amilyennek Andrew érezte magát, amikor először pillantotta meg Kittyt ebben a fekete ruhában, amelyben csak úgy áradt belőle a tisztaság és a báj. Egy pillanatra megfeledkezett a valóságról, s egy homályos, emlékezete megőrizte álomból előlépett asszony képét látta maga előtt. Az asszonyét,

aki újra vágyakozást és vágyat váltott ki belőle, amelyekről azt hitte, csak egy fiatalember képzelődései voltak. Andrewt bosszantotta, hogy ha csak rövid időre is, de áldozatul esett annak a látszatnak, amelyet Kitty nagy hozzáértéssel felcsillantott benne. Most bosszút akart állni emiatt.

– Megütött! – ismételte meg Kitty kicsit hangosabban. – Azt hittem, úriemberek nem ütnek meg nőket.

– Sohasem állítottam, hogy úriember vagyok. Ezt csak maga feltételezte rólam. Alighanem félretájékoztatták. – Andrew elmosolyodott. – A maga által ma este annyit gúnyolt lovagiasságom, helyes viselkedésem és személyes bájam sok ajtót képes megnyitni. Vannak azonban ajtók, amelyeken be kell lépni. Ilyenkor az ízlés és a kifinomultság kevésbé fontos, mint az alantas ösztönök. Agyonkényeztetett életemnek voltak olyan szakaszai, amelyekben senki sem mert úriembernek csúfolni.

Andrew ugyanazokat a szavakat használta, amelyekkel Kitty az imént gúnyolta, a lány azonban túlságosan rémült volt ahhoz, hogy ezt észrevegye. Néhány másodperc alatt ijesztő változás következett be. Az egy lépéssel előtte álló Andrew Bishop még mindig nagyvilági és vonzó volt, de hirtelen valami fenyegető áradt belőle, ami nem illett ehhez a kifinomult környezethez.

Tekintete veszélyt, összeszorított szája figyelmeztetést sugallt. De mire figyelmezteti? Kitty elbizonytalanodott. Melyik az álarc, és melyik a valódi Andrew Bishop? Azt sem tudta, valóban ki akarja-e ezt deríteni.

– Tom semmit sem mesélt magának rólam, Kathleen?

– Mit kellett volna mesélnie? – kérdezte Kitty óvatosan, s igyekezett Andrew előtt elleplezni, milyen hatással van rá a férfi hirtelen megváltozása.

– Másodszülött fiú vagyok, Kathleen. Nem azzal a nyomasztó bizonyossággal nőttem fel, hogy egy nap majd át kell vennem a Rex és Bishop Bank irányítását. Ez a feladata bátyámra volt kiróva. Én szabadon élhettem az életem. Kötelességérzet és felelősségtudat tekintetében későn érő alkat voltam. Mindig azt gondolták, túlságosan vad vagyok ahhoz,

hogy valaha is sikeresen vezessem az üzletet, hiába végeztem el kötelességtudóan az iskoláimat.

Kitty nem győzött csodálkozni. Andrew és a vadság? Pár pillanattal ezelőtt még nevetett volna ezen, most azonban hirtelen eszébe jutottak azok az apró ellentmondások, amelyeket a férfiban felfedezett. Felidéződtek benne azok a pillanatok, amikor humort és kifejezett érzékiséget vett észre Andrewban, amelyek egyáltalán nem illettek merev egyéniségéhez.

– Túlságosan vad – ismételte meg Andrew, megerősítve Kitty kétségeit. – Először azzal zaklattam fel a családomat, hogy nem voltam hajlandó alárendelt beosztást elfogadni a bankban. Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy egész életemet a bátyám árnyékában éljem le. Sean megértett, konok öregem azonban nem. Amikor visszautasítottam a biztos állást a családi vállalkozásban, apám megfenyegetett, hogy kitagad. Ez volt az utolsó, még hiányzó lökés. Sértett büszkeségemben úgy döntöttem, hogy a Harvardra megyek továbbtanulni. Be akartam bizonyítani a családomnak, mekkora pénzügyi tehetség vagyok, de aztán mégis mással foglalkoztam. Felfedeztem ugyanis, hogy máshoz is van tehetségem: tudok festeni.

Mostanra Kitty már túl volt a rémületen, a csodálkozását pedig nem mutatta.

– A büszkeségem és a makacsságom nem engedte, hogy egyszerűen csak otthagyjam az egyetemet, amikor azonban végeztem, egy hozzám hasonlóan gazdag házból származó festőnővel megszöktem Párizsba. A következő éveket Európában töltöttem, a művészetnek és a szerelemnek éltem. Sean halála és apám súlyos betegsége kényszerített aztán arra, hogy hazajöjjek. Azt hiszem, az európai évek sokkal jobban felkészítettek a hivatásomra, mint az összes előtte elvégzett iskola.

– Nagyon köszönöm ezt a rövid önéletrajzot – mondta Kitty harapósan, amikor már újra képes volt a beszédre. A fenébe! Hiszen azonnal észrevette a férfiban ezt a másik lényt, akkor meg miért nem hitt az ösztöneinek? – Csak azt nem tudom, mit kell benne érdekesnek találnom?

– Tényleg nem tudja? – Andrew átlátott a lány hazugságán. – Ez azt jelenti, hogy nem a valódi férfival szállt szembe. Nem vagyok olyan előkelő, mint anyám. Ha szükséges, akkor olyan eszközöket is igénybe veszek, amelyek esetleg még magát is megrémítik, vagy éppen elnyerik a tetszését.

A férfi hangja gyengéd volt, komolysága azonban megijesztette Kittyt. Azért továbbra is lekicsinylően méregette Andrewt.

– Maga állandóan kétségbe vonja a férfiasságomat. Tulajdonképpen már kinőttem abból a korból, amikor ezt még bizonygatnom kellett, de ki tudja, Kathleen – suttogta gyengéden –, talán…

Ártatlansága ellenére Kitty azonnal felismerte a hirtelen keletkezett feszültséget. Ne, gondolta, ne Andrew Bishop! Csak ne ez a nagyvilági, romlott nagytőkés legyen az első, aki ugyanúgy megveti őt, ahogyan neki is meg kell vetnie a férfit, akiben semmi gyengédség nincs. Képtelen vonzódást érezni iránta. Nem neki őrizte az ártatlanságát! Miért most történik meg ez az egész, teljesen váratlanul, egy veszekedés kellős közepén, azon az estén, amelyen a férfi éppen eljegyzett valakit?

Andrew szántszándékkal juttatta idáig a dolgokat, ez egyértelműen látszott rajta. Tudja, hogyan érez Kitty. Bevetette az egyik módszerét, méghozzá sikerrel. Kitty saját fiától is tartott.

– Nagyon ravasz a barátnője – folytatta Andrew, kihasználva helyzeti előnyét. – Ebben a ruhában egyszerre szűzies és érzéki. Mit kezd ezzel az érzékiséggel, ezzel a hévvel? Hány férfit égetett már meg vele, Kathleen? Rám nézve is veszélyes lehet? – kérdezte hízelegve. Az Andrewból áradó nemi vonzerő taszította Kittyt.

– Ezeket a kérdéseket saját menyasszonyának kellene feltennie – mondta Kitty vigyázatlanul, miközben háta mögött a kilincset kereste, Andrew azonban gyorsan becsukta az ajtót. Most közel, túlságosan közel állt Kittyhez.

– Mi a baj, Kathleen? Már régen rájöttem, hogy magának és Tomnak különleges okuk volt arra, hogy eltitkolják előlünk, hogy maga elismert színésznő. Tegnap este magát, ma az apácát játszotta el miattam. Milyen

csábító meglepetéseket tartogat nekem, és miért teszi? Tudni akarom, Kathleen!

Ez volt az, amitől Kitty tartott. Andrew túl közel volt hozzá, és túl közel járt a rejtély megoldásához. A lány egyik kezét a férfi mellkasára téve igyekezett eltolni magától Andrewt.

– Ne gyötörjön, kérem!

– Ennél többet is megteszek. Te ma este kiszórakoztad magad, Kathleen. Most én következem.

A fenyegetésből nyers, hideg szenvedély csengett ki. Kitty igyekezett védekezni, aztán Andrew ajkát érezte a száján. A csók mindkettőjüket áramütésként érte. Hirtelen elhúzódtak egymástól. Csend volt, amelyet csak Kitty heves lélegzése tört meg.

Andrew látszólag egyáltalán nem vett levegőt. Kérem, ne, gondolta Kitty utoljára, mielőtt Andrew túljutott első ijedtségén, és újra megcsókolta. Kitty az ajka között, mohóbban érezte a férfi nyelvét, nem bírt tovább ellenállni neki. Önkéntelenül átkulcsolta Andrew nyakát, és simogatni kezdte a haját. A férfi keze Kitty csípőjén nyugodott. Hirtelen megfordította a lányt, s hátrafele tolta. Kitty egyszer csak combjával neki ütközött a bőrkanapé karfájának. Andrew szorosan az övéhez nyomta a csípőjét, Kitty felnyögött. Ilyet még soha nem érzett, még soha nem volt ennyire tehetetlen és vágya ennyire erős. Soha nem volt ennyire tudatában a testének, mint most. Hirtelen Andrewval együtt a puha szőnyegen feküdt. A férfi forrón csókolta, s közben lehúzta cipzárját.

– Andrew! – A teljes zavarban kimondott szóban nem volt sem tiltakozás, sem könyörgés, sem pedig beleegyezés.

– Itt vagyok veled, cicám – suttogta Andrew. Cicám? Nevetséges, gondolta Kitty. Nem cicának, sokkal inkább tigrisnek érezte magát, amelyre éppen vadásznak.

Ezt a sok örömöt valóban Andrew ajka, keze, gyengéd érintése okozza? Kész őrület, mégis csodálatos. Kitty szívesen tűrte a férfi testének a súlyát.

Andrew apró csókokkal borította a lány nyakát és vállát, letolta Kitty ruhájának felsőrészét, és nyelvével becézte a lány érzékeny mellbimbóját.

Aztán újra szenvedélyesen szájon csókolta.

Kitty alig kapott levegőt. Teljesen eltöltötték a számára új érzések. Andrew nyelve izgatóan járta be a bőrét, újra és újra visszatérve a mellére. Amikor a férfi felemelte a fejét, és kérdően Kittyre nézett, a lány képtelen volt bármit is mondani. Teljesen kábult volt az érzések benne dúló viharától.

– Most már nem vagy annyira szenvtelen és nyugodt, Kathleen. – Andrew diadalmas mosolya megzavarta a lányt. – Most semmit sem tudsz eljátszani nekem, nem tudsz szidni vagy becsapni. Itt nem lehet színlelni. Szinte csalódott vagyok, hogy ilyen könnyen ment.

Kitty túl későn kezdett védekezni. Tehetetlenül ráncigálta Andrew csuklóját, kezét, a férfi azonban szorosan fogta a mellét.

Kitty heves ellenállása láttán mintha hirtelen valami felrobbant volna Andrewban. Hihetetlen hőség járta át a testét, felnyögött, s Kitty arca fölé hajolt. Most már ő sem volt diadalmas, hanem a lányhoz hasonlóan tehetetlen az értelmén és akaratán győzedelmeskedő érzésekkel szemben.

Szenvedélyesen megcsókolta Kittyt. Ölelése már nem gyengéd és tapasztalt volt, hanem nyers és heves. Hajtotta a testét uraló vágy. Szorosan a lányhoz simult. Kitty reszketni kezdett. Amikor belső feszültsége már szinte elviselhetetlenné vált, a lány felsikított, Andrew azonban azonnal csókkal zárta le a száját. Nyelvének követelő mozdulatai azt fejezték ki, ami máris megtörtént saját és Kitty gondolataiban.

Ez már sok volt. A félénkség és a félelem hirtelen elég erőt adott Kittynek ahhoz, hogy ellökje magától Andrewt. Néhány pillanatig némán meredtek egymásra. Kitty rémült tekintetéből kiolvasható volt, a lány tisztában van azzal, hogy majdnem mi esett meg vele.

Andrew szeme szinte sötétkék volta szenvedélytől. Pillantása Kitty csupasz, hullámzó mellére esett. A lány azonnal felült, s ruhája felsőrészével elfedte meztelenségét. A nagy eljegyzési gyűrű, amelyet eddig egy varrás tartott, most a szőnyegre gurult. Kitty úgy érezte, az ékszer vádlón villog felé.

Andrew mély lélegzetet vett, amikor meglátta a gyűrűt. Dühös pillantással kísérte, hogyan húzza fel Kitty reszkető ujjára, mintha

talizmán volna, amely megvédheti őt az elmúlt percek emlékeitől.

– Mindig ilyen gyorsan döntesz? – kérdezte Andrew.

– Nem. – Amikor Kitty rádöbbent, mit ismert el ezzel, gyorsan felállt, és megpróbálta felhúzni ruhája cipzárját. – Úgy értem, csak színleltem az egészet.

Annyira átlátszó volt a hazugság, hogy Andrew csak nevetett rajta.

– Hadd segítsek!

– Ne érj hozzám! – Kitty összerezzent. – Hogy merészelsz ilyet tenni? Vőlegény?

– De nem vagyok úriember, Kathleen. Ezt éppen most bizonyítottuk be itt együtt.

Kitty zavara láttán elszállt Andrew megvetése, de még mindig csupa düh és vágy. Ennek ellenére észrevette, hogy a lány valóban felháborodott és dühös. Magas, és testalkata ellenére Kitty hirtelen sokkal inkább sebezhető kislánynak látszott, mint ravasz csábítónak. Felhúzta a cipzárat, s most éppen a ruha fűzőszerű felsőrészét tolta a helyére. Közben megvető pillantást vetett Andrewra, ami újra megerősítette a férfi csorbát szenvedett öntudatát.

– Egy ideig alighanem érzékeny lesz – mondta Andrew halkan, gúnyos részvéttel, és jelentőségteljesen Kitty fűzőjére nézett. A lány dühösen nézett rá.

– Fogd be a szád!

Kitty gyorsan félrefordult, nehogy Andrew észrevegye, hogy elpirult, és megpróbálta rendbe hozni a haját. Csak nincs zavarban, gondolta Andrew.

– Érzékeny vagy ott, ugye? – kérdezte a férfi, hogy ellenőrizze elmélete helyességét. Úgy helyezkedett, hogy jól láthassa oldalról Kitty arcát. – Éppen csak megsimogattam a melledet, és máris majdnem felrobbantál.

Kitty elejtette a hajtűt, amelyet éppen a helyére akart rakni. Felvette, odament a tükörhöz, s helyükre erősítette a fürtjeit. Amikor a válla fölött meglátta a tükörben Andrew arcát, csak egy pillanatra szakította félbe ténykedését.

– Nem kell zavarban lenned, Kathleen. Egy ilyen érzéki nő…

– Az isten szerelmére, Andrew, miért nem fogod be végre a szád? – kérdezte kissé ingerülten, aztán észrevette, hogy a férfi mosolyog, s ettől még dühösebb lett. – Mi az, ami ilyen vicces?

– Te. Ahhoz képest, hogy milyen érzéki nő vagy, meglepő, mennyire kellemetlen számodra a nemiséged.

– Hülyeség! – Kitty végre újra összeszedte magát. – Pont olyan kellemes nekem, mint neked… a sajátod.

– Hm, lehet, hogy még soha nem engedted meg egy férfinak, hogy a felvett, biztos álarcon át eljusson a valódi, a sebezhető nőhöz? Mindegyiket elhárítottad elesettségeddel? A meglepetés hatástalanította volna az önuralmadat? Ezért pirultál el szűzlányként egy olyan megjegyzés hallatán, amelyre egyébként hetykén válaszolnál? Megmutattam volna neked, hogy éppen olyan sebezhető vagy te is, mint az emberiség többi tagja.

Vajon saját magát is közéjük érti, töprengett Kitty idegesen.

– Annyit bizonnyal vitattál, hogy te is olyan vagy, mint az összes többi férfi – magyarázta hűvösen. – Általában valamennyien azt hiszitek, hogy ellenállhatatlanok vagytok.

– Szóval, ha újra megcsókollak, akkor biztos vagy abban, hogy…

Mielőtt Andrew befejezhette volna a mondatot, Kitty az ajtóhoz szaladt, bár biztos volt abban, hogy a férfi csak dühíteni akarja. Most azonban mindenre képesnek tartotta. Andrew könnyedén utolérte a lányt.

Ki tudja, mi történt volna, ha nem áll ott a küszöbön kissé ijedten Sharon és Tom?

Sharon elpirult, amikor Andrew vérző szájszegletéről a pihegő lányra esett a pillantása, akit sógora a karjában tartott.

– Bocsáss meg, Andrew, nyilván kopognunk kellett volna. Diana és Richmond indulni készül, talán elbúcsúzhatnál tőlük, ha befejeztétek a beszélgetést.

Kitty elképedésére mindketten vissza akartak húzódni. Gyorsan elkapta az ajtót.

– Ne, várjatok! Ó, Tom, de jó, hogy itt vagy. Ez nem… Mi nem… – Kitty igyekezett kiszabadulni Andrew kemény szorításából, s majdnem elesett, amikor a férfi végre elengedte. – Tudod, mit akart?

– Nem. Mit? – kérdezte Tom érdeklődéssel.

– Kathleen, miért akarod saját magadat zavarba hozni? – kérdezte Andrew. Tomot meghökkentette a bizalmas megszólítás.

– Meg akart vesztegetni! – jelentette be Kitty drámaian.

A hatás kiábrándító volt. Tom egyáltalán nem látszott dühösnek, s félénk édesanyja is csak lehajtotta a fejét. Úgy tűnt, mintha szórakoztatná a helyzet. Kitty újabb kísérletet tett.

– Pénzt ajánlott fel, ha kiadom az utad.

– Tényleg? Mennyit?

Tom vidám válasza felbőszítette Kittyt. Legalább hihetően játszaná a szerepét, gondolta, s felháborodottan megnevezte az összeget. Örömmel látta, hogy Tom a homlokát ráncolja. Most aztán majd megbánja Andrew, hogy megsértette őt!

– Ilyen keveset? És visszautasítottad? Helyesen tetted, Kitty. Sokkal többet érek.

– Tom! – A fiú nem helyénvaló könnyelműsége ijesztő volt. – Hát nem érted? Andrew megsértett!

– Biztos vagyok abban, hogy nem sértésnek szánta, Kathleen – mondta Sharon barátságosan.

– Meg is ütött – folytatta dühösen Kitty.

– Ő ütött meg engem először.

– Amikor a közönséges vesztegetése nem jött be, akkor gyötörni kezdett! – kiáltotta a lány felbőszülve, s bízott abban, hogy senki sem foga részletek után érdeklődni, akkor ugyanis igen kellemetlen helyzetbe kerülne.

– Ő is meggyötört engem! – Ebben az egyetlen mondatban minden szégyellni való részlet benne volt. Kitty elvörösödött, Andrew pedig elnevette magát.

Tom vigyorgásával aztán végképp betelt a pohár. Kittynek elege lett az egészből.

– Tom, ha nem hagyod abba a vigyorgást, akkor…

– Igen, igen, Tom, vagy jól viselkedsz, vagy eltűnsz – gúnyolódott Andrew olyan képet vágva, amely nagyon hasonlított unokaöccse vigyorához.

– Maradjatok csendben! Mind a ketten! – harsogta dühösen Kitty, és az ajtóhoz ment. – Fáradt vagyok, lefekszem. Holnap reggel pedig elmegyek ebből a házból.

Kitty elégedetten vette tudomásul, hogy Tom azonnal megkomolyodott. Sharon idegesen Andrewra nézett, aki rögvest megragadta a kínálkozó alkalmat.

– Milyen remek ötlet! – mondta gyengéden a férfi. – Én is visszavonulok

– Mit jelentsen az, hogy nincs otthonom, ahova visszatérhetnék? – Kitty a hálószobájában állt, kezében a telefonkagylóval.

– A közegészségügyi hivatal embere azt mondta, a ház egészen addig lakhatatlan, amíg Preston tulaj úr meg nem javíttatja a csöveket. – Jeff pontos leírást adott a szerencsétlenségről. – Kitty, itt tényleg szörnyű a helyzet. A konyhán és az előszobán valóságos patak folyik keresztül. A padlástól a pincéig mindent ki kell javítani. Erre az időre mindannyian valamelyik barátunkhoz költözünk.

– És mikor költözhetünk megint vissza?

– Ez Prestontól függ. Tudod, milyen lassan dolgozik, ha az ő pénze bánja. Néhány napba beletelik. Maradj csak ott, Kitty! Elviszem kocsival a holmidat.

– De itt nem maradhatok, Jeff – nyafogott Kitty.

– Miért? Szerintünk neked a legjobb. Azok után, amikbe belekevert, az a legkevesebb, hogy Tom néhány hétre befogad.

Tényleg ez a legkevesebb, gondolta Kitty dühösen, noha számos egyéb megoldás kínálkozott volna. Közülük egyik sem biztosítana neki ennyi helyet és kényelmet, mint ez a ház. Tom megérdemelné, hogy befészkelje ide magát, s azzal fenyegesse, hogy házassági ígéret megszegése miatt bepereli, de…

– Nem tudom. Mindenesetre szeretném látni a károkat.

Most Colleen jött oda a telefonhoz.

– Kitty – kezdte komolyan –, Tom tartozik neked ennyivel. Mondd azt neki, hogy leleplezed a csalását, ha nem fogad be. Gondolj a Denver Clan tévés sorozatra! A gazdagok csak a valódi bestiákat veszik komolyan.

Kitty néhány perc múlva korgó gyomorral ment le a reggelizőszobába. Még kóválygott a feje barátnője erőszakos tanácsaitól, amelyek közül egyet sem kívánt követni.

Az egész család csöndben ült a reggelizőasztalnál, mindenki a vasárnapi lapokat olvasta. Rántotta, pirítós, kávé vagy tea volt reggelire.

Adelaide felpillantott a születési és halálhírek közül, s hűvösen jó reggelt kívánt Kittynek. Hangjából egyértelműen kicsengett, hogy nem bocsátott meg a lánynak.

Kitty eldöntötte, úgy tesz, mintha nem volna képes az előző este valamennyi eseményére visszaemlékezni. Egyszerre megkönnyebbült és csalódott lett attól, hogy az újság gazdaságpolitikai rovatába merülő Andrew udvariasan bánt vele. Kitty Tomon töltötte ki a rosszkedvét. A fiú a tálaló ínyencségeivel igyekezett megenyhíteni Kittyt, de Kitty azonban nem vett tudomást korgó gyomráról, s beérte egy szelet kenyérrel, amihez tejes kávét ivott. Tom megértette a jelzést, és idegesen visszaült a helyére.

– Mindannyiunknak megerőltető éjszakánk volt. – Gúnyosan Kittyre pillantott, aki hátat fordított az egész kínos közjátéknak. Nem volt kedve Andrew illetlen és közönséges tréfáihoz. Micsoda merészség, hogy nagyképű alaknak mutatja magát, aztán kiderül, hogy valójában vad kalóz!

Kitty Sharon mellett foglalt helyet. Ő volt az egyetlen, aki barátságosan üdvözölte. A lány arra gondolt, bárcsak sikerülne feloldania Sharon tartózkodását. Az asszony gyengéd engedékenysége legalább annyira félelmetes volt, mint Adelaide keménysége. Barát Sharon, vagy ellenség? Múlt éj jel nem ítélte el Kittyt, de nem is segített neki.

A lánynak egyre rosszabb lett a kedve. Tom úgy tett, mintha mi sem történt volna. Valamennyien így viselkedtek, s ez Kitty idegeire ment. Andrew is nagyon fesztelennek tűnt. Kávézott és újságot olvasott, mint

bármelyik férfi. Semmi sem utalt a múlt éjszaka ördögi csábítójára. Nincs joga ahhoz, hogy ilyen szenvtelen legyen, hiszen végül is majdnem megerőszakolta a ház egyik vendégét! Nem, azért az nem lett volna valódi erőszak, ha az áldozat is élvezte volna…

Ebben a pillanatban Andrew felnézett, és elkapta Kitty elgondolkodó tekintetét. Kihívóan elmosolyodott.

– Már mindent összecsomagolt, és indulásra kész, Kathleen?

Kitty majdnem egyben lenyelte az egész pirítóst. Andrew annyira önelégült, annyira magabiztos, hogy legjobb lesz, ha a menekülést választja.

– Nézd csak! – szólt közbe Tom, s Kitty orra elé tartotta az újságot. – Itt vagyunk a társasági oldalon.

Egymás mellett egy-egy képet közöltek Andrewról és Clarissáról, illetve Tomról és Kittyről. Kittynek éppen annyi ideje maradt, hogy elolvassa: a Bishop égbolt sugárzóan szép csillagaként írnak róla, s Andrew máris magához ragadta az újságot.

Kitty egyetlen pillantással azt is megállapította, sokkal jobban mutat a fényképen, mint az a nő, akinek tulajdonképpen a cikk középpontjában kellene állnia.

Andrew valamit morgott maga elé, miközben gyorsan átfutotta az oldalt. Na várj csak, gondolta Kitty vidáman, s jó adag tejszínt és cukrot tett a kávéjába. Megmutatom neked, hogy egy Kitty Kendon nem adja fel olyan könnyen.

– Milyen kár, hogy Clarissáról nem olyan jó ez a kép – mondta Kitty mézédesen. – Sajnálom, hogy éppen az eljegyzési vacsoráján vetettem árnyékot a fényére. Ami pedig az elutazásomat illeti, Andrew, az sajnos lehetetlen. Attól tartok, egy darabig még maguk között maradok.

6. FEJEZET

– Meg fogja égetni magát!

– Jaj! – Kitty visszaejtette a tepsibe a kekszet, s bűnbánóan a szájába dugta az ujját. – Megérdemeltem! Miért kell azonnal elcsennem egy forró

kekszet? De hát csábítóak!

Smythe-né éppen újabb tepsit tolt be a sütőbe. Amikor meglátta Kitty sóvár tekintetét, kemény vonásai azonnal megenyhültek. Elmosolyodott.

– Odarakok magának néhányat az ablakpárkányra, ott hamar kihűlnek.

– Köszönöm, Helen – mosolygott Kitty az asszonyra azzal a mosolyával, amely gyorsan a Bishopok összes alkalmazottja kedvencévé tette. – Nem is tudom az idejét, mikor ettem utoljára házi kekszet.

– Nem szokott főzni? – Helen Smythe újabb kekszeket készített be a sütőbe.

– Nemigen tudok – ismerte be Kitty. – Az árvaházban nagyon merev volt a személyzeti osztály: a lányok főzni tanultak, a fiúk füvet nyírtak. Én azonban sohasem élveztem a dolgot, s ez később is így maradt. Sokkal jobban szeretek enni, mint főzni.

– Időnként azonban mégis egy étteremben dolgozik.

Kitty nevetett.

– De nem főzök. Gino soha nem engedné meg, hogy tönkretegyem mesterműveit. A petrezselymet azért rájuk szabad szórnom. – Kitty bekapott egy kekszet az ablakpárkányról. Minden aggály nélkül, teljesen őszintén és nyíltan beszélt Helennel és a személyzet többi tagjával. A család és a személyzet a társadalmi rangjának megfelelően két külön emeleten élt. Adelaide ragaszkodott ehhez, Kitty pedig egyszerűen túltette magát rajta. – Azért dolgozom Ginónál, mert jó barátok vagyunk, mert a bérem egy részét étel formájában fizetik ki.

– Szóval itt vagy – jelent meg haragos ábrázattal Tom a konyhában. – Üdvözlöm, Smythe-né. Kiabáltam neked, Kitty.

– Tényleg? – kérdezte a lány, és elvett még egy kekszet. Nem fog elnézést kérni azért, mert szívesen tölti az időt Helennel.

Itt legalább szeretettel fogadják, és nagyon szívesen elbeszélgetnek vele.

– Azt kérem, közönséges dolog kurjongatni a házban. – Ez Adelaide számtalan alapelveinek egyike volt, amely miatta barátaival együttlakó, kötetlen élethez szokott Kittynek hangosnak és gorombának kellett éreznie magát.

– Nagymama nincs itthon.

– Tudom, Clarissával kiállításra mentek, édesanyád pedig kamarazenei hangversenyen van.

– Miért nem mentél velük a kiállításra?

– Már elfelejtetted? Nem kívánatos személy vagyok. Egész nap itt kell ülnöm, magányosnak és elhagyatottnak érezve magam, vágyakozva korábbi életem után. És te mit keresel szombat délután itthon? Eddig azt hittem, összeomlanak az ország pénzügyei, ha nem vagy állandóan a bankban, és nem felügyeled a dolgokat.

– Kitty, tudom, hogy nagyon elfoglalt voltam, de ezért még nem kellene úgy beszélned, mint…

– Mint egy dühöngő menyasszonynak – kérdezte mézesmázos hangon a lány – aki egész héten nem látta öt percnél hosszabb ideig a szerelmét? Biztos vagy abban, hogy valaha is lesz rám idődő?

– Mintha az én hibám volna! – fortyant fel Tom, aki teljesen tudatában volt Smythe-né jelenlétének.

– Mindannyian tudjuk, kinek a hibája – mondta Kitty haragosan.

Andrew Bishop nagyon ravasz ember. Nem csoda, hogy olyan higgadt maradt, amikor azon a reggelen Kitty előállt a meglepetéssel. A férfi a lehető legudvariasabban biztosította arról, hogy természetesen mindaddig Tom vendége maradhat, amíg saját lakása lakhatóvá nem válik. Úgy látszik, féktelen vonásait csak éjszakánként mutatja elő, nappal az értelme ellenőrzés alatt tartja alantasabb ösztöneit.

– Hát nem érted, Kitty? Nagyon sokat nyerek ezzel. Andrew első ízben engedte meg, hogy részt vegyek a fontos tárgyalásokon. Természetesen mindezt csakis azért teszi, hogy távol tartson tőled, de később már nem mondhatja megint azt, hogy még nem vagyok elég érett a jelentős döntésekhez. Most kell bizonyítanom. Ha megmutatom, hogy mindennel meg tudok birkózni, amivel megbíz, s ráadásul még okulok is belőle, akkor soha többé nem állhatja utamat!

– Így igaz. Ám ha már annyira akarsz bizonyítani, miért nem próbálod meg egyszer itthon is ugyanezt? Ha sohasem látlak, akkor valószínűleg Annának sem lesz jobb sora.

Anna neve mintha riasztólövésként hatott volna Tomra. Gyorsan kituszkolta Kittyt a konyhából.

– Mindennap felhívtam telefonon – mondta a fiú fojtott hangon. – Most éppen a vizsgaidőszak kellős közepén jár, szóval minden jól alakul. Elmagyaráztam neki a dolgot a fényképünkkel, meg kettőnk tervével. Anna először dühös és szomorú volt, de most már tudja, hogy érte teszünk mindent.

– Akkor jó, de megígérted, hogy megismerhetem Annát. Ez volt az egyik feltétele annak, hogy végigcsináljam ezt az egészet.

– Igen, megismerheted, ígérem. Rögtön a vizsgák után. Kérlek, Kitty, légy egy kis türelemmel.

Kitty mindig is nagyon félt a vizsgáktól, ezért Anna kedvéért beadta a derekát.

– Hát jó, kitartok, de figyelmeztetlek, Tom: nem felejtettem el azt az éjszakát. Amikor komolyra fordult a dolog, akkor hirtelen Andrew mellé álltál.

– Mondtam már, hogy sajnálom a történteket. – Tom bocsánatkérően mosolygott. – Be voltam rúgva, nem tudtam, mit teszek.

– Akkor azonban nem voltál berúgva, amikor teljesen hamis képet festettél nekem a nagybátyádról. Elhitetted velem, hogy könnyű ellenfél lesz.

– Nem akartalak elijeszteni.

– Azt akartad, hogy vonzó legyen a számomra. Már megint csőbe húztál. Ez rossz szokásod, Tom. Anna tud róla?

– Miért engem hibáztatsz? Csak kevesen képesek felvenni a küzdelmet Andrewvel. Én például nem, túl sokáig éltem az árnyékában. – Andrew ugyanezeket a szavakat használta, amikor a bátyjáról beszélt, ő azonban nyíltan fellázadt. Tom, aki nem annyira erős és magabiztos, mint nagybátyja, a maga módján teszi ugyanezt. A fiú következő szavai megerősítették Kitty elméletének helyességét. – Én nem vagyok olyan erős, mint ő, de elő tudok hívni magamból bizonyos erőket, ha engedik. Neked persze családod, nincs aki állandóan elmagyarázza neked, ki vagy, és mivé kell lenned. Büszke vagy a függetlenségedre, Kitty, és messzire

eljutottál! Adelaide védekezésre kényszerült, s Andrew is komolyan aggódik. Egy hét alatt megváltoztattad az egész házat. Hála istennek soha nem lesz már itt olyan az élet, mint korábban volt!

Kitty nem viszonozhatta Tom bizalmát. Andrewnak ugyanis volt egy fegyvere, amelynek a létezéséről, hála az égnek, maga sem tudott. A bál utáni éjszaka olyan hatással volt rá a férfi, mint korábban még senki, ráadásul nem csak testileg. Andrew gyengédsége még élénken élt Kitty emlékezetében. Egyetlen csókjával életre keltette a lányban a hosszú évek óta elfojtott nemiséget. Kitty hirtelen forró, erős vágyat érzett az utcán, hogy egyesüljön egy férfival. Büszkeség és függetlenség? Kitty már nem sokáig őrizheti meg ezeket, ha Andrew felfedezi benne ezt a gyengeséget.

– Nemrégiben azt mondtad, hogy senki nem hív sehova, Kitty. Miért nem jössz el ma este velünk az operába?

– Nem tudom, még soha nem voltam operában. Nem gondolod, hogy Wagner nehéz falat kezdetnek?

Tom vállat vont.

– Ahogy akarod, Andrew is azt mondta, biztosan nem jössz el.

– Ezt mondta? – Kitty szeme szikrákat szórt.

– Igen. Úgy gondolja, valószínűleg nem értenéd a cselekményt, és unnád magad. Jobb lesz szerinte, ha itthon maradsz, és a Dallast nézed.

– Csodálom, hogy egyáltalán tudja, mikor adják ezt a sorozatot. Minek is nevezte egyszer a televíziót? Azt mondta, a középosztály szellemi rágógumija. Természetesen nekem szánta ezt a meghatározást, mert azt is hozzátette, hogy a tévében nagy sikerem volt.

– Nem emlékszem, hogy ezt mondta volna.

– Reggelinél hangzott el egyszer. Mint mindig, akkor sem voltál ott. Andrew bosszús volt, mert a pénzügyi közlönyt olvastam, és összegyűrtem a lapokat. Azóta minden reggel én olvasom el először az újságot.

Apró győzelem volt, de Kittynek be kellett érnie ennyivel.

– Mindegy, azt hiszem, nem megyek veletek ma este. De azért köszönöm.

Kitty várakozásának megfelelően Tom csalódott volt.

– Ezek szerint eltűröd, hogy Andrew ilyeneket állítson rólad?

– Csak nem gondolod, hogy nem látok át a lelki hadviselésén?

– Bocsáss meg, csak szerettem volna, hogy el gyere velünk – felelte Tom. – Andrew azt mondta, ha nem jössz, nagyanya egy barátja lányát fogja elhívni. – Tom megrázkódott. – Tudod, mit jelent ez. Egy lehetséges menyasszonyt.

Andrew nyilván azt akarja, hogy elmenjek, gondolta Kitty. De miért? Arra számít, hogy elalszom és horkolni fogok?

– Akkor összeszedem magam…

Kittynek ugyan fogalma sem volt, eszik-e vagy isszák az operát, de sajnálta volna elmulasztani ezt a lehetőséget. Ráadásul Adelaide biztosan szörnyen dühös lesz! Majd ügyelek a kiejtésemre, s eljátszom a tökéletes kezdőt, gondolta a lány, hadd örüljön Andrew!

– Hogy tehetett ilyet, Kathleen?

Adelaide Bishop majd felrobbant mérgében. Kitty még meg is sajnálta volna, ha az asszony nem nehezítette volna meg annyira az életét.

– Balszerencse volt. Bárkivel megtörténhetett volna.

– Ó nem – felelte Adelaide keserűen. – Csakis magával. A maga életfelfogása életveszélyesen gondatlan. Nem is tudom, egyáltalán miért kísért el bennünket. Több időt szentelt a közönség megfigyelésére, mint a színpadi eseményekre.

Kitty a vétkest kereste a magánpáholy félhomályában. Sharon és Clarissa halkan beszélgetett, Tom, mint mindig, közvetlenül Kitty mellett tartózkodott, Andrew viszont a páholy vörös bársonnyal bevont hátsó falának támaszkodott, kinyújtóztatva hosszú lábát. A közömböst játszotta, láthatóan szórakoztatta azonban Kitty vádló pillantása.

– Nem volt elég, hogy már az öltözékével magára vonta mindenki figyelmét – folytatta Adelaide dühösen –, még arról is gondoskodnia kellett, hogy hiányos ismeretei az illemszabályokat illetően ránk vessenek rossz fényt?

– Azt hittem, az alkalomhoz illően öltöztem fel – vágott Adelaide szavába Kitty, aki már megszokta az ilyesféle bírálatokat. A

bevásárlókörútján vásárolt hátnélküli, fekete ruhát túlságosan unalmasnak találta, s úgy gondolta, fekete hangjegyekkel díszített, tulipiros harisnyája majd kicsit feldobja. Jeff műhelyéből kölcsönvett még egy pár vörös és aranyszínű, negyed hangjegy alakú, zománcozott fülbevalót is, a fodrász pedig vad sörénnyé fésülte fürtjeit.

Amikor Tom meglátta Kittyt így előállított teljes pompájában, azt javasolta, inkább mondjanak le a családdal közösen elfogyasztandó italról. Gyorsan az édesanyjától kölcsönkért fehér selyemkabátba burkolta, és a kocsihoz vezette a lányt. Amikor a család többi tagja megérkezett az operába, Kitty már túl volt a fellépésen, nagy érdeklődést váltva ki maga iránt. Az első menetet Kitty nyerte meg.

A másodikat ugyancsak, Kitty ugyanis sok olyasmit fedezett fel, ami érdekelte. Két és fél óra után ugyan már az idegeire ment a zene, a színpadi jelmezek és a mozgás azonban felkeltette szakmai érdeklődését. Amikor Kitty a színészek nézegetését is unta, a nézők felé fordította a kikölcsönzött színházi látcsövet.

Túlságosan belemerült a nézelődésbe, ezért vesztette el a harmadik menetet. Kitty nem kért a Sharon által körbekínált drága pralinéból, s helyette a nagy csomag, csokoládéval bevont mazsolával kínálta meg a többieket, amelyet ő hozott magával, amelynek a zacskóján még ott díszelgett az áruház árcédulája. Csak Tom vett belőle néhány szemet. Clarissa, aki Kitty mellett ült, úgy nézett a zacskóra, mintha patkányméreg volna benne. Clarissa nagyon felfuvalkodottan és leereszkedően bánt az első felvonás alatt Kittyvel, ezért a lány teljesen jogosnak tartotta, hogy Clarissa éppen akkor hajolt át a mellvéden, amikor Kitty a könyökével lelökte a zacskót. A földszinti nézőkre csak úgy záporoztak a mazsolás csokoládék, s ők természetesen azt hitték, Clarissa a bűnös, neki szánták tehát felháborodott pillantásaikat.

Kittynek természetesen nevetnie kellett, bármennyire is lökdöste Tom. A páholyban megállt a kés a levegőben.

– Rosszabbul is elsülhetett volna, Adelaide – mondta Kitty, aki nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Nemigen tudom elképzelni, hogyan.

– Ha például a földszinten nem volna padlószőnyeg, és én meg drazsét ettem volna. – Adelaide értetlenül nézett rá. Kitty felsóhajtott. – Tudja, azokat az apró, színes cukormázzal bevont csokoládégolyókat. Gyerekkoromban a moziban mindig a fapadlóra öntöttük őket. Az volt a cél, hogy a hátsóbb sorokból érkező golyókat elkapjuk. Ami leesett, azt is leporoltuk és megettük. – Adelaide fel volt háborodva, de Kittyt ez nem zavarta, megszállták az emlékek. Andrew halkan felnevetett. – Hogy őszinte legyek, most én is szívesen ennék néhány szem drazsét. Odalent a büfében valószínűleg lehet kapni.

– Azt gondolom, valamennyi érintett személy számára jobb lesz, ha ebben a szünetben nem hagyja el a páholyt – felelte Adelaide. – Tom majd hoz magának csokoládét.

– De hát le is kellene mennem, hogy elnézést kérjek az emberektől. – Kitty áthajolt a mellvéden, s leintegetett a földszinten ülőknek. Azonnal felugrottak, hogy határozottan visszarántsák.

– Erre semmi szükség. Clarissa és én majd mindent megmagyarázunk – mondta Adelaide dühösen. – Nekünk elhiszik, hogy tévedés történt. Ha magát meglátják, azt fogják hinni, hogy gyerekes botrányokozás volt a cél.

– A botrányokozás túl erős szó, Adelaide – sietett Sharon Kitty segítségére. – Ez azt jelentené, hogy szándékos volt a dolog. Biztos vagyok abban, hogy Kathleen nem tenne ilyet. Pontosan tudja, milyen keményen meg kell dolgozniuk a színészeknek a sikerért.

Adelaide egyáltalán nem örült annak, hogy Kitty művészi pályafutására emlékeztették. Dühös pillantást vetett Sharonra, aki jobbnak látta, ha gyorsan elhagyja a páholyt. Clarissa és Adelaide méltóságteljesen követte, Tom pedig engedelmesen italokért indult.

Kitty a bál óta először maradt egyedül Andrew Bishoppal. Ideges lett. A legszívesebben ő is távozott volna, hogy felfrissítse magát, de ezt Andrew biztosan gyávaságnak tartotta volna. Kitty dühösen nézett a férfira.

Andrew felemelte a kezét, fehér ingén megcsillantak az arany kézelőgombok.

Kitty utálta a fodros ingeket, akarata ellenére azonban el kellett ismernie, hogy Andrew nagyon férfiasan mutat benne.

– Ne engem hibáztass! – mondta a férfi, és odaállt Kitty mellé. – Egy szót sem szóltam.

– Nem, anyád megtette helyetted – felelte csípősen Kitty. – Nem akarsz erkölcsi támogatást nyújtani a menyasszonyodnak? Végül is mindenki azt hiszi, ő lökte le a mazsolákat.

– Nincs szüksége a támogatásomra. Ahogy Clarissát ismerem, mindenki tőle fog elnézést kérni amiatt, hogy nem dobták vissza a mazsolákat.

Kitty visszafojtotta a nevetést. Nem fog nevetni a viccein, bármennyire is barátságosan néz rá Andrew.

– Egyébként – folytatta a férfi, amikor Kitty tovább hallgatott – nem találom túl tisztességesnek tőled, hogy megengeded, mást terheljen az ügyetlenkedésed.

Ez talált. Kitty azonnal válaszolt.

– Megengedésről nemigen beszélhetünk. Anyád alig várta az alkalmat, hogy közölhesse velem, menjek vissza a helyemre.

– És hol van pontosan a helyed, Kathleen?

– Azt hittem, ezt már eldöntötted.

– Én is azt hiszem. De tévedtem.

Kitty teljesen összezavarodott. Andrew Bishop elismeri, hogy tévedett. Ez megijesztette a lányt. Most már csak az jöhet, hogy bókolni kezd neki.

Andrew nevetett, amitől tíz évvel fiatalabbnak látszott.

– Viszont szeretném helyrehozni a tévedésem – magyarázta. – És ezúttal alaposabb leszek. Azt már tudom, hogy kaméleon vagy. A valódi Kitty Kendonnal csak akkor találkozom, ha megleplek valamivel, amitől kiesel a szerepedből.

Kitty a homlokát ráncolta.

– Miféle szerepből?

– Ezt még nem fejtettem meg, de szívesen, és többnyire sikerrel oldok meg bonyolult feladatokat. Csak idő kérdése, Katleen, és a te feladványodat is megfejtem Nem akarsz mindkettőnknek, egy csomó időt

megtakarítani azzal, hogy mindent elmesélsz? – Andrew behízelgő mosolya levette a lábáról Kittyt. Saját maga is meglepődött azon, mennyire szeretne mindent elmondani Andrewnak csak azért, hogy a férfi megszeresse, és mindig így mosolyogjon rá.

Kitty nyelt egyet.

– Lehet, hogy már össze is házasodtunk Tommal, és csak kíméletesen akarjuk beadni a dolgot a családnak – mondta kihívóan a lány.

– Már érdeklődtem az anyakönyvi hivatalban – felelte Andrew Kitty teljes meglepetésére. – Te Új-Zélandban nem kötöttél házasságot, Tom pedig több mint egy éve nem járt külföldön. Egyébként nem is itt születtél.

– Ellenőriztettél? – Kitty tulajdonképpen számított is erre, Andrew szempontjából teljesen jogosnak tűnt ez az eljárás. – Megtudtál valami érdekeset?

– Valami rosszat? Nem kimondottan. Mint tudod, a látszat sokszor csal. Gyakrabban cseréled a férfiakat, mint a rettenetes ruháidat. Sokat szerepelsz, de keveset az előrelépésed érdekében. Sokkal sikeresebb lehetnél, ha kicsit megerőltetnéd magad, te azonban céltalan ember vagy, jövő és gyökerek nélkül. Valószínűleg még mindig a gyermekkori biztonság hiánya miatt szenvedsz.

– Vigyázz, Andrew, úgy beszélsz, mint egy gyámügyes! Köszönöm, de magabiztos gyerek voltam.

– Annak ellenére, hogy nem tudtad, hol születtél, és kitől származol? – kérdezte kelletlenkedve a férfi.

Kitty vállat vont.

– A kormány és a gyámügy jobban aggódik emiatt, mint én – felelte Kitty őszintén. – Csak néhány kifakult fényképem van a szüleimről semmi több. Mindketten megfulladtak egy hajóúton. A fényképeken boldognak látszanak. Ha rájuk gondolok, akkor a boldogságukra gondolok, és nem a bánatra. – Kitty egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta. – Egy olyan családi otthonban nőttem fel, ahol nevelőszülők nyolc-tíz gyerekről gondoskodnak. A legtöbb gyerek nem volt teljesen árva, többnyire csonka vagy szétzüllött családból kerültek oda. Azt hiszem, amíg ott voltam, én

voltam az egyetlen valódi árva. Különlegességnek számítottam, amiért nem tudták, kik voltak a szüleim. Csodálatos történeteket eszeltem ki. Lehet, hogy orosz hercegnő volnék. De az is lehet, hogy a szüleim szabadságharcosok vagy kémek voltak. Néhány fénykép Dublinban készült apámról és anyámról, ezért azt feltételezték, hogy a szüleim Írországból származnak. Mivel senki sem tudta, nem kerül-e elő esetleg valahonnan egy rokon, nem engedélyezték, hogy valaki örökbe fogadjon.

Andrew döbbentnek látszott.

– Egész idő alatt ébren tartották benned ezeket a bizonytalan reményeket?

– Ó, nem! Csak akkor tudtam meg, amikor tizenhat éves lettem. Éppen új nevelőszülőkhöz kerültem, s nagyon foglalkoztatott a jövőm, sokat gondolkodtam rajta. A következő években nyomoztam is, de nem sikerült többet megtudnom, minta rendőrségnek. Úgyhogy csak ne hordd annyira fenn azt a nemesi orrodat, lehet, hogy az orosz cári család leszármazottja vagyok.

– Vagy az ír főnemességé. – Andrew vette a lapot, de még mindig nagyon elgondolkodónak tűnt. – Szóval a szó szoros értelmében teljesen egyedül vagy a világon? Magányos szigetként az emberek tengerében.

– Nagyon költői, de nem egészen találó – mondta Kitty. Zavarta Andrew együttérzése. – Sok barátom van. Valójában sokkal jobb sorom volt, mint sok másik gyereknek az otthonban. Az egyik lány mindig teljesen zavart volt, amikor visszajött az apukájától. Kiderült, hogy az apja nemi viszonyt folytat vele. Soha nem tudta eldönteni, szereti vagy gyűlöli az apját. Végül is ebbe halt bele.

Kitty már nem csodálkozott azon, hogy Andrew milyen gyorsan megértett mindent.

– Erre a lányra építetted az előadásodat?

Kitty szomorúan bólintott.

– Koldulta a szeretetet. Csak azért tűrte a nemiséget, a kábítószert és a megaláztatást, mert azt hitte, hogy a férfi, akihez mindez kapcsolódott, csak ezek miatt, és nem önmagáért szereti.

– Jó barátságban voltatok?

Kitty vállat vont.

– Egy darabig. Az utolsó évben egy szobában laktunk az otthonban. Akkor is nagyon gyenge lábakon állt. Állandóan kiszökött ahhoz a fickóhoz, akivel aztán olajra is léptek. Egyáltalán nem volt önbecsülése.

– Te pedig az ő tapasztalatából levontad önmagad számára a tanulságot. Elhatároztad, hogy sohasem fogsz szerelmet koldulni? Azért akaszkodtál Tom nyakára, mert biztonságot kínál neked anélkül, hogy fenyegetést jelentene az érzelmeidre?

– Ezt éppen te mondod, Andrew?! – fortyant fel Kitty. – Ne akard bemesélni nekem, hogy örülten szerelmesek vagytok egymásba Clarissával. Az ilyesmi nem jellemző rá. Clarissa annyira tökéletes, hogy az már ízléstelen.

– Clarissa és én szerződést kötöttünk. Egyikünk sem táplál hiú reményeket jövőbeni házasságunkat illetően. Tommal egészen más a helyzet. A viszonzatlan szerelem minden kapcsolatot megöl.

– Nyilván tapasztalatból beszélsz – felelte Kitty gúnyosan.

Andrew oldalra biccentette a fejét.

– Igen.

Ezzel a vallomással Andrew kifogta Kitty vitorlájából a szelet. A lány csak ült, s azon gondolkodott, sikerül-e gátat szabnia a kíváncsiságának, de nyilvánvalóan látszott rajta az érdeklődés.

Andrew együttérzést is észrevett, ami egyáltalán nem illett látszólag teljesen önző jelleméhez. Kitty olyan kirakós játéknak tűnt fel előtte, amelyet nem lehet újra összerakni, ha egyszer már szétszedték. Ha megtámadják, azonnal ellentámadásba lendül. Vajon hogyan viselkedne, ha rejtettebb módon közelítenék meg? A férfi nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy kiderítse a lány gyengéjét. A kelleténél sokkal kevésbé zavarta, hogy ennek érdekében saját magát is ki kell szolgáltatnia Kittynek.

– Néhány hónappal Sean halála előtt megismerkedtem Párizsban egy nővel. Azt hiszem, megcsömörlöttem a nyugtalan, kötetlen élettől, ugyanis nagyon hagyományos dolgot cselekedtem: szerelmes lettem, s megkértem a kezét.

– Szép volt? Olyan, mint Clarissa? – Kitty hamarabb beszélt, mint gondolkodott volna. Andrew elhúzta a száját.

– Természetesen szép volt. – A férfi leült Kitty mellé. – Azonban egészen más, mint Clarissa, sokkal inkább olyan, mint te.

Kitty megdöbbent.

– Mint én? Hát ezért volt… – Félbehagyta a mondatot, és idegesen lehunyta a szemét.

Andrew felnevetett.

– Nem. Attól tartok, a könyvtárszobában történteket egyszerűen csak az ösztöneink irányították. Úgy értettem, Elise belsőleg hasonlított rád: nagyon őszinte, nyílt, mégis nagyon titokzatos volt. Aki őt szerette, az állandóan zavart és bizonytalan volt. Izgalmas, de fárasztó állapot. Ma már tudom, kész csőd lett volna vele a házasság. Én hajlandó voltam megváltozni, Elise azonban nem. Amikor megtudta, hogy vissza akarok térni, hogy átvegyem a bank vezetését, fel volt háborodva. Nem az a férfi voltam, akinek gondolt. Az európai élet élvezetes volt számomra, de csak ifjúságom egy szakaszát jelentette. – Andrew széttárta a karját. – Itt vannak a gyökereim, ide tartozom. Mindig arra vágytam, amit mostanra elértem.

– Nyilván nem voltál annyira szerelmes Elisebe, mint gondoltad – mondta Kitty, amikor Andrew a gondolataiba merült.

– De, szerelmes voltam. Még megalkudni is hajlandó lettem volna, Elise azonban szerencsére tudta, hogy akkor egyikünk sem lenne elégedett. Egyetlen nő sem volt képes többé arra, hogy ugyanilyen leküzdhetetlen vágyat ébresszen bennem… – Andrew elhallgatott.

– Ezt érzi az ember? – kérdezte Kitty.

– Igen. És ne hidd, hogy csak azért védett vagy ezzel szemben, Kathleen, mert ellenállsz neki.

Kitty hunyorgott.

– Miért gondolod, hogy veled nem történhet meg újra ugyanaz? – kérdezte rekedten. – Arra számítasz, hogy Clarissa majd megóv ettől?

– Elég öreg vagyok ahhoz, hogy meg tudjam védeni saját magam. Az ember tanul saját hibáiból. Elise egy fiatalember álma volt.

– És Clarissa micsoda? Egy középkorú férfi álma? – kérdezte Kitty gúnyosan. Szóval Andrew azt hiszi, már túl van azon a koron, amikor még szerelmes lehet. Kár!

– Olyan asszony és anya lesz, aki megfelel az igényeimnek. Legalább azon nem kell majd gondolkodnom, hogy melyik gyerek az enyém.

Kitty döbbenten nézett rá.

– Elise nem volt hűséges?

Andrew elmosolyodott. Szelíd mosolyától Kitty gyerekesnek érezte magát.

– A hűség semmit sem jelentett számára. Elise szabad szellem volt. Szerettük egymást, nem volt a tulajdonom. Állandóan ki kellett vívnom az érdeklődését.

– Ez nagyon úgy hangzik, mintha Elise szívtelen bestia lett volna – jelentette ki Kitty. – Nem méltó arra, hogy sírjál utána. Alig akarom elhinni, hogy egyáltalán beleszerettél. Nem gondoltam volna, hogy ennyire el tudod veszíteni az ítélőképességedet. Mindenesetre nem kellene egy nő miatt tönkretenned életed hátralévő részét.

– Ígérem, hogy életem végéig boldog leszek – mondta Andrew komolyan. Mikor Kitty megnézte a férfit a páholy félhomályában, észrevette, hogy Andrew mosolyog.

– Rá akarsz szedni, Andrew Bishop? Csupa hazugságot adsz elő nekem, csak hogy megsajnáljalak?

– Sikerült?

– Természetesen nem! Szóval nem a megfelelő nőbe szerettél bele. Micsoda csapás!

– Annak idején ő volt a megfelelő – felelte Andrew nyersen.

– Ezek szerint ez az egész igaz volt? – kérdezte Kitty bátortalanul. – Szánalmat akartál ébreszteni bennem magad iránt?

– Természetesen azt akartam, de a valósággal, és nem hazugságokkal.

– Ó! – Kitty ellentmondásos érzésekkel küzdött. – Sajnálom – mondta aztán. – mármint az Elise-zel történteket.

– Én nem. – válaszolta Andrew. – Jó volt látni, hogy úgy felizgatott az összetört szívem. – Tekintete bejárta Kitty testét. A lány visszafojtotta a

lélegzetét. Amikor Andrew elismerően éppen a lábát nézegette, Kitty idegesen keresztbe rakta őket.

– Andrew! – figyelmeztette a női bájainak látványába túlságosan is belemerülni látszó férfit.

Andrew megmozdult ültében, kissé összerezzent, majd felvonta a szemöldökét.

– Ne félj, Kathleen! Ma estére már semmi bizonyítanivalóm nem maradt.

Mit akar mondani azzal, hogy már, töprengett a lány aggódva.

– Nem félek tőled – vetette büszkén hátra a sörényét. – Inkább neked kellene félned tőlem.

Andrew elmosolyodott.

– Lehet, hogy igazad van – mondta halkan, aztán Kitty teljes megkönnyebbülésére személytelen dolgokról beszélt tovább. Operákról, Amerikában és Európában látott előadásokról. Lenyűgöző volt a tudása. Kitty még akkor is élvezte a beszélgetést, amikor Andrew az ő szerény pályafutására és csekély becsvágyára terelte a szót.

– Ha mindenki annyi becsvággyal születne, mint amennyi beléd szorult, akkor hamarosan csak főnökök léteznének, s nem volna kinek parancsolniuk – mondta Kitty vidáman. – Számomra ez nem pálya, hanem olyasvalami, amit szeretek csinálni, s amivel a kenyerem keresem.

– Tom azt mondta, fellépési lehetőséget kínáltak neked egy szórakoztató tévésorozatban.

– Így van, de hetente többször Wellingtonba kellene utaznom, és a témákat sem magam választhatnám meg. Ráadásul mindezt azért, hogy szellemi rágógumit állítsak elő!

Andrew nevetett.

– Ez így nem tisztességes. Én ugyanis szeretem azt az adást. Csak azért neveztem a televíziót szellemi rágóguminak, mert minden reggel elloptad az újságomat.

– Tudom.

Andrew észrevette Kitty önelégült arckifejezését.

– Nem akarsz ebben a tekintetben, figyelembe véve szomorú múltamat, fegyverszünetet kötni velem? Tényleg sürgősen szükségem van a bankban a tőzsdehírekre.

– Nem – csóválta Kitty a fejét. Nem volt rá hatással Andrew könyörgése. – Azok után nem, hogy egész héten mindennap három órával korábban keltem csak azért, hogy átrághassam magam ezen a pénzügyi lapon. Egyébként lassan kezdem átlátni a dolgot.

Kitty felfedezte magában, hogy ösztönösen megérzi, melyik részvénynek megy fel az értéke. Andrew nemigen akarta elhinni.

– Tényleg? – A férfi kérdést tett föl neki egy átvállalásról, amelyről részletesen tudósítottak.

– Éppen ezt akartam megkérdezni tőled. Mi az, hogy átvállalás? – kérdezte Kitty, és hamarosan felnevetett, amikor Andrew felnyögött.

– Két vállra akarsz fektetni, Kathleen Kendon? – ismételte meg Andrew Kitty imént feltett kérdését.

Kitty egy zöld ruhás alakot vett észre az ajtóban. Hirtelen jött, galád ötlettől vezérelve szorosan Andrew karjához simult.

– Édesem, nagyon-nagyon szeretnélek mindennap két vállra fektetni – susogta érzékien. – Csak egy szavadba kerül, te ellenállhatatlan férfi!

Kitty telt ajka egészen közel volt Andrew összeszorított szájához. A lány egy pillanatig meg akart feledkezni a nézőkről, szerette volna megcsókolni Andrewt. Érezte, hogy a férfi izgatott, s tudta, ő is vágyik arra, hogy megcsókolja.

– Mi az ördögben sántikálsz már megint? – suttogta Andrew. Óvatos volt, a vágyát mégsem tudta eltitkolni.

Hirtelen meghallották Clarissa hűvös hangját. Csak úgy sütött belőle a megvetés.

– Fárasztó, hogy mindenáron fel akar tűnni, Kathleen. Még sokat kell tanulnia a Bishop család férfi tagjairól. Andrew ellen már túl sok hasonló csábítási művészetet vetettek be ahhoz, hogy bedőljön neki. Ha Tomot akarta ezzel féltékennyé tenni, akkor is célt tévesztett. Szegény fiú a maga italával a kezében elrohant. Inkább csalódottnak látszott, mint féltékenynek.

7. FEJEZET

– Utánozza még egyszer Bishop urat, Kathleen! Tényleg tökéletesen csinálja.

– Attól tartok, ezúttal be kell érnie az eredetivel, Collison úr.

A Kitty körül csoportosuló férfiak és nők meghökkentek, és mintha rosszban sántikálnának, hirtelen hátrahúzódtak, csak szegény Collison úr maradt a helyén.

– Ó, Bishop úr!

Az imént még remek beszédkészségű fiatalemberből egy csapásra hebegő kisdiák lett.

– Mivel meglehetősen hosszú szünetet tart, feltételezem, már össze is állította azokat a számokat, amelyeket kértem magától. Így van? – kérdezte Andrew fagyosan mosolyogva.

– Még nem egészen, Bishop úr.

Collison lassan az ajtó felé indult.

– Viszontlátásra, Kathleen, izé, Kendon kisasszony. Azonnal hozom a számokat, Bishop úr.

– Helyes – felelte Andrew szelíden. Amikor megfordult, hangja ismét hidegen csengett. – Kathleen, találkozunk az irodámban. Most azonnal.

Andrew már a helyiség másik végében járt, amikor Kittynek újra megjött a hangja.

– Ha kicsit udvariasabban fogalmaztál volna, elgondolkodnék rajta – kiáltott utána.

A szépen berendezett előszobában ülő négy titkárnő hirtelen egyszerre odaadó munkát színlelt, de azért lélegzetvisszafojtva figyeltek, amikor Andrew megfordult, és fenyegetően Kitty felé indult.

– Nem kérésnek szántam – mondta szelíden, amikor a lány elé ért. – A biztonsági szolgálat lényegesen udvariatlanabbul fog kidobni a bankból.

– Attól félsz, hogy egyedül nem tudsz elbánni velem? – kérdezte Kitty merészen.

– Nem éppen, csak az én beosztásomban már másokat fizet meg azért az ember, hogy a csőcselékkel bepiszkítsák a kezüket.

Kathleen szeme szikrákat szórt. Egek, ez a lány csodaszép, gondolta Andrew, még ebben a zsákban is, amit ő bizonyára ruhának nevez! A Bishop házban töltött második héten Kitty még több zűrzavart okozott, mint az elsőben. Andrew évek óta nem látta ilyen zavartnak Adelaide-ot.

Kitty dühösen nézett Andrewra. A férfi felvonta a szemöldökét, és gyorsan bement az irodájába. Azt hitte, tudja mi az oka a lány látogatásának. Legalábbis remélte, hogy tudja. Kitty ki fogja elégíteni a büszkeségét és az ösztönét is. Talán már nem kell sokáig leküzdenie a vágyát, s két legyet üthet egy csapásra.

Kitty dühösen követte a férfit. Tulajdonképpen csak akkor jött rá, hogy Andrew megint keresztülvitte az akaratát, amikor a férfi már hatalmas íróasztala mögött ült, Ő pedig, akár egy ideges alkalmazott, ott álldogált előtte. Egy szó, mint száz: engedelmeskedett Andrew parancsának.

– Nagyon ravasz vagy – mondta a lány metsző hangon.

– Tudom – felelte a férfi. – Nos, Kathleen? Minek köszönhetem újbóli látogatásodat? Azt hittem, tegnap már elég időt elraboltál Tomtól. Körbevezettetted magad vele, s feltartottad a munkatársaimat a munkára tett ostoba megjegyzéseiddel.

– Ha időnként kiengednéd Tomot ebből az elefántcsonttoronyból, akkor nem kellene munkaidő alatt betörnöm ide. – Kitty leült a látogatóknak fenntartott, sárga székre. – Egyébként pedig ma hozzád jöttem, és nem Tomhoz.

– Micsoda megtiszteltetés! – gúnyolódott Andrew. – Öt percet kapsz, akkor kezdődik a következő tárgyalásom.

– Nem fog annyi ideig tartani – felelte a lány. – Csak figyelmeztetni akartalak, hogy kapsz majd néhány számlát. – Kitty előrehajolt és számlákat tett ki az asztalra. – Ma reggel telefonált Diana, s meghívott, hogy frissítsem fel a segítségével a ruhatáramat – folytatta vidáman a lány, amikor észrevette, hogy a számlák átlapozása közben Andrew felvonja a szemöldökét. – Utálok vásárolni, de ezt akkor is tudtad, amikor a nővérednek előálltál ezzel a javaslattal. Hogy is fejezted ki magad? Elég

volt abból, hogy úgy járkáljak, mint egy guberáló lánya. Lehet, hogy az is vagyok.

– A teremtésit! Hogyan tudtál egyetlen délelőtt ennyi pénzt kiadni? – kérdezte Andrew dühösen. – Van fogalmad arról, mennyit költöttél összesen?

– Nincs, tulajdonképpen nincs. – Kitty nem értette, miért ilyen dühös Andrew: – Annyira élveztük, hogy valószínűleg kicsit kirúgtunk a hámból. Ez kétségkívül az volt.

Kitty egyébként fillérre tudta, mennyit költött. Dianával ráadásul még élvezte is a vásárlást. Kezdeti rokonszenve csak tovább fokozódott iránta, amikor Diana, édesanyja legnagyobb bosszúságára kijelentette, hogy szárnyai alá veszi Kittyt.

– Azt mondod, kicsit?

Andrew felugrott, és széttépte a nyugtákat.

– Szerinted tizenhat pár olasz cipőt vásárolni azt jelenti, hogy az ember kicsit kirúg a hámból? Természetesen a hozzájuk illő táskákról sem feledkeztél meg! És rögtön három nercbunda! Ez már nem is mohóság, ez egyenesen közönséges! Az ördögbe is, miért nem parancsolt neki megálljt Diana?

– Ide figyelj, Andrew! – csattant fel Kitty. – Dianát aztán végképp nem hibáztathatod. Végül is te mondtad neki, vehetek, amit csak akarok, feltéve, hogy alárendelem magam az ízlésének. Nem szóltál, hogy volna felső határ.

– Nem gondoltam, hogy mondanom kellene! – üvöltötte Andrew magánkívül a haragtól. – Ez több, mint amennyit Sharon és Adelaide együtt hat hónap alatt ruhára költ. És én még tényleg azt hittem, hogy te… – Andrew elhallgatott, megfordult, és kibámult az ablakon.

Szóval Sharonnak igaza van, gondolta Kitty dühösen. Tom anyja az utóbbi időben túltette magát félénkségén, s meglepően rugalmasnak bizonyult. Ma reggel például bátran velük tartotta bevásárlókörúton. Sharonnak köszönhetően tudta meg Kitty, mi volt a valódi oka Andrew ajánlatának. A lány először büszkeségében sértve érezte magát, amikor az

első üzletbe belépve Diana közölte vele, csak ne fogja vissza magát a költekezésben, Andrew mindent ki fog fizetni.

– Arra számít, hogy egy vagyonba fog kerülni neki a bevásárlásod. Andrew semmit sem tisztel, és szívesen gúnyolódik. Azt állította, biztosan annyit költesz majd, amennyit csak bírsz – mondta Diana. – Miért okoznánk csalódást neki, ha már úgyis a legrosszabbra számít? Ó, Kitty, olyan jó lenne, ha kicsit oldottabb volnál! Igyál egy pohár bort, és engedd el magad! Hagyj ránk mindent Sharonnal! Végül is szépnek kell lenned.

– Nem vagyok meggyőződve arról, hogy Andrew a legrosszabbra számít – jegyezte meg Sharon. – Azt hiszem, szeretne valamire rájönni. Azt gyanítja, sokkal kevésbé vagy kapzsi, mint amennyire velünk szeretnéd elhitetni, Kitty.

– Ez a bevásárlás tehát egyfajta próba? – kérdezte Kitty, és nagyot kortyolt a borból. Kezdte érteni a dolgot. Egy semmit sem tisztelő ember, mint Andrew, aligha vinne ekkora kísértésbe olyasvalakit, akit teljesen erkölcstelennek tart. Majdnem kiállta a próbát. – Az iskolában nagyon utáltam az ilyen felméréseket. Néha még akkor is szándékosan megbuktam, amikor meg tudtam volna felelni.

– Én a váratlan röpdolgozatokat utáltam a legjobban – toldotta meg Sharon.

– Helyes – értett egyet velük Diana. – Akkor egészségünkre!

Ittak egymás egészségére, aztán mindhárman egyszerre elmosolyodtak.

Andrew újra visszafordult. Kitty már előre örült, hogy tovább ugrathatja, most azonban csalódottan kellett megállapítania, hogy a férfi mosolyog. Azonnal működésbe lépett a lány belső riasztórendszere.

– Velem ebédelsz?

– Gondolom, viccelsz? Azok után, amiket éppen a fejemhez vágtál, még menjek el veled ebédelni?

Andrew még szélesebben elmosolyodott.

– Az volt a benyomásom, élvezted, hogy elvesztettem az önuralmamat. Ha tévedtem volna, akkor elnézésed kérem. Alighanem megéheztél ebben a nagy vásárlásban. Ahogy a nővéremet ismerem, nem pazaroltátok az időt tízóraizásra.

Kitty valóban nagyon éhes volt, de nem akarta beismerni.

– Nem hiszem, hogy fontos neked a társaságom. Máris elpárolgott a mérged, vagy talán arzént akarsz csempészni az ételembe?

Andrew az íróasztal szélére ülve nézte Kitty szép, zavart és nagyon gyanakvó arcát. A lány szája picit nyitva volt, és Andrewnak küzdenie kellett a sürgető vágy ellen, hogy megcsókolja.

– Ezt a ruhát is ma vetted?

– Ezt? – Kitty végigmérte könnyű trikóruháját. Miközben még a válaszon gondolkodott, Andrew sebtiben megfordította ruhája nyakán a címkét, és leolvasta róla egy ismert áruház nevét.

– Nem sok nő vásárolna sorozatban gyártott készruhát, ha éppen több ezer dollárt költött egyedi tervezésű ruhákra. Miért fáradsz annyit a vásárlással, ha nem akarod hordani a megvett holmikat?

A mindenségit, eszébe juthatott volna, hogy Andrewnak jó szeme van a minőségre.

– Megmondom, miért, Kathleen – mondta gyengéden a férfi. – Mert ezek a számlák annyit sem érnek, mint a papír, amelyre írták őket. Eszed ágában sincs, hogy bármelyik ruhát is felvedd. Csak azért jöttél ide, hogy engem feldühíts. És mit fogsz kezdeni velük? Oda akarod dobni őket a lábam elé?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – felelte Kitty.

– Szóval mindent meg akarsz tartani, amit vettél?

– Igen – hazudta a lány, és bármit megadott volna azért, hogy Andrew arcáról eltűnjön a mindentudó, önelégült mosoly.

– Aha. Feltételezem, hogy ezért jár némi kárpótlás – felelte a férfi. – Bebizonyítottad, hogy kapzsi vagy. Legközelebb óvatosabb leszek. Mindenesetre most legalább már nem kell szégyenkeznem, ha bemutatlak a barátaimnak. Remélem, megfogadtad Diana tanácsait.

– Felfújt hólyag vagy! – ugrott fel dühösen Kitty. – Na, ide figyelj! A ruhák éppen úton vannak egy leányanyák számára fenntartott otthonba. Azt javasoltam, hogy árverezzék el őket, a pénzt pedig fordítsák az otthon támogatására. Na, ehhez mit szólsz?

Ez hatott. Andrew ajkáról lefagyott a mosoly. Akarata ellenére csodálta Kittyt.

– Ha megleckéztetsz valakit, akkor aztán alaposan teszed. Mit szólnál, ha füstölt lazacot ennénk avocadóval és friss zsemlével, édességnek meg tejszínhabos málnát? És természetesen pezsgőt innánk, hogy megünnepeljük nagyvonalú adományunkat.

Kittynek összeszaladt szájában a nyál. Becsukta a szemét, hátha akkor megszűnik, de nem járt sikerrel.

– Tudod, Kathleen, olyan nagy szemű, piros málnát. – Andrew csapdába akarta csalni a lányt, aztán saját maga esett bele. Kitty érzéki arckifejezése emlékeket ébresztett benne: a lány fehér melle jelent meg előtte a rózsaszín bimbókkal. Andrew hirtelen erős vágyat érzett, és nagyon össze kellett szednie magát, hogy ne engedjen neki. – Nem kellene lassan befejeznünk ezt a kisded játékot?

– Kisded játékot? – Kitty kinyitotta a szemét, és bizonytalanul nézett a férfira.

– Okos enged – felelte Andrew. – Akár hiszed, akár nem, én tényleg Tom érdekeit védem. Ha kicsit jobban megismerjük egymást, talán egyezségre jutunk – hazudta.

– Tulajdonképpen Tommal akartam ebédelni – mondta Kitty halkan.

– Nem ér rá. Igazgatótanácsi ülésen van – válaszolta Andrew, és a főnöki telefonon kiszólt a titkárnőjének. – Coulter kisasszony, kérje meg Bateman urat, hogy halasszuk háromra a találkozót, és kapcsolja kérem, Paine kisasszonyt.

Néhány másodperc múlva megszólalt Andrew asztalán a sárga telefon. A férfi felemelte a hallgatót, de közben sem vette le a szemét Kathleenről. A lány még mindig nem tudta, hogyan döntsön.

– Clarissa? Le kell mondanom az ebédet. Tessék? Nem, nem felejtettem el. Este nyolckor. Addig is, szia.

Nagyon hűvös volt és nagyon nyugodt. Úgy hangzott, mintha a fogorvosnál mondaná le a megbeszélt időpontot. Kitty el volt képedve.

– Nem is akarta tudni, mi okod van erre?

– Bízik bennem.

– Úgy érted, nem érdekli – jegyezte meg Kitty gúnyosan.

Nemigen bírta felfogni, hogyan érheti be a könyvtárszoba csupa tűz férfija egy olyan kapcsolattal, amely szemmel láthatóan csak a kölcsönös megértésen alapul. Rendben, Andrew nem akar hallani többé szerelemről. Na és a szenvedély? Vagy Andrew és Clarissa abban is megállapodott, hogy azt is külön utakon intézik? Kitty elborzadt a gondolattól. Hajtotta a kíváncsiság, ezért beadta a derekát.

– Rendben van, elmegyek veled ebédelni. De csak akkor, ha a város legdrágább éttermébe viszel.

Ha nagyon elfajulnak a dolgok, akkor majd rendez egy jó kis jelenetet, és újra lejáratja Andrewt.

– Azt nem ígérhetem, hogy a legdrágább, annyi azonban biztos, hogy a legigényesebb – mondta halkan a férfi. – Megkérhetlek, hogy várakozz az előszobában? Még fel kell hívnom valakit. Nem tart soká.

A legigényesebb étterem öt emelettel Andrew irodája felett volt, és a férfi saját lakosztályát jelentette. Kitty ugyan tiltakozhatott volna, de ehhez túlságosan kíváncsi volt Andrew lakására. Vajon ugyanolyan személytelen és korszerű, mint a Rex és Bishop irodahelyiségei, vagy inkább olyan régimódi, mint a család háza?

Sem ilyen nem volt, sem olyan. A lakosztály különböző irányzathoz tartozó bútorai kellemes együttest alkottak, mindent meleg, őszi színek uraltak. Itt aztán ki lehet kapcsolódni!

– Tetszik – adott hangot a meglepetésének Kitty, s lassan körbesétált a tágas nappalin, amelyből egy fűvel beültetett teraszra lehetett látni. Nagyszerű kilátás nyílt róla a városra.

– Köszönöm szépen – felelte Andrew, és levette a zakóját. Nézte, hogy szemléli Kitty visszafogott kíváncsisággal a holmiját.

– Hivalkodó legénylakásra számítottam, amellyel hatni lehet a nőkre – ismerte be Kitty.

– Itt ritkán fogadok vendéget. Azért szoktam idejönni, hogy kipihenjem magam, vagy hogy olyan bizalmas iratokon dolgozzam éjszaka, amelyek nem kerülhetnek ki a házból.

Andrew kinyújtóztatta a tagjait, és észrevette, hogy Kitty titokban izmai játékát figyeli a fehér ing alatt.

Andrew elfordult, hogy a lány ne vegye észre, éppen megbizonyosodott arról, hogy ő sem közömbös Kittynek. Mindentől eltekintve ugyanúgy elbűvölte a lányt, mint az őt. Ezt kihasználhatja. Lekapcsolhatja az unokaöccséről, mert magának akarja megtartani. Vannak persze más okok is, de ez a legfontosabb!

– Kérsz egy italt? – kérdezte Andrew. – Nem? Akkor szólok Chattertonnénak, hogy itt vagyunk. Helyezd magad kényelembe! A folyosón a bal oldali ajtó mögött van a fürdőszoba.

Kittynek nem kellett kényelembe helyeznie magát, máris otthon érezte magát. Kibújt a szandáljából, és a süppedős szőnyegen keresztül mezítláb a teraszajtóhoz sétált. A teraszt óriási cserepekbe ültetett díszfák védték a még magasabb szomszéd ház lakóinak pillantása elől, kerámiaedényekben virágok és bokrok nőttek. A terasz egy részét kicsempézték, ott szökőkút csobogott, mellette fehér kerti bútorok álltak.

– Mezítláb akarsz sétálni a füvemen?

Andrew jött vissza, egy üveg pezsgőt hozott és két poharat.

– Ez valódi fű?

– Természetesen. – Andrew kinyitotta a palackot, töltött, és odanyújtotta Kittynek a poharat. – Soha nem érem be utánzattal.

Kivéve a házasságot, akarta mondani Kitty, de nem szerette volna tönkretenni a barátságos hangulatot. Kinyitotta a teraszajtót, és kiment. A puha fű kellemesen hűvös volta forró talpa alatt.

Andrew a nyitott ajtónak támaszkodott, és belekortyolt a pezsgőjébe. Egyszerű ruhájában Kitty tiszta bőrű, csillogóan kíváncsi szemű kislánynak tűnt. Andrew hirtelen úgy érezte, meg kell védenie Kittyt az ő, Andrew tisztességtelen szándékaitól, de aztán türelmetlenül elhessegette ezt az érzést. Kitty már bebizonyította, hogy tud magára vigyázni.

– Nem ehetnénk itt kint? – kérdezte Kitty, és a szökőkút közelében, a nagy napernyő alatt álló asztalra mutatott.

– Miért ne ehetnénk?

A kellemes ebéd jó hosszúra nyúlt. Kitty egyre jobban élvezte Andrew társaságát.

Úgy érezte magát, mintha egy rokonszenves idegennel ebédelne együtt, aki ugratja, udvarol neki, elbűvöli és megnevetteti. Kerülték a veszélyes témákat. Andrewt szórakoztatta Kitty vidám beszámolója reggeli találkozójáról a divatvilággal, amelyet eddig nem ismert. A lány nem vette észre Andrew gyanakvó tekintetét, amikor megemlítette, hogy Sharon is részt vett a bevásárlókörúton.

– Ráadásul még rosszabb volt, mint Diana. Tudod, hogy mindketten haragszanak rád? Egyformán arra hajtottak, hogy elköltsék a pénzedet.

Megkérdezte, mennyi az idő, s kapva az alkalmon, a férfi csodálatos, régi, arany zsebórájáról kezdett érdeklődni. Andrew természetesen átlátott a szitán, de elnézően megengedte, hogy a gyűjtőszenvedélyére terelődjék a szó. Még a dolgozószobáját is megmutatta Kittynek, ahova rajta kívül egyébként senki sem léphetett be.

Kitty titokban örült Andrew megváltozott viselkedésének. A férfi felhívta a figyelmét óragyűjteménye legérdekesebb darabjaira. Kezdeti egykedvűsége szinte gyermeki lelkesedésbe csapott át, amikor észrevette, hogy Kitty valódi érdeklődésből kérdezgeti, és nem udvariasságból. A lányt meghatotta a felismerés, hogy Andrew közel sem annyira önelégült, mint amilyennek eleinte látszott. Szüksége van valakire, akivel megoszthatja értékes gyűjteménye iránti lelkesedését és csodálatát. Olyasvalakire van szüksége, mint Kitty, aki érzelmileg megérinti!

Annyira belemerültek az órák szemlélésébe, hogy teljesen megfeledkeztek az idő múlásáról. Andrew végül szinte csalódottan indult egy előre megbeszélt találkozóra. A délután szép hangulata azért nem lett oda, a felvonóban ugyanis Andrew megcsókolta Kittyt. Csókja nem volt tolakodó, erőszakos vagy szenvedélyes. Békés csók volt, kutató és várakozásteli, majdnem ígéret.

– Te tényleg csodálatra méltó vagy! – felelte Andrew szárazon. – Most már csak az van hátra, hogy még Adelaide-et is magad mellé állítsd.

Kitty felnevetett.

– Ez a veszély aligha fenyeget.

– Meg sem próbáltál kijönni anyámmal. Egyébként az a benyomásom, hogy becsül, amiért fittyet hánysz a véleményére, és amiért ragaszkodsz ahhoz, hogy annak ellenére dolgozz, hogy Tom minden kívánságodat szívesen teljesítené.

– Akkor meg minek rendezett Adelaide emiatt jelenetet?

A Ginónál végzett munka volt Kitty kapcsolata a valósággal, amióta ebben a fényűzésben élt. Amellett pénzt is keresett vele. Igaz, most nem került pénzébe a létfenntartás, de azzal, amit félre tud rakni, kihúzhatja a következő szerződésig. Kittynek csúnya vitája volt Tommal amiatt, mert a lány beugrott Gino egyik megbetegedett pincérnője helyett. Tom azon sopánkodott, hogy Kitty ezzel tönkreteszi azt a hírét, hogy ő egy gazdag szépség. Végül is a lány győzött. Ginónak szüksége van rá, és egy régi barátság fontosabb egy újnál.

– Adelaide jelenete megfelelt annak a módnak, ahogy a dolgot a tudomásunkra hoztad – jegyezte meg Andrew barátságtalanul, az egyik előírásos vacsoránál történtekre célozva.

Kitty rögtön az édesség után, elnézést kérve felkelt az asztaltól, mondván, egy óra múlva munkába kell állnia. A jelenlevők teljes elképedésére azt is elmesélte, hogy pincérnőként dolgozik egy éjjel-nappal nyitva tartó étteremben, de időnként mosogatnia is kell. Azonnal mindenki Adelaide-re nézett, aki elsápadva azt mondta, hogy Kathleen nyilván már megint tréfál. Húsz perccel később Kitty bebizonyította, hogy szó sem volt viccről.

Egyenruhájában: fekete műbőr miniszoknyában, fekete harisnyában és szűk, fehér felsőrészben tért vissza, hogy mindenkinek jó éjszakát kívánjon. Adelaide-et bosszantotta, hogy a barátai azt fogják gondolni, a ház vendégének, aki nemsokára a család tagja is lesz, pincérnőként kell megkeresnie a kenyérre valót.

– Végül is egyszer Adelaide-nek is meg kellett tudnia – mondta Kitty a megbánás minden jele nélkül. Legalább Tom megnyugodott: ha nagyanyja bosszankodott, a fiú boldog volt.

– Ugye nem azért dolgozol, Kathleen, hogy bizonyíts vele valamit? Erre nincs szükség. A barátod biztosan találsz majd magának más segítséget

– közölte Andrew határozottan. – Fáradtnak látszol. Inkább ágyban kellett volna maradnod ma délelőtt ahelyett, hogy az üzleteket veszélyeztetted.

Kitty már kinyitotta a száját, hogy feleljen, aztán inkább elmosolyodott.

– A te ötleted volt.

– Nem tetszik nekem, hogy ott dolgozol.

Kitty nyugodtan nézett Andrewra.

– Hűha!

– Ha megparancsolnám, hogy továbbra is ott dolgozz, akkor valószínűleg abbahagynád – jegyezte meg haragosan a férfi.

– Remélem, ennyire azért nem vagyok kiszámítható.

– Biztosíthatlak, hogy valóban nem vagy az.

Kitty észrevette Andrew szemében a huncut fényt, ezért gyorsan témát váltott.

8. FEJEZET

– Kitty? Hé, ébresztő! A négyes asztal még mindig az italokra vár. Mondd, valami bajod van?

– Hm? – hunyorgott Kitty. Angie, Gino lánya állt előtte, és aggódva nézte. – Nem, nincs, csak fáradt vagyok.

Ez aztán igencsak enyhe kifejezés volt. Kitty teljesen kikészült. Az utolsó huszonnégy órában nem aludt, s hirtelen úgy érezte, nem bírja tovább.

Előző nap reggel fél hatkor ért haza a munkából. Egész testében reszketett, amikor Seth a konyhába vezette. Amióta Kitty az úszómedencéből kimentett egy kismacskát, és azt a komornyik unokaöccsének ajándékozta, Seth mindennap megvárta, és forró csokoládét készített neki. Ezen a reggelen a férfi teljesen elképedt, amikor meglátta Kittyt.

– Kathleen, mi történt?

– Nem hinném, hogy valóban érdekli – felelte a lány. Fél kezével tartotta leszakított pántú, fehér felsőrészét.

– Megsérült? Hiszen maga reszket!

– Csak a dühtől – mosolyodott el halványan Kitty. – Nem sérültem meg, Seth, csak kicsit kimerültem. Az a férfi…

– Egy férfi! – fújtatott Seth megvetően. Kitty már észrevette, hogy az egykori ökölvívó nagyon lovagiasan viseltetik a nőkkel szemben.

– Miféle férfi? – kérdezte valaki mogorván a helyiség másik végéből. Kitty a hang irányába fordult. A hang tulajdonosa fekete fürdőköpenyt viselt, és olyan dühös képet vágott, hogy a lány gyomra azonnal görcsbe rándult.

– Andrew! Te mit csinálsz itt?

– Együtt reggelizem valakivel. – Közben a szemét egy pillanatra sem vette le a lányról. – Miféle férfi?

– Én… – Kitty idegesen megnedvesítette az ajkát, és szabad kezével gyámoltalan mozdulatot tett. Ezzel felhívta Andrew figyelmét a másik kezére, amellyel görcsösen igyekezett a vállán tartani a blúzát.

– Ő tette ezt veled?

– Kissé messzire ment – mondta Kitty félénken, és valójában nem tudta volna megmondani, miért is veszi védelmébe azt a kéjencet. Aztán rájött, miért teszi.

Andrew tekintetéből kiolvashatta, hogy Bishop megölné a férfit.

– Részeg volt, Andrew, nem tudta, mit csinál. Elbántam vele.

– Látom – felelte Andrew ingerülten, és közelebb jött.

Kitty arra gondolt, bárcsak ne vette volna le a cipőjét, amikor bejött. Hirtelen nagyon kicsinek tűnt Andrew mellett.

– Ki volt az, Kathleen? Az egyik vendég?

Kitty bólintott. Egymás szemébe néztek. Egyikük sem vette észre, hogy Seth tapintatosan kivonult a konyhából. Soha jobban nem volt két embernek szüksége arra, hogy ne zavarják őket, mint most nekik.

– És hol volt az olasz barátod, miközben az egyik vendége tettlegességre vetemedett? – kérdezte Andrew dühösen.

– Nem az étteremben történt.

– Akkor az utcán? – Andrew káromkodott, és megsimogatta Kitty összekarmolt vállát. – Ki volt az, Kathleen?

– Nem tudom. Nem törzsvendég. – Kitty igyekezett nem észrevenni, hogy a férfi ujja hozzáér a bőréhez. – És nem is az utcán történt. Taxiban ültünk… – A lány felnyögött, amikor Andrew megmarkolta a vállát.

– Egy taxiban ültél egy részeg férfival, akit még csak nem is ismersz? – Andrew úgy kapta el a kezét Kitty válláról, mintha tűz égette volna meg. A hangja hidegen csengett. – Hova indultatok? A lakására?

– Nem, természetesen nem.

– Mi az, hogy természetesen nem? Felszedsz egy részeg vendéget, és ebben az öltözékben hozzásimulsz a taxiban! Mi az ördögre számítottál?

– Egyáltalán nem így volt!

Kitty fel volt háborodva. Andrew ilyesmiket képzel róla! Először mélyen sértette a dolog, de aztán rögtön működésbe lépett védekezésre kész büszkesége.

– Beszállt a taxiba, amelyet nekem rendelt Gino. Először úgy tűnt, semmi baj nincs vele. Felajánlotta, hogy osszuk meg az útiköltséget. Hogy a fenébe gondolhatod, hogy tényleg én bátorítottam?!

– Az öltözéked már önmagában bátorítás – felelte Andrew. – Miért nem vettél fel legalább egy kabátot?

– Meleg volt, és fáradt voltam – válaszolta Kitty. – Úgy tűnik, mintha örülnél ennek az egésznek.

– Mindenesetre még egyszer nem fog előfordulni. Többé nem mégy oda dolgozni – jelentette ki Andrew diadalmasan.

– Még hogy nem! – Kitty megpróbálta kiszabadítani magát a férfi szorításából. – Ott és akkor dolgozom, ahol és amikor akarok.

– Addig, amíg a házunkban élsz, nem – felelte Andrew dühösen. – Ha ellenkeznél, gondoskodom arról, hogy a közegészségügyi hivatal bezárja az olasz barátod üzletét.

És Kitty még attól félt, hogy beleszeret ebbe a férfiba, ebbe a jéghegybe, ebbe a kíméletlen zsarnokba!

– Álszent alak! – kiáltott Andrewra. – Az viszont teljesen rendjén való, ha te vetemedsz tettlegességre?!

Andrew egyre erősebben szorította, Kitty pedig elkeseredetten védekezett ellene. Hirtelen megcsúszott a kövezeten, és hogy ne essen el,

elkapta a férfi fürdőköpenyét. A férfi átkarolta a derekát, s hogy ne veszítse el az egyensúlyát, terpeszbe állt. Kitty combja a lábához ért, ekkor Andrew izmai megfeszültek. Magához szorította a belekapaszkodó lányt, aki érezte a növekvő izgalmát.

– Engedj el – suttogta esdeklően.

– Miért? – felelte rekedten a férfi, és a lány nyakába csókolt. – Nem vagyok álszent. Te viszont átkozottul vonzó vagy. Ha most szeretkeznénk, ez természetes volna.

– Ne, Andrew! – tiltakozott erőtlenül Kitty, amikor a férfi ismét magához ölelte. A lány fáradtsága és dühe gyorsan elpárolgott, már nem is akart ellenállni. Egész életében arra vágyott, hogy tartozzon valakihez. Akarta Andrewt, s az sem számított, hogy a férfinak menyasszonya van. Andrew most hozzá tartozik!

Reszketve simult Andrewhoz, az felnyögött, és lassan simogatni kezdte Kittyt. Megcsókolta a meztelen vállát, majd lehúzta a ruha felsőrészét. A melltartó vékony anyaga alatt sötét pontként előtűnt a lány mellbimbója. Andrew fogaival gyengéden játszadozni kezdett vele, a két lába közé szorította Kitty combját. A lány érezte Andrew szenvedélyét, az ő vágya is egyre nőtt.

Éppen szét akarta nyitni a férfi fürdőköpenyét, amikor az előcsarnokból beszűrődő zaj hirtelen szétrebbentette őket.

Döbbenten néztek egymásra.

– Mi folyik itt lent? Hangokat hallottam.

Tom még szinte aludt, amikor belépett a konyhába. Ahhoz azonban elég éber volt, hogy. észrevegye a helyiségben uralkodó feszültséget. Azonnal megállt.

– Kitty? Andrew? Mi történik itt?

Andrew egy pillanatig habozott. Kitty már-már azt hitte, minden rendben van, és tétován a férfira mosolygott, néma békeajánlata azonban valamilyen okból célt veszített.

– Nézd meg jól a hölgyet! Mit gondolsz, mi történik itt? – támadt rá Andrew az unokaöccsére. – A menyasszonyod nyilvánvalóan nem tud

megkülönböztetni egymástól két férfit. Ma éjjel már én vagyok a második, akit szerencséltetett.

Andrew diadalmasan elhagyta a helyiséget.

Tom zavartan Kittyre nézett. Könnyezik? Valóban, a lány sírt. Mit tett Andrew? És mit tett a lány?

– Kitty, Kathleen, csak nem… Megsérültél?

– Nem, én… – Kitty lehunyta a szemét. Rádöbbent, mennyire értelmetlen volt minden. Szereti Andrewt, a férfinak azonban nem jelent többet egy kurvánál. Ez már nem ártatlan játék. Nagyon fontos a számára, mit gondol róla Andrew. – El akarok menni, Tom. Most azonnal. El akarok menni innen, bármi is lesz Annával.

Tom váratlan vallomást tett: Anna nem létezik, az egészet csak kitalálta, mert szüksége volt Kittyre.

Anna csalétek volt, Kitty pedig tudtán kívül részese az Andrew és Clarissa házasságát megakadályozó összeesküvésnek. Kitty érzéki szépségének el kellett terelnie Andrew figyelmét Clarissáról, hogy a férfi rádöbbenhessen: hibázott.

Kitty hagyományokkal szembeszálló jelleme kihívás volt a férfi számára. Humorával és eszével le kellett bilincselnie Andrewt, melegségének át kellett hatolnia a férfi közönyén, akaraterejének le kellett nyűgöznie Andrew Bishopot. Mindent egybevetve Kittynek testi valójában be kellett mutatnia, miről mond le a férfi, ha szerelem nélkül házasságot köt Clarissával.

Az összeesküvés megdöbbentette Kittyt, s ennél már csak az volt megrázóbb a számára, hogy kikkel fogott össze Tom.

A félénk Sharon Bishop eszelte ki a tervet, s Diana segített neki ebben. Kitty nagyon is megértette, mi vezérelte őket, mégis úgy érezte, becsapták. Nem hatotta meg Tom esdeklése, s úgy döntött, azonnal összecsomagol és távozik. A lány éppen a hálószobájában volt, amikor Tom kijátszotta utolsó aduját. Sharonnal együtt jelent meg Kittynél.

– Tényleg úgy érezheted, hogy becsaptak, Kathleen. Nem haragudnék akkor sem, ha most elmégy, és soha többé nem állsz szóba velünk.

Remélem azonban, hogy nem teszed meg. remélem, azért barátok maradunk.

– A barátok nem csapják be egymást.

– Sajnálom, Kathleen. Egyikünk sem hitt abban, hogy ez az eszelős terv sikerül. Tom néhányszor találkozott veled, és elmesélte nekünk, milyen helyes vagy. Azt szerette volna, ha Andrew egy hozzád hasonló, melegszívű nőt vesz feleségül. Azt mondtam neki: Mi lenne, ha… Így kezdődött az egész. – Sharon kérlelően nézett Kittyre. – Igaz, a szándékunk nem volt teljesen önzetlen. Tom azt szerette volna, hogy végre önálló véleménnyel rendelkező, felnőtt embernek tekintsék, nekem pedig elegem volt abból, hogy mindenki természetesnek vegye az alkalmazkodásomat. Clarissa ugyanúgy a családi múlt emlékműveként bánik velem, mint az anyósom. Én azonban önállóan gondolkodó és érző nő vagyok. Hiba volt tőlünk, hogy téged használtunk fel saját gondjaink megoldására, amikor azonban megismerted Andrewt, úgy tűnt nekünk, hogy nincs teljesen ellenedre a dolog. – Sharon pár lépéssel közelebb ment Kittyhez. – Elsősorban azonban Andrew volt a fontos mindannyiunknak, erre megesküszöm. Ha akarod, nevezd ezt a szerelem érdekében szőtt összeesküvésnek, Andrew ugyanis megérdemli, hogy boldog legyen. Visszatért Európából, amikor az édesapja meghalt. Itt akart letelepedni, s itt akarta élvezni az életet. – Sharon felsóhajtott. – Az az asszony azonban, akit erre kiválasztott, nem értett egyet ezzel az életmóddal.

– Elise – mondta Kitty halkan. Sharon meglepetten nézett fel.

– Igen, ő. Honnan tudod?

– Andrew mesélte.

– Andrew? Nem hittem volna… – Sharon elhallgatott. Tapintata győzedelmeskedett kíváncsisága felett. – A magánéletében Andrew az elmúlt tíz esztendő során egyre óvatosabbá vált. Rangja révén népszerű férjjelölt lett, számos becsvágyó nő célpontja. Andrewt nagyon fárasztotta az állandó üldöztetés. Azt hiszem, Clarissa egyszerűen védelmet jelent neki, bár ő maga ezt sohasem ismerné be. E tíz esztendő alatt Andrew többször is közel járt ahhoz, hogy beleszeressen valakibe. Olyan nőre van

szüksége, aki nem tűri, hogy parancsolgassanak neki, és akivel kölcsönösen szerelmet éreznek egymás iránt. Biztos vagyok abban, hogy csak azért nem találta meg ezt az asszonyt, mert alapjában véve meg van győződve arról, hogy egy szerelem nélküli házasság soha nem elégítené ki. Ez alkalommal egybeesett Adelaide ügyeskedése és Andrew családalapítási elhatározása. Előttünk tehát szabad volt az út. – Sharon lélegzetvételnyi szünetet tartott. Észrevette, hogy Kitt figyelmesen hallgatja. – Andrewnak olyan asszonyra van szüksége, Kitty, akinek emberi hibái és gyengeségei is vannak. Csak azért, mert nem akarja kétszer ugyanazt a hibát elkövetni, kerüli az olyan nőket, akikbe beleszerethetne. Olyan asszonyra, amelyik a benne rejlő gyengédséget ébreszti fel, nem csupán az erejét keresi. Olyan asszony kell neki, aki szenvedélyre gyújtja, és nem védelmet vár tőle. Andrew és Clarissa egy-egy gyémánt: szépek és csillogóak, de hidegek. Mi szeretjük őt, Kitty, hogyan nézhetnénk hát szó nélkül végig, amint tönkreteszi az életét?

– De én… – Kitty képtelen volt kimondani a hazugságot. Sharon ráadásul tisztában volt azzal, amire Kitty csak most ébredt rá.

– Andrew érez irántad valamit, Kitty. Nem akarod kideríteni, mi az? Nem éri meg a kockázatot?

– Nem a kockázatról van szó – mondta Kitty kétségbeesetten. – Senkiből nem lehet kikényszeríteni a szerelmet.

– Azt nem, de lehet olyan helyzetet teremteni, amelyben az illető ráébred, milyen lehetőségei vannak. Andrew végső soron azt a nőt veszi majd feleségül, akit ő akar. Ám talán még észre sem vette, hogy választhat is. Vannak Ámorok, akik nyíllal lövöldöznek, mások viszont csapdát állítanak, Kitty.

Kitty fáradtan felsóhajtott, miközben gyakorlott csípőmozdulattal kilökte maga előtt a konyhaajtót és a négyes asztalhoz indult a tálcával. Hirtelen észrevette a férfit, aki Gino fiával, Federicóval beszélgetett. A lány remegni kezdett. A tálca oldalra billent, a jeges vizes üveg és a poharak a padlóra hullottak.

– Szörnyen sajnálom – morogta Kitty, és kifejezéstelen tekintettel meredt a lába elé. Lehajolt, hogy összeszedje a cserepeket. Mintha minden

lassítva történt volna. Zúgott a füle.

Döbbenten vette észre, hogy a hüvelykujja vérzik. Valaki nagy, fehér kendőt tekert sérült ujjára, felsegítette.

Gino sietett elő a konyhából. Kitty látta, hogy a férfinak mozog a szája, de a füle zúgott, és egyetlen szót sem értett.

– Kathleen? – Ez a hang eljutott hozzá. Andrew állt mellette, és támogatta. A lába fel akarta mondani a szolgálatot.

– Miért nem szóltál, Kathleen? – kérdezte Gino szemrehányóan. – Természetesen nem kellene most dolgoznod. – Fenyegetően felemelte az öklét. – Ha az a férfi még feltűnik itt, Federicóval majd ellátjuk a baját. Menj haza! Majd elboldogulunk nélküled is. Vigye magával, Bishop úr!

– Úgy lesz.

Kitty ki akarta szabadítani magát Andrew karjából.

– Nem megyek veled – mondta. – Hagyj békén!

– Erről szó sem lehet – felelte Andrew komolyan, és le nem vette a szemét Kittyről, aki annyira fáradt volt, hogy a szeme is bedagadt. – Nem vagy olyan állapotban, hogy dolgozhass. Gyere, hazaviszlek!

– Haza? Hol vagyok én otthon? – Kitty a könnyeivel küszködött. Eddig még soha életében nem sírt férfi miatt, de most igen. Mit keres itt egyáltalán Andrew? Azért jött, hogy ő elveszítse a munkáját? Vagy hogy beváltsa a fenyegetését, és bezárassa Gino vendéglőjét? Megijedt ettől a gondolattól.

– Nem, Gino, nem mehetek vele – mondta Kitty izgatottan. – Andrew pincebogarakat vagy patkányokat fog idehozni…

– Teljesen össze van zavarodva – jegyezte meg Andrew gyengéden, és Kitty meglepetésére Gino egyetértően bólintott.

Néhány perccel később Andrew az autójába tuszkolta Kittyt. A lány fejében még visszhangzott Gino figyelmeztetése, hogy addig ne jöjjön be, amíg ki nem heverte a megrázkódtatást.

– Hogy merészelsz így bánni velem? – Kitty sikertelenül próbálkozott az ajtó zárjával. – Ez emberrablás. Nincs semmi bajom!

– Teljesen kimerültél. Freya mesélte, hogy egy percet sem aludtál. Látszik rajtad, hogy enni sem ettél. Még mindig a megrázkódtatás hatása

alatt állsz.

– Beszéltél Freyával?

– Telefonált, mert aggódott miattad, hogy bejársz dolgozni. Néhány sértést is a fejemhez vágott. – A férfi hangja még lágyabb lett. – Sajnálom, hogy megsértettelek, Kathleen. Nem akartam elveszíteni az önuralmamat. Mindent visszavonok, amit mondtam. A munkádról azonban mindenképpen kell még beszélnünk.

Kitty tovább nyakaskodott.

– Ne gondold, hogy zsarolással eléred.

– Megegyezést szeretnék ajánlani.

– Azt hittem, nem kedveled a köztes megoldásokat – felelte Kitty hetykén. Nem hitt a fülének: Andrew először elnézést kér, aztán pedig olyasmit javasol, ami ellenkezik az elveivel.

A férfi halkan felnevetett.

– Nem mondtam, hogy kedvemre van, viszont tekintetbe kell vennem, hogy ragaszkodsz a barátaidhoz. Ha feltétlenül dolgozni akarsz Ginónál, akkor majd Seth elkísér. Nincs több taxizás!

– Láttál már olyan pincérnőt, akit sofőr visz munkába egy hatalmas autón? Képtelenség!

Kitty nem tudta elhinni, hogy Andrew valóban aggódik miatta.

– És hol marad a humorérzéked? Azt hittem, tetszik majd neked a helyzet furcsasága. – Andrew előnyére fordította Kitty megjegyzését. Igaza volt, a lány mégsem viszonozta a férfi mosolyát.

– Nem fogok…

– Vigyázz, mit mondasz, Kathleen! – figyelmeztette Andrew. – A köztes megoldásokhoz mindkét félnek engednie kell valamennyit. Miért akarsz kockázatot vállalni, ha nincs rá szükség? Senkit sem fogsz meggyőzni azzal, ha most megmakacsolod magad.

– Üres fenyegetésekkel nem tudsz megijeszteni – mondta Kitty dacosan. Andrew nem fogja bezáratni Gino éttermét, ezt már tudta a lány. A férfi csak azt szeretné, ha belátná, milyen bután viselkedett.

– Elfogadod az ajánlatomat? – kérdezte Andrew szelíden.

Érezte, a lány bízik benne, és szórakoztatta, hogy hirtelen rossz lelkiismerete támadt Kitty lefegyverző hiszékenysége miatt. Hogyan lesz képes becsapni valakit, aki ennyire ártatlan?

– Talán – felelte a lány kitérően, bár már tudta, hogy egészen biztosan elfogadja Andrew ajánlatát. – Tulajdonképpen hova megyünk? – Csak most vette észre, merre indult a férfi a kocsival. – Nem megyek vissza abba az értékes mauzóleumodba. Freyánál lakom. Várja, hogy hazamenjek.

– Már nem – felelte Andrew nyugodtan. – A lakosztályomba megyünk. Ideje, hogy elárulj nekem néhány titkot. Ne nézz rám ilyen ártatlanul! Pontosan tudod, miről beszélek.

Kitty hirtelen nagyon együgyűnek találta Sharon megállapításait. Andrew sohasem fogja megbocsátani, hogy Kitty, ha tudtán kívül is, de beleavatkozott az életébe.

A motor egyenletes zümmögése és az autórádióból áradó halk zene megtette a magáét: Kittynek lecsukódott a szeme. Tudta, hogy nem térhet ki az előtte álló beszélgetés elől. Talán kicsit meg is könnyebbül majd attól, hogy végre beszélhet.

Andrew az alvó lánnyal a karján belépett a felvonóba. A lány csinos arcára tekintett. Kitty érzéki szája félig nyitva volt, blúza ráfeszült telt keblére. A lány nem volt könnyű, Andrew azonban élvezte az édes terhet.

Andrew egyenesen a hálószobába vitte Kittyt. A lány bőrének illata és a teste érintése felizgatta a férfit. Zavartan döbbent rá: már arra a gondolatra is féltékeny, hogy Kitty nem csak hozzá tartozik.

Felhajtotta az ágytakarót és gyengéden lefektette a lányt. Kitty vöröses haja világított a krémszínű ágyneműn. Az arca nagyon sápadt volt. Andrew gyengéden kisimított néhány tincset a homlokából. Hogy pihenhessen, meg kell szabadulnia a szűk ruháktól.

Andrew habozott, most mit tegyen, de élvezettel akarta látni, hogy Kitty meztelenül és nyugodtan fekszik az ágyán. Szüksége lesz az önuralmára, s nem is ez az első ilyen alkalom…

Amikor Kitty kinyitotta a szemét, a szobában félhomály volt. Hajnalodik? Az ágy meleg, és férfiillata van. Kitty felnyögött, amikor eszébe jutott, mi történt. Azonnal felült. A heves mozdulattól lecsúszott róla a lepedő.

Ebben a pillanatban zajt hallott az ajtó felől. Felkapta a lepedőt, és védekezően maga elé tartotta. Álmosan hunyorgott az ajtóban álló férfira.

– Andrew! – Aztán még hozzátette, mert valóban nem volt biztos a dologban: – Mit tettél?

– Semmit nem csináltunk. Eddig. – Aztán lassan odament Kittyhez. – A tisztességed, amennyiben még megvan, teljesen érintetlen – folytatta mosolyogva. – Hogy érzed magad? – Megvizsgálta a lány sérült, leragasztott hüvelykujját.

– Mit csináltál a ruháimmal? – kérdezte a lány, amikor Andrew leült mellé az ágyra. A férfi gúnyosan mosolygott, amitől Kitty felbőszült. – Te átkozott…

– Ne játszd a felháborodott szüzet, Kathleen – szakította félbe Andrew. – Előbb beszéljünk az üzletről!

– Üzletről? – kérdezte Kitty, és az éjjeliszekrényen álló órára pillantott. – Nyolc óra van! Már ilyen késő́re jár? Milyen sötét van még kint. Nem kellene a bankba menned?

– Este nyolc óra. Előttünk az egész éjszaka.

– Huszonnégy órát hagytál aludni?

– Igencsak szükséged volt rá.

– Nem féltél, hogy elmenekülök, amíg dolgozni vagy? – kérdezte kihívóan a lány.

– Nem mentem be az irodámba. Megkértem a titkárnőmet, hogy mondja le minden megbeszélésemet, az ügyiratokat pedig hozza fel ide.

Fontosabb voltam neki, mint a bank, töprengett Kitty. Nem bírta felfogni, hogy Andrew miért őrizte az álmát.

– Nem hordod Tom gyűrűjét? Összevesztetek, miután kimentem a konyhából? Veszekedtetek miattam?

– Igen, de…

– Rendben van. – Kitty nem próbált magyarázkodni. – El tudom feledtetni. Minden férfit el tudok feledtetni. Annyira eltelsz majd velem, hogy más számára már nem is marad hely.

Állítása bizonyítására megcsókolta Kittyt, de nem a száján, ahogy a lány várta. Ehelyett gyengéden lehúzta róla a lepedőt, lehajolt, és babusgatni kezdte Kitty mellét. A lány megfeszült a kéjtől, amikor a férfi nyelvével játszotta mellével. Halk nyögdécselése felbátorította Andrewt. Átfogta Kitty mellét, hüvelykujjával köröket írt le érzékeny bimbója körül. Kitty megborzongott.

Amikor Andrew végül szájon csókolta, a lányt már teljesen legyőzte a vágy. Még többet akart, többre volt szüksége, hogy megőrizze ezt a gyönyörű érzést. Kitty alig érezte, hogy Andrew még lejjebb tolta a lepedőt, s most hosszú lábát simogatta. A férfi gyengéd suttogását sem hallotta. Csak a selymes, hűvös lepedőt érezte maga alatt, és Andrew pulóverét a hasán és a mellén.

– Jól van, cicám. Emészd magad utánam, égj el a vágytól! – suttogta a férfi, s közben apró csókokkal borította a lány testét. – Egész nap erre gondoltam. Ezért nem tudtam semmire sem odafigyelni. Egyfolytában rád gondoltam, arra, hogy ott vársz rám az ágyamban. De nem fogjuk elkapkodni! Ha két ember először fekszik le egymással, lassúnak és óvatosnak kell lenni. Csodálatos, izgalmas élmény lesz! – Andrew szétnyitotta Kitty combját, és gyengéden a belső oldalát simogatta. Kitty azt kívánta, bárcsak ne ez volna számára az első alkalom, bárcsak több tapasztalata volna, hogy viszonozhassa, amit a férfi ad neki.

Andrew felkelt, és az ágy mellett állva lassan levetkőzött. Minden mozdulata tovább fokozta Kitty izgatottságát. Ruha nélkül még magasabbnak és izmosabbnak tűnt a férfi. Mellkasát göndör, fekete szőrzet borította. Kitty hirtelen kissé megijedt. Hogyan teheti Andrew számára ugyanolyan széppé és megismételhetetlenné ezt az élményt, mint amilyen az ő számára?

Úgy tűnt, Andrew megérezte a lány bizonytalanságát. Visszabújt hozzá az ágyba, föléhajolt és a karjára támaszkodott. Kitty gyengéden simogatta a férfi hátát, Andrew megborzongott.

– Rettenetesen izgatsz – suttogta rekedten. – Mondtam, csak lassan és szelíden, csodaszép kiscicám, de most már nem tudom, képes leszek-e betartani az ígéretemet.

– Kérlek, ne tartsd be – könyörgött Kitty. – Akarlak. Most! Andrew, szeress!

És a férfi megtette. Lassan leengedte a testét, most már semmi sem választotta el őket egymástól. Andrew izgatóan becézgette Kitty testét, a végsőkig fokozta a lány vágyát.

Szenvedélyes viszonzása ellenére a férfi megérezte, hogy Kitty teste az utolsó pillanatban akaratlanul görcsbe rándul. Andrew gyengéden beléhatolt, s azonnal megértette a lány viselkedését. A megbánás már elkésett, s Kitty csodás nyögdécselése feleslegessé is tette. Andrew összeszorított fogakkal igyekezett visszafogni izgatottságát. Lassan mozgatta a csípőjét, míg önuralma az őrület szélére nem kergette. Kitty megborzongott alatta, és hangosan a nevét kiáltotta. Együtt érték el a csúcspontot.

Andrew csak akkor vált el tőle, amikor Kitty már nem reszketett, és a teste is ellazult. A férfi oldalra gördült, egyik kezét Kitty álla alá tette.

– Sem Tommal, sem más férfival nem feküdtél le, számodra ez volt az első alkalom.

Úgy tűnt, Andrew még mindig nem fogta ezt fel.

– Ennyire bután viselkedtem? – kérdezte Kitty, aki még mindig a csodás élmény hatása alatt állt.

– Csodálatos voltál. – Andrew megérezte a lány bizonytalanságát. – Csak kicsit merev, s meglepődtél azon, ami veled történt. – Kitty elpirult, a férfi pedig nevetett. – Visszafogtam magam, hogy ne okozzak neked fájdalmat. Érezned kellett engem, az első férfit az életedben. – Andrew hangja diadalmasan csengett. Aztán egy pillanat alatt tönkretette a lány boldogságát. – Te meséled el Tomnak, vagy én tegyem meg?

Kitty megmerevedett.

– Ezt hogy érted? – Hirtelen fázni kezdett. Feleslegesen adta oda magát? Andrewnak csak arra volt jó az egész, hogy véget vessen Tommal színlelt kapcsolatuknak?

Andrew bizalmatlanul nézett Kittyre, félreértve a lány elképedését.

– Hiszen ez mindent megváltoztat.

– Megváltoztat? – suttogta Kitty bánatosan. Minden gyengédség és szenvedély csak színlelés volt?

Andrew arca most sem gyengédségről, sem szenvedélyről nem árulkodott.

– Nem tehetsz úgy, mintha semmi sem történt volna – mutatott a szétdúlt ágyra.

– Ezért csábítottál el? – kérdezte boldogtalanul a lány.

– Kölcsönösen elcsábítottuk egymást, Kathleen – javította ki kegyetlenül a férfi. – Szűz voltál ugyan, de testestül-lelkestül akartad.

Kitty titokban felordított fájdalmában, arca azonban rideg álarccá merevedett. A lepedő után nyúlt, és elfedte meztelenségét.

Kitty hallgatása és közönyössége a lány bűnösségét bizonyította. Andrew undorítónak találta, hogy majdnem besétált Kitty csapdájába. Nem szabadott volna rábízni magát az ösztöneire ezzel a szép, féktelen nővel szemben. Felszakadt a régi seb. Hát már sohasem nő be a feje lágya? Óriási bosszúvágya támadt. Kitty előnyszerzésre használta fel a testét. Hát akkor most majd jóval többet kap annál, mint amire számított. Ágyba bújt vele a lány, és ott is fog maradni, legalábbis addig, amíg Andrew nem csillapítja testi vágyait. Kitty makacs hallgatása és vádló tekintete feldühítette a férfit.

– Ha Tom még meg is bocsátana neked, Kathleen, én sohasem engedném meg, hogy a volt szeretőm beházasodjon a családunkba.

A volt szeretője! Kitty semmit sem értett. Andrew a maga alapos módján máris eltervezte kapcsolatuk végét, noha még igazán el sem kezdődött.

– Minden adu a kezemben van. Ne kényszeríts arra, hogy kijátsszam őket! – fenyegetőzött Andrew. – Választhattál, és engem választottál. Most már ehhez tartsd magad! Közted és Tom között mindennek vége.

– Hogyan lehet vége annak, ami sohasem létezett? – Kitty végre újra képes volt a beszédre. Elmondta Andrewnak a valóságot, csak a

Sharonnal folytatott utolsó, túlságosan személyes beszélgetésről hallgatott.

Kitty azonban, mint már annyiszor, most is alábecsülte Andrewt. A férfi egészen másképp fogadta a hallottakat, mint a lány várta. Először dühösnek látszott, aztán azonban nevetésben tört ki.

– Szóval viccesnek találod, hogy hülyére vettek? – kérdezte Kitty azon dühöngve, hogy Andrew nem sértődött meg.

– Csakúgy, mint téged. Éreztem, hogy valami van a háttérben. Nem megmondtam, hogy rájövök, mi az? – Andrew csupa káröröm volt, a mosolya már-már érzékinek tűnt. Kitty rádöbbent, mekkora hibát követett el azzal, hogy elmondta neki az igazságot.

– Szóval közted és Tom között semmi sincs. Minden csak hazugság volt, én meg bedőltem nektek. És még hinni kezdtem a tisztességedben, amin nyilván jót mulattál, Kathleen. A te szórakozásodnak azonban most vége, én következem, innentől én fogom kiélvezni a tréfát.

Kittyt szinte megigézte Andrew szelíd hangja. Annál jobban meglepődött, amikor a férfi hirtelen lerántotta róla a lepedőt. A lány megpróbált újra betakarózni, Andrew azonban gyorsabb volt.

– És mit akartál ezzel elérni? – kérdezte a férfi még mindig szelíden. – Annyira vétkesnek kellene éreznem magam az ártatlanságod elrablásáért, hogy megkérjem a kezed? Ki rendezte az első fellépésedet a lepedők között? Tom? Vagy a nővérem?

– Undorító vagy!

– Nem, természetesen egyikük sem. – Andrew eleresztette a füle mellett Kitty megjegyzését. – Nem tudtál ellenállni nekem. Természetes vágy űz egymáshoz bennünket, amelyet egyetlen alkalommal nem lehet csillapítani.

A férfi Kitty mellét simogatta. A lány megborzongott. Szóval Andrew sem tudott ellenállni neki? Ezek szerint nem volt színlelés, amit együtt átéltünk? Mindent tönkretettem a bizalmatlanságommal, gondolta Kitty.

Andrew a lány fölé gördült.

– Felfaljuk egymást, Kathleen, amíg semmi sem marad belőlünk. Most azonban én szabom meg a játékszabályokat! Sem a testeddel, sem a

bűntudat ébresztésével nem uralkodhatsz rajtam. Ezen a hálószobán kívül semmilyen befolyásod nem lesz rám. Hogy mikor és kit veszek feleségül, ahhoz sem neked, sem a családomnak semmi köze. Csak azt teszem, ami kedvemre van. És pillanatnyilag ez itt a kedvemre van.

Andrew a lány combja belső felét simogatta az ujjával, és elmosolyodott, amikor Kitty megremegett.

– Emlékszel még, milyen szép volt az első alkalom, kiscicám? A második mindig szebb, élvezetesebb. – Andrew vágyát csak fokozta a benne uralkodó érzelmi zűrzavar. Kitty megértette, hogy a férfi meg akarja büntetni őt, s azt remélte, hogy ettől majd újra feltámad Andrew sértett büszkesége. A férfi következő szavai azonban mélyen megbántották.

– Élvezni fogod, hogy a szeretőm vagy, amíg tartod magad a szabályokhoz. Mostantól kezdve csak olyan szerepet játszol, amelyet én osztok ki rád.

– Ó, nem, Andrew Bishop! – Kitty nem engedhette, hogy a férfi teljesen rendelkezzen vele, ahhoz azonban túlságosan szerette Andrewt, hogy kihagyja a felkínált lehetőséget, azt, hogy szerepet játszhat a férfi életében. – Szeretni foglak, de sohasem leszek a szeretőd!

Andrew nyersen felnevetett, amikor magáévá tette Kittyt.

Minek ez a szőrszálhasogatás? Végül is a lány most pontosan ott van, ahol ő leginkább tudni szeretné. Hát nem?

9. FEJEZET

– Sakk, matt.

Andrew fejcsóválva nézte a sakktáblát.

– Ez meg hogy az ördögbe történt?

– Azt hiszem, egyszerűen nem figyeltél – felelte Kitty barátságosan. A férfit azonban nem hagyta nyugodni a büszkesége. Kicsit jobban megnézte, hol állnak a figurák, és elképedt. Hitetlenkedve emelte Kittyre kék szemét. – Te csaltál!

– Te jó ég, Andrew, hogy te mennyire nem tudsz veszíteni!

– Csaltál – ismételte meg a férfi mélyen megsértődve. – Kicseréltél néhány bábut.

– Butaság! Hogyan tudtam volna megtenni? Végig itt voltál. Örülnöd kellene annak, hogy veszítettél, hiszen te tanítottál meg sakkozni. Azt mondtad, nagyon fontos, hogy előnyünkre fordítsuk az ellenfél gyengéit.

– Igen, de a szabályok betartásával – felelte Andrew szigorúan, aztán rögtön elnevette magát. – Azok pedig kimondják, hogy nem szabad csak úgy kicserélni a figurákat, amikor az ellenfél éppen nem figyel. A futó, amellyel mattot adtál, pár perce még gyalog volt.

– Te vagy a hibás – mosolygott Kitty. – Legyen döntetlen?

– Ne! – Mereven nézték egymást. – Addig szó sem lehet erről, amíg be nem ismered, hogy csaltál.

– Nem ismerem be, hogy csaltam, amíg te be nem ismered, hogy nem figyeltél.

– Rendben van, nem figyeltem.

– Csaltam. – Andrewnak nevetnie kellett Kitty azonnali beismerésén.

– Nyilván megérdemeltem, hogy veszítsek, mert nem figyeltem.

– Így van – mondta Kitty önelégülten.

– Most azonban csakis rád figyelek. – Andrew pontosan tudta, miért lehangolt. Kitty mellett csak ritkán volt ennyire szórakozott. Még akkor megérezte, hogy a lány nyugtalanná vált, amikor az óráival foglalatoskodott, Kitty pedig valamelyik sarokban olvasgatott.

– Mitől vagy ilyen gondterhelt? Bajok vannak a bankban? Vagy otthon?

Egy hónappal ezelőtt Kitty még nem mert volna ilyen kérdést feltenni Andrewnak, a férfi azonban nem volt képes tartósan betartani kapcsolatuk szigorú szabályait, ahogy ezt a lány remélte is. Hogyan is használhatna ki valakit Andrew, aki nem érzi kihasználva magát?

Kitty először büszkeségében sértve érezte magát, de igyekezett elérni, hogy ezt ne lehessen észrevenni rajta. Andrew állandóan túlórázott, és eleget tett számtalan társadalmi kötelezettségének, oldalán valamennyi alkalommal természetesen Clarissával. Néha még akkor is felhívta késő éjszaka Kittyt, amikor a menyasszonyával, vacsorára vagy valamilyen

más rendezvényre ment. Olykor meg virágot küldött neki, amikor a lány a színházban vagy Ginónál volt. Munka után minden alkalommal ott várta Kittyt a kocsi Sethtel, aki hazavitte a Stanton Streetre, az időközben ismét lakhatóvá tett házba. A lány barátainak egyáltalán nem tetszett Kitty kapcsolata Andrewval. A lány minden ajándékot visszaadott a férfinak, csak virágot fogadott el tőle, ennyit megengedett a büszkesége. Nem akart fizetséget elfogadni a szerelméért, nehogy később Andrew bármit is a szemére vethessen.

Kapcsolatukat ugyan még mindig a legnagyobb titokban tartották, mégis egyre több időt töltöttek egymással az ágyon kívül is. Beszélgettek, igyekeztek megismerni egymást. Kitty féken tartotta a reményeit. Pillanatnyilag elbűvöli és érdekli a férfit, arra pedig gondolni sem mert, mit hozhat a jövő.

Andrew lesöpörte a bábukat a sakktábláról, aztán visszaült a vastag szőnyegre, és tenyerébe támasztotta az állát. Kitty szeretett a szőnyegen heverészni, a férfi neki kedveskedett azzal, hogy ott sakkoztak. A lány kiszámíthatatlan sakkjátékos volt, s így legalább kényelmesen elhelyezkedve veszíthetett, amire többnyire sor is került.

– Otthon van baj. Adelaide kiderítette, hogy Sharon titokban egy férfival találkozgat, egy zenetanárral, akit az együttesükben ismert meg. A dolog valószínűleg komoly. Adelaide azt akarja, derítsem ki a férfi szándékait, és futamítsam meg.

– Ó! – Kitty a sakkbábukra fordította minden figyelmét, ezért nem vette észre, hogy Andrew várakozásteli arckifejezését a csalódottság foglalja el.

– Ez minden, amit erről mondani tudsz?

– Miért, mit kellene mondanom?

– Valamit, hiszen te, Sharon és Diana még mindig jó barátok vagytok. Biztosan tudtál is erről az ügyről, és te bátorítottad Sharont, hogy mindent valljon be.

Kitty felszegte az állát. Azonnal lefújta azonban a riadót, amikor észrevette Andrew szemében a közönyös kifejezést. Nem úgy tűnt, mintha

a férfi meg akarná ismételni azt a parancsát, hogy Kitty tartsa távol magát a családjától.

– Csak azt mondtam, jobb volna, ha tőle értesülnétek a dologról. Stephen nagyon kedves ember.

– Ismered? – Kitty bólintott. – Elvált, és két lánya van – folytatta Andrew. Hangja tárgyilagosan csengett, a lány mégis ideges lett.

– Vele élnek a lányai. Szeretetre méltó gyerekek. Istenítik Sharont.

– Előbb nézd meg magadnak azt a férfit, Andrew! Valószínűleg nem gazdag, de tisztes jövedelme és saját háza van. Boldoggá teheti Sharont, mert szereti őt. Persze ez neked valószínűleg nem fontos. – Kitty megjegyzéséből kicsit saját keserűsége csengett ki.

– Nem vagy túl jó véleménnyel rólam – mondta Andrew nyugodtan.

– Jaj, dehogynem! – A lányt megijesztette a férfi megjegyzése. – Csak éppen…

– Nem hiszed, hogy Sharon boldogulása fontosabb nekem a sajátoménál.

– A családénál – javította ki Kitty.

– Nem vagyunk maffia, Kathleen.

– Ezt édesanyádnak is el kellene mondanod.

– Talán inkább meg kellene próbálnod megérteni őt ahelyett, hogy elítéled…

– Úgy érted, ahogyan ő elítél másokat?

– Igen. – Andrew nyugodt maradt, Kitty azonban egyre dühösebb lett. – Azt hittem, más vagy, Kathleen. Miért nem tudod a társadalom elesettjei iránt érzett részvétedet mindenkire kiterjeszteni, tekintet nélkül rangra és névre? Irigy vagy Adelaide-re?

– Természetesen nem – felelte Kitty őszintén.

– Miért is lennél? Úgy élsz, ahogy neked jólesik. Tulajdonképpen neki lenne meg minden oka arra, hogy téged irigyeljen.

Kitty felállt, és kinézett a tetőteraszra. Úgy érezte, a férfi gúnyolódik vele, s ez sértette. Andrew gyorsan utánament.

A férfinak remek beleérzőképessége volt, de Kitty attól is félt, hogy Andrew könnyedén átlát rajta.

– Komolyan gondoltam – mondta a férfi, és Kitty vállára tette a kezét. – Adelaide többek között azért is ítél el téged annyira, mert a közönséges viselkedésed ellenére olyan tehetséged van, ami benne sohasem volt meg. Tudsz bánni az emberekkel, el tudod érni, hogy rokonszenvesnek találjanak. Téged egyszerűen szeretni kell, Kathleen, még akkor is, ha néha megőrjíted az embert. – Andrew maga felé fordította a lányt. – Anyám mindig is csak nehezen tudott barátokat szerezni magának. Nagyon büszke nő, nem képes őszintén és nyíltan kimutatni az érzéseit. Ezért tartják ridegnek. Ördögi körben mozog. – Andrew Kitty szemébe nézve folytatta. – Adelaide-nek megvolt ahhoz az esze, hogy üzletasszony legyen belőle, de a régi idők és osztálya szigorú szabályai miatt szó sem lehetett arról, hogy munkát vállaljon. Apám és Sean halálával nemcsak a férjét és a fiát veszítette el, hanem befolyása egy részét is. Sean volt a kedvence, s néhány évig engem okolt a haláláért. Én voltam a tékozló fiú, aki hazatért, hogy magához ragadja a hatalmat és a dicsőséget…

– Szóval megfizettél azért a bűnödért, hogy előnyöd származott a bátyád halálából, méghozzá azzal, hogy alá kellett vetned magad Adelaide-nek – mondta Kitty, aki hirtelen megértette az összefüggéseket. Itt is a szeretet és a bűntudat mozgat mindent!

Andrew egy darabig szórakozottan simogatta Kitty karját.

– Néhányat igazán kellemesnek találok azok közül a magatartási szabályok közül, amelyekhez Adelaide ragaszkodik. Végül is velük együtt nőttem fel, de azért nem veszem őket túl komolyan. Anyám élni sem tudna nélkülük, ez a kettőnk közötti különbség. Adelaide biztonságban érzi magát a világában. Változások csak kívülről jöhetnek, ő pedig kíméletlen harcot folytat ezek ellen. A változásokat nem tudja ellenőrzése alatt tartani…

– Ó, de szomorú – mondta Kitty halkan. Andrew elmosolyodott.

– Azért ne nagyon sajnáld Adelaide-et! Nem fog köszönetet mondani érte. Nem osztom az előítéleteit és a véleményét, de nem is tudom őket minden további nélkül elvetni. Adelaide-nek nincs más lehetősége, mint hogy megküzdjön a félelmeivel és a gondjaival, nekem viszont számos lehetőségem van: ez a lakás, a gyűjteményem, a művészet, a szeretőm.

Andrew huncutul elmosolyodott. Ugratni akarta Kittyt, szavai azonban a lány érzékeny pontját találták el. Lehet, hogy ő csak egy lehetőség Andrew számára, hogy a férfi a segítségével leküzdhesse a gátlásait? Kitty kiszabadította magát Andrew öleléséből.

– Nem vagyok a tied, csakis önmagamé vagyok. Ezt soha ne feledd!

– Hogy is feledhetném, hiszen minden alkalommal az eszembe idézed, amikor kibújsz az ágyamból. – Kitty ragaszkodott ahhoz, hogy soha ne töltse az éjszakát Andrewnál, aludni mindig hazament. Nem akart hozzászokni a férfi bizalmas közelségéhez.

– Te vetetted az ágyat, aludj is hát benne!

– Akkor is, ha szöges ágyam van? – A lány megjegyzésére Andrew gúnyosan elhúzta a száját.

– Te választottál, Andrew – mondta Kitty élesen.

– Ebben az esetben nem volt választási lehetőségem. Nem akarom elvenni Clarissát, de…

– De meg fogom tenni. – Kitty nem akarta hallani a mondatnak ezt a felét. – Ni csak, Andrew! Csak nem akarsz már az esküvőd előtt krokodilkönnyeket hullatni amiatt, hogy nem ért meg a feleséged?

– De hát ha egyszer így van, méghozzá nagyon is. Pontosan erről van szó.

– Mennyire kellene neked egy megértő nő! Arra azonban ne számíts, hogy én az esküvőd után is folytatom ezt, Andrew Bishop. Nem kedvelem a szerelmi háromszögeket.

– Én sem – felelte a férfi. – Kathleen, most nem tudom megmagyarázni, de vannak bizonyos okok…

– Természetesen – gúnyolódott a lány, s igyekezett úgy tenni, mintha untatná a beszélgetés. – Biztos vagyok abban, hogy kitűnő okok vannak.

Andrew elvesztette a türelmét.

– Reginald Painehez nagyon bonyolult üzleti kapcsolat fűz. Jelenleg éppen az egyik cége felügyelő bizottságában betöltendő helyről tárgyalunk…

– A lánya pedig az üzlet része – fejezte be Kitty a mondatot. – Értem. Milyen kellemetlen lehet neked ez a nagyfokú önfeláldozás! – A lány

piszkálódó megjegyzése feldühítette Andrewt, Kitty azonban a maga előnyére gondolt. Egyáltalán nem volt kíváncsi arra, miért kell Andrewnak elvennie Clarissát.

– Megengednéd, hogy befejezzem?

– Jaj, ne idegesíts ezzel, Andrew! Számunkra nem fontos ez az egész. Csak átmenetileg vagyok itt, vagy már elfelejtetted? Nem akarom lekötni magam egy olyan kapcsolatban, amelyben a végén csak vesztes lehetek, amikor tudom, hogy valami, sőt valaki jobb is vár még rám.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy más férfival is találkozgatsz? – kérdezte Andrew. Türelmetlensége a másodperc tört része alatt csapott át dühbe. A férfi tekintetéből Kitty kiolvasta, jobb lesz, ha az igazat mondja.

– Természetesen nem! Veled ellentétben bennem még maradt egy szikrányi erkölcs. Ezenkívül ugyan mikor lenne ilyesmire időm? Ha nem itt vagyok, akkor vagy a színházba megyek, vagy Ginóhoz, esetleg tanfolyamra, s ha egyikre sem, akkor otthon alszom. – Kitty egy ideje közgazdasági és pénzügyi tanfolyamra járt, hogy szakmai ismeretekkel alapozza meg jó üzleti érzékét. Andrew nagy örömére, s az általa ajánlott tőzsdeügynök teljes elképedésére Kitty máris csinos összeget keresett ösztönös és kiszámíthatatlan vásárlásaival. Szórakoztatta a dolog, jövedelmezőbb volt a színházi munkánál, és ráadásul állandóan izgalmas kihívást jelentett a számára.

Andrew dühe gyorsan elpárolgott.

– Nem kell mindent egyszerre a válladra venned, Kathleen.

– Ne gyere már megint ezzel! – nézett rá figyelmeztetően a lány.

– Mikor fogsz már egyszer az én javamra dönteni?

– Majd ha kétségeim lesznek. Tudom, miért akarod bemesélni nekem, hogy csak üzleti okokból veszed feleségül Clarissát. De megismétlem: nem fekszem le nős férfiakkal!

– Várd meg talán, hogy megkérjenek erre – jegyezte meg Andrew nagyképűen, szája körül azonban különös mosoly játszott. – Ha egyszer majd megkérlek erre, akkor talán rájössz, hogy minden szabály alól van kivétel.

– Ez alól nincs – felelte élesen a lány. Andrew eleresztett egy halk káromkodást, és maga felé fordította Kittyt.

– Gyere!

Kitty lecövekelt. Titokban a sírás környékezte a férfi érzéketlensége miatt.

– Most nem kívánom a szeretkezést, Andrew.

– Te is mindig csak egyre tudsz gondolni, kiscicám – mosolygott rá a férfi. Kitty elpirult, amikor rájött, hogy Andrew a műtermébe hívta, és nem a hálószobájába.

Amikor Andrew először mutatta meg Kittynek a műtermét, a lány teljesen elképedt. Éppen hevesen összekülönböztek a modern művészeten, s Kitty Andrew szemére vetette, hogy annyi érzéke van a művészethez, mint egy elefántnak, nem csoda hát, hogy művészként nem ért el sikereket.

– Te akvarelleket festesz? – kérdezte hitetlenkedve a lány, és döbbenten nézte az Andrewhoz egyáltalán nem illő rendetlenségben szanaszét heverő festékeket és képeket. A dolgozószobájában pedig micsoda rendet tart! A falakon kisméretű, halvány színárnyalatú, impresszionista vízfestmények függtek. Kitty alaposabban megnézte az egyik képet. – Ezt nem te írtad alá.

– Egy barátom galériáján keresztül adom el a műveimet, és álnéven festek, mert azt szeretném, ha a művészi értékeik miatt vennék meg a képeket, nem pedig festőjük társadalmi helyzete miatt.

– Hogy te vízfestékkel dolgozol?!

Kitty arra számított, hogy Andrew az erős színeket és a tiszta vonalakat kedveli.

– Nem illik bele a rólam alkotott képbe, ugye? – Andrew örült, hogy újabb meglepetést tudott okozni Kittynek. – Mire számítottál? Hatalmas és vad, élénk színű olajfestményekre, amelyek kifejezik a mindennapi életben elfojtott érzéseimet?

Kitty nevetve ismerte be, hogy tényleg így képzelte, bár a finom akvarellek jobban tetszenek neki.

– Európában is hasonlókat festettél?

– Nem. Bevallom, ott a hatalmas és vad, élénk színű olajképeket kedveltem.

Kitty felnevetett.

– Miért változtattál?

– Kísérlet volt. Időközben az életmódomon is változtattam, és ma már nincs időm arra, hogy napokig, hetekig, vagy esetleg hónapokig dolgozzam egyetlen képen. Ezenkívül kihívás a számomra, sokkal nehezebb ugyanis a finom képekkel szólni az emberekhez, mint az erős, a rikító színekkel. Az olajfestésnél átfesthetsz egy hibát, a vízfestéknél azonban nem.

– Nagyon szépek a képeid – ismerte el Kitty. – Hogyan voltál képes abbahagyni a festést?

– Nem hagytam abba – mutatott Andrew a festékek és ecsetek rendetlen halmára.

– Tudod, hogy értem. Hagyod, hogy a munkád mellett elsorvadjon a tehetséged…

– De Kathleen, ezt neked kellene leginkább megértened – felelte Andrew. – Ha valaki tehetséges, az még nem jelenti azt, hogy a szükséges szorgalom és odaadás is megvan benne a tehetsége kibontakozásához.

– A kettő nem ugyanaz – mondta Kitty, akit meghatott, hogy Andrew szellemi rokonságot érez vele.

– Örülök, ha sikerem van a képeimmel, és a festés egyszerre megnyugtató és izgató a számomra, de nem érzek rá elhivatottságot. Ez különbözteti meg a jó festőt a rossztól. Vezetem a bankot, és emellett festegetek. Fordítva nem megy. Így mindenem megvan, amire vágyom…

– Mit csinálsz? – Kittyt visszazökkentette a jelenbe, hogy Andrew nekiállt kigombolni a lány világoszöld kezeslábasát.

– Ne hordd ezt! Túl sokat takar el.

– Nem hagyom magam meztelen lefesteni – ellenkezett Kitty, habár hízelgett neki az ötlet.

– Nincs is rá szükség. Vedd fel ezt, biztosan jó lesz rád. A barátnőd, Freya elárulta a méreteidet.

Amit Kittynek fel kellett vennie, egy váll nélküli, angol hímzéses, fehér ruha volt. A lány felvette, Andrew közben összeszedte a vázlatkészítéshez szükséges holmikat. A ruha valóban jó volt Kittyre. Amikor Andrew visszafordult, olyan gyengéden nézett a lányra, hogy Kitty teljesen elgyengült. Amikor így nézett rá, már-már azt hitte, hogy a férfi beleszeretett.

– Tizenhat évesnek látszol – mondta Andrew rekedten. – Tulajdonképpen izgatónak kellene lenned ebben a ruhában, nem pedig édes kis ártatlankának. Gyere, ülj le! – Andrew Kitty alá tolta a bársonnyal bevont széket, s amikor leült, megsimogatta a lány meztelen vállát, aztán rendetlen boglyává borzolta a haját. – El tudod érni, hogy kéjenc öregembernek érezzem magam – dünnyögte Andrew a vágya ellen küzdve. Azért hozta ide Kittyt, hogy lefesse, nem azért, hogy szeretkezzék vele.

– Kéjenc öregember is vagy, Andrew – felelte Kitty édesen. Nem tudta, miért ne kellene megengednie, hogy a férfi lefesse. Andrew olajfestékkel fog dolgozni. Kitty észrevette, hogy a sarokban halomnyi, más és más stílusban festett női arckép van. Ő is csak egy újabb kísérlet volna?

– A női bűnözők nyilvántartásába kerülök majd be, vagy el kívánsz árverezni? – kérdezte Kitty ingerkedve.

– Rajtad múlik. – Andrew máris belemerült a munkába. Minden oldalról vázlatokat készített a lányról. – Mivel nem akartad, hogy bármit is vegyek a születésnapodra, kemény munkám eredményét talán majd elfogadod.

Kitty habozott.

– Nagyon köszönöm. – A drága karóra miatt, amelyet Andrew vett neki, veszekedés robbant ki közöttük, s ez tönkretette a lány születésnapját. Lehet, hogy a férfi nagyvonalúságát mégsem kellene a vég kezdetének felfognia, hanem arra tett őszinte kísérletnek, hogy megszilárduljon a kapcsolatuk.

Andrew tíz perc múlva mellékesen megjegyezte, hogy Kitty megtarthatja a ruhát, hiszen ő maga nemigen tudna egy ilyen darabot

kihasználni, mire a lányban újra azonnal feltámadt a gyanakvás. Megint sértő veszekedés tört ki közöttük. Andrew megsértődött, Kitty dühbe gurult, mert a férfi állandóan kiforgatta a szavait.

Úgy tűnt, ez a nap fordulópontot jelentett a kapcsolatukban. A következő hetekben mintha szerepet cseréltek volna: Andrew nyíltabb lett, Kitty pedig begubózott.

Saját védelme érdekében nem árulhatta el szerelmét a férfinak. Az a bátorság, amellyel ebbe a kapcsolatba belement, éppen akkor hagyta el, amikor a legnagyobb szüksége volt rá. Úgy tűnt, Andrew a lány minden gondolatát ismeri.

Kitty néhány hónap alatt annyira megváltozott, hogy már alig ismert magára. Abban sem volt biztos, tudat alatt nem azért támadt-e benne hirtelen érdeklődés a pénzügyi pálya iránt, mert Andrewnak akar ezzel tetszeni. A férfi nem tett neki hamis ígéreteket, s Kitty elítélte magát amiatt, hogy pontosan ilyeneket szeretett volna tőle hallani. Hirtelen azt kívánta, bárcsak vége lenne ennek az egésznek. Semmi sem lehet rosszabb, mintha az ember olyan álmokban ringatja magát, amelyek sohasem válhatnak valóra.

Egyik este Andrew és Kitty a tetőterasz magas bokrok övezte, kis pázsitján szeretkezett. Most már minden pillanatot kiélveztek, szerelmi játékuk egyre tartalmasabb lett. Kitty legalább testi szerelmet adhatott a férfinak. Hirtelen szakadni kezdett az eső. Patakokban folyt le a víz a Kittyt ölelő Andrew hátáról, a férfit azonban mindez nem zavarta.

Andrew később karjába vette a hidegtől reszkető Kittyt, és bevitte a nappali szőnyegére. Nagy fürdőlepedőt hozott elő, és izgatóan szárazra törölte vele a lányt. Kitty boldogan nyögdécselt. A férfi beburkolta egyik fürdőköpenyébe, s maga is felvett egyet. Szétszórt ruháik és a vizes fürdőlepedők között ülve később konyakot ittak. Nedves hajjal Andrew oldottnak és meglepően védtelennek tűnt. A fenébe a büszkeséggel, gondolta Kitty. Andrewnak végül is meg kellene tudnia, hogy…

– Andrew! – A lány a férfi arcára tette a kezét, Andrew belecsókolt a tenyerébe.

– Kívánsz – suttogta a férfi –, és ez tetszik nekem.

– Ó, Andrew, én…

A felvonó ajtaja kinyílt, és Andrew döbbenten ugrott fel. A magánfelvonót külön engedély nélkül senki sem használhatta.

– Clarissa!

– Andrew. – Clarissa nemes vonalú arca a másodperc tört része alatt újra kifejezéstelen lett. – Szia, Kathleen. – Kitty csodálta, hogyan lehet valakiben ennyi tartás.

– Clarissa, váratlanul ér a látogatásod. – Andrew gyorsan úrrá lett a döbbenetén. Ezek tényleg összeillenek, gondolta Kitty gyámoltalanul, és ő is felállt.

– Sajnálom, ha zavarok. – Clarissa szenvtelenül végigmérte az árulkodó rendetlenséget. Kitty észrevette, hogy Clarissa szeme csillog. Könnyezik? Kitty hirtelen megérezte a másik nőből áradó feszültséget. A rémületet és félelmet.

– Clarissa? – Andrew szelíd hangjától egyre hevesebben vert Kitty szíve. Ó nem, szóval Andrew csak hazudta, hogy semmit sem érez Clarissa iránt. Egy férfi nem néz így egy nőre, nem beszél vele ilyen gyengéden, ha közömbös a számára. Kitty hirtelen elszégyellte magát azért, amit tett, és még most is tesz.

– Bocsáss meg! – mondta Clarissa kényszeredett mosollyal az ajkán. – Megkértem az őrt, hogy nyissa ki a felvonódat. Nem gondoltam arra, hogy esetleg nem vagy egyedül. – Elnézést kérően felemelte a kezét. Kittynek feltűnt, hogy Clarissának remeg a keze. – Sürgősen beszélnem kell veled.

– Természetesen. Kathleen, ha megkérhetnélek…

Andrew udvarias megjegyzése egyértelműen helyre tette Kittyt. A lány rádöbbent, hogy mindig is Clarissa lesz az első.

– Kitty? – Andrew hangja kemény és követelőző volt, teljesen ellentéte a menyasszonyával szemben használt türelmes tónusnak. Kitty érezte, hogy a férfi dühös. – Ugye megérted?

– Igen, értem. – Jobban, mint hinnéd, gondolta a lány.

Vége. Kitty eddig joggal áltathatta magát azzal, hogy senkinek nem okoz fájdalmat, tovább azonban már nem mehet így. Andrew sohasem

hitegette, nincs tehát joga arra, hogy becsapva érezze magát. De azért mégis így érzett.

Kitty nyugodtan bevonult a hálószobába. Reszkető kézzel felvette a kezeslábasát, s egy útitáskába kezdte berakni azt a kevés holmit, amit Andrew lakosztályában tartott: a közgazdasági könyveit, néhány ruhadarabot, a szépítőszereit. Éppen behúzta az útitáska cipzárját, amikor Andrew a hálószobába lépett.

– El akarsz menni? Talán jobb is így.

– Ebben biztos vagyok – felelte Kitty dühösen, s utolsó pillantást vetett a szobára, amelyben olyan boldog volt.

– Kitty? – Andrew most vette észre a táskát. – Mi van ebben?

– A holmim.

– A fenébe, Kitty, nem így értettem! Te is tudod! Ha itt akarsz megvárni, az is jó. Nem kell elmenned. Csak Clarissa meglehetősen izgatott…

– Érthető – felelte Kitty, és nem nézett Andrewra.

– Nem miattunk. Most nem tudom megmagyarázni.

– Nem is várom el. – Kitty el akart menni Andrew mellett, a férfi azonban elállta az útját. – Engedj elmenni, Andrew!

– Nem! Ide figyelj, megkérem Clarissát…

– Hogy menjen el? – Kitty tudta, hogy a férfi nem tenne ilyet, mert Clarissához húz. Megvető pillantást vetett Andrewra, és kaján örömmel vette tudomásul, hogy a férfi kényelmetlenül érzi magát, és idegesen nézegeti a nappali ajtaját. – Nehéz dolog egyszerre két nővel elboldogulni, ugye? Én a hálószobában, ő a nappaliban. Így teljes a kép, nemde?

– Kathleen, nem úgy van, ahogy gondolod…

– Honnan tudod, mit gondolok, amikor nem is érdekel. Megmondtam, nem leszek a szeretőd. Elég volt, Andrew, untat ez a kisded játék. Ez az egész kilátástalan kapcsolat untat!

– Azt akarod, hogy kérjem meg a kezed? Erre számítottál? – kérdezte Andrew önkéntelenül.

– Ne izgulj! Csakis szerelemből fogok férjhez menni.

– Engem pedig természetesen nem szeretsz, ugye?

Kitty hirtelen rosszul érezte magát. Mi ez? Az ő teljes leigázása? A lány gúnyosan felnevetett.

– Nem! Miért nem mégy vissza Clarissához? Ő kedves neked.

– És semmit sem jelentek neked?

– Egyáltalán semmit! – hazudta Kitty, és dühtől szikrázó szemmel nézett Andrewra.

– Kathleen, adj nekem egy kis időt, hogy minden lehetőséget megbeszélhessek Clarissával! – könyörgött a férfi.

– Lehetőséget? – Kitty nem engedte, hogy a férfi hozzáérjen. – Hitvány alak vagy! Láttam, hogy néztetek egymásra, és még el akarod hitetni velem, hogy semmi sincs köztetek.

– Nem szeretem Clarissát.

– Aha, és akkor már be is lehet csapni?

– Ez nem csalás. Clarissa tudja.

Kitty nyomorultul érezte magát.

– Ettől csak még rosszabb a dolog.

– Kérlek, Kathleen, bízz bennem!

– Bízzak benned? – nevetett keserűen Kitty.

– Igen. – Andrew megrázta a lányt. – Mindig azt vetetted a szememre, hogy nem bízom eléggé benned, de te mikor bíztál egyszer is bennem? Hát még mindig nem ismersz? – Kitty nem vette észre a férfi hangjában a mellékzöngét. – Hát nem tudod, hogy nem kérném a megértésedet, ha nem tudnám, hogy megérdemlem? Most nem tudok mindent megmagyarázni. Hadd beszéljek pár percet Clarissával, aztán mindent elmondok, ígérem. Kérlek, Kathleen, bízz már végre bennem!

– Miért? – kérdezte Kitty remegő hangon. Andrewnak igaza van. Szereti a férfit, mégis mindig a legrosszabbat feltételezi róla. Biztosabbnak találta, ha inkább túl keveset vár, mintha túl sokat. – Miért kellene bíznom benned? – Kitty titokban azért könyörgött, bárcsak tudna Andrew valamilyen elfogadható okot mondani!

A férfi ellépett Kitty útjából.

– Talán azért, mert adós vagy vele nekem – mondta Andrew gúnyos mosollyal, amely megkérdőjelezte szavait. – Talán azért, mert szeretlek.

Kitty talán még hitt is volna neki, ha a férfi hangja nem ennyire gúnyos, ha a tekintete nem ennyire hűvös és éber. A lány a fejét csóválta. Nem szeretheti Andrew. Vagy mégis? Csak azért mondta, mert úgy gondolja, ezt szeretném hallani. Ha valóban szeret, miért nem mondta meg már tegnap?

Már késő volt. Kitty hallgatása túlságosan egyértelmű volt. Andrew fagyosan nézett a lányra.

– Akkor tényleg nincs tovább értelme. Menj, rohanj vissza a barátaid óvó karjába! Ha esetleg megváltoztatnád a véleményed, és vissza akarnál jönni, ne fáradj! Te sem az a nő vagy, aki nekem kell.

10. FEJEZET

Kitty feltette rövid, fekete fátyollal ékesített, vörös kalapját francia varkocsba font hajára, és megvizsgálta a hatást.

A fátyol legalább eltakarja a szeme alatti sötét karikákat, és az sem látszik, hogy egészen beesett az arca.

– Nagyszerűen nézel ki – mondta Freya.

– Köszönöm. – Kitty mosolyogva nézegette magát a nagy tükörben. A ruhával valóban nem volt semmi baj, pontosan megegyezett a színe a kalap borvörösével. Valamikor még Andrew tanácsolta neki, hogy ilyen színű ruhákat viseljen. Ez a mostani nagyon csinos és nőies szabású darab volt, azon ruhák egyike, amelyekkel remekül meg lehet félemlíteni azokat a férfiakat, akik azt hiszik, csak férfiasan öltözködő nők vehetik fel velük a versenyt.

A csinos, üzletszerű öltözködés nagyon fontos volt Kitty önbizalma szempontjából, amióta új munkahelyén, egy tőzsdeügynöknél dolgozott. Munkaadója közölte vele, hogy meggyőzte a lány tudása, s Kittyt ez arra bátorította, hogy új ruhatárat állítson össze magának. Be akarta bizonyítani önmagának és Andrew Bishopnak, hogy nem szenved, bár elválásuk óta természetesen végtelenül szomorú volt…

Az utolsó három hétben Kitty rájött, hiba volt, hogy valamennyi hidat felégetett maga mögött. Szeretne visszatérni Andrewhoz, a férfi azonban

nem fogadná vissza. Békülékeny levelére sem válaszolt. Tomtól hallotta, hogy Andrew megszállottként egy különleges terven dolgozik, arra azonban mindig maradt ideje, hogy menyasszonyával a városban mutatkozzék. Clarissa igencsak hamar felépült a gyengélkedésből, gondolta bosszúsan Kitty, amikor az újság társasági híreit olvasta. Lehet, hogy mindent Clarissa tervelt ki, hogy megmutassa nekem, mekkora befolyása van Andrewra. Az is meglehet, hogy a férfi is benne volt a dologban. Kittynek eszébe jutott a közjáték előtti szeretkezésük a tetőteraszon, és megcsóválta a fejét. Ráadásul Andrewt nagyon bosszantotta, hogy nem akart bízni benne. Kitty gyáván viselkedett, s most meg kell fizetnie érte.

A lány a fésülködőasztalon heverő levélre pillantott. Újra dühbe gurult. Micsoda hitvány alak! Hogy merészelt ilyet tenni?

A levél aznap reggel érkezett. Addig Kittynek eszébe sem jutott, hogy elmenjen a Queen Corporation éves közgyűlésére, amelyet a Rex és Bishop Bank helyiségeiben tartanak. Amikor Kitty egy héttel ezelőtt megkapta a meghívót, azonnal felhívta a tőzsdeügynökét, s közölte vele, hogy nem részvényes a Queen Corporationnál. Kevin Raymond azonban jobb belátásra bírta.

– Dehogynem. Ráadásul igen sok részvénye van. Nagyon ravasz dolog volt magától, a legtöbb részvény ugyanis családi tulajdonban van. Csak azt szeretném tudni, hogyan értesült arról, hogy piacra dobták a részvényeket.

– Nem emlékszem, hogy részvényvásárlási megbízást adtam volna magának – gondolkodott hangosan Kitty, aki egyébként igen tájékozott volt a részvényügyletek kérdésében.

– Nem? Hiszen csak a múlt héten volt, Kitty. Banki váltót küldött nekem ötezer dollárról azzal a megbízással, hogy vegyek érte részvényeket. Még annak a tőzsdeügynöknek a nevét is megadta, aki eladásra kínálja őket.

Kitty elsápadt és izzadni kezdett a tenyere, amikor meghallotta, mekkora összegről van szó. Andrew! Ki más volna olyan gazdag, hogy ekkora ajándékot adjon neki? Gyorsan elbúcsúzott Kevin Raymondtól.

Nehezen tudta volna megmagyarázni neki, hogy volt szeretője felelős a ravasz befektetésért, ami tulajdonképpen egyfajta végkielégítés. Az összeg sértő volt, s annak is szánták. Vagy inkább vigaszdíjnak? Kitty teljesen összezavarodott. Az egyik pillanatban Andrew erőszakos képébe akarta vágni a részvényeket, a következőben már azt tervezte, saját birodalmat épít fel belőlük, felvásárolja a férfi bankját, és romba dönti a büszkeségét. Kitty néha úgy érezte, megbolondul.

Az orvosnál tett látogatása azonban megnyugtatta. A doktor úr közölte vele, Andrew még egy aprósággal megajándékozta, s jót gúnyolódott azon, hogy Kitty azt hitte, valamilyen fertőzést kapott. Nem beteg, hanem körülbelül háronhónapos terhes, közölte az orvos. Ha Kittynek nem állt volna el a szava, pontosíthatta volna, mondván: háromhónapos, háromhetes és egynapos terhes. Pontosan ennyi ideje szeretkezett először Andrewval, és semmiféle módon nem védekeztek.

Kittynek tulajdonképpen teljesen kétségbe kellett volna esnie emiatt, hogy férj nélkül, terhesen, szeretőjétől elhagyatva áll egy új pálya kezdetén. Ugyanolyan rémültnek és megdöbbentnek kellett volna lennie, mint barátai voltak, akiknek azonnal elmesélte a hihetetlen hírt. Ő azonban nem esett kétségbe. Életében először lesz valaki, aki hozzá tartozik. Valaki, aki nem fogja becsapni és elhagyni. Valaki, aki feltétel nélkül viszonozni fogja a szeretetét. Ez újra értelmet adott Kitty életének.

Most legalább nincsenek anyagi gondjai! Megtartja a Queen Corporation részvényeit, és nyereségesen fogja befektetni őket közös gyermekük számára. Andrew meg csak nyugodtan vegye feleségül Clarissát meg az üzleti kapcsolatait, és lássák el a világot seregnyi Bishop örökössel. Neki, Kittynek ott lesz a szerelemgyermeke, akinek megadhatja mindazt a szeretetet, amelyet a gyermek apjának nem adhatott meg.

Egészen addig így gondolkodott Kitty, amíg a közgyűlés reggelén nem érkezett a második meghívó.

Kitty szíve gyorsabban vert, amikor habozva kihúzta a kis kartonlapot a borítékból. Döbbenten látta meg rajta egy esküvői hintó képét. Olyan óvatosan hajtotta szét a meghívót, mintha bombát rejtene. A szöveg is bombaként hatott rá. Adelaide Bishop örömmel meghívja Kathleen

Kendont… Ennyit sikerült Kittynek elolvasnia, aztán rosszul lett, és kirohant a fürdőszobába. Arcán patakzottak a könnyek.

Kittynek nem volt kétsége afelől, hogy Adelaide örül. Vajon kinek az ötlete volt, hogy neki is küldjenek meghívót: Adelaide-é vagy Andrewé? Vajon megneszelte-e Adelaide a viszonyukat, és így akarja megmutatni neki, hogy ő győzött? Valószínűleg így van. Kitty nem tudta elképzelni, hogy Andrew valaha is ilyen kegyetlen legyen hozzá, de dühös volt rá. Hogy merészel ilyen elhamarkodottan megnősülni?

Kitty összegyűrte a meghívót, és visszadugta a borítékba, aztán elképedt barátai szeme láttára madonnából a bosszú angyalává változott.

– Ilyen könnyen nem ússza meg Andrew! – kiáltotta dühödten Kitty, és vadul keresgélni kezdett a ruhásszekrényében.

– Mire készülsz? – Colleen rémülten integetett Freyának, hogy talán ide kellene hívnia egy jónevű pszichiátert. – Ugye semmilyen butaságot nem fogsz elkövetni, Kitty?

– Természetesen nem. Csak éppen felkeresem gyermekem apját, és felszólítom, hogy teljesítse atyai kötelességeit – felelte Kitty ádázul. A barátai nem próbálkoztak tovább, tudták, Kittyvel nem lehet szót érteni, ha ilyen hangon beszél. Kicsit még örültek is annak, hogy Kitty kivergődött az utóbbi idők levertségéből.

– Tényleg tudod, mit csinálsz? – kérdezte Freya, amikor Kittyt a taxihoz kísérte, amellyel a lány a Queen Corporation közgyűlésére indult.

– Nem, de élvezni fogom – felelte Kitty, és magához szorította puha bőrtáskáját, amelyben Andrew csalásának bizonyítéka, az esküvői meghívó rejtőzött.

– Hívj fel, ha szükséged lenne ránk – mondta Colleen. – Ha háromig nem érsz vissza, akkor keresőcsoportot küldünk utánad.

– Mondd meg nekik, hogy a kikötő vizében is keressenek!

– Csak nem akarsz… – Freya elképedt, Kitty pedig hetek óta először nevetett.

– Természetesen nem. Gondolnom kell a gyermekemre. Csak nem tudom, hogyan fog viselkedni Andrew. – Valószínűleg majd a szemére veti, szándékosan maradt teherben, hogy őt zsarolhassa. Biztosan kétségbe

fogja vonni, hogy valóban ő az apa. Kitty elhessegette utolsó találkozásuk emlékképét, amikor Andrew számító képpel azt mondta, szereti. Jól megvagyok az ilyen szeretet nélkül, gondolta a lány. A fenébe, most meg még bőgni is kezdek! Csak a hormonok miatt van, nyugtatgatta magát, semmi köze Andrewhoz. Gyűlöli a férfit, s megfizetteti vele, hogy megsértette.

A biztonsági őr boldogan köszöntötte Kittyt. Andrew titkárnője már nem volt ennyire barátságos.

– Sajnálom, Bishop úr pillanatnyilag nem ér rá.

– Biztos vagyok abban, hogy számomra lesz ideje – hazudta Kitty behízelgőn.

– Tényleg sajnálom, de azonnal kezdődik a Queen Corporation közgyűlése. Bishop úr a felügyelőbizottság tagja, mint bizonyára tudja. – Kitty ugyan nem tudta, de nem is lepte meg a dolog. – Pillanatnyilag éppen az elnök van nála – folytatta a titkárnő –, Kendon kisasszony…

Kitty már hátat fordított neki. Egy arasszal a cél előtt nem fogja hagyni, hogy eltántorítsák.

– Kendon kisasszony, oda nem mehet be – kiáltott utána a nő, Kitty azonban már felrántotta az ajtót. – Bishop úr, nagyon sajnálom – mondta a titkárnő az íróasztala mögött ülő férfinak –, de nem tudtam feltartóztatni Kendon kisasszonyt.

– Erre csak kevesen képesek – felelte Andrew barátságtalanul, és igyekezett leplezni örömteli izgatottságát. – Korán jöttél, Kathleen. – A lány csupasz csuklójára esett a pillantása. – Megtarthattad volna az órát. – Látta, hogy Kitty dühében elvörösödik. Hosszasan nézte. A lány alighanem már annyira dühös, hogy képtelen megvédeni magát.

Kitty oda sem hederített Andrewra, minden figyelmét a másik két látogatónak, Reginald Painenek és a lányának szentelte. Szóval a Queen Corporation Reginald Paine tulajdona!

Kitty döbbenten arra gondolt, mire szeretné fordítani az általa fizetendő osztalékot. Clarissa, aki a lány berobbanásakor felállt, visszafogottan csinos volt szürke kosztümjében és rózsaszín selyemblúzában. Rámosolygott Kittyre.

A lány viszonozta Clarissa mosolyát, szeme azonban dühös szikrákat vetett a fátyol mögött, amikor végre zsákmányára nézett.

– Sürgősen beszélnem kell veled, Andrew – mondta Kitty mézédes hangon. A férfi felvonta a szemöldökét, mert rájött, hogy a lány pontosan azokat a szavakat használta, mint Clarissa azon az estén a lakosztályában. Kitty azonban egészen más hangon, sokkal fenyegetőbben beszélt.

– Andrew – mondta Reginald Paine türelmetlenül. Kitty felkészült az első támadásra.

– Természetesen, Kathleen. – Andrew gyors megadása legalább két hallgatóját megdöbbentette, Clarissát látszólag szórakoztatta a dolog. Kitty ettől még dühösebb lett. – Reginald, Clarissa, hamarosan találkozunk a tanácsteremben. – Andrew a zsebórájára pillantott. Ezüst? Kitty nagyot nézett. Mi történt a férfi kedvenc arany zsebórájával?

Reginald Paine morogva elhagyta a szobát, útközben bizalmatlan pillantást vetve Kittyre. A lánya még mindig mosolyogva követte. Becsukódott mögöttük az ajtó, s egy pillanatig csend honolt a szobában.

– Nos, Kathleen?

Szerencse, hogy a fátyol eltakarta Kitty szemét, így Andrew nem vehette észre, mennyire vágyódik utána még mindig a lány. A férfi vonzó volt, mint mindig. Úgy tűnt, egyáltalán nem viselte meg zátonyra futott kapcsolatuk. Fekete öltönyében, fehér ingében, sápadtsárga nyakkendőjével Andrew előírásos és visszafogott volt, Kitty azonban tisztában volt azzal, mit rejt ez az álarc. Andrew nem visszafogott, csak ügyesen uralkodik magán. Ezt az önuralmat kell lerombolnia.

Kitty túl dühös volt ahhoz, hogy óvatos legyen, és túl büszke ahhoz, hogy hagyja magát megfélemlíteni a férfi kisugárzásától. Most már ő is sikeres, és mindenben egyenrangú Andrewval.

– Éppen házassági szerződést kötöttetek? Vagy azzal már készen vagytok? – kérdezte a lány.

– Nem akarsz leülni? – Andrew fagyosan a székre mutatott, amelyen az imént még a menyasszonya ült. Kitty barátságosan köszönetet mondott neki, és helyet foglalt.

– Csodálatos ez a kosztümöd, édesem, Azért vetted föl, hogy tetsszél nekem? – Andrew leereszkedő megjegyzése és a becéző megszólítás feldühítette Kittyt.

– Nem, ez a munkaruhám.

– Hallottam, hogy meglehetős feltűnést keltettél pénzügyi körökben – mondta halkan a férfi.

– Ne legyél ilyen leereszkedő! – felelte haragosan Kitty. – Nagyon sikeres vagyok, és ehhez sem hatalmas örökségre nem volt szükségem ugródeszkának, sem pedig ismert névre. Jobb lesz, ha vigyázol! Lehet, hogy nem is olyan biztos a helyzeted, mint gondolod.

– Meg akarsz ijeszteni, Kathleen? Ha le akarsz szúrni, akkor támadj szemből, és döfj szíven! Nem fogok védekezni. – Kitty bizonytalanul a férfi szemébe nézett. – Azért jöttél, hogy visszaadd a részvényeket?

– Ha erre számítasz, ki kell ábrándítsalak. Nagyon jó helyük van nálam. – Andrew óvatosabb lett. – Már megint mire készülsz?

– Nem értem, mire gondolsz. – Kitty kellemes bizsergést érzett. Semmi sem izgatta és serkentette annyira, mint ha Andrewval veszekedhetett.

– Nem hiszem, hogy csak úgy utamra engedsz. Mit akarsz kezdeni a részvényekkel? Áron alul piacra dobod őket, hogy csökkenjen az árfolyamuk? Vagy valamilyen személyes bosszút forralsz?

– Ó, a dolog rendkívül személyes természetű, Andrew – mondta Kitty szelíden. Keresztbe vetette a lábát, s észrevette, hogy Andrew a mozdulattól elővillanó combját nézegeti. Egyik lábával izgatóan a másikat kezdte simogatni, amíg Andrew rá nem jött, hogy Kitty ugratja. A férfi sötét szemében vágy gyúlt.

– Számíthatok a jóindulatodra? – kérdezte Andrew rekedten. A férfi most ugyanúgy kívánta, mint ő pár perccel ezelőtt Andrewt. Kitty nagyot nyelt, és elfojtotta azt a vágyát, hogy letépje a férfiról a ruhát, és megkeresse azt az Andrewt, akit szeret. A férfit az álarc mögött.

– Azok után, amiket tettél? – kérdezte keserűen Kitty.

– Te hagytál el engem – jegyezte meg Andrew. – Nem voltál hajlandó tisztázni a nézeteltérést.

– Ezt te nézeteltérések tisztázásának nevezed?

Kitty kinyitotta a táskáját, és a férfi elé dobta az összegyűrt borítékot.

– Ahhoz képest, hogy azt állítottad, szeretsz, nem vártál túl sokáig!

– Mi ez? – Andrew olyan ártatlan képpel nézte a borítékot, hogy Kitty már alig bírt uralkodni magán.

Esküvői meghívó!

A férfi elmosolyodott.

– Te is kaptál? Mikor?

– Ma reggel. Feltételezem, anyád ötlete volt. A Bishopok rendkívüli galádságának újabb bizonyítéka!

Andrew felemelkedett. Érezte, hogy Kitty nagyon dühös.

– Tulajdonképpen Sharon kívánsága volt. Szeretné, ha ott lennél, mert a barátnőjének tart.

– A család barátjaként legyek ott? – Kitty is felállt. – Már megint játsszák a három összeesküvőt, akik csak bajt okoznak? Hogy tehette Sharon, hiszen tudja, mi a helyzet? – Kész röhej! Tényleg azt hiszed, hogy oda való vagyok? Hadd találjam ki: esketés a bazilikában, aztán fogadás a Regent Szállóban…

– Plébániatemplom, aztán irány haza – szólt közbe Andrew. – Csak nem irigykedsz, Kathleen? Azt hittem, örülni fogsz.

– Örülni? – Kitty ökölbe szorította a kezét, és teljesen kijött a sodrából. – Tudod, mit teszek, ha az esküvődön a pap megkérdezi, van-e valakinek ellenvetése? Felállok, s akkor nem sok marad meg abból az átkozott Bishop féle tisztességedből! Ezt jól gondold meg, Andrew, mielőtt az oltár elé lépsz! Előbb jól nézz körül, ha ugyanis ott leszek, elmarad az esküvő. Sem te, sem az átkozott befolyásod nem tud ebben megakadályozni.

Kitty dühkitörése közben Andrew megkerülte az íróasztalt, és megfogta a lány kezét.

– Egy pillanat, Kathleen…

– Hagyj békén, te hitvány alak! Gondolod, hogy nem lennék képes megtenni? – Könnyek szöktek a szemébe.

– Nyugodj meg, Kathleen! – Andrew csak nehezen tudta fogva tartani Kittyt, a lány ugyanis védekezett, és a férfi felé lépett.

– Nyugodjak meg? Könnyen beszélsz! Te ugyanis nem vársz gyereket!

Andrew bizonytalanul hátrált egy lépést, és az íróasztalnak támaszkodott. Döbbenten Kittyre meredt, aztán alaposan szemügyre vette a lány arcát, a mellét és a még lapos hasát.

– Terhes vagy? – kérdezte aztán fojtott hangon. – Mióta?

– Túl régen – felelte Kitty élesen. – Nem vetetem el, Andrew!

A férfi úgy nézett rá, mintha a lány megbolondult volna.

– Megölnélek, ha megtennéd – mondta Andrew. Arca újra visszanyerte egészséges színét, s a szeme erősen fénylett, hogy Kittynek hinnie kellett neki. – Az első éjszakánkon történt, igaz? Elvettem a szüzességedet, s adtam neked valamit, ami éppen olyan értékes. A gyermekemet.

Kitty összezavarodott. Másképp képzelte el a beszélgetésüket. Andrewnak fel kellett volna izgatnia magát a bonyodalmak miatt. Úgy tervezte, ez az ő diadala lesz, nem a férfié!

– Nem kell igazolás arról, hogy tied a gyerek? – kérdezte Kitty kihívóan, és védekezőn a hasára tette a kezét.

– Itt vagy, és ez elég bizonyíték – felelte a férfi teljes lelki nyugalommal. Ekkora bizalomtól Kitty bűnösnek érezte magát.

– És mit kezdesz ezzel a bizonyítékkal, Andrew? – gúnyolódott.

– Természetesen összeházasodunk – felelte a férfi, aki láthatóan elképedt azon, hogy a lánynak ez nem jutott az eszébe.

– Akkor sem mennék hozzád, ha te volnál a világon az egyetlen férfi! – támadt rá dühösen Kitty.

– Számodra ezentúl az leszek – mondta Andrew haragosan. – Nem mész férjhez máshoz, Kitty, amíg élek, addig nem! Miért, mire számítottál?

Andrew halálának gondolatától Kitty megborzongott. Rossz ötlet volt, hogy idejött.

– Különös fogalmad van a tisztességről, Andrew. Nem mehetek férjhez egy férfihoz, aki éppen szétküldte a meghívókat egy másik nővel kötendő esküvőjére. Többet jelent neked a törvényes örökös, mint az üzlet? Milyen kár, hogy nem vehetsz mindkettőnket feleségül!

Andrew dühösen megfordult, kivette a borítékból a meghívót, és Kitty orra elé tartotta.

– Olvasd el! – üvöltötte. Kitty ijedten átfutotta a sorokat, és rettenetesen zavarba jött.

– Sharon? – suttogta hitetlenkedve.

– És Stephen. Sharon mindent megszervezett. Ma reggelig még Adelaide sem tudott semmiről. Sharon jobbnak találta, ha kész tények elé állítja. Mindenkit meg akart lepni, s ez jobban sikerült neki, mint gondolta volna.

– Nem tudom, mit mondjak.

Andrew felvonta a szemöldökét.

– Ilyen se volt még. – Karba tett kézzel várta, hogy Kitty felfogja félreértése jelentőségét. A lány még mindig a megfelelő szavakat kereste, amikor Andrew levette róla és az íróasztalra dobta a kalapot. – Szeretném látni az arcodat, amikor hason csúszol előttem. – Úgy tűnt, tetszik neki az ötlete. – Hiányoztam neked.

Kitty elpirult, és dühösen nézett a férfira.

– Nem fogok hason csúszni. Rendben van, hibáztam…

– Néhányszor – helyeselt Andrew. – Először, amikor azt hitted, hogy bosszúból elhamarkodott házasságot kötök. Másodszor, amikor úgy gondoltad, nem vállalom a gyereket. Harmadszor pedig akkor, amikor berontottál ide ahelyett, hogy a közgyűlés után beszéltél volna velem.

– Az meg hogy jön ide? – kérdezte Kitty kábán.

– Úgy, hogy Reginald be fogja jelenteni: a lánya a felügyelőbizottság tagja lesz.

– Clarissa? – kérdezte a lány értetlenkedve.

– Végighallgatnál végre? – Andrew éppen elég időt adott már Kittynek arra, hogy átgondolja, mekkora butaság volt tőle, hogy eddig nem hallgatta végig a férfit. – Clarissa midig is szeretett volna magának valamilyen helyet kiharcolni a családi vállalkozásban, Reginald azonban ebben nagyon ódivatúan gondolkodik.

– Mint apád és Adelaide – mondta Kitty.

– És mint Adelaide apja. Clarissára ugyanolyan sors várt, mint Adelaide-re annak idején. A mi ügyünknek semmi köze nem volta pénzhez, Kitty. Clarissa boldog volt, hogy hozzám jöhet feleségül.

Segítenem kellett volna neki abban, hogy meggyőzzük az apját arról: ugyanazokat a lehetőségeket kell megadnia Clarissának, mintha fia volna. Clarissa otthonra, családra és olyan foglalkozásra vágyott, amely kielégíti. Amikor vissza akartam lépni a dologtól, Clarissa ragaszkodott ahhoz, hogy teljesítsem azt a kötelességemet, hogy segítem belépését a Queen Corporationba. Ennyivel tartoztam neki, Kathleen. Ezért kellett fenntartanunk eljegyzésünk látszatát. Csak így tudtam Reginaldot Clarissa érdekében befolyásolni. – Andrew nagy levegőt vett. – Sajnálom, Kathleen, hogy teljes bizalmat követeltem tőled, miközben én magam nem voltam egészen őszinte hozzád. Dühös voltam Clarissára, mert ilyen helyzetbe hozott, és rád is, mert úgy viselkedtem miattad, mint egy hóbortos tizenéves. Tényleg feleségül akartam venni Clarissát. Jól tudtunk volna együtt dolgozni. Akkor azonban jöttél te, én meg rádöbbentem, mit veszítenék.

Andrew odalépett Kittyhez, és kisimított a lány homlokából egy tincset.

– Nem tetszik a hajviseleted. Nagyon szigorúnak látszol – mondta fojtott hangon, és elkezdte kibontani Kitty haját. A lány csendben tűrte. – Teljesen felkavartad addigi nyugodt életemet. Mindenáron meg akartalak kapni. Azt hittem, elmúlik a vágyam, ha egyszer lefekszem veled. – Kitty haja most szabadon omlott a vállára. Andrew beletúrt az ujjaival. – De csak rosszabb lett utána. Saját csapdámba estem. – Megcsókolta Kitty arcát, szemét, állát, aztán a száját. Csupa vágy és szenvedély volta csókja. Szorosan magához vonta Kittyt, és fél kézzel elkezdte kigombolni a lány ruhájának apró gombjait. – Annyira hiányoztál – dünnyögte, amikor megérintette Kitty puha bőrét. – Időt akartam adni neked, hogy jobban megismerj, de egyre türelmetlenebb lettem. Nem bíztál bennem eléggé ahhoz, hogy megmondd: akarod a szerelmemet. – Andrew érezte, hogy Kitty teste görcsbe rándul. Mélyen a lány szemébe nézett. – Nem hazudtam, kiscicám: szeretlek. Túl sokáig féltem ezt megmondani neked, s amikor végre megmondtam, óvatosságból akkor is csak félvállról tettem, hátha visszautasítasz. Kérlek, Kathleen, ezúttal ne utasíts el!

– Nem értelek – mondta Kitty remegő hangon.

– Gyere hozzám feleségül!

– A gyerek miatt?

– A gyerekek miatt, akik majd még tőlünk születnek – suttogta a férfi, szája majdnem a lányéhoz ért. Ujjaival gyengéden Kitty érzékeny mellbimbóját simogatta. – Máris a részem vagy. Megmondtam, egyszer eltérsz majd attól a szabálytól, hogy nem fekszel le nős férfival. Ha összeházasodunk, nemigen tarthatod magadat az elhatározásodhoz.

– Aljas fráter vagy – mondta Kitty nevetve –, pontosan tudod, hogy értettem a dolgot.

– Igen. Meg akartalak büntetni, magammal együtt, mert egy ennyire egyszerű dolgot így túlbonyolítottunk. Azon az éjszakán, amikor Clarissa odajött, azt gondoltam, minden jóra fordul. Annyi mindent megosztottunk egymással az ágyon kívül is. Azt hittem, megérzed, hogyan érzek irántad, te pedig elítéltél. – Andrew a fejét csóválta. – Az én bátor, szép és öntudatos Kathleenem tényleg azt hitte, hogy csak úgy el tudom hagyni.

– Egyáltalán nem voltam bátor, és…

– Amikor erre rájöttem, már késő volt. Azért nem voltál biztos az érzéseidben, mert nem kínáltam neked biztonságot. Már megint csak próbára akartalak tenni.

– Azt mondtad, nem az a nő vagyok, aki neked kell.

– Mert előtte közölted velem, hogy untatlak.

– Meg voltam sértve. Dühöngtem, mert…

– Hidd el, pontosan tudom, hogyan érezted magad – mondta a férfi komoran –, de nem tehettem, amit akartam. Reginaldnak fülébe jutottak a Queen Corporationnál folytatott ténykedéseim. Clarissa attól tartott, hogy szép tervünk zátonyra futhat. Nem akartam üres kézzel jönni hozzád, ezért előbb szerettem volna kikecmeregni ebből a kellemetlen helyzetből, hogy aztán további lépéseket tehessek. Soha semmit nem akartál elfogadni tőlem, édesem. A szerelmemet elfogadod?

– Mindig olyasmit akartál adni, amire nem volt szükségem – felelte a lány.

– Soha nem mondtad meg, mit kívánsz!

– Azt hittem, tudod, hogy én egész idő alatt szerettelek, miközben te még küzdöttél az érzéseid ellen.

– Hozzám jössz feleségül?

– Mit fog ehhez szólni az édesanyád? – akadékoskodott a lány.

– Ki fogsz jönni vele – mondta Andrew bizalomteljesen. – Majd én kárpótollak Adelaide hiányzó lelkesedéséért. – Kezével és ajkával máris ízelítőt adott ebből Kittynek. Mindketten izgalomba jöttek. Jelezni kezdett az íróasztalon a főnöki telefon, aztán a titkárnő hangja hallatszott: az ülésre figyelmeztette Andrewt.

A férfi valamilyen érthetetlen választ dünnyögött, s kelletlenül elengedte Kittyt. Ugyanaz a kifejezés ült ki Andrew arcára, mint azon a végzetes éjszakán, amikor Clarissa megjelent a lakosztályában, Kitty azonban most nem értette félre a jelentését.

– Nekem is mennem kell a közgyűlésre – mondta a lány, rendbe hozta a ruháját, és kezével igyekezett lehűteni kipirult arcát. – Nem azért küldted a részvényeket – ugratta a férfit –, hogy eljöjjek a közgyűlésre?

Andrew elmosolyodott.

– Félig-meddig bíztam abban, hogy személyesen berontasz, hogy visszaadd a részvényeket, és akkor aztán jobb belátásra bírlak majd.

– Ehhez képest meglehetősen hűvösen fogadtál, amikor betörtem hozzád… – jegyezte meg Kitty.

– A döbbenettől – gyónta meg a férfi. – Már nemigen számítottam rá, de a mai közgyűlés után amúgy is minden akadály elhárult volna.

– Mire készülsz? – kérdezte kíváncsian a lány.

– Át kívánom adni neked szerelmem bizonyítékát.

– Ó, Andrew! – Hát még mindig nem érti, hogy nem fogad el ajándékot? – Már megint meg akarsz ajándékozni?

– Csak egy valamivel, egy egészen különleges dologgal. – Andrew egy egyszerű barna papírba csomagolt dobozkát vett elő íróasztala fiókjából. – Nyisd ki!

– Most? De hát a közgyűlés…

– Az várhat – szakította félbe a férfi.

– Erőszakos vagy, mint mindig – mondta Kitty, és kicsomagolta az ajándékot. – Ha ékszer van benne, Andrew…

Az volt: zsebóra lánccal. A lány azonnal felismerte Andrew gyűjteményének büszkeségét. Csodaszép darab volt, s még pontosabban működött, mint kétszáz éve, amikor készült.

– Ezt nem adhatod nekem – suttogta a lány. – Andrew, ez a legszebb a gyűjteményedben.

– Ráadásul egy vagyont ér.

– Nem érdekel a pénz – nézett rá dühösen Kitty: Andrew észrevette a lány szemében a könnyeket, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Engem sem. – Tenyerébe fogta a lány arcát, s lecsókolta róla a könnyeket. – Ez az eljegyzési ajándékom.

– Ezek szerint visszaveszed, ha nem megyek hozzád? – kérdezte Kitty, és lehunyta a szemét.

– Nem, a tiéd, akár a szerelmem, bármi történjék is. Hozzám jössz feleségül?

– Ó, Andrew, természetesen hozzád megyek feleségül – hüppögte Kitty. – Nincs más választásom. Az első pillanattól akartalak.

Kitty örömmel vette észre, hogy Andrew meglepődött.

– Tényleg?

– Nem – felelte vidáman a lány. – Megvetettelek, szörnyen nagyképű és előkelősködő alaknak tartottalak.

A férfi nevetett.

– Állj, ne rakd el az órát! Viselned kell! Illik a ruhádhoz.

Andrew felrakta Kittyre az órát, aztán egy lépést hátrált, hogy ellenőrizze a látványt.

– Mindenki azonnal tudni fogja – mondta a lány fojtott hangon. – Clarissa…

– Már nem hordja a gyűrűmet, ha nem vetted volna észre – szólt közbe a férfi. – Valamennyi kötelességemet teljesítettem vele szemben. Azt akarom, hogy mindenki tudja: összetartozunk, Kathleen.

– Egyszer azt mondtad, sohasem tudnék a Bishopok életmódjába beilleszkedni – emlékeztette a lány bizonytalanul Andrewt.

– Ez még akkor volt, amikor nem ismertelek igazából. – Átkarolta Kittyt. – Kathleen, mostantól fogva legyünk mindig őszinték egymáshoz. Soha nem bántsuk meg szándékosan a másikat! – A férfi Kitty hajába fúrta az arcát. – Zavar, hogy terhes vagy? – kérdezte habozva. – Önző dolog tőlem, hogy ennyire boldog vagyok?.

Kitty a mellén érezte a férfi szívverését.

– Nem, én is vágyom a gyermekre. Örülök neki.

Andrew éppen a lány még lapos hasára tette a kezét, amikor újra beszólt a titkárnő.

– A fenébe, bár ne kellene a közgyűlésre mennünk! Akkor egész napra bezárkózhatnánk ide, és bemutatkozhatnék a gyerekemnek.

Kitty nevetett.

– És mit szólna a titkárnőd, Andrew?

– Nagyon örülne. Az elmúlt hetekben meglehetősen rossz hangulatban voltam.

– Te, aki maga vagy az udvariasság? Neked rossz hangulatod volt?

– Igen, és neked kell elnézést kérned a titkárnőmtől, mert te voltál az oka. – Andrew elengedte Kittyt, és összeszedte a papírjait az íróasztalról. – Az ülés után majd elszámolunk.

– Érdekesen hangzik.

– Megígérhetem, hogy az is lesz. Látod az íróasztalomat?

Kitty elpirult, Andrew pedig elnevette magát.

– Csak azt akartam ezzel mondani, hogy minden elfekvő munkát elintéztem. Csak akkor nem hiányoztál annyira, ha vadul dolgoztam.

Kézen fogta Kittyt, s együtt indultak kifele a szobából.

– Majd egy más alkalommal erőszakollak meg az íróasztalon, kiscicám – ígérte meg egy kacsintás kíséretében Andrew.

Kitty elfordította a fejét, és döbbenten nézett a férfira.

– De Andrew, én akartalak téged megerőszakolni az íróasztalon..

Coulter kisasszony csodálkozva vonta fel a szemöldökét, amikor a pár elvonult az íróasztala előtt. Nem ismert magabiztosabb férfit a főnökénél, most mégis meg mert volna esküdni arra, hogy Andrew elpirult. A férfi nevetett, a szeme azonban nem mosolygott. Coulter kisasszony

kimondottan irigy lett, amikor megfejtette Andrew tekintetének jelentését, aztán elégedetten újra gépelni kezdett. Ha nem téved, Bishop úr a következő találkozásuk alkalmával ugyanolyan udvarias lesz, mint lenni szokott.

Csak azt nem tudta kitalálni, mikor látja viszont a főnökét ..

Charlotte Lamb

Szigorúan ellenőrzött szerelem

1. FEJEZET

Több napilap is a címoldalon közölte a hírt. Bár nem volt világrengető esemény, mégis, ha egy igazi gróf valamelyik Fleet Street-i éjszakai mulatóban összeverekszik egy másik férfival, ez izgalomba hozza a pletykára éhes olvasókat.

Alan a reggelinél ült, és mogorván nézte a fényképet. A hangulatvilágítás ellenére egyértelműen ki lehetett venni a rajta levőket. Alan barátai nevettek a képen, ő azonban nem. Bosszankodva szemlélte a vidám arcokat, aztán saját magát. A sötét zakó megfeszült a vállán, fekete haja összeborzolódott.

Úgy nézek ki, mint egy útonálló, gondolta Alan, és mérgesen félretolta az újságcsomót.

Hallotta, hogy csöng a telefon a folyosón. Biztosan megint egy újságíró. Kora reggel óta próbálták elérni a szórakoztató hetilapoktól. Alan személyzete azonban jól be volt tanítva. Nem nyilatkozunk, felelték minden telefonálónak. Alan Martellnek ugyanis külön emberei voltak a sajtóval való kapcsolattartás céljaira. Ő maga sohasem adott nyilatkozatot.

Kopogtak az ajtón. Alan összeráncolta a homlokát, és fölsóhajtott.

– Tessék!

– Lady Westbrook van a vonalban, uram.

Erre a hívásra számított, de nem ilyen hamar. A nagyanyja rendszerint nagyon későn kelt föl.

– Máris? – kiáltott meglepődve.

Mrs. Greybury, a házvezetőnő még csak egy szemöldökrándítást sem engedett meg magának. A negyvenes évei végén járt, kissé már őszülő szőke volt a haja, a szeme pedig fakókék. Férjével együtt évekig külföldi

követségeken dolgozott. Mióta mindketten Alan szolgálatában álltak, úgy ment a háztartás, mint a karikacsapás. Alan tudta, hogy számíthat Greyburyék becsületességére és titoktartására.

– Mondja meg neki, kérem, hogy már útban vagyok az iroda felé! – Kerülte a házvezetőnő tekintetét senkinek sem vallotta be szívesen, hogy tart a nagyanyjától.

Az őt ismerők többsége ugyanis olyan embert látott benne, aki semmitől és senkitől nem fél. Igaz, nem ismerték a nagyanyját…

– Javasolhatom Lady Westbrooknak, hogy az autótelefonon beszéljen önnel, uram?

– Nem. – Alan fölállt. – Inkább hívjon fel később az irodában! – Ilyen kora reggel nem volt kedve erkölcsi prédikációt hallgatni, különösen az elmúlt éjszaka után. A feje zúgott, mert alig aludt valamit. Úgy kell neked, mondaná a nagyanyja, és igaza volna. De nem kívánta tőle hallani ezt.

Persze, nem ő tehet róla, hogy Colin úgy felöntött a garatra. Miranda születésnapját ünnepelték vacsorával egybekötve az egyik legelőkelőbb londoni étteremben, utána pedig a barátaikkal elmentek egy éjszakai mulatóba. Mint mindenki, Miranda is túl sokat ivott. A hangulat ennek megfelelően felszabadult volt. Alan talán túl szorosan összeölelkezve táncolt Mirandával de ettől még nem kellett volna úgy fölkapnia a vizet a férjnek!

Colin azonban már ilyen! Általában kedves jóindulatú, ha viszont túl sokat iszik, kötekedő lesz, és adja a hőst. Fitogtatni kezdi az erejét, és dicsekszik, hogy az ősei már háromszáz éve a főnemességhez tartoznak. Ezeken az estélyeken gyakran kiesik a szerepéből, másnap aztán nagyon megbánja. Valószínűleg ezúttal is így lesz.

Csak az az átkozott fényképész föl ne bukkant volna, és el ne adta volna a felvételeit az újságoknak!

– Előállt már John a kocsimmal?

– A ház előtt várakozik, uram.

Hogy ne kelljen hazudnia, Mrs. Greybury csak akkor ment vissza a telefonhoz, mikor Alan után becsukódott az ajtó.

– Sajnálom, Lady Westbrook, Mr. Martell már éppen az irodája felé tart. Ha lenne szíves ott megpróbálni…

Lady Westbrook fújt egyet.

– Valószínűleg éppen most viharzott ki. De elkapom, még ha személyesen kell is színre lépjek…! – Ezzel letette a kagylót.

Mrs. Greybury mosolygott. Annál a beszélgetésnél szívesen ott lennék, gondolta.

Alan Martell és a nagyanyja külsőleg is, jellemben is nagyon hasonlóak voltak. Mindegyik tudta, hogyan hozhatja ki a sodrából a másikat.

Mindkettőnek egyforma magas termete, erős csontozata és sötét szeme volt. Lady Westbrook haja már hófehérre őszült, bőre megráncosodott, de határozott fellépése, megnyerő mosolya, nyolcvanas éveit meghazudtoló kecses mozgása még mindig megnyerte az embereket. Alan Martellt sokan kemény tárgyalófélnek ismerték, nagyanyja azonban úgy bánt vele, mint egy iskolás kölyökkel.

Annyit már Mrs. Greybury is megfigyelt, hogy a legtöbb vitából, amely a nagyanya és az unoka között lejátszódott, Lady Westbrook került ki győztesen. Érthető okból: Alan Martell szerette és becsülte nagyanyját, így hát eleve hátrányban volt minden összeütközésnél, hiszen sohasem akarta igazán megbántani őt.

Miután Lady Westbrook letette a kagylót, egy darabig mozdulatlanul ült a Viktória korabeli karosszékben.

Ezúttal nem csúszik ki a kezem közül holmi suta mentegetődzéssel, határozta el.

Micsoda szégyentelen viselkedés! Nyilvánosság előtt verekedni – mit képzel ez a fiú?

Apám mindig mondta, hogy a gyereknek szigorú kézre van szüksége, és igaza volt.

Alant gyerekkorában túlságosan elkényeztettem, túl gyakran engedtem az akaratának.

Most látom, hova vezet az ilyesmi. A családunkat így meghurcoltatni a sajtóban! Mit fognak a barátnőim szólni, ha ezt elolvassák?

Az öregasszony arcán piros foltok jelentek meg. Önkéntelenül is az apjától örökölt sétabot után nyúlt. Mikor a kezében érezte a finoman faragott ébenfagombot, megnyugodott egy kicsit.

De hogy legyen szigorú az ember egy hétéves lurkóhoz, aki éppen elvesztette az édesanyját? – mormolta maga elé. A szegény gyerek hetekig sírt álmában…

Emlékeiben elmerülve bámulta az értékes szőnyeget, aztán a maga határozott módján fölegyenesedett.

Alan most már nem kisfiú, hanem harmincnégy éves fiatalember! És az örökös nőügyeivel egyre inkább hírbe hozza a családot. Ennek véget kell vetni. Meg kell nősülnie!

– Azt hiszi, ráér még a családalapítással, de egyre nem gondol – mondta félhangosan Lady Westbrook. – Mielőtt meghalok, unokákat szeretnék.

Nem először töprengett a család férfitagjainak életén. Mind nagyon későn nősültek. Az ő férje, vagyis Alan nagyapja például csak ötvenéves korában. Igaz, akkor aztán egy hét ismeretség után megkérte a kezét. Nagyon boldogok voltak együtt, de nem sokáig tartott. Egy évvel később bekövetkezett a szerencsétlenség…

Bárcsak néhány évvel több adatott volna nekünk, akkor talán lett volna Christina után még két vagy három gyerekem, gondolta szomorúan. Sohasem tudta rászánni magát, hogy még egyszer férjhez menjen. Korán elhunyt lányának, Christinának a férje sem nősült meg újra.

Ó, mennyire tévedtek az emberek! Mindenki azt hitte, hogy a férfi csak a WestBrook-örökségért vette el Christinát. Pedig nem így volt. Ő igazán szerette a feleségét, majd megszakadt a szíve, amikor az meghalt. Ahogy neki, Irena Westbrooknak is megszakadna a szíve, ha nem érhetné meg Alan esküvőjét.

Fölsóhajtott. A lehető leggyorsabban meg kell nősülnie, nincs mese. De valami hatásos eszközhöz kell folyamodnom, ha ezt el akarom érni, gondolta.

A botjával többször hangosan koppantott a padlón.

Rövidesen kinyílt az ajtó, és egy nő sietett be kivörösödött arccal, mert túl gyorsan futott fölfelé a lépcsőn.

– Susan, a kabátomat! – parancsolt Lady Westbrook. – Kimegyek.

– Jó ég, hova készül? – nézett rá meglepetten a hatvan év körüli házvezetőnő.

– A bevásárlóközpontba. Az unokámhoz. Susan, csukja be a száját! Úgy néz ki, mint egy ponty.

A nyár ebben az évben váratott magára. Sokat esett, és szokatlanul hűvös volt az idő. Sokan még mindig nem rakták el a téli ruhákat a molyzsákba.

Caroline ezen a reggelen barackszínű gyapjúruhát viselt, amely kissé élénkítette viszonylag sötét arcszínét, és jól illett barna hajához, zöld szeméhez. Jelentéktelen arcvonásaival nem számított kifejezetten szép nőnek. Mégis volt benne valami különleges, azonkívül ízlésesen öltözködött, tudta, mi áll neki jól, mi nem. Jó alakja volt, izgató, formás melle és hosszú, karcsú lába. Föllépése általában magabiztosnak tűnt, s ezzel leplezett némi feszélyezettségét, amelyet a férfiaknál szerzett rossz tapasztalatai óta még nem tudott egészen leküzdeni.

A bajok forrása a gazdag apa volt, aki több áruházat örökölt Észak-Angliában, és kemény munkával elérte, hogy egész Európában, sőt még Amerikában is további üzleteket vásároljon. Kimeríthetetlen munkabírása arra ösztökélte, hogy semmivel se elégedjen meg, és állandóan növelje a birodalmát.

Mivel a teljes örökség egyetlen gyermekére, Caroline-ra várt, minden pénzsóvár férfi, aki érdekházasság révén akart meggazdagodni, ígéretes zsákmányt láthatott a lányban.

Amikor Caroline leült a reggelizőasztalhoz, apja büszkén nézett végig rajta.

– Megint elbűvölően festesz. Új ruhád van?

Caroline mosolygott. Nem árulta el, hogy már több, mint egy éves ez a ruhája.

Fred Ramsgate, bár elhalmozta gyermekét bókokkal, sohasem emlékezett rá, hogy mit hordott a lánya. Túlzó szeretetében nem vette

észre, hogy a lány nem is volt különösebb szépség. Caroline-nak mindenesetre jólesett, hogy apja az én csinos kislányomnak nevezte. De ha mások előtt tett úgy, mintha Caroline volna a világ nyolcadik csodája, a lány szeretett volna a föld alá süllyedni. Gyűlölte a férfiak elnéző mosolyát, amint végighallgatták apjának dicshimnuszait, és udvariasságból kényszeredetten helyeseltek. Gyerekkora óta kényelmetlenül érezte magát emiatt, de túlságosan szerette az apját ahhoz, hogy ezt nyíltan megmondja neki úgysem fogta volna fel a dolgot, csak mélységesen megbántódott volna miatta.

– Mit csinálsz ma? – kérdezte Fred Ramsgate, mialatt Caroline kávét töltött magának. Mióta elvégezte az iskoláit, az apja csak arra várt, hogy férjhez menjen, és ha egyszer munkaidő után véletlenül találkozott valakivel, kérdésekkel bombázta.

Még jobban zavarta, hogy apja rendszeresen különféle partiképes fiatalembereket hívott meg vacsorára, és egész este arról áradozott, milyen csodálatos feleség válik majd a lányából. Caroline az ilyen estéket csak úgy tudta átvészelni, hogy elutasító arccal ült a szerencsétlen jelölttel szemben. Még ha tetszett is neki egyik-másik férfi, büszkesége akkor sem engedte meg, hogy másképp viselkedjék. A legbosszantóbb az volt, ha a vendég érdeklődést színlelt iránta, ami természetesen elkerülte apja figyelmét. Caroline rögtön észrevette az ilyesmit. De hogyan értesse meg ezt az apjával, mikor az öreg éppen az iránta való szeretete miatt olyan vak ezekben a dolgokban.

– Találkozol valakivel? – firtatta az apja.

– Amyvel megyek ebédelni.

– Aha, Amyvel – mosolyodott el Fred Ramsgate. Kedvelte Caroline régi iskolai barátnőjét, aki minden férfival szemben lélegzetelállítóan tudta alakítani a csábító nőt.

Egy valódi kis Venus volt, mindenütt csinos, kerek idomokkal, szőke hajjal. Nagy, kék szeme volt, kis gödröcskék bújtak meg az állán, a hangja kedvesen csicsergett. A férfiak azonnal felajánlották szolgálataikat, ha csak rápillantottak. A valóságban Amynek erre egyáltalán nem volt szüksége. Mozgékony, ügyes üzletasszony volt, és ragyogóan keresett egy

londoni divatháznál. De élvezte, ha megjelenése becsapta a férfiakat, és arra indította őket, hogy találkáért esedezzenek nála.

Talán egyszer nekem is meg kellene játszanom a gyengét és gyámoltalant, tűnődött Caroline, bár tudta, hogy sehogy sem állna jól neki ez a szerep, legföljebb csak butának érezné magát.

– Hova mentek? – Apja kinyitotta az újságot, és átnézte a címsorokat.

– A Westbrooks áruházba. – Caroline lekvárt kent egy szelet barna kenyérre.

Fred Ramsgate, még mindig az újságba nézve, nagy levegőt vett.

– Hova?

– A Westbrooksba – ismételte Caroline. – Még mindig fened rá a fogadat? Szóval Lady Westbrook múltkori elutasítása sem tudott eltántorítani tőle?

– Tudod, hogy sohasem adom föl, ha valamit igazán akarok. – Látszott rajta, milyen büszke a makacsságára.

– Te már csak ilyen keményfejű vagy – nézett Caroline ellágyultan az apjára, akit földobott, már-már szórakoztatott egy ilyen majdnem kilátástalan küzdelem. Caroline örült, hogy az öreg jól érzi magát, bár tulajdonképpen sosem értette igazán, miért akar gazdag létére még mindig egyre többet szerezni. Csakhogy Caroline sohasem tapasztalta, mit jelent a szegénység, Fred Ramsgate viszont gyerekkorában átélte ezt. Apja hosszú évekig nyomorúságosan fizetett eladó volt. Csak sokkal később – Fred akkor már majdnem tizenkilenc éves volt – következett be a nagy fordulat, amitől kezdve a Ramsgate család egyre jobb módú lett. A szegénységben töltött gyerekkor minden bizonnyal mély nyomokat hagyott a férfiben, nyilván ez lehetett sikerhajhászásának ösztönzője is.

– A Westbrooks egészen különleges dolog, Caroline. Te még fiatal vagy, nem tudhatod, mit jelentett az régen. Megvolt a maga jellege, ragyogó pompája, akárcsak a nagy filmeknek Fred Astaire-rel és Ginger Rogersszel. Akkor az élet meglehetősen vigasztalan volt, de ha elmentél a Westbrooksba, hirtelen úgy érezted, mintha más világba csöppentél volna. Ott csak az vásárolt, aki számított valakinek. A fiatalasszonyok szépek és jól öltözöttek voltak. Még mindig pontosan emlékszem első londoni

kirándulásomra. Ahogy csillogott-villogott a karácsonyi pompa abban az áruházban! Mint a mesében…

– Nem csak hiú ábrándokat kergetsz? A család sosem fogja eladni a Westbrooks áruházat. Nincsenek pénzügyi nehézségeik.

– Sajnos…

– És amint hallottam, Alan Martell ugyancsak fellendítette az üzletet.

Fred Ramsgate bólintott.

– Mindent korszerűsített. Ostobaság volt, hogy nem az apja halála előtt próbálkoztam. Akkor még eléggé rosszul ment a bolt, a részvények fabatkát sem értek. A fiú vezetése alatt gyorsan megváltozott a helyzet. Ráadásul a Westbrooks a legjobb helyen van, valóságos ékszere az Oxford Streetnek. Amióta itt vagyunk Londonban, igazából abban a negyedben szeretnék megvásárolni valamit.

– Hiszen éppen azért ebédelünk ott Amyvel! Tudom, mennyire érdekel téged, hát egy kicsit körülnézek, hogy mennek a dolgok arrafelé.

Ugyanilyen okból Caroline más áruházakat is meglátogatott néha, apjának étvágya ugyanis meglehetősen széles területre terjedt ki.

– Derék kislány vagy! – örvendezett Fred Ramsgate. – Pontosan a Westbrooks az, amire szükségünk van. A siker megtestesítője. Ha meg tudjuk vásárolni, a világ szemében is igazán fönt leszünk.

– A világ szemében már most is ott vagyunk. – Caroline a londoni önkormányzat pénzügyi osztályvezető-helyettese volt, és ismerte cégük kiváló pénzügyi helyzetét.

– Mire kell nekünk egy ilyen jelkép? Világszerte ismerik a nevünket. Lady Westbrook rendelkezik a részvénytöbbséggel, a maga ötvenegy százalékával. Hogyan akarsz az ő beleegyezése nélkül bármit is elérni?

– Ki tudja? Az élet tele van meglepetésekkel. – Fred Ramsgate nevetve mutatott az újság címlapján egy fényképre. – Ez a meglepetés biztosan nem fog tetszeni az öreg Ladynek. Ő alighanem nagyon szigorú, és gyűlöli a családi botrányokat.

Caroline a kép középpontjában levő markáns férfiarcra pillantott. Érdeklődéssel olvasta a fénykép melletti szöveget.

– Szóval ez Alan Martell… Félelmetesen mérgesnek látszik. Nem szeretnék vele éjjel találkozni!

Ámbár, talán nem is olyan biztos… – tűnődött, mialatt alaposabban szemügyre vette a képet. Tulajdonképpen nem szerette az ilyen szemtelenül magabiztos férfiakat, akik pontosan tudják, mennyire vonzzák a nőket. Ennek ellenére megbabonázta az a kifejező fekete szem, az érzéki száj és a kiugró áll… Nem nevezné föltétlenül kápráztató jelenségnek, de biztosan kétszer is megnézné, ha találkozna vele.

– Jóképű fiú – vélekedett az apa.

Caroline vállat vont.

– Igen, már annak, aki szereti az ilyen típust.

– Te nem kedveled ezt a fajtát? – Fred Ramsgate megpróbált a lánya arcáról olvasni. – A jelek szerint más nőknek azonban határozottan tetszik Alan Martell.

Nemegyszer került már bajba miattuk. Én ugyan nem olvasom a pletykarovatokat, de mindig hallani a különféle nőügyeiről. A nagyanyja nemigen örülhet ennek. A fiatalember lassan kinőhetne az ilyesmiből, és megnősülhetne. Valamikor abba kell hagynia a szórakozást!

Caroline nevetett.

– Ezek szerint a házasság nem lehet valami vidám dolog… Ezt mindenesetre megjegyzem magamnak. Ajjaj! – Az órájára pillantott, és felugrott. – Indulnom kell.

Különben elkésem az irodából.

Hiába volt az igazgatótanács elnökének és a konszern vezetőjének a lánya, Caroline nem tartott igényt előjogokra, ugyanolyan pontosan érkezett a hivatalba, mint a többi alkalmazott. Sokszor tovább dolgozott, mint a munkatársai, ha valami nehézséget meg kellett oldani, vagy valaminek föltétlenül el kellett készülnie. Becsületes munkával érdemelte ki a pénzügyi osztály helyettes vezetőjévé való előléptetést.

Fred Ramsgate is az órára nézett.

– Nekem is ideje indulnom. Meg kell néznem néhány házunkat. Délután találkozunk a pénzügyi bizottság értekezletén – kiáltott Caroline után, aki már az ajtógombot fogta.

– Igen, háromkor. – Caroline eltűnt.

Amint számított rá, az irodában nyakig volt munkával. Igyekeznie kellett, ha az ebédszünetig el akarta készíteni a pénzügyi bizottságnak szóló havi jelentést minden bizonylattal együtt.

Bár Caroline csak osztályvezető-helyettes volt, a munka nagyobb része őrá maradt, mégpedig a konszern számára rendkívül fontos munkák. Ő ellenőrizte az üzleti kiadásokat és a bérkifizetéseket, ő állította össze az évi költségvetést, és minden kifizetést könyvelnie kellett. Az osztályvezető nem sokkal a nyugdíj előtt állt, alig érdekelte a munkája, és már csak a legfontosabbakat intézte el. Nyugdíjazása után Caroline-nak kell átvennie hivatalát, és ezzel együtt azt a felelősséget, amely tulajdonképpen már most is az övé volt.

Caroline elhivatottnak érezte magát erre a feladatra azt is tudta, hogy apja sohasem választotta volna ki erre a posztra, ha nem volna száz százalékig meggyőződve alkalmasságáról. Üzleti dolgokban Fred Ramsgate nem ismert érzelmeket. Caroline tőle tanulta valóságérzékét, és tudta, hogy csak így vezetheti majd egyszer sikerrel a konszernt.

Amy a szokott asztalnál várakozott, amikor Caroline belépett a Westbrooks áruház tetején levő étterembe.

– Már megint késtél – mondta szemrehányóan. – A főnök lánya vagy, tulajdonképpen akkor jöhetnél el, amikor akarsz.

– Tévedés. Éppen ezért nem tehetem. – Caroline leült, és gyorsan az étlap után nyúlt. Te már rendeltél? Jó, akkor én dinnyét és rakott tésztát eszem.

– Tésztát? De hiszen az hizlal!

– Ugyan! – nevetett Caroline. Csak ha kalóriadús mártással öntik le. Iszunk bort?

Nem? Akkor én is csak ásványvizet kérek. – Miután elment a pincérnő, Caroline így folytatta: – Sajnálom, hogy megvárakoztattalak. Megint dugóba kerültem. A londoni közlekedés valóságos pokol.

Amy komoran meredt az asztalra.

– Az egész élet az.

Caroline mosolyogva nézett barátnőjére.

– Hogy hogy? Mi történt már megint? – Amy életében mindig történt valami drámai, amin Caroline többnyire csak mosolyogni tudott.

– Johnny nem a nagynénjével utazott Párizsba, hanem a titkárnőjével. Azt állítja, hogy csak üzleti út, de biztosan hazudik.

– Mind azt csinálják.

– Azt hittem, Johnny más. – Amy szája széle remegett.

– Egyik sem más. Ott csalnak meg, ahol tudnak.

– Ne légy olyan kiábrándult! Azért nem olyan rosszak, mint ahogy te állítod. Vagy akkor miért vagy még mindig szerelmes Andrew Shawba?

– Megbolondultál?

– Ha nem igaz, akkor miért pirulsz el?

– A méregtől – vágott vissza Caroline. – Én… – Elhallgatott, mert jött a felszolgáló az előétellel.

Caroline huszonegy éves volt, amikor együtt kezdett járni Andrew-val, egy kedves és okos ügyvéddel. Most huszonhat. Már nem fáj, ha visszagondol rá, de azért keserű szájíze maradt utána. Andrew mindent elkövetett, hogy Caroline beleszeressen, de valójában csak az apja pénze érdekelte. Caroline még sohasem érezte magát ennyire megsértve és megalázva. Azóta gondoskodott róla, hogy ilyesmi ne történhessen vele többé.

Mialatt Caroline a villájára szúrt egy darab dinnyét, pillantása az újságra esett, amelyet Amy olvasott, amíg őrá várt. Mielőtt Amy még valamit hozzátehetett volna az Andrew Shaw-témához, megkérdezte: – Olvastad, hogy Alan Martell és Jurby grófja összeverekedtek? Vajon válás lesz a vége?

– Muris, nem? Szívesen megnéztem volna. Te talán ismered. Milyen?

– Ki?

– Hát Alan Martell.

– Sose láttam. Honnan kellene ismernem?

– Hiszen gyakran eszel itt a Westbrooksban. Apád pedig meg akarja venni az üzletet…

– Ne olyan hangosan! – Caroline lopva nézett körül.

– Na igen, úgy gondoltam, akkor nyilván ismered a főnököt is.

– Amy, maradj már csöndben! Ha most valaki meghallotta!? Tudod jól, hogy senkinek sem szabad tudnia, miért látogatom olyan gyakran az áruházakat.

Amy figyelmét egy hölgy vonta magára, aki nercgalléros kabátban ment el mellettük.

– Ez nem a mi fajtánk. Micsoda prém! Haláli jól néz ki! Mit szólsz hozzá?

– Én nem hordok valódi prémet.

– Ne vágj már megint olyan fancsali képet! A nerc nem védett állat.

– Akkor sem kellene megölni a bundája miatt.

Máris benne voltak a megszokott vitában.

A felszolgálónő elvitte az üres tányérokat, és hozta a főételt.

– És mi van a birkákkal? – kérdezte Amy diadalmasan. – Ma mindkettőnkön gyapjúruha van, de úgy látszik, ez nem zavar téged.

– A birkákat nem kell megölni. Csak levágják a szőrüket, méghozzá a nyári melegben. Valószínűleg még örülnek is neki. A ruhád egyébként nagyon csinos.

– Jó, ugye? Vettem még egy feketét is. Természetesen önköltségi áron. – Amy elkezdett áradozni a legújabb nyári divatról. Egyszer csak a nagy faliórára esett a pillantása. – Szent ég, mennem kell. Jövő szerdán a Portland-Club-House-ban találkozunk, jó? Akkor én következem a fizetésben.

Fölállt, és fogta a válltáskáját. – Kösz az ebédet. Szia!

A jövő héten biztosan már megint valaki másba lesz beleesve, gondolta Caroline, miközben a barátnője után nézett. De milyen szerelem az, amit olyan gyorsan el lehet felejteni? Ha én még egyszer kapcsolatba kezdek valakivel, csak olyannal teszem, akiről biztosan tudom, hogy igazán szeret.

2. FEJEZET

Caroline lement a felvonóval, hogy szétnézzen a Westbrooks részlegeiben. Lassan járt körbe, megjegyezte, mit árulnak és mit nem, fejlesztési ötleteken gondolkodott.

Éppen az ékszerosztályon ballagott keresztül, mikor egy férfi nekirohant. Caroline elvesztette az egyensúlyát, és nekiesett az egyik eladópultnak. Dühösen megfordult, jól össze akarta szidni a fickót, de az már eltűnt.

Közben eszébe jutott, hogy igyekeznie kell, mert az értekezlet előtt még egy-két költségősszeállítást át akart vizsgálni. A felvonóhoz sietett.

– Bocsásson meg, asszonyom – szólította meg egy férfi. – Egy szóra, kérem.

– Erős alkatú, szúrós szemű, idősebb ember volt.

– Sietnem kell. – Caroline megszaporázta a lépteit. – Ha valamit el akar adni…

– Nem, álljon csak meg! – A férfi keményen megmarkolta a vállát.

– Azonnal eresszen el! – Caroline felháborodottan próbált kiszabadulni, de nem sikerült.

– A házi nyomozó vagyok – közölte az ember. – A képernyőn figyeltük, hogyan bolyong itt körbe az utóbbi húsz percben, és csak azt lesi, hol tud valamit gyorsan elemelni. Mindent fölvettünk, értelmetlen tagadnia. A bűntársát is elkaptuk, már útban van a főnök irodája felé. Ne is reménykedjen, hogy még a zsebében van a zsákmány: senkinek sem tudta a lopott holmit átcsúsztatni.

– Mi jut eszébe? Nekem semmi közöm ehhez! – tiltakozott Caroline, és újra megpróbálta lerázni magáról a nyomozót. – Eresszen már el! Ez fáj!

– Hogy elinaljon? Szó sem lehet róla.

Az emberek megnézték őket, és Caroline érezte, hogy az arca rákvörös lesz.

– Csak nem akar itt jelenetet rendezni, asszonyom? – mormolta a nyomozó.

Caroline kénytelen-kelletlen hagyta magát a felvonóba tuszkolni.

Mikor a lift elindult, Caroline-nak végre sikerült kiszabadítania magát.

– Egyáltalán nincs joga ahhoz, hogy ilyen gorombán viselkedjen – támadott rá a nyomozóra. – Panaszt fogok tenni a főnökénél.

– Mondja, velem jött volna különben? – kérdezte a férfi rezzenéstelen arccal.

– Természetesen. Csak udvariasan meg kellett volna kérnie.

A nyomozó kinevette.

– Boldogok, akik hisznek…

A felvonó ajtaja szétnyílt. A férfi maga előtt tolta ki Caroline-t a fülkéből, végigvezette egy széles folyosón, majd egy mahagóni ajtón keresztül valami nagy, jellegtelen irodába irányította őt. ízlésesen, csinosan öltözött nő ült egy íróasztalnál, és éppen telefonált. Megvetően mérte végig Caroline-t.

– Menjen csak be – mondta a nő a nyomozónak. – A férfit már átadtuk a rendőrségnek, bár nem volt nála semmi. Valószínűleg mégis át tudta csúsztatni a láncot a nőnek. Azért hívom őket, hogy elvégezzék a motozást.

– Akkor adta neki, mikor fellökte. Régi trükk.

– Higgyék el, rossz nyomon vannak – bizonygatta Caroline, de szavai csak gúnyos pillantásokat váltottak ki.

– Mind ezt mondják. Na gyerünk! Ó, bocsánat – helyesbített élcelődve a nyomozó. – Lenne szíves befáradni, asszonyom? – Egy ajtóra mutatott, és bekopogott rajta.

– Tessék! – hallatszott egy mély hang.

Caroline abban a pillanatban olvasta el a névtáblát. Jaj, nem, csak ne éppen hozzá, gondolta kétségbeesetten. Ahogy ösztönösen visszahőkölt, a nyomozó karon ragadta, kinyitotta az ajtót, és belökte az irodába. Caroline megbotlott, és mivel nem volt miben megkapaszkodnia, előre zuhant a szőnyegen.

– Mr. Holt! Ilyen durva magatartást nem tűrök, különösen nőkkel szemben nem! – hallott egy érces hangot.

– Csak megbotlott, uram.

Caroline fölemelte a fejét. Ezt az arcot már ismerte a reggeli újságból, még azt is mondta róla, hogy nem szívesen találkozna a tulajdonosával sötétben.

A férfi kifürkészhetetlen arccal nézte.

– Álljon föl!

Caroline néhány másodpercig még térdelve maradt a szeme szikrákat szórt.

– Ezt megkeserüli!

Alan Martell hirtelen lehajolt hozzá, karon ragadta, és egy rántással talpra állította.

– Még fogdos is! – szólt dühösen Caroline, és eltolta magától a férfit. – Nem elég, hogy az embere végigráncigált az áruházon, és belökött az irodájába? Én… – Olyan izgatott volt, hogy elakadt a hangja.

– Mr. Holt, hogy gondolta ezt? – förmedt rá Alan a nyomozóra. Az dacos pillantást vetett Caroline felé.

– A nő túloz, uram. Én csak teljesítettem a kötelességemet. Mikor a felszólításomra nem akart követni, csupán megfogtam a vállát.

– Nem volt joga arra kényszeríteni, hogy magával jöjjek! – Caroline félresöpörte arcából a haját. – Nem vagyok tolvaj, és ezt be is tudom bizonyítani.

– Akkor bizonyítsa be! – szólította fel Alan Martell.

– Caroline Ramsgate vagyok. – Gőgösen nézett a férfi szemébe, és várta a hatást.

De Alan Martell tekintete meg sem rezzent. A férfi láthatólag a folytatást várta. – Fred Ramsgate lánya – tette hozzá kisvártatva Caroline.

Végre életre kelt a merev arc. Alan összehúzta a szemét, állának izmai megfeszültek.

– Úgy! Ramsgate lánya.

– Igen. És merem állítani, hogy az apám ezért alaposan be fog fűteni magának!

Csend lett a szobában végül Alan Martell a nyomozóhoz fordult.

– Elmehet.

Az ember szó nélkül eltűnt. Martell odatolt egy széket Caroline-nak, maga pedig karba tett kézzel az asztal szélére ült.

– Feltételezem, hogy tudja magát igazolni.

Caroline kinyitotta a kézitáskáját, és levéltárcástul odanyújtotta a jogosítványát.

A tárca belsejében néhány fénykép volt, amelyet valaki róla és az apjáról készített Rómában a legutóbbi közgyűlésen.

Alan Martell futó pillantást vetett rá, aztán visszaadta az egészet.

– Abban a pillanatban, amikor beesett az ajtón, éreztem, hogy csak bajt fog hozni rám – morogta maga elé.

Ez a nap eddig semmi jót nem hozott Alan Martellnek. A nagyanyja váratlanul ott termett délelőtt az irodájában, és szabályosan lehordta őt a sárga földig. Bár Alan nem vette komolyan a fenyegetéseket, mégis bosszantották, és elrontották amúgy sem fényes hangulatát. Persze megértette a nagyanyja kívánságát, hogy nősüljön meg, és legyenek gyerekei. De ő valami egészen rendkívüli nőre vágyott, s ilyennel eddig még nem találkozott.

Amikor megpróbálta ezt a nagyanyjának megmagyarázni, az öregasszony még mérgesebb lett, és ráripakodott, hogy ha az év végéig nem nősül meg, akkor eladja az áruházat, és a pénzt a jótékonysági alapra hagyja.

– Akkor tedd azt! – kiáltotta Alan dühösen, a nagyanyja pedig szó nélkül kiment a szobából.

Alan tehát korántsem volt olyan hangulatban, hogy különösebben szelíden bánjon holmi áruházi tolvajokkal. Évről évre nagy veszteségeik voltak ilyen lopások miatt, és ehhez jöttek még az elektromos védelmi berendezés és a házi nyomozók óriási költségei. Az idén mintha még inkább megszaporodtak volna a lopások. Az biztos, hogy szigorú intézkedéseket kell hozni!

Alan az imént még bosszúsan nézett a földön fekvő fiatal nőre. A lány sima barna haját és átlagos arcát nem találta éppen szépnek. Annak jobban megcsodálta Caroline rendkívüli kifejezőerővel rendelkező, világos szemét. De hát egy áruházi szarka esetében ez igazán mindegy, gondolta.

Ráadásul ez a kínos meglepetés! Fred Ramsgate lánya mint állítólagos tolvaj!

– Úgy látszik, ma csupa balszerencse ér – mormolta maga elé.

– És még nincs vége a napnak – fűzte hozzá Caroline, majd fölállt. – Használhatom a telefonját?

Mivel az igazolvány és a fényképek még mindig a kezében voltak, letette azokat az íróasztalra, hogy tárcsázni tudjon. Amint odahúzta magához a telefont, észrevette, hogy Alan Martell előrehajol, és azt a pillanatfelvételt szemléli, amely egy egészen apró bikiniben mutatja őt.

Tudta, hogy az alakja miatt nem kell szégyenkeznie, mégis idegesítette valamiért, ahogyan Alan Martell a testét vizsgálgatta. Ráadásul a férfi most fölpillantott, és gátlástalanul tetőtől talpig szemügyre vette őt.

– Mennyire tudnak csalni a ruhák…

Caroline válaszra sem méltatta ezt a kijelentést, de gyorsan összenyalábolta a holmiját, s közben rettentően mérges volt magára, hogy elpirult. Mit képzel ez az ember, gondolta, és a szemébe nézett. Olyan a pillantása, mint egy pókerjátékosé, állapította meg. Hiába igyekszik az ember, nem lehet kitalálni, mit gondol.

Caroline nagy nehezen összeszedte magát.

– Most már telefonálhatok?

Fagyos hangja láthatólag nem zavarta Alant.

– Előbb még megmagyarázhatna valamit. Mi érdekelte magát annyira, miközben végigment az osztályokon? Elég sokáig követték a képernyőn, mielőtt elkapták, és kétségkívül gyanúsan viselkedett. Nemcsak az árut nézte meg, hanem a személyzetet és a vevőket is figyelte. Mi célból?

– Egy kicsit puhatolództam.

Alan csodálkozva ráncolta a homlokát.

– Mit csinált?

– Az áruházuk helyzetét vizsgáltam – közölte Caroline kissé dacosan, mert tudta, hogy ezzel a válasszal nem fog tetszést aratni, hazudni viszont nem akart.

– Ki tudná fejteni ezt a dolgot egy kicsit részletesebben? – kérdezte a férfi szinte ijesztően nyugodt hangon.

– Kíváncsi voltam, mi lehet üzleti módszereik erőssége és gyengéje, miben számítják el magukat, mennyi a vevőjük és így tovább.

– Szóval kémkedett.

– Nem – tiltakozott Caroline. – Csak végigjártam az áruházat, hogy képet kapjak róla. Ebben nincs semmi törvénytelen. Ezt minden vevő

megteheti.

– Csak hogy a vevők általában nem azzal a céllal járják végig az áruházunkat, hogy megvegyék…

– Viselkedésem célja nem tartozik ide. Most csak az a kérdés, hogy elkövettem-e valami törvénysértőt, vagy sem márpedig erre határozottan nem a válasz.

– Igen, magának csak ez a fontos. Hogy a törvényes keretek közt maradjon, és ne kapják el.

Ezek a bántó szavak földühítették Caroline-t.

– Ne forgassa ki a szavaimat! Az apám már különben is tett önöknek vételi ajánlatot.

– Amelyet elutasítottunk.

– Első alkalommal. De a helyzet és az emberek véleménye mindig változhat.

– A mienk nem – válaszolta Alan élesen.

– Mi addig is szem előtt tartjuk a szóba jöhető létesítményeket – folytatta Caroline rendíthetetlenül.

– Szóval az apja megbízásából szimatolgat – vágott közbe Alan megvető hangsúllyal.

Caroline úgy érezte magát, mint akit pofon vágtak, de szigorúan eltitkolta az érzelmeit.

– Ide figyeljen, Mr. Martell! – igyekezett a hangjával palástolni az ingerültségét.

– Egy barátnőmmel a vendéglőjükben ebédeltem, utána pedig járkáltam egy kicsit az áruházukban, hogy körülnézzek, és ebben nem látok semmi kivetnivalót. Tehát eszemben sincs bocsánatot kérni.

– Jó. Akkor maga se várja el, hogy én bocsánatot kérjek, amiért a személyzetem véletlenül tolvajnak nézte!

– Nem vagyok olyan buta, hogy udvarias viselkedést várjak magától, Mr. Martell.

Egy másodpercig némán nézték egymást, mivel egy kicsit mindketten meglepődtek saját hevességükön.

Végül Caroline az órájára nézett.

– Most el kell mennem. A telefon nem fontos, úgyis mindjárt találkozom apámmal egy értekezleten. Az ügyvédünk valószínűleg hamarosan jelentkezik.

Amikor Caroline el akart fordulni, Alan megfogta a karját. A lány összerázkódott, mintha áramütés érte volna, aztán Alan kemény arcára siklott a tekintete.

– Azonnal vegye le a kezét a karomról!

Alan visszahúzta a kezét, és zsebre dugta.

– Tudja, eddig el sem tudtam képzelni, hogy Fred Ramsgate-től ilyen emberi dolog is kitelik, hogy lánya legyen. De most már egyértelmű számomra a hasonlóság kettejük között.

– Ennek örülök. Köszönöm – mondta Caroline, bár a férfi nem bóknak szánta a megjegyzést.

– Nyilvánvalóan ugyanolyan gátlástalan, mint az apja, aki arról nevezetes, hogy semmilyen erkölcsi érv nem akadályozhatja meg célja elérésében.

Caroline-t vérig sértette ez a megjegyzés.

– Az apám nagyszerű ember! – vágta Alan Martell arcába. – Szeretem őt, és büszke vagyok arra, hogy a lánya lehetek!

Mivel Alan erre csak gúnyosan nevetett, Caroline kiviharzott a szobából, és bevágta maga után az ajtót.

Caroline visszament a Rams Stores Ltd. központjába, és rögtön az apja irodájába sietett, hogy még az értekezlet előtt tájékoztassa őt a történtekről.

Nem szabad csak úgy elmenni az ügy mellett. Ha a sajtó Martell alkalmazottjától kap fülest, kellemetlen következményei lehetnek a hallgatásnak. Az apjának valamilyen módon el kell járnia Alan Martell ellen, különben fennáll annak a veszélye, hogy az emberek azt feltételezik róla, rossz a lelkiismerete.

Fred Ramsgate szórakozottan nézett föl papírjaiból, amikor a lánya belépett.

– Szervusz, kicsim. Jó volt az ebéd? – Akkor vette észre Caroline szokatlan arckifejezését. Fölállt. – Mi van veled?

A lány higgadtan el akart mindent mesélni, de amikor az apja átkarolta, akkor érezte csak, hogy mennyire megviselte az eset. Hirtelen kitört belőle a sírás.

– Mi történt, kicsim? – Fred Ramsgate gyengéden magához szorította lányát.

Caroline megtörölte a szemét, mély levegőt vett, és elmesélte az egészet.

– Hát ez hallatlan! – nézett rá elképedve az apja. – Te, mint áruházi tolvaj!

– Olyan megalázó volt. – Ismét könnyek szöktek a szemébe. – És olyan durván bánt velem! Egyszerűen fölrángatott!

– Ki? A nyomozó?

– Nem, Mr. Martell.

– Megölöm azt a gazembert! – fogadkozott Fred Ramsgate haragosan.

– Úgy kezelt, mint egy bűnözőt.

– Sokba fog ez még kerülni neki!

Most, hogy mindent elmondott, és lassanként fölengedett benne a feszültség, Caroline az apja miatt kezdett aggódni. Az öreg kivörösödött arcáról látta, hogy nagyon fölizgatta a dolog.

Fred Ramsgate észrevette a lánya nyugtalan arckifejezését.

– Mi az? Van még valami? Semmit sem szabad elhallgatnod előlem, hallod?

– Semmit sem hallgattam el. Csak nem akarom, hogy úgy fölizgasd magad. Alan Martell nem ér meg ennyit. Az ügyvédünk tegye meg a szükséges lépéseket!

Az íróasztalon megcsörrent a telefon. Ramsgate türelmetlenül megnyomta az egyik gombot.

– Ne zavarjanak!

– Lady Westbrook van a vonalban, uram – jelentette a titkárnő.

Az öreg arca egy csapásra megváltozott.

– Lady Westbrook? – Leült, és Caroline-ra nézett. – Fogadjunk, hogy már megtudta a dolgot, és elnézést akar kérni. Micsoda család! Megsértik a lányomat, aztán azt hiszik, hogy néhány leereszkedő szóval eltéríthetnek

a vádemeléstől! És természetesen az öreg Ladynek kell besegítenie. Egyszerűen nem kellene szóba állnom vele.

– Óh, hogy gyűlölöm ezt az Alan Martellt! – tört ki Caroline-ból, de apja elképedt arcát látva összeszedte magát. Még mosolyognia is sikerült.

– Papa, én szívesen beszélnék vele. Nagyon kíváncsi vagyok, mit mond.

Az apa egyetértően húzta el a száját.

– Igazad van. Tulajdonképpen örülhetünk, hogy a vén sárkány egyszer kénytelen összehúzni magát. – Mindjárt meg is kérte a titkárnőjét, hogy kapcsolja.

– Jó napot, Mr. Ramsgate – hangzott néhány másodperccel később egy idős hölgy erőteljes hangja a készülékből.

– Jó napot, Lady Westbrook.

– Hogy van?

– Köszönöm, nagyon jól. És ön? – Fred Ramsgate-nek nem is esett nehezére a barátságosnak csevegés.

– Köszönöm, megvagyok. – Lady Westbrook szünetet tartott Caroline izgatottan várta, mit fog mondani Alan Martell nagyanyja. De ahelyett, hogy az áruházi esetre tért volna rá, valami egészen mással lepte meg az apát és lányát. – Mr. Ramsgate, azért hívom föl, mert szeretném meghívni vacsorára.

– Vacsorára? – ismételte Rasmgate elképedve. – Vacsorára akar meghívni bennünket?

– Bennünket? – kérdezte vissza zavartan Lady Westbrook. – Ó, természetesen a kedves feleségét is.

– A feleségem már nem él. A lányomra gondoltam. Remélem, ebben az esetben nem akarja őt kihagyni.

– Ha gondolja…

– Igen, Lady Westbrook. A lányom nemcsak leendő örökösöm, hanem a jobb kezem és az üzlettársam is. Amit vele tesznek, azt velem is tették, és fordítva.

Lady Westbrook megköszörülte a torkát.

– Megértem, Mr. Ramsgate. Természetesen örülök, ha a lányát is magával hozza.

Caroline elhúzta a száját. Nyilván nem repes a gondolattól, de most talán felfogta az asszonyság, hogy mit főzött az unokája, gondolta.

– Mikor tudnak jönni, Mr. Ramsgate? – folytatta Lady Westbrook. Lehetne talán már ma este?

Fred Ramsgate bőrkötésű határidőnaplójába nézett, aztán kérdő pillantást vetett Caroline-ra, aki beleegyezően bólintott.

– Igen, még nincs semmi elfoglaltságunk ma estére.

– Jó. Akkor hány órára várhatom magukat? Fél nyolckor, vagy nyolckor?

– Fél nyolckor – válaszolta Fred Ramsgate, miközben levegő után kapkodott meglepetésében. – Pontosak leszünk.

– Ismeri a Regents parkot?

– Természetesen. Ott lakunk.

– Csakugyan? Nem is tudtam. Én a Marlborough Crescent 1. szám alatt lakom.

– Akkor csak meg kell kerülnünk a sarkot. – Ramsgate megmondta a címét, mire Lady Westbrook felnevetett.

– Ó, igen, ismerem azt a házat. Egy szép mangóliafa áll előtte a pázsiton. Mindig megcsodálom, ha arra járok.

Fred Ramsgate arca kissé felderült. A magnóliafa ugyanis legfőbb büszkesége volt.

– Akkor ma este hét óra harminckor találkozunk. – A készülékben kattanás hallatszott. Lady Westbrook letette a kagylót.

Ramsgate fejcsóválva dőlt hátra a karosszékben.

– Jó, hogy te is mindent hallottál, Caroline. Alig tudom elhinni. Annak idején, amikor az áruház ügyében próbáltam tárgyalni Lady Westbrookkal, szóba sem akart állni velem, az ügyvédjéhez utasított. Nagyon gőgös asszony. Az ő szemében én közönséges jöttment lehetek. Legalábbis ez volt a benyomásom.

Fölállt, és föl-alá járkált a szobában.

– Amíg én töviről hegyire ismerem a szakmámat, ennek az asszonynak halvány fogalma sincs, hogyan kell egy ilyen óriási üzletet vezetni. Azt átengedte a család férfitagjainak. Előbb a férjének, majd a vejének, később az unokájának. Sem a fiatalemberrel, sem az ügyvéddel nem találkoztam még soha. – Fred Ramsgate a hajába túrt. – Az ajánlatomat még tárgyalásra sem tartották érdemesnek, elintézték egy rövid írásbeli nemmel. És most meghív vacsorára. Felfoghatatlan!

– Talán fél a botránytól. – Caroline elégtétellel gondolt Alan Martellre. Vajon ott lesz a vacsorán? Lehet, hogy ráparancsolt a nagyanyja, hogy szabályosan bocsánatot kérjen? Ha mégannyira utálja is, meg kell tennie, le kell szállnia a magas lóról, cikázott át Caroline agyán. Még most is égett az arca, ha visszagondolt arra a megalázó helyzetre, ahogyan Alan Martell lába elé zuhant.

– Kár, hogy nincs már időm új ruhát venni – mondta hangosan maga elé. Az apja nevetett.

– Minek? Az egész öltözöd tele van csinos holmival. – Az órájára nézett. – Mindjárt három. Mennünk kell az értekezletre. Hol az ördögben van a beszámoló?

Először fordult elő, hogy Caroline-nak nehezére esett a munkájára figyelni. Aznap délután minduntalan elkalandoztak a gondolatai, és ez a tény nemegyszer az értekezlet többi részvevőjének csodálkozó pillantását váltotta ki.

Pontosan hatkor elhagyta az épületet. Hazahajtott, és rögtön a szobájába ment.

Csak egy órája maradt, hogy előkészüljön az estére, pedig az Alan Martell-lel való esetleges találkozásra a lehető legjobban ki akarta csípni magát.

3. FEJEZET

Pontosan fél nyolckor álltak meg Lady Westbrook csodaszép villájának ajtaja előtt. Becsengettek.

– Nem túl nagy ez az épület egyetlen embernek? – vélekedett Fred Ramsgate a viktoriánus homlokzatot szemlélve.

– Talán az unokája is itt lakik. – Caroline idegesen tekergette a haját. Vajon képes lesz Alan Martell-lel egy asztalnál ülni, és udvariasan csevegni?

Zömök, szürke ruhás asszonyka nyitott ajtót. Felakasztotta a kabátjukat, majd a nappaliba vezette őket. Lady Westbrook már ott volt. Caroline körülnézett a magas, faburkolata szobában, megcsodálta a gyönyörű parkettát, aztán már csak a magas növésű asszonyra figyelt, aki egy gazdagon faragott karosszékből emelkedett föl.

Azonnal feltűnt, mennyire hasonlítanak egymásra az unokájával.

Lady Westbrook megnyerő mosollyal lépett Fred Ramsgate-hez. Caroline észrevette, milyen nagy hatással van apjára ez az asszony.

– Caroline, a lányom – mutatta be az apa.

– Igen, igen. Szóval az édesapjánál dolgozik, Miss Ramsgate? Tetszik ott magának? – Lady Westbrook szemlátomást elképzelhetetlennek találta, hogy így legyen.

Caroline elmosolyodott.

– Nagyon. Könyvvizsgálói képesítést szereztem, és a munkám rendkívül érdekes.

– Bizony, az én fiatalságom óta megváltoztak a nők – jegyezte meg Lady Westbrook, amíg Caroline azon tűnődött, hogy irigységet vagy rosszallást fejeztek-e ki az öreg hölgy szavai. – Foglaljon csak helyet, Mr. Ramsgate! Maga pedig, kedvesem, üljön ide, a mellettem levő székre, jó? Mit innának? Likőrt? Martinit? Száraz sherryt?

– Sherryt – mondta Caroline.

– Jó. Susan!

A házvezetőnő mindenkinek töltött a poharába, majd visszavonult. Lady Westbrook hörpintett egyet a poharából, aztán Fred Rarnsgate-re nézett.

– Vacsora közben kellemetlen dolog az üzletről beszélni, úgyhogy ha nincs kifogása ellene, intézzük el talán most az üzleti ügyeket.

Caroline észrevétlenül hátrahajolt egy kissé, és titokban pillantást váltott apjával.

– Ahogy óhajtja – egyezett bele Ramsgate.

Lady Westbrook a férfi udvariasan várakozó arcát kémlelte.

– Remélem, érdekli még a dolog.

– Igen. De… pontosabban mire gondol?

– Az áruházunk megvételére.

Caroline majdnem kilöttyintette a sherryjét, Fred Ramsgate pedig tágra meresztette szemét a meglepetéstől, de aztán gyorsan összeszedte magát.

– Természetesen! De még mennyire!

– Kitűnő. Akkor holnap utasítom az embereimet, hogy kezdjék meg magukkal a tárgyalásokat.

Alig mondta ki ezt Lady Westbrook, amikor kivágódott az ajtó, és Alan Martell viharzott be rákvörösen a méregtől.

– Mi folyik itt?

– Nem emlékszem, Alan, hogy meghívtalak volna – mondta Lady Westbrook fagyosan. – Azonkívül hol hagytad a jó modorodat? Amint látod, vendégeim vannak.

Ismerkedj meg Mr. Ramsgate-tel és leányával, Caroline-nal!

– Ismerem őket. Csak azt nem tudom, hogy miért vannak itt.

– Mert meghívtam őket vacsorára. – Lady Westbrook szálegyenesen ült a székén, ráncos arcán hirtelen piros foltok tűntek elő.

– És miért? – kérdezte Alan.

Nagyanyja előretolta az állát.

– Bár nem tartozom neked számadással, Alan, mégis, ha mindenáron tudni akarod, azért, mert el szeretném adni Mr. Ramsgate-nek a Westbrooks áruházat.

Alan levegő után kapkodott. Arcszíne még egy árnyalattal sötétebb lett.

– Csak a testemen keresztül!

– Örömmel – szólt közbe Caroline. Egyszerűen nem tudta magát türtőztetni.

Lady Westbrook csodálkozva fordult a lány felé. Még senkit sem hallott ilyen hangnemben beszélni az unokájával. Aztán elnevette magát.

Alan azonban – ellentétben a nagyanyjával – nem lepődött meg, és nem is mulatott ezen a kijelentésen. Ő már ismerte Caroline modorát.

– Maga ne szóljon bele! – förmedt rá haragosan.

– Megérdemelted, Alan. És ne viselkedj Miss Ramsgate-tel szemben ilyen udvariatlanul – utasította rendre Lady Westbrook. – Sőt, az a legjobb, ha most elmész. Nem hívtalak.

– Mert tisztában voltál vele, hogy sohasem egyeznék bele az eladásba.

– Hála Istennek, nincs szükségem a beleegyezésedre. A részvények többsége az enyém.

– Még a felügyelő bizottsággal sem beszélted meg!

– Amíg én vagyok a főrészvényes, senkinek a tanácsára sincs szükségem. Ha el akarom adni az áruházat, akkor eladom. És ne mondd, hogy nem tudtál a szándékaimról. Ma reggel feketén-fehéren értésedre adtam. Nem az én hibám, ha nem vetted komolyan.

– Nagymama, gondold meg még egyszer! Aki megkaparintja a részvénykötegedet, annak van szava a Westbrooksnál. Nem gondolhatod komolyan, hogy idegen kézbe adod a családi vagyont csak azért, mert megharagudtál rám! Méghozzá a miatt a buta… – észbe kapott, hogy nincsenek egyedül, úgyhogy inkább elhallgatott.

Türelmetlenül feléjük fordult. – Hallják, ha nincs ellenükre, szeretnék egyedül beszélni a nagymamámmal. Ez tisztán családi ügy.

– Természetesen – válaszolta Fred Ramsgate, és felállt.

Caroline kelletlenül követte az apja példáját. Szívesebben továbbhallgatta volna a szópárbajt. Alan kétségtelenül szerette a nagyanyját, hiszen végül is ő nevelte föl az anyja halála után. De nyilvánvalóan bosszantotta Lady Westbrook fennhéjázó magatartása. Egy ideje ő viselte az üzlet felelősségét, és biztos, hogy nem volt az a fajta, aki hagyja, hogy más döntsön a feje fölött, még ha az a szeretett nagymama is.

– Mi jut eszedbe, kidobni a vendégeimet? – ripakodott rá Lady Westbrook Alanre. – Kérem, üljön vissza, Mr. Ramsgate, és maga is, Miss… Caroline! Ne törődjenek az unokámmal!

– Talán idegenek előtt beszéljük meg a dolgot? – morgott Alan.

– Most egyáltalán nem beszélünk meg semmit – jelentette ki a nagyanyja.

Mr. Ramsgate-et és a leányát vacsorára hívtam, nem pedig üzleti megbeszélésre.

Mindössze megkérdeztem csak, hogy Mr. Ramsgate-et továbbra is érdekli-e a Westbrooks áruház. Mivel pedig igent mondott, holnap elkezdhetjük vele a tárgyalásokat.

– Mi? Rám ne számíts! – üvöltötte idegesen Alan. – Nem adom át senkinek az áruházamat.

– A te áruházadat? – Lady Westbrook felhúzta a szemöldökét. – Hadd emlékeztesselek rá, hogy az áruház az enyém. Én döntöm el, hogy mi lesz vele. Ezt vedd végre tudomásul! Nagyon jó fizetést kapsz azért, hogy vezeted, és ezzel segítesz nekem, ez azonban nem jogosít fel arra, hogy részt vegyél az eladási tárgyalásokon. Ha el akarom adni az áruházat Mr. Ramsgate-nek, azt majd az ügyvédem elintézi.

– Ha? – kapott a szón azonnal Alan. – Tehát még nem döntöttél véglegesen?

Az öregasszony vállat vont.

– Mondjuk úgy, hogy mérlegelem az eladás lehetőségét. Az ügyvédem összeköttetésbe fog lépni Mr. Ramsgate-tel, és levezeti az előzetes tárgyalásokat. Csak azután döntök véglegesen. Előtte meghallgatom a véleményedet, ezt megígérhetem. Azt azonban már nem, hogy meg is fogadom a tanácsodat. Nos, Alan, most pedig szeretnék a vendégeimmel egy kellemes vacsorát elkölteni, úgyhogy jó lenne, ha nem bosszantanál bennünket tovább. Légy szíves, menj el!

Alan mozdulatlanul állt a nagyanyja előtt. Izmai megfeszültek, a nyakán hevesen lüktetett egy ér. Szeme összeszűkült.

Caroline újabb dühkitörésre számított. Alan azonban egyszer csak megfordult, és az ajtóhoz ment. Ott megállt, lehajtotta a fejét, mintha belső harcot vívna. Végül mély lélegzetet vett, visszafordult. Hirtelen olyannak látszott, mint egy iskolás fiú.

– Ne haragudj, nagymama, nem akartalak bosszantani. Tulajdonképpen azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek a ma reggeli vitánk miatt. Csak tudod, meglepett, hogy máris meghívtál egy lehetséges vevőt. Tulajdonképpen ez hozott ki a sodromból.

Sajnálom.

Lady Westbrook szigorúan nézte.

– Tanulj meg végre jobban uralkodni magadon! És most kérj bocsánatot a vendégeimtől is!

Alan lassan odalépett Caroline-hoz és az apjához. Még mindig mosolygott, de a szemében meglátszódtak a visszafojtott düh árulkodó szikrái.

Kezét nyújtotta Fred Ramsgate-nek.

– Mr. Ramsgate, kérem, bocsássa meg lehetetlen viselkedésemet!

Caroline apja nem vett tudomást a kinyújtott kézről.

– Mr. Martell, a lányom ma délben már éppen eleget szenvedett az ön lehetetlen viselkedése miatt.

– Az ostoba félreértés volt, természetesen azért is elnézést kérek. – Alan leeresztette a kezét.

– Az ilyen kifogásokat nagyon jól ismerem. De még ha félreértés volt is, nem értem, miért enged meg ilyen goromba eljárást a házi nyomozójának. A lányomat úgy hurcolták végig a házon és lökték be az irodájába, mint egy bűnözőt.

– Már megkapta érte a magáét. Természetesen nem engedek meg neki ilyen bánásmódot, higgye el nekem! – Alan elhúzta a száját. – Buzgóságában, sajnos, túl messzire ment.

– És maga ezt nyilván nagyon mulatságosnak találta! – szólt közbe haragosan Caroline.

– Egyáltalán nem! – bizonygatta Alan.

– Az az ember borzasztóan goromba volt!

Alan sóhajtott, aztán ismét Caroline apjához fordult, az ő szakértelmére hivatkozott.

– Hiszen ön is tudja, hogy vannak manapság az ilyen dolgok. Egyre szaporodnak az üzleti lopások, és az ember kénytelen drága berendezéseket fölszereltetni. Ha megmutatnám önnek a lányáról készült videofilmet, megértené, hogy az embereim miért hitték őt tolvajnak. – Caroline-ra kacsintott. – Hogy csak szakkémkedést folytatott, arra természetesen nem jöttek rá.

– Szakkémkedés! – ismételte Caroline dühösen. – Ez nevetséges!

– Ez az egyetlen helyes kifejezés – dobta vissza a labdát Alan.

– Megmagyarázná végre valaki, miről van szó tulajdonképpen? – szólalt meg Lady Westbrook. – Mi történt ma délben az üzletben, Alan? Nem tájékoztattál…

– Csak egy kis félreértés volt…

Fred Ramsgate bizonytalanul nézett a lányára. A tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy azon töpreng, mitévő is legyen. Nem tudta eldönteni, vajon érdemes-e felfújni az ügyet, és veszélyeztetni vele a vételi tárgyalásokat, vagy sem?

Caroline azt tanácsolta neki, hogy felejtse el az egészet. Fontosabb megszerezni a Westbrooks áruházat, mint Alan Martellen bosszút állni.

– Végül tisztázódott a dolog – mondta Caroline – és Mr. Martell is megkövetett.

Alan gúnyosan meghajolt.

– Örülök, Miss Ramsgate, hogy elfogadta a mentségemet. Már féltem, hogy mindenáron meg akarja nehezíteni az életem. Úgy látszik, értelmesebb, mint gondoltam.

– Nemcsak értelmes, okos is – jegyezte meg Fred Ramsgate szokásos büszkeségével.

Alan gúnyosan mosolygott.

– Okos? – mérte végig Caroline-t. – Igen, azt el tudom képzelni…

Caroline pontosan tudta, hogy a férfi mulat rajta. A legszívesebben visszavágott volna, de apja kedvéért tartotta a száját.

– Semmi megjegyzés, Miss Ramsgate? – Alan nevetett. – Csakugyan okos. – A karórájára pillantott. – Jó, akkor most megyek. Még van egy fontos találkám.

– Kivel? – kérdezte a nagyanyja.

Alan kifejezéstelen arcot vágott.

– Nem hiszem, hogy ismered, nagymama.

Lady Westbrook szigorúan nézett rá.

– Csak nem azzal a Mirandával?

Csupán elutasító pillantás volt a válasz, aztán Alan könnyedén meghajolt Caroline felé.

– További szép estét, Miss Ramsgate! – Aztán Caroline apjához fordult. – Önnek is, Mr. Ramsgate. – Nagyanyjának egy röpke csókot nyomott az arcára, aztán gyorsan kiment a szobából.

Lady Westbrook felsóhajtott, amikor becsukódott az ajtó.

– Micsoda unokát fogtam ki! – dünnyögte maga elé, egy pillanatra el is feledkezve a vendégeiről.

Később, a kitűnő vacsora közben Caroline azon töprengett, ugyan kivel lehet találkája ma este Alan Martellnek. Biztosan valami szép nővel. Miért zavar az téged, szidta önmagát. Egyáltalán nem tartozik rád! Teljesen értelmetlen ez a kíváncsiskodás. Egy ilyen szürke egeret, mint te, úgysem venne soha észre. Ismét a Lady Westbrookkal való társalgásra fordította figyelmét.

A hazafelé tartó rövid úton, valahol a csinos villák előtt az apja hirtelen Carolinehoz fordult.

– Ezzel gyakorlatilag kitagadja.

Caroline meglepődve nézett föl.

– Hogy hogy? Esetleg eladja a Westbrooks áruházat, de ez még távolról sem jelenti azt, hogy kitagadja az unokáját.

– Mindenesetre azt veszi el tőle, ami eddig kitöltötte a fiú életét. Láttad, mennyire föl volt dúlva.

– Igen…

– Még ha ráhagyja is a pénzt, a családi vagyon eladása akkor is annyit tesz, mintha kitagadná. Az áruházat nemzedékek óta a család férfiai vezették, és Martell természetesen már tulajdonának tekintette. Megértem a haragját.

Caroline csodálkozva csóválta a fejét.

– Csak nem érzel együtt vele?

– De, bizonyos mértékig igen, mert ugyanolyan elkötelezetten és keményen dolgozik, mint én. Apja halála után az áruház elég rosszul ment, Martell csinált belőle megint valamit. Most pedig a nagyanyja

valamilyen váratlan hangulatváltozás miatt a megkérdezése nélkül el akarja adni. Igazad van, sajnálom azt az embert.

– Ami persze nem fog megakadályozni abban, hogy megvedd az áruházat.

– Természetesen nem. Ha én nem veszem meg, megveszi más.

– Igen, valószínűleg – mondta Caroline egyetértően. – Gondolod, hogy Lady Westbrook az éjszakai mulatóban történt verekedés miatt teszi ezt az egészet? Tudod, amiről a ma reggeli újság is írt?

– Ki tudja? Martell legalábbis szemlátomást azt hiszi.

– De nem volna ez szörnyen kicsinyes dolog? Kicsinyes… nem, a Lady egyáltalán nem ilyen benyomást tett rám.

– Feltehetőleg más oka is van. Talán adósságai vannak, és szüksége van készpénzre. De ez nem a mi ügyünk, Caroline. Nekünk csak az a fontos, hogy ne kössünk veszteséges üzletet. Majd megvizsgáljuk a Westbrooks könyveit, és meggyőződünk róla, hogy az ajánlott ár méltányos-e. A többi az ő gondjuk.

– Mégiscsak rászorulunk Alan Martell együttműködésére – vélekedett Caroline.

– És e tekintetben nem vagyok túlságosan derűlátó.

– Mivel neked és az osztályodnak kell elvégeznetek a vizsgálatot, meg kell találnod a módját, hogy magunk mellé állítsd.

– Ez kedves tőled – sóhajtott Caroline. – Köszönöm!

Caroline az irodájában ült. Meredten nézett a telefonra, és megpróbálta összeszedni a bátorságát, hogy Alan Martellel beszéljen.

A vételi tárgyalások egészen jól haladtak, de a végleges döntés előtt Caroline apja föltétlenül meg akarta vizsgáltatni saját embereivel a Westbrooks áruház könyvelését.

Csakhogy ezt Alan Martell mind ez ideig határozottan elutasította.

– Csak nem veszek zsákbamacskát! – mérgelődött Fred Ramsgate az aznapi reggelinél. – Tudni akarom, mennyit ér ténylegesen az üzlet. Hívd föl Martellt! Ha az ügyvéden keresztül semmit sem érünk el nála, meg kell próbálnunk személyesen. Te vagy erre a legalkalmasabb, tehát jó lenne, ha vennéd magadnak a fáradságot!

Caroline felemelte a kagylót, és tárcsázott. Alan titkárnője egykedvűen közölte vele, hogy Mr. Martell értekezleten van, és nem lehet tudni, hogy mikor érhető el.

– Akkor kérem, mondja meg Mr. Martellnek, hogy legyen szíves, hívjon vissza – mondta Caroline, mielőtt letette a kagylót.

Természetesen hiába várt. Később, amikor újra telefonált, megint ugyanaz a titkárnő volt a vonal túloldalán, és ismét azt a felvilágosítást adta, hogy nem lehet Mr. Martellel beszélni.

– Kérem, emlékeztesse az üzenetemre! Fontos dologról van szó.

Alan Martell nem hallatott magáról. Caroline két napig próbálgatta elérni őt, de sikertelenül. Lassacskán úgy tűnt, hogy a titkárnőt kifejezetten szórakoztatja a játék, Caroline legalábbis kimondottan kárörvendőnek érezte a hangját. Egyre dühösebb lett.

– Van valami jó hír? – kérdezte az apja, amikor benézett az irodába.

– Nincs. – Mérgesen megfogta a válltáskáját, és kifelé indult.

– Hová készülsz? – kérdezte Ramsgate.

– Ahová már régen el kellett volna mennem telefonálgatás helyett. A Westbrooksba.

– Sok szerencsét! – kiáltott utána az apja.

Az áruházban azonban mégsem ment föl az igazgatói irodába. Végigballagott a földszinti pultok előtt, aztán emeletről emeletre sétált, jegyezgetett, megnézett egy bemutatót az illatszerosztályon, egy külön asztalnál kipróbált egy új parfümöt, az élelmiszerosztályon pedig francia sajtokat kóstolt. A bútorok emeletén látott egy újonnan behozott német konyhaberendezést, kezével finoman végigsimított egy kárpitos garnitúrán a háztartásicikk-részlegnél megcsodálta a porcelán- és üvegárut, az elektromos áruknál a sztereokészülékeket, a játékosztályon pedig a legújabb űrhajós-robotot.

A divatrészlegben fölfedezett egy nagyon csinos fekete ruhát. Első látásra megtetszett neki, úgyhogy elhatározta, azon nyomban föl is próbálja.

Magával vitte egy fülkébe, és éppen bugyiban, harisnyanadrágban és melltartóban állt ott, amikor valaki hirtelen félrerántotta a függönyt.

Caroline ijedten nézett föl, és a tükörben megpillantotta Alan Martell arcát. Megfordult.

– Nocsak, mit forral már megint? – mordult rá Alan.

Caroline megpillantotta a próbafülkéhez rendelt eladónőt és néhány vevőt.

– Húzza be a függönyt! – sziszegte földúltan. – Az emberek már úgyis idebámulnak.

Alan hátrapillantott a válla fölött, és ő is észrevette a kíváncsiskodókat. Ahelyett azonban, hogy egyedül hagyta volna Caroline-t, belépett hozzá, és csak azután húzta be a függönyt.

A lánynak elakadt a lélegzete. Hátrahőkölt, mert igazából csak most ébredt a tudatára annak, hogy félmeztelenül áll Alan előtt.

– Tűnjön el! – fordított gyorsan hátat.

– Csak akkor megyek el, ha megtudom, miért mászkál itt már megint.

Alan a tükörképen legeltette a tekintetét: a bársonyosan fénylő bőrön, a fehér vállon és a finom csipkébe burkolt telt mellen. Majd lassan lejjebb pillantott a karcsú derékon és a keskeny csípőn át a kis selyembugyiig, aztán a hosszú combokra.

Caroline akaratlanul is megrázkódott. Fölkapta a ruháját, és eltakarta magát.

– Mivel a telefonhívásaimról nem vett tudomást, nem láttam más kiutat, mint hogy idejöjjek. Egyszerűen csak azt akartam elérni, hogy végre észrevegyen.

Alan mosolygott.

– Azt szeretné…? Hát akkor nem szabad csalódást okoznom magának. Bizonyos kívánságokat szívesen teljesítek.

Caroline elvörösödött.

– Természetesen nem úgy ér… – Torkán akadt a szó, mert Alan hátulról hirtelen átölelte.

– Hagyja ezt! – Egyik kezével eltolta a ruhát, és a székre ejtette, a másikkal gyengéden végigsimította a lány mellét, hasát és csípőjét. Caroline sem megakadályozni nem tudta, sem eltitkolni, hogy érintésétől izgalomba jött.

Új vevők közeledtek a fülkéhez. Lépések zaja és a függönykarikák zörgése hallatszott.

– Azonnal eresszen el! – suttogta Caroline. – Szeretnék felöltözni. Nem hallja?

Tűnjön már el!

Alannek eszében sem volt. Kihívóan mosolygott, még közelebb nyomult, és magához szorította Caroline-t. Aztán meztelen válla fölé hajolt, és hűvös ajkával könnyedén megérintette.

– Nagyon szép teste van. Nagyon vonzó – állapította meg halkan. Ujjait a melltartó alá dugta, és megfogta a lány mellét. Caroline-nak elakadt a lélegzete, és bizsergő vágy futott rajta végig.

Alan, aki a tükörben figyelte a lányt, látta, hogy ajka kinyílik. Ekkor gúnyos mosollyal elengedte.

– Sajnos dolgom van, itt kell hagynom, bár nagyon csábító.

Caroline mélyen fel volt dúlva a szégyentől. Sietve nyúlt a ruhája után, és felhúzta, amilyen gyorsan csak tudta.

– Kezdettől fogva ki nem állhattam magát! – vágta oda. – De most már egyenesen gyűlölöm!

A férfi nevetett.

– Különös, nekem egészen más benyomásom volt.

Caroline válaszra sem méltatta.

– Én mindenesetre nem állíthatom, hogy gyűlöletes volt látnom önt – folytatta ingerkedve. – Különösen, ami a ruha alatti részeket illeti. Minek öltözött vissza? Ruha nélkül sokkal jobban tetszik. – Természetes hangra váltott. – Maga nem igazán szép, de csodás alakja van. Szép kerek hajlatokkal pontosan a megfelelő helyeken…

– Ne beszéljen ilyen ostobaságokat! Pláne ilyen hangosan! – Caroline előkotorta a fésűjét a táskájából, és megpróbálta nyugodt mozdulatokkal rendbehozni a haját.

Még sohasem hozta ki férfi ennyire a sodrából. Ez egyszerűen megfoghatatlan!

Alan Martell félrehúzta a függönyt. A férfi után Caroline is kilépett a fülkéből, karján a fekete ruhával.

– Nem áll jól – mondta az eladónőnek, aki kíváncsian nézett rá. Vajon mennyi hallatszott ki abból, ami a fülkében történt? Caroline-nak mindenesetre az volt az érzése, hogy minden oldalról bámulják. Csak el innen, gondolta, és örült, mikor Alannel az igazgatósági szintre vivő felvonót elérték.

Egyetlen szót sem váltottak, csendben tették meg az utat az irodahelyiségekig.

Alan titkárnője ellenségesen nézett Caroline-ra, aztán tájékoztatta főnökét néhány fontos hívásról.

– Az asztalára tettem a feljegyzéseket, uram.

– Köszönöm – bólintott Alan. – Most ne kapcsoljon semmilyen hívást! Ne zavarjon senki! – Ezzel az irodája ajtajához tessékelte Caroline-t.

Miután beléptek az igazgatói szobába, a férfi leült az íróasztalhoz, és egy kézmozdulattal hellyel kínálta a lányt.

– Nos, mit tehetek magáért?

Caroline ettől a mondattól megint mérhetetlenül ingerült lett.

– Hogy hogy, Mr. Martell? Ne tegyen úgy, mintha nem tudná, miért hívtam számtalan alkalommal, és miért akartam beszélni magával! Amíg nem nyerünk betekintést a könyveikbe, nem tudjuk folytatni a tárgyalásokat. Szeretnék idejönni a munkatársaimmal néhány napra, hogy a maga embereivel együtt átfussuk az iratokat.

– Nem tudom, miért kellene ezt megengednem. – Alan sötét szeméből eltűnt a vidám kifejezés.

– A nagyanyja törvény nyújtotta eszközökkel is kényszerítheti, ha maga nem egyezik bele önként a dologba – válaszolta ingerülten Caroline. A következő pillanatban már meg is bánta a szavait. Ilyen fenyegetésre semmiképpen sem volt feljogosítva. Ha Lady Westbrook megtudja… fennáll a veszélye annak, hogy akár meg is szakítja a tárgyalásokat.

Caroline lesütötte a szemét. De csak annyira, hogy azért szemmel tarthassa Alan Martellt. Látta, mint keményednek meg a férfi vonásai.

Alan sokáig hallgatott, majd kifejezéstelen hangon válaszolt.

– Rendben van, holnap délelőtt kilenc órától rendelkezésükre állnak a szükséges iratok, de nem vihetik ki a papírokat az épületből.

Gondoskodom róla, hogy maga és a munkatársai elegendő helyet kapjanak a munkához. És jegyezzék meg: nem szabad sem másolatokat, sem jegyzeteket készíteniük. Egyetlen papír sem kerülhet ki a házból. Világos?

– Teljesen világos. Mindent tisztességesen fogunk lebonyolítani. Bízhat bennem.

Alan megvetően elhúzta a száját.

– Bízni magában? Hát tényleg ilyen ostobának tart? Nem, Miss Ramsgate, nem bízom sem magában, sem a kapzsi apjában. Ezért itt az irodámban fogják végezni a munkájukat, hogy a szemem előtt legyenek. Hozatok maguknak íróasztalt, telefont, számítógépet, mindent, amire szükségük van. És én magam is itt fogok ülni az asztalomnál, amíg dolgoznak. Szóval ne tápláljanak hamis reményeket!

Caroline zavarban volt. Képes lesz elvégezni a feladatát ilyen körülmények között? Órák hosszat vele egy szobában – vajon ki fogja-e bírni?

Mint kiderült, Alannek az első délelőtt néhány megbeszélésen kellett részt vennie, aztán a különféle osztályokra hívták, úgyhogy Caroline alig látta. Mihelyt elment, a titkárnője szó nélkül elrakodta az íróasztaláról a legkisebb cédulákat is, és mindent elzárt.

Nem túlságosan bízik bennem, gondolta Caroline, aki ugyancsak némán szemlélte a titkárnő ténykedését.

A pénzügyi osztály vezetője úgy viselkedett velük, mint a leprásokkal. Ha Caroline-hoz fordult, leereszkedő, nagybácsis hangsúllyal tette, és éreztette vele, hogy teljesen alkalmatlannak tartja a beosztására.

Caroline-nak gyakran akadt dolga olyan férfiakkal, akik egy nőben semmiféle értelmi képességet sem feltételeznek, és meg vannak róla győződve, hogy az állását csak a kapcsolatainak köszönheti.

Amint megkapta a kívánt adatokat, hűvösen közölte vele, hogy nincs rá többet szüksége, és embereivel elmélyedt az iratokban. Értett hozzá, hogy a legrövidebb idő alatt világos képet kapjon egy cégről. Az üzleti könyvekben azonnal észrevette, mit akartak leplezni, és hol vannak a

sebezhető pontjai a vállalatnak. Úgy gondolta, hogy néhány napon belül ezúttal is el tudja készíteni jelentését.

Alan röviddel az ebéd előtt még egyszer bejött az irodába. Udvarias volt, és nem törődött tovább Caroline-nal. Szerencsére, mert a lány nem tudott volna dolgozni, ha mindig a válla fölött kukucskál.

A következő napok nagyjából úgy teltek, mint az első. Caroline hamarosan rájött, hogy Alan Martell nem olyan igazgató, aki egész nap az irodájában ül, és minden munkát másra hagy. Többnyire kint volt az osztályokon, és alig engedett magának szünetet a munkában. Caroline hamar megismerte a napirendjét, és ahhoz igazította a sajátját.

Munkatársai minden nap elmentek ebédelni, ő azonban az irodában maradt, és azt ette, amit magával hozott.

A negyedik napon Alan akkor jött vissza, amikor Caroline előtt éppen ki volt készítve az ennivalója.

– Ez az egész ebédje? – kérdezte Alan. – Nyugodtan használhatja a személyzeti étkezdénket. Egész rendesen főznek.

– Inkább hozok magammal valamit, köszönöm.

– Magábaa eszik az ember – ó, bocsánat, az asszony. – Alan gúnyosan mosolygott.

– Most az egyszer így vagyok vele.

– Azt elhiszem.

Másodpercekig méregették egymást, aztán Alan elfordult, és leült az íróasztalához. Egy fiókból iratokat vett elő, és elmélyedt bennük.

Miután Caroline befejezte az evést, eltakarította az ebédje maradékait, és ő is megpróbált ismét a munkára összpontosítani. De Alan jelenléte valahogy idegesítette.

Újra meg újra az öltözőfülkében történtekre kellett gondolnia, arra, hogyan simogatta Alan és hogyan húzta végig ajkát meztelen vállán. Valahányszor fölrémlettek benne ezek a képek, melege lelt. Még közelebb hajolt az iratokhoz, nehogy Alan észrevegye, mi megy benne végbe.

Csengett a telefon, és ő gondolataiba merülve fölvette.

– Tessék!

– Itt a porta – hallatszott egy női hang. – Jurby grófné van itt, és szeretne Mr. Martellel beszélni. Felküldjem?

– Egy pillanat. – Caroline leeresztette a kagylót, és odaszólt Alannek. – A magáé.

A férfi fölvette a saját készüléke hallgatóját, Caroline pedig letette az övét. Fogta a golyóstollat, és úgy tett, mintha nagyon dolgozna, titokban azonban Alant figyelte.

– Igen, mi van? – A ujjaival türelmetlenül dobolt az íróasztalon. – Igen, adja, kérem! – Egy kis szünet következett, aztán Alan fátyolos hangon szólt: – Mit keresel itt? Colin bedilizik, ha megtudja.

Caroline kíváncsian hegyezte a fülét. Tudta, hogy arról a nőről van szó, aki miatt Alan megbotránkoztatta nagyanyját az éjszakai mulatóban való verekedéssel. Talán a szerelője a grófné? Vagy el akar válni a férjétől Alan miatt?

A számítógépe hirtelen sípolni kezdett, mert valami hiba csúszott be. Caroline bosszankodva harapott az ajkába. Ne hallgatózz bele más telefonjába, parancsolta magának. Nem tartozik rád.

– El akarod hagyni? – Alan hangjában meglepődés érződött. – Várj! Mindjárt leszaladok. – Lecsapta a kagylót, és felugrott.

Caroline a számítógépére szegezte a tekintetét, de ezer kérdés cikázott végig az agyán. Vajon Alan Martell örül a hírnek? Jobban szereti a grófnét, mint az eddigi barátnőit? Vagy azért lett olyan izgatott, mert elítéli a nő szándékát?

Alan megállt Caroline íróasztala előtt. A lány fölnézett.

– Gondolom, magától értetődő, hogy titokban tart minden magánbeszélgetést! – mondta Alan.

Caroline csak hűvösen mosolygott. Bosszantani akarta a férfit, és ez sikerült is.

– Megértett engem?

– Elég hangosan beszélt.

– Azzal, hogy itt ül az irodámban, kivételezett helyzetben van, amely…

– Maga akarta, hogy itt dolgozzam, nem én! – vágott közbe Caroline.

– Valószínűleg maga ültette el a fejembe a gondolatot.

– Nevetséges!

Alan sötéten pillantott rá.

– A nők mesterek az ilyesmiben. Gondoljon csak Ádámra és Évára. Ádámnak sohasem jutott volna eszébe, hogy egyen abból az almából, ha Éva valahogyan nem suttogta volna a fülébe.

– Én semmit sem suttogtam a maga fülébe. Az biztos, hogy nem akartam magával egy szobában dolgozni, és szívesen kiköltözöm azonnal, ha zavarja a jelenlétem.

– Ki mondta, hogy zavar? – Úgy nézett a lány szemébe, hogy az hirtelen furcsa nyugtalanságot érzett. – Ha valamikor csakugyan zavarna, egészen biztos, hogy a tudomására hozom.

Caroline félrenézett, nehogy a férfi pillantása még inkább felzaklassa.

Egy pillanatig csend uralkodott az irodában, aztán Alan folytatta.

– Most csupán azt szeretném, ha számíthatnék arra, hogy sem az apjának, sem másnak nem említ semmit abból, amit az irodámban hall.

– Tudja egyáltalán, milyen sértők a szavai? – Caroline szeme dühös szikrákat szórt. – Az apám gyerekkorom óta arra tanított, milyen fontos, hogy az ember tartani tudja a száját a magánéletben és az üzletben egyaránt. Sohasem volt kenyerem a pletyka, Mr. Martell.

– Akkor maga egészen különleges nő. – Alan csúfondáros mosollyal fordult el, és ment az ajtóhoz.

A lány utánanézett. Valahogy olyan izgatóan mozog…, gondolta, és hirtelen kiszáradt a szája. Alan váratlanul megfordult, erre gyorsan lesülte a szemét.

– Mindjárt jövök – mondta a férfi barátságosan, de még más is volt a hangjában, amit Caroline nem tudott megfejteni.

Miután Alan mögött becsukódott az ajtó, Caroline hátradőlt a székben.

Lassan becsavarodsz, veszekedett önmagával. Az egyik pillanatban dühös vagy rá, a másikban szívdobogást kapsz tőle. Mi van veled? A legrosszabbnak azt találta, hogy Alan rögtön észrevette, milyen hatással van rá. Talán azért nem lepi meg Caroline viselkedése, mert minden nőre

ilyen hatással van. Ha igaz, ami a pletykarovatokban áll, Alan Martell egyfajta modern Don Juan lehet.

Na szép, de ha azt hiszi, hogy ő is úgy fog utána futni, mint a többi nő, akkor nagyon téved! Bár Caroline nem értette, miért viselkedik Alan jelenlétében olyan furcsán, abban biztos volt, hogy nem azért, mert kezd beleszeretni.

Vonzó férfi, meg kell hagyni, gondolta. De azért még nem kellene ellenállhatatlannak képzelnie magát! Ha továbbra is így tesz, alaposan megmondom neki a véleményemet!

Caroline ismét az iratok fölé hajolt, de nem tudott odafigyelni. Még az is nehezére esett, hogy ott üljön csendben. Fölállt, és fel-alá járkált a szobában, miközben gondolatban Alan fejéhez vágta mindazt, amit szeretett volna megmondani neki.

Megállt az ablak előtt. Aznap ragyogó nyári idő volt. Egyetlen felhő sem látszott az égen, a nap szinte villódzott a háztetőkön, a fák élénkzöld színben pompáztak.

Kinyitotta az ablakot, élvezte a meleg levegőt a bőrén, és hallgatta, amint egy madár az egyik erkélykorláton ülve vidáman csicsereg.

Talán csak ettől a csodálatos időtől vagyok ilyen feldobott. Ez után a hosszú, esős hét után igazán nem volna csoda, gondolta. Valószínűleg most minden vonzó férfi így hatna rám, nem csak Alan Martell. Igen, a hirtelen nyáriasra fordult idő a hibás…

Most pedig pokolba ezekkel a buta gondolatokkal! Egy kicsit jobban kihajolt az ablakon, és lenézett az utcára. Az első, amit meglátott, Alan és a grófné voltak, akik a járdán beszélgettek, míg a közelben egy taxi várakozott. A grófné arcát nem látta Caroline, csak világosszőke haját és feltűnően karcsú alakját.

Valódi manökenalkat, gondolta. Szinte túlságosan is vékony, keble alig van. Egy jópofa nadrágkosztümben bármelyik előkelő divatlap címoldalán elmenne. Ez a fajta nő tetszik Alan Martellnek?

E pillanatban a grófné Alan karjára tette a kezét, fölágaskodott, és megcsókolta a férfit.

Caroline még megfigyelte, hogyan karolja át Alan a grófné vállát, aztán elfordult az ablaktól. A jelenet megerősítette azt a gyanúját, hogy a két embernek komoly viszonya van egymással. Így nem szokás viselkedni barátok közt.

Ez a lent látott kép nem akart kimenni a fejéből.

Na és, ha viszonyuk van, gondolta. Nem mindegy az neked?

Visszaült az íróasztalhoz, és megpróbált a munkára figyelni, de folyton az ajtó irányában hallgatódzott, és várta, hogy Alan visszatérjen.

Ennek ellenére ijedten rezzent össze, amikor a férfi belépett, és nagy zajjal becsapta maga után az ajtót. Mivel észrevette Alan vizsgálódó tekintetét, megpróbálta leplezni az idegességét, és úgy tett, mintha meglepődött volna.

– Ja, maga az?

– Ki más lenne? – Alan az íróasztalához ment, és leroskadt a székére. – Megint egy ilyen nap! Csupa bonyodalom! És kik okozzák? Mindig a nők.

– Majd csak boldogul velük – dünnyögte Caroline a képernyőre meredve.

– Mit mondott? – kérdezte Alan ingerülten.

– Semmit. – Caroline el is határozta, hogy most már tényleg nem szól többet, az mindenesetre biztosabb.

– Akkor maradjunk is ennyiben. Le tudok mondani a megjegyzéseiről.

Caroline lenyelte a választ, és látszólag közönyösen elmélyedt a számokban. Noha lassanként már alakult a dolog, a lánynak még néhány napra szüksége volt ahhoz, hogy az apját megfelelően tájékoztathassa.

Alan Martell elintézett egy-két telefonbeszélgetést, aztán szó nélkül kiment az irodából. Caroline megkönnyebbülten sóhajtott föl. Kétségbeejtő! Ma egyszerűen nem tudott megfeledkezni Alan jelenlétéről, ha ott volt a szobában. Ez egészen új élmény volt a számára, és olyan érzéseket keltett benne, amelyek egyáltalán nem tetszettek neki.

Ezen a napon Caroline különösen sokáig dolgozott. Még az íróasztalnál ült, mikor Alan Martell nem sokkal hét előtt visszament az irodájába. Az áruház már rég bezárt.

A legtöbb dolgozó és Caroline munkatársai is hazamentek már.

– Nocsak! – jött közelebb Alan meglepetten. – Most már be kell fejeznie. Öt perc múlva jönnek az éjjeliőrök. Fél nyolckor bekapcsolják a riasztóberendezést, és bonyodalmak adódhatnak, ha valaki olyankor még az épületben tartózkodik. Elég nehéz kivételt tenni. Nekem is mindjárt mennem kell. Szóval, kérem, fejezze be!

Caroline hátradőlt, és megdörzsölte megmerevedett nyakát. Mindig így tett, ha kezdett fáradni.

– Szerettem volna még ezt az egy fejezetet lezárni.

– Majd holnap. – Alan türelmetlenül nézett a karórájára. Ma már – reggel nyolc óra óta – tizenegy órája dolgozik. Megfizetik magának a túlórát?

– Nekem? – A gondolat jókedvre derítette. – A főnök lányának? Sohasen jutott eszembe, hogy ezt kérjem az apámtól.

– Akkor remélhetőleg jó fizetést kap…

– Azt kapom, amit bárki más is kapna ebben az állásban – válaszolta Caroline elutasítóan.

– De nem kapja meg a túlóradíjat úgy, mint bárki más.

– Az apám elvárja tőlem, hogy éppúgy az üzletért éljek, mint ő. Ha olyan lennék, aki mindig az óráját nézi, nagyon csalódott volna.

Alan elgondolkozva nézte a lányt.

– És maga semmiképpen sem akar csalódást okozni apjának?

Caroline nem válaszolt, mert nem akart ilyen személyes dolgokat megtárgyalni vele. Alan nem erőltette. Ehelyett megkerülte az íróasztalt, és átfutotta a számsorokat a számítógép képernyőjén. Idegesen ráncolta a homlokát.

Vajon ugyanúgy utálja, hogy belelátok a számláiba, mint én az ő tapintatlan kérdéseit, töprengett Caroline. Nem ő lenne az első, aki úgy érzi, mintha a fogát húznák, amikor az üzleti könyveiben kell kutatnom.

– Mi más érdekelheti magát és a papáját, mint ez itt? – szólt ingerülten. – Nyereség vagy veszteség, csak ez számít, igaz? És persze az, hogy nem lehetne-e még több tőkét hozzávenni a birodalmukhoz.

Megőrjítenek ezzel. Mintha egy ilyen régi családi vállalkozás, mint az enyém, nem tudna ennél többet nyújtani.

Caroline fáradtan törölte meg a homlokát.

– Megértem magát. A családja építette föl ezt a vállalatot, és maga természetesen nem szeretné kiengedni a kezéből.

– Tudja, elsősorban éppen azokra az emberekre gondoltam, akik egész életükben itt dolgoztak, soknak közülük már az apja meg a nagyapja is, esetleg a család nőtagjai is itt voltak állásban. Éppúgy kötődnek a házhoz, mint én, vagy előttem az apám és a nagyapám.

– Nem túlozza el ezt egy kicsit? Az üzlet a magáé és a családjáé, maga sokkal erősebben kötődhet hozzá, mint az alkalmazottai. Ők elsősorban a munkahelyüket akarják megtartani, és amíg ebben biztosak lehetnek, édes mindegy nekik, hogy kié a vállalat.

– Ebben nagyon téved – válaszolta a férfi. – A mi embereinket nemcsak a fizetésük érdekli, hanem az üzletvezetés gondjai is. Az egész részének érzik magukat. Különösen azok, akik már évek óta itt dolgoznak Caroline gúnyosan mosolygott.

– És maga természetesen mindig meghallgatja a véleményüket, mielőtt döntést hoz.

– Minden működési kérdésbe beleszólási joguk van. A vállalati tanácsban minden osztály képviselője ott ül, és bírálataikat, javaslataikat nem rejtik véka alá. Néha új gondolatokat vetnek föl, és ha ezek sikert hoznak, jutalom jár érte. A jutalmazási rendszerünk nagyon népszerű. Én vezettem be, hogy jobban tudjak együttműködni az embereimmel. Mert eleinte nehéz harcot kellett vívnom, hogy a vállalatot újra föllendítsem.

Kis szünetet tartott, s közben elgondolkodva meredt egy képzeletbeli pontra.

– Mivel az embereknek választási lehetőséget adtunk, az idősebbek közül sokan készpénz helyett Westbrooks-részvényt kértek inkább jutalmul – folytatta. – Ha nem mindig csak számokkal akarja etetni a számítógépet, hanem az is érdekli, mi megy végbe az alkalmazottainak a fejében, szívesen magammal viszem egy fordulóra az osztályokon, és

egyiket-másikat bemutatom magának. Talán akkor megérti, hogy egy ilyen áruház, mint a Westbrooks, nem csak számokból áll.

– Azt így is tudom! – Carolint bosszantotta, hogy Alan érzéketlennek és pénzéhesnek állítja be őt. – Én is egy ilyen családi vállalkozásban nőttem fel, mint maga, és tudom, milyen fontos a jó kapcsolat az alkalmazottakkal. A papa még ma is kap karácsonyi üdvözleteket olyan emberektől, akik Északon dolgoznak, az eredeti családi vállalatunknál, mert a papa többet jelent nekik, mint volt főnök. Ha ott akad dolga, meg is látogatja egyiket-másikat. Ha az ember egy vállalatot sikeresen akar vezetni, élveznie kell alkalmazottai bizalmát, tanította nekem apám.

– Úgy beszél róla, mint egy istenről – csúfolkodott Alan. Caroline szeme szikrákat szórt. Rögtön ezután Caroline észrevett az irodaajtó tejüvege mögött egy árnyékot.

– Valaki van ott kint. – Alig mondta ki, máris kopogtak.

Alan az ajtó felé fordult.

– Tessék!

Egy egyenruhás férfi lépett be, övén nagy kulcscsomóval.

– Jó estét, Mr. Martell… Hölgyem. Bocsánat a zavarásért, de a riasztóberendezés tíz percen belül bekapcsolódik.

– Azonnal indulunk. – Alan Caroline-hoz fordult. – Tehát mára befejeztük, Miss Ramsgate!

Caroline-nak nem maradt más választása, mint hogy félbehagyja a munkáját, kikapcsolja a számítógépet, és minden iratot, lemezt, üzletkönyvet elzárjon. Közben a két férfi csendben nézte őt.

Az éjjeliőr a csendes folyosón át a felvonóhoz kísérte őket. A legtöbb lámpát már eloltották, s Caroline ettől egy kicsit félelmetesnek találta a nappal olyan élettel teli, most pedig elhagyott áruházat.

Megborzongott, amikor belépett a felvonóba. Alan fürkészve nézett rá.

– Fázik? Nem csoda, hiszen alig van magán ruha. – Tekintetét az ingblúzra vetette, amelynek kivágása egy kicsit látni engedte a lány mellének lágyan ívelő felső vonalát. – Nagyon csinos ebben a ruhában, de a rövid ujjhoz még hűvösek az esték.

Igaza volt. Csak éppen Caroline valami olyat akart fölvenni, ami csinos is, de illik is a munkához, így aztán elfelejtett kardigánt hozni magával.

– Amikor ma reggel kijöttem a házból, csodálatos meleg volt – védekezett.

A férfi vállat vont.

– A sok eső után este még nagyon gyorsan lehűl a levegő. A kocsijában rögtön bekapcsolhatja a fűtést.

Caroline-nak ekkor jutott az eszébe, hogy taxit akart rendelni, mielőtt elindul az irodából. Bosszankodva húzta el a száját.

– Mi az? – kérdezte Alan, aki egyfolytában figyelte.

– Nem kocsival vagyok, mert a papa az irodánkba menet idehozott. Taxit akartam rendelni, de elfelejtettem…

– Hazaviszem – ajánlotta fel Alan, de a hangsúlya nem tetszett a lánynak.

Talán azt gondolja, hogy eleve erre számított? Dühös lett ettől a feltevéstől.

– Nagyon kedves, köszönöm szépen. De biztosan azonnal találok egy taxit.

– Ne csacsiskodjon! A házuk amúgy is útba esik nekem.

Kiszálltak a felvonóból. Alan lazán Caroline könyöke alá tette kezét, és egy magánkijárathoz vezette a lányt, ahol egy másik éjjeliőr teljesített szolgálatot. Alan barátságosan biccentett az ember felé.

– Jóéjszakát!

Átmentek a nyitott ajtón, és hallották, amint csattan a zár mögöttük.

Alan fekete Rolls-Royce-a közvetlenül a kijárat előtt állt. Caroline csak futó pillantást vetett rá, aztán egy kicsit továbbment az úttest széléhez, hogy taxi után nézzen.

Jellemző, éppen most nem jön egy sem, gondolta bosszúsan. Tetszik – nem tetszik, kénytelen volt beszállni Alan kocsijába.

Végigmentek London kivilágított utcáin a város északi része felé, ahol a Regents Park előkelő negyede fekszik. A Baker Streeten megálltak egy piros lámpánál.

– Kapcsolja be a biztonsági övet! – szólt rá Alan egy gyors oldalpillantás után, majd odahajolt, hogy segítsen neki.

Caroline önkéntelenül megmerevedett, amikor Alan teste olyan közel került hozzá, hogy megérezte a férfi bőrének az illatát, és egy pillanatra összeért a combjuk.

Hirtelen elöntötte a vágy, és gyorsan elhúzódott Alantől. Ez a mozdulat természetesen nem kerülte el a férfi figyelmét, aki éppen akkor csattintotta be az öv kapcsolóját egy erőteljes nyomással.

– Mindig így fél a férfiaktól? – kérdezte, miközben fölegyenesedett.

Caroline-nak tüzelt az arca.

– Hiszen nem félek!

– Akkor miért rezzen össze mindig, ha egy kicsit közelebb kerülök magához?

– Ezt csak képzeli.

Alan nevetve hajolt oda még egyszer, Caroline pedig akaratlanul kijjebb húzódott.

Bolondul kalapált a szíve.

– Tényleg? – Alan száján huncut mosoly játszott.

A lány gyorsan elfordult, és a szélvédőn át előrenézett.

– Zöldre váltott a lámpa.

A férfi megint nevetett.

– Milyen szerencséje van! A lámpa megmentette. – Ezzel továbbhajtott.

Caroline kibámult a szürkületbe, és azt gondolta, bárcsak ne jött volna vele! Nem vagyok olyan beképzelt, hogy azt higgyem, Alan Martell komolyan érdeklődhet irántam, mint nő iránt. Nincs olyan férfi, aki egy csapásra belém szeret. Legfeljebb az apám pénzébe.

Alannek a szőke, fiús alakú nők tetszenek, amilyen például Jurby grófné.

Csak azért veti be a férfias vonzerejét, hogy fegyvernek használja ellenem és az apám ellen, mondta magában Caroline. És én, buta liba, tényleg hagyom, hogy megbolondítson! Ez így nem mehet tovább, határozta el.

Alan és Caroline elérték a Regents Park fákkal szegélyezett utcáit. Alan elhaladt a nagyanyja háza előtt, aztán olyan hirtelen fékezett, hogy a kerekek megcsúsztak az úton, és Caroline-t csak a biztonsági öv akadályozta meg abban, hogy nekiessen a szélvédőnek. Dühösen támadt Alanre.

– Elkerülhetetlen volt ez a fékezés?

A férfi nem válaszolt, hanem hátrapillantott egy piros Porschéra, amely Lady Westbrook villája előtt állt.

Caroline Alan bosszús arckifejezését fürkészte.

– Valami nincs rendben?

– Ez Miranda kocsija. Azt tanácsoltam neki, hogy menjen az anyjához. Szeretném tudni, miért jött ehelyett a nagymamához. Ha Colin itt találja, mindkettőnket megöl.

– Ami talán nem is lenne olyan rossz – mondta kárörömmel Caroline.

Alan szemlátomást nem figyelt oda, mert a várt dühkitörés elmaradt.

– Csak tudnám, hogy mit akar itt, és miért nem küldte el a nagymama azonnal! – tépelődött félhangosan, a földre szegezett tekintettel.

– Talán a nagymamájával vacsorázik.

Alan felkapta a fejét.

– Az csak úgy lehet, ha a nagymama meghívta. De miért hívta volna meg? Ki nem állhatja Mirandát.

– Vigyen engem haza, aztán visszajön, és tisztázza az ügyet. – Caroline jelentőségteljesen nézett a karórájára. – Ugyanis tényleg vacsoraidő van, és éhes vagyok.

Alan elgondolkodva vonta össze szemöldökét.

– Helyes – mondta olyan hangon, ami ugyanolyan gyanús volt Caroline-nak, mint a mérlegelő pillantás. – Szóval éhes? – ismételte Alan, a lány pedig bólintott.

– Igen, és apám mindig pontosan nyolckor akar enni. Most öt perccel múlt nyolc.

Tehát volna szíves most… – Elhallgatott, mert beindult a motor. Ahelyett azonban, hogy továbbment volna, Alan megfordult, behajtott a Westbrook villa feljárójára, és megállt a piros Porsche mellett.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Caroline felháborodva.

– Magammal viszem a nagyanyámhoz vacsorára. – Alan kiugrott a kocsiból, és átment a másik oldalra, hogy kinyissa Caroline-nak az ajtót.

– Szó sem lehet róla! – Caroline egy tapodtat sem mozdult.

Alan nem teketóriázott, behajolt az autóba, és kikapcsolta a biztonsági övet.

– Rajta, szálljon ki!

– Eszem ágában sincs. Vigyen azonnal haza! – Kitámasztotta a karját, és hátát a szék támlájának vetette.

Alan nem vesztegette a szót, egyszerűen megragadta Caroline-t, és kihúzta a kocsiból, hiába ellenkezett.

– Nem megyek magával ebbe a házba! – kiáltotta Caroline dühösen, mikor Alan talpra állította. – Nem kényszeríthet rá!

– Én pedig azt hiszem, igen.

Alan mosolyától Caroline felbőszült, és lecövekelt. A férfi még nem eresztette el, és most még szorosabban átfogta a derekát. Hosszú, vékony keze volt, ujjai majdnem összeértek a lány dereka körül. A tenyeréből sugárzó melegtől kellemes érzés járta át. Ennek ellenére elfordult, hogy kiszabadítsa magát, de nem sikerült.

– Egész jól meg tudja dolgoztatni az embert – morgott Alan, és a lány örült, hogy legalább már nem gúnyolódik.

– Maga is!

Alan nevetett.

– Mindig a magáé kell, hogy legyen az utolsó szó?

– Természetesen. Vagy azt gondolja, egyszerűen azt tehet velem, amit akar?

Bárcsak jönne már erre valaki, kívánta Caroline.

Ebben a pillanatban kinyílt mögötte a ház ajtaja. Egy fénysugár hasított át a sötétségen, és megvilágította őket a kocsi fölött.

Caroline-nak elállt a lélegzete. Vajon Lady Westbrook az, vagy a grófné? Talán mindketten üdvözölni akarják Alant, és nem is sejtik, hogy nincs egyedül. Nem maradt ideje megfordulni, mert Alan hirtelen lehajolt, és megcsókolta.

Caroline úgy megdöbbent, hogy még csak meg sem próbálta eltolni magától Alant.

Bár valószínűleg úgysem sikerült volna.

A férfi szenvedélyesen szorította ajkát az övére, és szorosan magához ölelte. Szaporán lélegzett, érezni lehetett, milyen gyorsan emelkedik és süllyed széles mellkasa.

Csókja Caroline számára kín is volt, de hevítő gyönyör is. Nem volt képes védekezni ellene. És egyszer csak minden mindegy lett neki. Csak élvezni akarta a pillanat gyönyörét. Ajkát szétnyitotta, hogy viszonozza a csókot.

Amikor Alan végre fölemelte a fejét, Caroline reszketett, mint a nyárfalevél. Nem merte levenni a kezét Alan válláról, félt, hogy a lába fölmondja a szolgálatot. Fel volt ajzva, ugyanakkor zavarodott volt és dühös, a legszívesebben ököllel nekiment volna Alannek, mert a napnál világosabban látta, hogy Alan nem szerelemből, hanem valami egészen más okból csókolta meg őt.

A férfi a ház ajtaja felé fordult, és meglepett arcot vágott.

– Nahát ilyet! Te meg hogy kerülsz ide, Miranda?

Most már tudta az okot is. Alan csak azért csókolta meg, hogy bosszantsa a grófnét.

Talán azért, mert veszekedtek. Talán azért, hogy féltékennyé tegye. Mindenesetre az egész csak játék volt, a legközönségesebben kihasznált engem, gondolta Caroline, és úgy érezte, mintha szorongatnák a torkát.

A grófné fanyar mosollyal fordult Alanhez. Látszott rajta, hogy dühös, tehát a férfi elérte a célját.

– Üdv, Alan, drágám! Próbáltalak elérni telefonon, de sem az irodában, sem otthon nem voltál. Akkor felhívtam a nagymamádat, és ő volt olyan kedves, hogy meghívott vacsorára, mert azt gondolta, te is jössz. Már haragszik rád, hogy ilyen sokáig hiába vártunk. – Nyakán és fülében gyémántok csillogtak. Úgy tett, mintha Caroline nem is létezne.

A lány nem akarta tovább tűrni a megaláztatást, ezért sarkon fordult, hogy gyalog tegye meg azt a kis szakaszt hazáig. Alig tett meg egy lépést, máris újra magán érezte Alan kezét, amely visszahúzta.

– Miranda, azt hiszem, még nem ismered Caroline Ramsgate-et. Caroline, szeretném bemutatni magának Jurby grófnét.

A két nő úgy bámulta egymást, mintha egy idegen bolygó lakóját néznék. Semmi mosoly, semmi udvariaskodás.

Alan mulatott rajtuk, és Caroline a legszívesebben kikaparta volna a férfi szemét.

– Biztosan mesélte neked a nagymama – mondta Alan Mirandának – , hogy Caroline apja valószínűleg átveszi a Westbrooks áruházat.

Miranda felhúzta gyönyörűen kihúzott szemöldökét.

– Vagy úgy! Akkor nagyon kedvesnek kell lennünk hozzá, igaz? – Mesterkélt mosolya nem tette rokonszenvesebbé Caroline előtt.

– Miss Ramsgate velünk vacsorázik – jelentette ki Alan.

Mirandának arcára fagyott a mosoly.

– Ezt nem említette a nagyanyád.

Nyugodjon meg, én a legrövidebb időn belül hazamegyek, akarta mondani Caroline, de Alan erőnek erejével odahúzta a bejárathoz, és ő inkább hallgatott, nem akart jelenetet rendezni.

Az előszobában a házvezetőnő jött velük szemben.

– Jó estét, Susan! – üdvözölte Alan. – Biztosan emlékszik még Miss Ramsgate-re.

A múlt héten az édesapjával együtt volt itt vendégségben. Magammal hoztam vacsorára. Mi jó van?

– Sajnos, semmi különös, Alan. Dinnye pármai sonkával, csirkepástétom és kávékrém. Nem tudom elég lesz-e.

– Pompásan hangzik – vélekedett Alan egy cseppet sem zavartatva magát. – És biztosan elég lesz ötünknek. Miss Ramsgate úgyis éppen fogyókúrázik. Igazam van? – fordult Caroline-hoz. – Hiszen ti nők, folyton ezzel foglalkoztok.

Miranda becsmérlő pillantással mérte végig Caroline alakját. A lány természetesen észrevette.

– Na igen, Lady Westbrook biztosan örül, hogy viszontlátja, Miss Ramsgate. És ha beéri egy kisebb adaggal – mondta Susan ingadozva az

udvariasság és az igazság között –, akkor menni fog. De a krém biztosan nem elég.

Alan mindjárt készen volt a megoldással.

– Adja Miss Ramsgate-nak az én adagomat. Én a sajtot is ugyanúgy szeretem.

Most pedig gyorsan tegyen föl még egy terítéket, Susan! Helyes?

A házvezetőnő szemlátomást hozzá volt szokva a fiatalúr határozott modorához, mert szó nélkül eltűnt.

Alan bevezette Caroline-t a nappali szobába, Miranda követte őket.

Lady Westbrook a kandalló mellett ült, amelyben most este égett a tűz. Meglepődve nézett a belépőkre. Caroline mosolyt erőltetett az arcára, bár az egész borzasztóan kínos volt neki.

– Caroline ma egész nap a számokkal bajlódott nálunk – mondta Alan, miután arcon csókolta nagyanyját. – Olyan kimerültnek látszott, hogy meghívtam vacsorára.

Lady Westbrook Caroline-ra nézett.

– Ezt jól tette az unokám. Örülök, hogy viszontlátom, Caroline. Remélem, mindennel ellátta Alan, amire szüksége van?

– Legalábbis igyekeztem minden tőlem telhetőt megtenni – biztosította Alan, mielőtt Caroline szóhoz jutott volna.

– Jó. – Anélkül, hogy megérzett volna valamit e szavak kétértelműségéből, vagy észrevette volna unokája huncut mosolyát és a halvány pírt Caroline arcán, Lady Westbrook egy székre mutatott. – Alan, tedd ezt ide mellém Caroline-nak. El kell mesélnie nekem, milyen eredményre jutott. – Újra a lányra pillantott. – Vagy még nem tud nyilatkozni?

– Egy kicsit még korai lenne. – Caroline fagyosan pillantott Alanre, mikor az a széket odatolta neki. – Időbe telik, míg a teljes jelentést összeállítom.

– Jelentést készít? – kérdezte Miranda csodálkozva. – Hogyhogy?

Mivel Caroline késett a válasszal, Alan szólalt meg.

– Caroline könyvvizsgáló.

– Könyvvizsgáló? – Miranda elhúzta keskeny orrát. Egy nő mint könyvvizsgáló!

Olyan megrökönyödéssel mondta ezt, hogy Alan elnevette magát. Caroline annál kevésbé.

– Na és? – mondta. – Hál istennek vége a kizárólag férfiaknak fenntartott foglalkozásoknak. Egyébként… maga nem manöken volt, mielőtt férjhez ment?

– Két évvel ezelőtt még igen…

Caroline bólintott.

– Tulajdonképpen csak arra céloztam, hogy régebben egy nő csak néhány foglalkozás közül választhatott: tanítónő, ápolónő, színésznő, manöken, eladó vagy titkárnő. Ma mindent tehet, amire képesnek érzi magát.

– Ennek ellenére kétlem, hogy sok nő akad, aki szívesebben megy könyvvizsgálónak, mini manökennek – vélte Alan.

Miranda jóízűt kacagott.

Drágám, ebben száz százalékig egyetértek veled.

Caroline – szólt közbe ,Lady Westbrook – , hogy van az édesapja?

– Jól van, köszönöm. – Caroline az ajtóra pillantott. Susan lépett be.

– Tálalva van – jelentette a házvezetőnő. – Szíveskedjenek az ebédlőbe fáradni.

Alan segített a nagyanyjának felállni, és az asztalhoz vezette őt.

Szereti a nagyanyját, gondolta Caroline, ahogy elnézte kettejüket. És a lady is nagyon szeretheti őt, még akkor is, ha el akarja adni a feje fölül a családi vállalatot.

De vajon milyen okból teszi, töprengett azután. Csakugyan mindenáron keresztül akarja vinni az eladást?

A vacsora alatt Miranda kötötte le Alan figyelmét. Bókolt neki, és kacérkodott vele. Caroline némán ült, csak néhány falatot evett, és szeretett volna minél távolabb kerülni már.

Miközben Alan még egy pohár bort töltött neki, Miranda megsimogatta a karját.

– Most a Savoy szállóban lakom – közölte. – Alan csodálkozva nézett rá. Erre a grófné nagyokat pislogott hosszú szempilláival. – Hiszen te javasoltad, hogy semleges helyet válasszak. Mi lehetne semlegesebb, mint egy szálloda? Colinnak üzenetet hagytam, hogy ott megtalál. Nem akartam bizonytalanságban hagyni. Hogy nagyobb legyen a kényelmem, egy lakosztályt vettem ki. Fenséges kilátás nyílik onnan a Temzére. De az egészben az ágy a legjobb. Neked is tetszene, Alan. Óriási, és gyönyörű brokátfüggöny van előtte.

Lady Westbrook láthatólag megbotránkozva egyenesedett föl székében.

– Miranda, maga elhagyta a férjét?

– Sajnálom, de miután nyilvánosság előtt azt a szörnyű jelenetet rendezte, nem tehettem mást – válaszolta a nő nagy, ártatlan szemekkel.

Lady Westbrookot nem lehetett olyan könnyen megnyugtatni.

– Nem szabad ilyet tennie. Ezzel csak még inkább elront mindent. Térjen vissza hozzá!

– Jaj, ön el sem tudja képzelni, Alan ellenben tudja, mit vitt véghez velem Colin.

Kérdezze csak meg! Hiszen nem ez volt az első eset, hogy a férjem szégyent hozott rám a barátaink előtt. Mindenesetre ez volt az utolsó alkalom! – Miranda édes, ártatlan pofikája eltűnt, és megjelent mögötte a jéghideg, számító nő. Caroline-t ez nem érte meglepetésként. Arckifejezéséről ítélve Lady Westbrookot sem.

– Miranda, ezt nem az asztalnál kellene megvitatnunk – jegyezte meg türelmetlenül Alan, és Miranda azonnal megint a simulékony, védelemre szoruló nő lett.

– Ahogy gondolod, drágám.

Vacsora után visszamentek a nappaliba, hogy ott fogyasszák el a kávét, amit Susan nagy, ezüst tálcán hozott. A tálca láthatólag túl nehéz volt neki, ezért Alan felugrott, hogy elvegye tőle.

– Üljön le, Susan – mondta a házvezetőnőnek, aki egyúttal társalkodónőként is szolgált. – Majd én kitöltöm a kávét. A sok főzés után megérdemel egy kis pihenést.

Nagyon finom volt minden. Tanulta is a főzést, vagy csak úgy magától jött bele?

Susan elpirult az örömtől.

– Kedves, hogy dicséri a főztömet. Sok évvel ezelőtt jártam egy főzőtanfolyamra, de aztán később, a gyakorlatban még sokat hozzátanultam.

Caroline tűnődve nézte, amint a férfi fogta a nehéz ezüstkannát, és a feketekávét a leheletfinom porceláncsészékbe öntötte. Ma új és meglepő vonásokat fedezett fel Alanben. Először is gyengéd gondoskodást a nagyanyjával szemben, most pedig ahogyan az öreg Susannel bánt: ahogy tapintatosan átvette tőle a kávét, és őszinte érdeklődést mutatott munkája iránt.

Még a kávé mellett ültek, mikor vadul megszólalt a csengő.

Susan olyan gyorsan állt föl, hogy majdnem fölborította a csészéjét. Miranda ijedten rezzent össze, és tágra nyitotta a szemét.

– Colin!

– Hogyan, a férje? – kérdezte Lady Westbrook, és intett Susannek, hogy maradjon még.

– Hogy jöhet ide, ha azt hagytad meg neki, hogy a Savoyban vagy? – támadt rá Alan.

– Azt nem tudom. Ne légy velem ilyen goromba. Ezt nem tudom elviselni.

Színésznőnek kellett volna mennie, gondolta Caroline. Micsoda színpadias viselkedés! Egy ilyen önző nő, mint Miranda, nem ijed meg ilyen könnyen.

Alan sem hatódott meg különösebben.

– Mit főztél ki már megint? Megüzented neki, hogy ma este itt leszel. Igaz?

Miranda duzzogva elhúzta a száját.

– Én nem. De ha felhívott a szállodában… – …akkor ott megtudta, hol vagy, mert meghagytad a portán.

– De hát érts meg, drágám! Anyámtól várok telefont – védekezett Miranda.

Megint csöngettek, most még hangosabban és türelmetlenebbül.

Lady Westbrook intett a házvezetőnőnek.

– Nyisson ajtót!

– Ne! – jajveszékelt Miranda. – Kérem, ne!

Erre Susan megállt a szobaajtóban, Lady Westbrook azonban a botjával parancsolóan megkopogtatta a padlót.

– Na, menjen már, Susan!

Miranda sóhajtott.

– Ezt nem lett volna szabad, Lady Westbrook. Ha Colin megint ivott, és ilyen tájban már rendszerint ivott, akkor féltékenységében mindenre képes!

Alig mondta ki, az ajtó kivágódott, és egy férfi bukott be rajta.

Caroline azonnal felismerte, hiszen nemrég látta az újságképen. Jurby grófja idősebb volt Alan Martellnél, úgy negyven körüljárt, és meglehetősen jelentéktelen vonásai voltak. Más körülmények között ennek ellenére igazán rokonszenvesnek hatott volna, most azonban semmi jót nem lehetett kinézni belőle.

A gróf pillantása Alanra esett.

– Persze, hogy itt vagy. Az asszony, aki ajtót nyitott, azt állította, hogy nem vagy itt. De tudtam, hogy hazudik. Hol a feleségem, te szarházi?

– Colin, te részeg vagy, és… – kezdte Alan.

Ebben a pillanatban Colin észrevette a feleségét, és diadalmasan húzta el a száját.

– Szóval tényleg együtt vagytok! Gondoltam, hogy nálad találom. Azt az üzenetet hagyta, hogy a nagyanyád hívta meg vacsorára. Hát hülyének néztek ti engem? – Vörös haja felborzolva, nyakkendője félig lecsúszva, felső inggombja kigombolva, úgy rontott Alanre ökölbe szorított kézzel. – Kitekerem a nyakad, Alan!

Lady Westbrook éles hangja akkorát csattant, mint egy ostor.

– Hogy képzeli, hogy így viselkedik a házamban, uram? Nem a kocsmában van, hanem az én szobámban!

A gróf megtorpant, és imbolyogva nézett körül a szobában.

– Te, Alan, a nagyanyád tényleg itt van? Ez nem csak valami átejtés? Bocsánat, Lady Westbrook. – Colin megtörölte a homlokát. – Ezer bocsánat. Ez valóban nem helyes viselkedés. Megbocsáthatatlan. Az az átkozott ital! – Majdnem orra bukott, de Alan megtartotta a karjánál fogva. – Köszönöm… – Mint egy rövidlátó elefánt, úgy botorkált vissza az ajtó felé, de három lépés után megfordult, és zavarodottan nézett körül.

– Nem a feleségemet láttam az előbb? Ja, ott vagy, Miranda. Gyere, a férjednek szüksége van támogató kezedre!

– Tűnj el! Magad lásd, hogy jutsz haza! – ripakodott rá Miranda.

– Ha… haza. Igen, igen, azt akarom. De hol a kocsim? A kocsimmal jöttem ide?

– Megrázta a fejét. – Nem, taxival. Valaki a klubból… nem, egy rendőr elvette az autókulcsomat, mert túl sokat ittam.

– Az nem kifejezés! – Alan Mirandához fordult. – Ha akarod, hazaviszem.

A gróf dühösen félretolta.

– Veled nem megyek. Majd a feleségem hazavisz.

– Eszemben sincs! – Miranda ülve maradt. – Nézd csak meg magad! Már megint berúgtál. Elegem van belőle, hogy olyan emberrel éljek együtt, aki minden nap leissza magát. Fogadj taxit, menj gyalog, vagy aludj egy padon! Nekem mindegy. Én úgysem megyek vissza többet hozzád!

– Miranda, kedvesem, ne légy ilyen undok velem! – Colin fel akarta húzni, de a nő eltolta.

– Hagyj békén!

– Ebből elég. Másutt folytassátok a veszekedést! – avatkozott be Alan, látva nagyanyja feszült arcát. – Miranda, segíts kicipelni! Te pedig, Colin, szedd össze magad!

Miranda kelletlenül felállt. Közös erővel kituszkolták a grófot, aztán Alan becsukta hármuk után az ajtót.

Lady Westbrook fellélegzett. Caroline is megkönnyebbülten sóhajtott.

– Bocsásson meg ezért a közjátékért, kedves Caroline – kérte az idős hölgy.

– Ugyan, kérem, hiszen ön nem tehet róla.

– Mégis… Sajnálom, hogy végig kellett néznie ezt a kínos jelenetet. Ez is az unokám lehetetlen dolgai miatt volt!

Caroline észrevette, hogy a lady keze erősen reszket. Felugrott, odatérdelt a karosszék mellé, és kezébe vette a csontos kezet. Nagyon hideg volt, és a bőr rajta, mint a száraz pergamen. Caroline szelíden dörzsölgette Lady Westbrook kezét, és közben bátorítóan mosolygott.

– Ne izgassa föl magát! Nem éri meg.

Lady Westbrook szemében könnyek csillogtak.

– Csak ne volna olyan tökfilkó!

– Alan? – Caroline kénytelen volt magában igazat adni neki, hiszen csak egy tökfilkó kezd ki olyan nővel, mint Miranda.

– Figyelmeztettem, mert kezdettől fogva tudtam, hogy Mirandával csak nehézségei lesznek – mondta Lady Westbrook. – Ha Colin elválik tőle, Alan kénytelen lesz feleségül venni, és ez a nő tönkre fogja tenni az életét. Családunk kemény munkával felépített egy nagy vállalatot, de inkább a jótékonysági alapra hagyom a vagyonomat, mint hogy ennek a könnyelmű, elkényeztetett nőnek a kezébe kerüljön!

Caroline elengedte az öreg lady kezét, és visszaült.

– Miatta akarja eladni a Westbrooks áruházat?

Lady Westbrook szemébe különös kifejezés költözött.

– Választás elé állítottam. Vagy megesküszik, hogy soha többé nem találkozik ezzel a Mirandával, és feleségül vesz egy rendes nőt… vagy eladom az áruházat a maga apjának.

Caroline halkan füttyentett. Időközben eléggé megismerte Alan Martellt ahhoz, hogy el tudja képzelni a válaszát.

Lady Westbrook dacosan nézett Caroline szemébe.

– Tudom, mit gondol. Hogy elkövettem egy hibát. Rájöttem, mihelyt kimondtam.

De olyan dühös voltam, mert nem volt hajlandó beszélni a dologról, és azt mondta, törődjem a magam ügyeivel, hogy egyszerűen kicsúszott a számon, és… és…

– És ő azt felelte, hogy tegyen, amit akar, neki mindegy. – Caroline hirtelen elnevette magát.

Lady Westbrook néhány másodpercig elképedve nézett rá, aztán ő is nevetésben tört ki, bár a szeme még nedves volt. Elővett egy zsebkendőt a térdén fekvő kis táskából, és felitatta könnyeit.

– Köszönöm, hogy meghallgatott, Caroline. Kedves magától.

– Szóra sem érdemes. – Caroline egyszerre csak furcsán elfogódottnak érezte magát.

A kandallópárkányon dallamosan megkondult egy régi óra, és Caroline akaratlanul is számolta az ütéseket. Aztán meglepődve nézett a karórájára.

– Tényleg! Már tíz van. Ne haragudjon, de már mennem kell. Köszönöm szépen a finom vacsorát, és nagyon örültem, hogy viszontláthattam.

Majdnem elszégyellte magát ezekért a szavakért. Még sohasem élt át ilyen borzalmas estét. És ki tudja, mi vár még rá. Mert ha ki akar jutni a házból, keresztül kell mennie az előszobán, ahol Alan, Miranda és a férje talán még mindig veszekszik. De Caroline végre haza akart menni, így ezt is meg kellett kockáztatnia.

– Nem akarja Alant megvárni? – kérdezte Lady Westbrook. – Majd ő hazaviszi.

– Csak öt percre lakom innen. Azt a kis távolságot megteszem gyalog.

– A sötétben? Azt nem ajánlom, kedvesem.

Caroline nem hagyta tovább tartóztatni magát. Kezet rázott Lady Westbrookkal, és kisietett a szobából.

6. FEJEZET

Caroline egy pillanatig azt gondolta, hogy senki sincs a lépcsőházban. Aztán ajtócsapódást hallott, és Alant látta előlépni a kis előtérből.

– Hová készül? – kérdezte a férfi.

– Haza.

– Elviszem.

– Inkább gyalog megyek – jelentette ki Caroline.

– Jó, akkor gyalog kísérem el.

– Igazán nem fontos.

– Nem engedem ilyenkor egyedül végigmenni az utcán. Valami baja esik, aztán az apja a legnagyobb szemrehányásokat teszi nekem. – Karon fogta, és elindultak a holdfényben fürdő utcán.

– Milyen gyönyörű éjszaka! – mondta halkan Alan.

– Igen, páratlan – válaszolta Caroline gúnyosan, és elhúzta a karját.

Alan természetesen mellette maradt. Csak a szél susogását hallották a fák között, néha-néha elsuhant mellettük egy autó.

Bár a házakban égett a villany, Caroline-nak az volt az érzése, hogy nincs senki kettejükön kívül idekinn, és akaratlanul megszaporázta lépteit, hogy minél hamarabb véget vessen ennek a nyugtalanító helyzetnek.

Alan több ízben is fürkészve pillantott rá, de a lány nem vett tudomást erről.

– Jól van, na, bökje már ki! – követelte váratlanul a férfi.

– Micsodát?

Caroline mereven előre nézett, már ki tudta venni a házuk és a magnóliafa körvonalait.

– Azt hiszi, nem tudom, mit gondol? – Alan megállt, és újra megfogta Caroline karját, így a lányt is megállásra kényszerítette.

– Egész este láttam magán a nemtetszést… Most már azonban nincs helye a felháborodásnak, Miranda visszament a férjéhez. Meg van elégedve?

– Maga viszont szemlátomást nem! – vágott vissza a lány, miután a férfi bosszús arcára pillantott. – Most pedig kérem, engedje el a karomat, mert ez fáj.

Alan visszahúzta a kezét. Amikor azonban Caroline tovább akart menni, elállta az útját.

– Az én kapcsolatom Mirandával… és Colinnal nem tartozik magára. Halvány fogalma sincs arról, mi… – Elhallgatott, és megpróbálta visszafogni magát. – Tudja maga egyáltalán, mennyire az idegeire tud menni az embernek a látszólagos megfontoltságával? Senki sem jogosította fel, hogy ítélkezzen fölöttem!

Caroline előretolta az állát.

– Ha már olyan tökéletes gondolatolvasónak tartja magát, remélem, most sem hagyja cserben ez a nagyszerű képessége, és így nem kell kimondanom, mit gondolok magáról! – Olyan erővel lökte félre, hogy Alan, mivel nem számított erre, elvesztette egyensúlyát, és háttal nekiesett egy bokornak. Caroline nem törődött vele. Elrohant, és már a házuk kocsibejárójánál tartott, amikor Alan utolérte.

Durván vállon ragadta, és maga felé fordította. Caroline ki akart siklani a keze közül, oldalra lépett, és nekiütközött az egyik útszéli fának.

– Vegye le rólam a kezét! – sziszegte kifulladva. – Megbolondult, hogy idáig üldözött?

– Hiszen ezt akarta. – Már megint az a gúnyos mosoly, amit Caroline annyira gyűlölt! – Elszaladt, hogy fussak maga után.

– Nem igaz! Micsoda nevetséges feltételezés!

Alan még jobban mosolygott.

– Igazán nem? Pedig mindig azt mondják, hogy a férfiak együgyűek, de a nők ösztönei jók. Elfutnak, és aztán hagyják, hogy a férfiak megfogják őket.

– Én biztosan nem tartozom az olyan nők közé! De a maga nemes barátnője bizonyára szereti az ilyen játékokat.

Ezt nem kellett volna mondania. A férfi arca színt váltott.

– Most már elég! – fortyant föl. – Keményen a fatörzshöz szorította a lányt. – Miért köszörüli a nyelvét folyton Mirandán? Már-már azt hinni, hogy féltékeny rá.

Caroline érezte, hogy elpirul. Mégsem volt képes ellentmondani.

Alan figyelte.

– De hogy miattam legyen féltékeny, az elképzelhetetlen. Alig ismerjük egymást.

Mi a kifogása Miranda ellen? Hogy mindenki szépnek tartja, és minden férfi utána fut? – Elhúzta a száját. – Miért olyan bonyolultak mindig a nők? Hogy lehet, hogy irigyli Mirandát, ugyanakkor olyan erkölcsösnek tetteti magát, mintha még sohasem feküdt volna le senkivel? – Kissé félrehajtott fejjel figyelte Caroline égő arcát. – Eltaláltam?

Caroline égett a dühtől.

– Egyáltalán nem.

– Igaz ez? – somolygott Alan. – Tényleg volt már ágyban férfival?

– Mindenesetre válogatósabb vagyok, mint maga és a barátnői! – vágta az arcába Caroline, egész testében reszketve. – A maguk köreiben talán menő dolog mindenkivel lefeküdni, és nem törődni az illető házastársával, én azonban szeretnék valami önbecsülést megtartani magamnak.

Alan mosolya eltűnt. Olyan sötéten nézett Caroline-ra, hogy a lánynak elakadt a lélegzete.

– Maga… – kezdte Alan nehezen lélegezve, aztán lenyelte, amit mondani akart.

Feszült hallgatás következett.

Caroline szíve a torkában dobogott. Izgatottan várta, mi fog történni. Megmerevedett, mikor a férfi megmozdult, mert valami durva mozdulatra számított. Ehelyett Alan lehajolt, és megcsókolta.

Ha ugyan azt csóknak lehet nevezni. A férfi szája kemény volt és hideg. Erősen hátranyomta Caroline fejét a fatörzshöz, úgyhogy a lány nyaka fájdalmasan megfeszült. Kíméletlenül, majdnem durván viselkedett, és sokáig tartott, míg elengedte, és fölegyenesedett. Aztán ott állt behunyt szemmel, levegő után kapkodva, mintha valami súlyos csapás érte volna éppen.

Caroline nem mozdult, csak a könnyek csorogtak végig az arcán. Végül Alan kinyitotta a szemét, és csöndben szitkozódott, mikor meglátta, hogy Caroline sír.

– Sajnálom. Nem tudom, mi jött rám hirtelen. Teljesen elvesztettem az önuralmamat.

Caroline könnyei tovább csorogtak, nem tudta elfojtani a sírást. Az ajka égett, és mintha megdagadt volna.

A férfi sóhajtott.

– Kérem, Caroline, ne sírjon már! – Alan tehetetlenül simította végig a lány fekete haját. – Mit mondjak? Nem akartam!

Szavai csak rontottak a helyzeten, Caroline még jobban sírt. Alan haragból csókolta meg, és most szeretné meg nem történtté tenni a dolgot!

Caroline megint mélységesen megalázva érezte magát.

Alan hirtelen előrehajolt. Finoman simogatta ajkával a lány szemhéját, és ez valahogy megnyugtatta. Mikor aztán a férfi nyelve hegyét érezte végigsiklani nedves pilláin, megborzongott. Azt hitte, álmodik. Élvezte a férfi érintése által kellett érzéseket, amelyek legyőzték a sírást.

– Így már jobb? – suttogta Alan, és apró csókokat lehelt a lány szemére, szempillájára és az orra hegyére. Aztán magához szorította, és ringatni kezdte, miközben vigasztaló szavakat duruzsolt, mint egy gyereknek. Végül szelíden végigsimította a haját.

Minthogy már mindketten megnyugodtak, Caroline eltolhatta volna magától a férfit, és berohanhatott volna a házba, de nem tette. Túl szép volt így hozzásimulva állni, és érezni teste melegét. Egy idő múlva Alan a mutatóujjával megérintette Caroline állát, kissé megemelte az arcát, és újra megcsókolta. Most azonban egészen másképpen. Gyengéden és érzékien, úgyhogy jóleső vágyat lobbantott föl benne. A lány Alan nyaka köré fonta karját, és beletúrt dús hajába, miközben viszonozta csókját. Mikor megérezte, mennyire megfeszültek a férfi tarkóján az izmok, gyengéden dörzsölgetni kezdte.

Alan halkan sóhajtott, és elvette a száját.

– De jó ez! Csináld még! Borzalmas nap volt a mai, egyik baj a másik után. Éppen erre a jótékony masszázsra van szükségem.

Valamivel később tapogatódzva csúsztatta le a kezét Caroline hátán, aztán újra föl, és a lány érezte, hogyan húzza le lassan a cipzárt és dugja kezét a ruhája alá.

Ekkor megszólalt benne egy figyelmeztető hang.

– Most mennem kell. – Nagyon is jól érezte Alan gyorsabb lélegzését és saját felajzottságát is.

– Még ne!

A férfi ajka megint egészen közel volt az övéhez. Szinte fájó vágyat érzett, mégis uralkodott magán. Nem szabad megint elgyengülnöm! – parancsolta magának. Nem volt nehéz kitalálni, mit akar Alan. Már előrenyúlt a melléhez, és ujja hegyével a bimbónál körözött. Abba kell hagyni, mielőtt késő lesz!

Caroline ugyanis egy pillanatig sem hitte, hogy Alan vágya csakugyan neki szól.

Ma este akármelyik nővel vigasztalódna. Miután végig kellett néznie, hogy szeretője visszamegy a férjéhez, most dühös, féltékeny és csalódott. Sértett önzésének szüksége van egy nőre, aki ellenállhatatlannak tartja, és feledteti vele a bánatát.

Ezt a szerepet nem volt hajlandó eljátszani, bár Alan fölébresztette benne a vágyat.

Nem, pótléknak nem adja magát!

Határozott mozdulattal elrántotta a vállát.

– Hagyjon!

Alan nem tudta ilyen hirtelen megváltoztatni az érzéseit. Meglepetten pislogott.

– Mi az?

– Egyszerűen nem akarom. Ennyi az egész. Különben is fáradt vagyok, és biztosan maga is. Kívánjunk egymásnak jó éjszakát, és kész. Jó?

Caroline elutasítása kijózanította Alant. Visszahúzta a kezét, két lépéssel hátrább lépett, és megvonta vállát.

– Jó. Pedig úgy éreztem, kedve van a dologhoz. Milyen nagyot téved időnként az ember!

Caroline felhúzta ruháján a cipzárat. Nem akart veszekedni, csak szerette volna már máshol tudni Alant. Elrohant.

– Jó éjszakát! – kiáltott utána a férfi.

Másnap reggel Caroline többször átöltözött, míg végre megállapodott egy fekete vászonszoknyánál és egy V-kivágású, rövid ujjú fehér horgolt pulóvernél. Nem volt ebben semmi különleges, de jól kiemelte az alakját.

Miközben a haját kefélte a tükör előtt, bosszúsan nézte arcát: szebbet szeretett volna helyette.

Neked már csak ilyen közönséges arcod van, gondolta szomorúan. Akármilyen gondosan fested ki magad, teleaggathatod magad ékszerekkel, akkor sem fognak a férfiak utánad fordulni. Sohasem versenyezhetsz Jurby grófnéjával.

Egy órával később Caroline szorongva szállt ki a Westbrooks áruház felvonójából, és Alan irodájába sietett. A titkárnő alig pillantott föl, mikor elment mellette. De Caroline időközben már megszokta barátságtalan viselkedését.

Alan szerencsére nem volt a szobájában. Valószínűleg az osztályokat járta, mint mindig. Várható volt, hogy csak késő délelőtt fog megjelenni. Caroline időnként az órájára pillantott minél gyakrabban nézte meg az időt, annál lassabban látszottak mozogni a mutatók.

Nem sokkal az ebédidő előtt Alan két idősebb munkatárssal együtt tért vissza a szobába. Elmerülten beszélgettek. Sötétkék, csíkos szövésű öltönyében, fehér ingében Alan megint ragyogóan festett. Caroline haragudott magára, amiért szíve gyorsabban kezdett verni, amint meglátta a férfit.

– Igen, azt lehetne. Egy pillanat – mondta Alan a két idősebb férfinak, mielőtt Caroline felé biccentett. Percekig mellette állt, hogy lássa, min dolgozik éppen, aztán az íróasztalához ment, és elővett néhány papírt a fiókból. Rögtön azután eltűnt a két alkalmazottal együtt.

Néhány udvarias szót azért szólhatott volna legalább, nem halt volna bele, gondolta Caroline mérgesen. Igyekezett tovább dolgozni, de már nem tudott odafigyelni.

Délután – éppen hét perccel három előtt – Alan másodszor is megjelent. Caroline most is folyton az óráját nézte. Fölpillantott. Alan ezúttal sem szólt egy szót sem.

Caroline növekvő idegességgel sandított oda a férfias arcélre. Micsoda őrültség! Egyfelől a pokolba kívánom, másfelől örülök, ha látom.

Bejött a titkárnő, és a főnök intésére leült az íróasztal előtti székre. Alan barátságosan nézett rá, sőt rámosolygott. Caroline fölháborodott. Alaptalan, buta féltékenység szállta meg. Vajon ezentúl mindig ilyen elviselhetetlenül közömbös lesz velem szemben, tépelődött.

Alan egy óra hosszat diktált, aztán a titkárnője után ő is kiment, anélkül, hogy akár csak egy pillantásra is méltatta volna Caroline-t.

Most már értette. Meg akarja mutatni, hogy ami előző este történt köztük, annak semmi jelentősége sincs számára. Ezt enélkül is tudta, ezért

nem kellene ilyen udvariatlannak lennie.

Fölállt, és kinézett az ablakon. Arra gondolt, milyen gátlástalanul felhasználta őt Alan tegnap este a saját céljaira, és felsóhajtott. Mindig olyan férfiakat kell megismernem, akik semmi másra nem gondolnak, mint saját magukra?

Visszament az íróasztalhoz, és tovább dolgozott, mígnem Alan titkárnője újra bejött. Azt mondta, most hazamegy, és figyelmeztette Caroline-t, hogy neki is be kell fejeznie a munkát, mielőtt bekapcsolják a riasztóberendezést.

– Úgyis elegem van mára – válaszolta ingerülten Caroline, és fölállt.

Este Amy hívta föl, és lerohanta a legújabb eseményekkel.

– Emlékszel még Antony Calthropra?

Nem. – ásított Caroline.

Biztosan emlékszel.

Nem, nem. Sose hallottam ezt a nevet.

– Az az orr-fül-gégész a St. Luke kórházban. Magas, szikár, szalmaszőke hajú.

Nem különösebben jóképű, de nagyszerű az ágyban.

Caroline nevetett.

– Ja, a legújabb hódításodról beszélsz!

– Csodát! A fickó nemrég költözött a kórház közelébe, a St. John-i erdőbe. Meghívott a lakásszentelőjére!

– Nagyszerű. Akkor jó szórakozást! A következő közös ebédünk alkalmával majd mesélsz róla. – Caroline szeretett volna a fürdőszobába menni, hogy a szörnyű nap után a meleg vízben ellazítson egy kicsit, és utána rögtön lefeküdjön. A férfiügyek érdekelték most a legkevésbé.

– Hé! Várj! Ez még nem minden. Annak idején futólag megismert téged, mikor meglátogattál a kórházban, és képzeld el, nagyon jól emlékszik rád.

– Én viszont már elfelejtettem. Ennek a találkozásunknak már több, mint egy éve!

– Caroline csak arra emlékezett, hogy Amy jégkockát szopogathatott, és nehezére esett a beszéd, mert kivették a manduláját.

– Meg ne mondd neki, mert megsértődik. Én ugyanis az ellenkezőjét meséltem neki – fecsegett Amy tovább.

– Hogy jössz te ehhez?

Amy kuncogott.

– Egyszerűen csak aranyosnak találtam, és biztos voltam benne, hogy osztani fogod a véleményemet. Mindenesetre nagyon örült, és téged is meghívott a buliba.

– Micsoda? Nem, Amy, kedves tőled, de nem tudok elmenni. Már más tervem van arra az estére.

– Hiszen még nem is mondtam, mikor lesz…

– Az nekem mindegy. Nem érek rá. Valahányszor megismersz valakit, akivel nem tudsz mindenütt hencegni, rám akarod sózni. Te pedig fölcsíped az estélyen a legjóképűbb férfit.

– Nem mondtam, hogy Antony rossz megjelenésű. Nagyon kedves, és mindig vidám. Tetszeni fog neked.

– Azt kétlem – felelte mérgesen Caroline. – Ha tényleg olyan kedves, akkor nem engednéd át nekem.

Amy megint kuncogott.

– Nekem most éppen egy másik férfi tetszik. Ne légy már olyan! Ha nem tetszik neked Antony, az sem tragédia. Egy csomó embert meghívott. Egyébként ő a házigazda, és ezért rettentően elfoglalt lesz. Tudod, hogy van. Nem kell sokáig maradnod, de gyere el, Caroline! Magammal akarom vinni egy barátomat, és különben Antony rossz néven venné.

– Lehetetlen vagy, Amy! – Caroline önkéntelenül is elképzelte, mi lett volna, ha az apja most véletlenül benézett volna, és meghallja mindezt. A romlatlan, bűbájos Amyről alkotott képe minden bizonnyal összetört volna.

Amy nem vette rossz néven a megjegyzést.

– Szóval jövő szombaton nyolckor érted megyünk – mondta Amy boldogan.

– Robby azt mondja, Antony új háza éppen veletek szemben lehet valahol, a park túlsó oldalán.

– Robby? Ő az új fiúd?

Erre Amy fölnevetett, és letette a kagylót. Caroline elgondolkodott. Amy nem szokott így titkolódzni a férfiügyeivel. Úgy látszik, ezúttal komolyabb a dolog?

Aztán a bulira gondolt, és úgy találta, tulajdonképpen nem is olyan rossz az ötlet, lehet, hogy egész vidám este lesz. Lassan a szekrényhez ment, és azon gondolkodott, mit vehetne majd föl.

A hét végére Caroline és csoportja lezárta a munkát a Westbrooksban. Az elemzések mindenre kiterjedtek, a várható növekedés grafikonjai és a szükséges változtatások tervei készen álltak. Egy táblázat kimutatta, mit kell visszafejleszteni, vagy mint nem jövedelmezőt, megszüntetni. Caroline másolatokat készíttetett az apjának és minden elnökségi tagnak, aztán a lemezeket magához vette.

Semmiképpen sem szabad illetéktelen kézbe kerülnie egyetlen másolatnak sem.

Mert ha bármelyik vetélytárs megnézi a beszámolót, és ért hozzá, hogyan olvassa, a részvénypiacon még az eladás előtt jelentős veszteségeket okozhat a vállalatnak.

Egyvalaki például biztosan roppant szívesen olvasta volna Caroline beszámolóját, mégpedig Alan Martell. Ha Caroline nem vitte volna minden este magával a lemezeket, egyszer kora reggel föltétlenül odament volna a számítógépéhez, és megnézte volna a munkáját. Természetesen minden adat az ő pénzügyi osztályától származott, de ő Caroline végkövetkeztetéseire volt kíváncsi, milyennek tartja a vállalat pénzügyi helyzetét, mit javasol a jövőre nézve, és hogy az áruház átvételére szavaz-e.

Pénteken vacsora után – Caroline viszonylag korán lefeküdt – Fred Ramsgate elővette a beszámolót, és reggelig tanulmányozta. Amikor szombaton a reggelinél találkoztak, meglehetősen kialvatlannak látszott.

– Ugye, nagyon sokáig voltál fönn? – kérdezte Caroline, miközben a kávét töltötte.

Az apa ásított, és odatartotta neki a csészéjét.

– Tölts még, légy szíves. Szóval… átrágtam ezt a kásahegyet. Minden elismerésem, teljes munkát végeztél.

– Köszönöm. – A lány mosolya elárulta, mennyire örül az apja dicséretének.

– Néhány kérdésem mindenesetre van még. – Fred Ramsgate egy jegyzetekkel teli cédulára mutatott, amely a tányérja mellett hevert.

Caroline átfutotta, és egy fintort vágott.

– Egypár?

– Igen, két vagy három pont, amelyeket még tisztázni kell.

– Jó vagy. – Caroline kedvetlenül nézett a cédulára. – Ez azt jelenti, hogy még egyszer el kell mennem a Westbrooksba, és néhány órára be kell ülnöm dolgozni. Azt reméltem, hogy többet már nem kell mutatkoznom az üzletben. – És Alan előtt, fűzte hozzá magában.

– Sajnálom, kicsim. Ezek fontos szempontok, és a hétfői elnökségi ülés előtt tisztázni kell őket Nem tudsz mindjárt ma délelőtt odamenni? A te munkatempód mellett biztosan nem tart túl sokáig, kislányom.

Caroline mosolygott.

– Te hízelgő. Azért mondod csak, hogy megtegyem, amit akarsz.

– Mintha becsaptam volna valaha is az én aranyomat! – Fred Ramsgate vidáman hunyorított… – Tényleg ravasz vagy, mint a róka, és erre nagyon büszke vagyok.

– Jaj, te pedig javíthatatlan vagy! Na jó, megyek. A klubdélelőttömnek fuccs.

A barátaival akart teniszezni a sportklubjában, amely mindjárt ott volt a saroknál, a park szélén. Szombaton többnyire volt rá idejük. Utána rendszerint úsztak néhány kört, aztán ettek valami könnyűt az uszoda büféjében. Ma ebéd utánra még a klub fodrászához is bejelentkezett. A szombat délelőtti klub volt a kikapcsolódás számára, és sajnálta, hogy most nem mehet el néhány kellemes órát eltölteni a barátaival.

Fél tízkor Caroline tehát ismét Alan irodájában ült az íróasztalnál, és mélyen elmerült a munkában, mikor Alan beviharzott.

– Értesítettek, hogy maga itt van. Azt hittem, elkészült. Mindenbe betekintést megengedtünk maguknak, semmit sem titkoltunk el. Miért ül itt már megint?

Alan most könnyedebben volt öltözve, mint máskor piros póló volt rajta és kordnadrág. Úgy néz ki, mintha éppen kutyát sétáltatni vagy golfozni indult volna, gondolta a lány, és összeszedte magát, hogy ne lássék rajta, mennyire feszélyezi Alan jelenléte. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi szombaton nem szokott dolgozni, és a titkárnője sem. Szerencsére legalább a pénzügyi osztályon volt valaki. Biztosan az az alkalmazott hívta fel a főnököt, és tájékoztatta őt.

Caroline észrevette, hogy Alan még mindig magyarázatra vár.

– Az apám tegnap este elolvasta a jelentésemet, és… – kezdte.

Alan a szavába vágott.

– Igen, helyes, ez is ilyen dolog. Maguk betekinthettek minden számlánkba. Mi őszinték voltunk magukhoz, de maguk még azt sem tartották szükségesnek, hogy legalább egy másolatot hagyjanak nekem a maga csodálatos beszámolójából!

– Mert az bizalmas.

Alan gúnyosan nevetett.

– Azt elhiszem. El akarják titkolni előlünk, milyen értéket tulajdonítanak vállalatunknak. Ugyanis ha tudnám, figyelmeztethetném a nagyanyámat, és javasolhatnám neki, hogy magasabb összeget követeljen a maga gátlástalan apjától, mint amennyit fölkínál.

Caroline-t idegesítette, ahogy a férfi ott állt előtte. Hátratolta a székét, fölállt, és Alan szemébe nézett.

– Az én apám nem gátlástalan. Lady Westbrooknak tisztességes árat ajánl.

– Világos, hogy ezt mondja. Maga végül is nála tanult. A maga módján ugyanolyan kapzsi, mint ő!

Caroline elvörösödött. Dühösen fölemelte a kezét, de Alan gyorsabb volt. Idejében elkapta a csuklóját, lenyomta a karját, ugyanakkor előrerántotta Caroline-t, úgyhogy nekiesett.

– Ó, nem! Nőktől nem hagyom magam megütni.

– Megsértett! – fújt Caroline, és érezte, hogy a férfi közelsége megzavarja. – Talán azt hiszi, úgy szidalmazhat, ahogy akar?

Alan letekintett rá, és csak néhány másodperccel később válaszolt.

– Elvesztettem az önuralmamat.

– Ez elég gyakran megesik magával.

– Csak a maga jelenlétében. – Különös hangja arra késztette Caroline-t, hogy fölpillantson.

Miért néz úgy rá Alan? Az arca szinte lángolt. Mintha valami fontos, valami lenyűgöző történne vele. Az volt az érzése, hogy megáll az idő, és körülötte minden eltűnik a maga jelentéktelenségében.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó.

– Halló? – szólt egy hang. – Ó, bocsánat, éppen zavarok? – Kuncogás következett, amely Caroline-nak ismerősen hangzott.

Amy, gondolta zavartan, anélkül, hogy elfordította volna tekintetét Alantől. De mit keres itt? Ha nem ebben a pillanatban ez teljesen mindegy volt Caroline-nak. Még csak meg sem fordult. Nem tudott, igaz nem is akart elszakadni Alantől.

A férfi sem törődött a belépő személlyel. Mozdulatlanul nézett Caroline kivörösödött arcába, mintha olvasni akarna a gondolataiban.

A lány megigézve nézte Alant, és megpróbálta értelmezni a férfi arckifejezését, kitalálni, tulajdonképpen mi is történik kettejük között. Vagy csak képzeli az egészet?

Tudatalatti vágyai űznek vele tréfát, és mindjárt fölébred, és rá kell jönnie, hogy csak álmodott?

Megint kuncogást hallott. Nem, ez nem képzelgés. Egy dolog biztos, hogy Amy a szobában van.

Ezúttal Alan is felfigyelt rá. Elengedte Caroline-t, és az ajtóra nézett. Caroline kényszeredetten megfordult, és követte a férfi pillantását.

Valóban ő volt: a csinos, kék szemű Amy, egy igen nőies, rózsaszín ruhában, amely kiemelte kis Venus-alakját és ragyogó szőke haját.

– Szia – köszöntötte Caroline meglehetős barátságtalanul, mert egyáltalán nem örült neki, hogy Alan és Amy most megismerkednek egymással. Milyen csábítóan mosolyog a férfira! Caroline-nak az a gyanúja támadt, hogy a barátnője Alan miatt bukkant föl itt meglepetésszerűen.

Bárcsak ne meséltem volna el neki, hogy Alan Martell szobájában végzem a munkámat, gondolta. Mióta Amy látta a fényképét az újságban, és a vágytól, hogy megismerje. Tulajdonképpen tudhattam volna, előbb-utóbb megtalálja a módját, hogy találkozzon vele. Caroline lemondóan sóhajtott.

– Csak meg akartam kérdezni, van-e kedved ma velem ebédelni, Caroline – mondta Amy, és közben megint csábosán mosolygott Alanre. – Először otthon hívtalak, aztán a papádtól megtudtam, hogy még dolgod van itt. Így aztán egyszerűen idejöttem. Egy kedves úr az eligazítóból mindjárt fölküldött. Remélem, nem haragszik, hogy csak úgy beállítottam – mondta kacéran Alannek.

– Egyáltalán nem – felelte Alan. Egyetlen férfi sem tudott bármit is rossz néven venni Amytől.

Caroline kénytelen-kelletlen bemutatta őket egymásnak.

– Egy osztályba jártunk Caroline-nal – mesélte Amy, miközben kezet rázott Alannel.

– Aha! És milyen volt az iskolában? – biccentett évődve Caroline felé. – Olyan rendkívül szorgalmas, mint most a hivatásában?

– Legalább. – Amy sugárzó arccal nézett Alanre. Csak ő érdekelte. Caroline bosszankodott magában, hogyan is barátkozhatott ilyen sokáig ezzel a nőszeméllyel.

– Úgyis be kellett jönnöm a városba, mert új ruhára van szükségem egy estélyre – karattyolt tovább Amy. – Aztán azt gondoltam, magammal vihetném Caroline-t, hátha ő is akar egy új ruhát, bár neki olyan jól megy, hogy egy rakás szép ruhája lóg otthon a szekrényben. Bárcsak az én papámnak is annyi áruháza lenne! De én csak egy kis alkalmazott vagyok, és magamnak kell kifizetnem a ruháimat.

Kis alkalmazott! – dohogott magában Caroline. Már megint egy új, megható szerep!

Titokban a fogát csikorgatta, látván, milyen csodálattal nézi Alan Amyt.

– Nem, Amy, sajnálom, még sok dolgom van. Nem tudok veled menni.

– Te szegény! – Amy fölöslegesnek találta, hogy közben ránézzen. – Borzasztó – mondta Alannek. – Mindig csak a munkán jár az esze.

Alan férfiasan kacsintott.

– Igen, nagyon szorgalmas. Már nekem is feltűnt. Vajon az apjától örökölte?

– Hagyjátok abba a rólam való fecsegést!

Azok ketten nem törődtek Caroline tiltakozásával.

– Szerintem kedves a papája – csicsergett Amy. – De a munkáját tényleg mindenek elé helyezi. Caroline biztosan örökölte ezt.

– A lázas munka ellenére azért talán ő is részt vesz a mai estélyen?

– Hát persze! Ma mindenki ott találkozik, aki szórakozni akar. Ez az est jelszava.

– Akkor engem miért nem hívtak meg? – Alan szeme csak úgy csillogott a vállalkozó kedvtől. Amy nevetett.

– Hát eljönne, ha megkérném?

– De még mennyire! Megnézném magamnak, milyen az, amikor Caroline szórakozik. – Ezt úgy mondta, mintha valóban el sem tudná képzelni. A lány legszívesebben a fejéhez vágott volna valamit. Könyörögve nézett Amyre, jelezve, hogy nem látná szívesen Alant az estélyen. Biztos, hogy Amy megértette ezt a néma jelzést, de eszében sem volt teljesíteni a kérést. Igéző szemet meresztett Alanre.

– Nagyszerű! Akkor ezennel meg van híva. Ma este nyolckor kezdődik. A cím: St. Johns Wood, Windermere Street, Park View Apartments, 3. lakás.

– Maga adja az estélyt? – kérdezte Alan.

– Nem ő – szólt közbe Caroline. – Tehát nem is lenne joga csak úgy meghívni valakit.

– Jaj, ne légy olyan aggályoskodó, Caroline! – Amy arca kissé elpirult. Tudta, hogy Caroline dühös, ezért kerülte a pillantását.

Az én érzéseim közömbösek neki, csak az érdekli, hogy megint elbolondítson egy férfit, mármint Alan Martellt, gondolta Caroline, aki nagyon is jól ismerte az erre utaló jeleket.

– Egy ismerősöm adja az estélyt – magyarázta most Amy. – Egy kicsit segítek neki a szervezésben, így azt hívok meg, akit akarok.

– Amy, szeretnék veled külön beszélni egy pillanatra – mondta Caroline, de Amynek hirtelen nagyon sietnie kellett.

– Viszlát este, helyes? Most mennem kell.

– Tehát találkozunk este, amikor értem jössz. – Caroline tekintete elárulta, mi vár akkor rá.

Amy már félig kilépett az ajtón, de még gyorsan visszaszólt: – Hívj inkább taxit, Caroline! Én ugyanis már korábban odamegyek, hogy segítsek az előkészületekben. Viszlát!

– Amy! – kiáltott utána Caroline, de az ajtó már becsukódott. Kint a sietős léptek távolodtak. Aztán Alan nevetését hallotta.

– Mi olyan nevetséges? – kérdezte Caroline villámló szemmel.

– Az arckifejezése. Miért haragszik? Azért, mert én is részt veszek az estélyen?

Ugyan mit látok ott? A szorgos Miss Ramsgate-et a változatosság kedvéért kivételesen emberi vonásokkal?

– Hogy milyen emberi tudok lenni, azt mindjárt tapasztalni fogja, ha tovább ugrat!

– Juj! Már reszketek is a félelemtől.

– Hagyjon már békén! Folytatnom kell a munkámat, mert különben éjfélig itt ülök, és nélkülem tartják meg az estélyt. Persze ez nem is volna olyan nagy baj.

– Nem tartják meg maga nélkül! Még ha nekem kellene is elvinnem! – Gondolkodott. – Egész jó ötlet ezt fogom tenni. Fél nyolckor ott vagyok magánál.

– Nem. – Caroline-nak egyáltalán nem tetszett az ötlet. – Nem tudom, mikor leszek kész. Majd taxit hívok.

– Szó sem lehet róla. Magáért megyek. Ha még nincs készen, nem baj. Akkor szívesen beszélgetek egy kicsit a papájával.

– Ó, igen, sejtem, miért. Azt reméli, hogy megmutatja magának a jelentésemet, ha egy kicsit a lelkére beszél. De nem lesz sikere. A papa kemény dió.

– Ebben is hasonlítanak egymásra. – Ezzel Alan az ajtóhoz ment, és eltűnt, mielőtt Caroline-nak megfelelő válasz jutott volna eszébe.

7. FEJEZET

Miután apjának már mondott néhány szót az estélyről, és azt is elmondta, hogy Alan Martell érte jön, az öreg fürkészően nézett végig rajta.

– Anélkül is elég gyakran látod…

A lány, bosszúságára, elpirult.

– Nem én hívtam meg az estélyre, hanem Amy. – Elmesélte, hogyan történt.

– Amynek majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, mindenáron meg akarta ismerni Alant. Csak ezért jött az áruházba.

Fred Ramsgate mosolygott.

– Ez tetszik nekem Amyben. Nem sokat teketóriázik, ha akar valamit. És bájosan csinálja.

Caroline megvetően fújt egyet.

– Rosszul ismered.

Kinn az előszobában megkondult egy óra.

– Jaj, istenem, már hét! Képtelen vagyok ilyen gyorsan átöltözni. Nincs is semmi kedvem az estélyhez!

– Elmész! Barátkozz egy kicsit össze Alan Martellel! Akkor talán valamivel kedvesebb lesz, és nem állít az utunkba több akadályt.

Caroline-t ritkán bosszantotta fel ennyire az apja ilyen vagy olyan kívánsága.

– Még hogy összebarátkozzam Alannel? Ez már sok a jóból! – azzal kirohant a szobából, fölszaladt a lépcsőn, hogy összekapja magát.

Alan pontos volt. Caroline hallotta, amint apja ajtót nyitott neki, és a legszívélyesebben üdvözölte. Kedvetlenül fintorította el arcát. Ha a papa ilyen hangot üt meg, akkor valamit forral.

Inkább lemegyek, mielőtt megkínálja itallal, és kifecseg valamit az áruházról.

Aztán ha Alannek rossz kedve lesz, én iszom meg a levét.

Miután még egyszer, utoljára megnézte magát a tükörben, leszaladt. Mindkét férfit ott találta még az előszobában állva. Alan megfordult, mikor a lépcsőn meghallotta a lány lépteit. Elismerően nézett végig rajta, és ettől Caroline váratlanul zavarba jött.

Az apja is végigmérte, de egészen másképp, s kicsit inkább korholóan kérdezte: – Hol vetted ezt?

Caroline valami ilyesmit várt. A lángvörös ruha, amelyet ma fölvett, régies szabású volt, mély kivágásában látni lehetett mellei ívét. Ezenkívül a szűk szoknya oldalt fel volt hasítva, és minden lépésnél szabadon hagyta a combját. Caroline csak hosszas habozás után vette meg ezt a ruhát, és mostanáig egyszer sem szánta rá magát, hogy fölvegye. Ma este azonban kedve volt hozzá. Eltökélten vette ki a szekrényből, és nagyon elégedett volt, amikor megnézte magát a tükörben. A ruha egészen más nőt csinált belőle.

– A Westbrooksban vette – mondta Alan, és Caroline meglepetten nézett rá. A férfi mosolygott. – Amint látja, Mr. Ramsgate, ismerem az áruinkat. Nem tartozom azon igazgatók közé, akik egész nap az íróasztaluk mellett ülnek. Akár a gyártó céget és az árat is megmondhatom.

– Minden elismerésem – dicsérte Fred Ramsgate. – Becsülöm azokat, akik a legkisebb részletekig ismerik, amit eladnak. Különösen nagy érdem ez egy olyan nagy áruházban, mint a Westbrooks!

Alan felhúzta a szemöldökét.

– Ennek ellenére el akarja venni a munkámat, és át akarja adni a vezetést valamelyik alkalmazottjának, igaz?

– Erről még nem is gondolkodtam – mondta Fred Ramsgate. De Caroline egy alig észrevehető szempillarezdüléséből látta, hogy az apja nem mond igazat.

Tehát tényleg el akarja venni Alantól az üzletvezetést, gondolta, és a gyomrában enyhe szorítást érzett. Alan sohasem fogja megbocsátani!

A ház, amelyben az estélyt rendezték, a St. Johns Wood egyik fákkal szegélyezett utcájában volt, egy nagyon drága, előkelő negyedben. A viktoriánus időkben a társaságbeli nős férfiak itt építtették szeretőiknek a

szebbnél szebb házakat, többnyire az úri udvarházak mintájára, piros palatetővel, hangulatos verandával, festett üvegablakokkal, és nagy, szépen gondozott kertekkel. Időközben egy s más megváltozott, modern tömbházak törtek a magasba, és az utcákon megélénkült a forgalom. Mégis, ezek a kertek és fák megmaradtak, és még mindig vidékies jelleget kölcsönöztek a negyednek.

Az estély már javában folyt, amikor Caroline és Alan megérkezett. Amy úgy fogadta őket az ajtóban, mint egy tökéletes háziasszony. Azt hihette volna az ember, ő adja az estélyt. Caroline-nak röpke csókot nyomott az arcára, aztán egy lépést hátrált, és hitetlen mosollyal szemlélte barátnőjét.

– Csodálatosan nézel ki! Mi történt veled?

Caroline azonmód elpirult, Alan pedig cinkosan elhúzta a száját. Ez természetesen nem kerülte el a lány figyelmét, úgyhogy még jobban égett tőle az arca. Amy szerencsére nem várt választ. Ajkát csücsörítve megcsókolta Alant is, aztán gyerekesen kacérkodva nézett rá. A csábító kis Lolita pontosan ahogy a könyvben áll, gondolta Caroline.

– Szép, hogy csakugyan eljött – mondta Amy enyhén fátyolos hangon. – Így ma este egy kicsit közelebbről is megismerhetjük egymást.

– Remélem. – Alan mosolyogva viszonozta Amy sugárzó pillantását.

Caroline összeszorított foggal szemlélte a jelenetet, és azon töprengett, vajon féltékenység vagy irigység-e, amit érez. Mindenesetre szerette volna, ha ő is így tudna kacérkodni egy férfival. De ehhez túlságosan is gátlásos volt.

– Jöjjön! – Amy fesztelenül belekarolt Alanbe. – Szeretném megismertetni a barátaimmal, akik már rettentő kíváncsiak magára. – Caroline-nak futólag odavetette: – Ott szemben, a bárnál van Antony. Az italt töltögeti, és már türelmetlenül vár rád.

Menj, légy kedves, és segíts neki egy kicsit!

Caroline az említett irányba nézett, ahol egy sovány arcú, nyakigláb szőke férfi állt a pult mögött. Üvegekkel és poharakkal foglalatoskodott, és földimogyorót osztott szét különféle tálacskákba.

Nem is néz ki olyan rosszul, vélte Caroline. De még ha ellenszenves volna is, azt sem mutatná ki Alan előtt.

– Nagyon szívesen! Majd találkozunk.

Érezte magán Alan tekintetét, de nem vett róla tudomást. Egyáltalán nem akarta látni, mit szól hozzá Alan. Az neki nem számít! Amy bizonyára egész este lefoglalja, és Alannek ez kétségkívül kellemesebb, mint egy olyan nővel tölteni az estét, akit alapjában véve ugyanúgy megvet, mint az apját.

Nem, gondolta Caroline, köztem és Alan között mindig ott fog állni a Westbrooks.

Jól látta Alan különös arckifejezését, mikor a papa azt mondta, nem gondolkodott még személyi változtatásokról az áruházban. Úgy látszik, Alan is rájött, hogy ez nem felel meg a valóságnak, de hallgatott. Szája körül egy kemény vonással Caroline-hoz fordult, és megkérdezte: – Megyünk?

Caroline rendszerint megcsókolta az apját, ha elbúcsúzott tőle. Ezen az estén azonban elhagyta, és anélkül, hogy figyelemre méltatta volna a papa meglepett pillantását, egyszerűen kiment.

Szó nélkül ültek egymás mellett a rövid úton St. Johns Woodig. Caroline el tudta képzelni, mi megy végbe Alanben, és ő maga is túlságosan lehangolt volt ahhoz, hogy csak udvariasságból társalogjon. Most ugyanis életében először ébredt tudatára, miféle emberi következményei lehetnek, ha eladnak egy olyan céget, amelyik a gazdasági mutatóknál többet jelent a személyzet és a részvényesek számára.

Összeszedte magát, megpróbált elfeledkezni komor gondolatairól. Mosolyt erőltetett az arcára, és átment Antonyhoz.

– Jó estét! Amy egyik barátnője vagyok.

– Tudom, maga Caroline. – A férfi elé tett egy teli poharat. – Amy operációja után ismerkedtünk meg. Sokat mesélt magáról. Iskolai barátnők, ugye? – Pillantása Caroline piros ruhájára siklott. – Ragyogóan néz ki! Bomba jó ez a ruha. Segítene egy kicsit a töltögetésben? Gyere csak közelebb, mondja a macska az egérnek… – Antony fiúsan

vigyorgott, és Caroline-t a fényezett fapult mögé húzta. – Javaslom, hogy maga vegye át azokat a vendégeket, akik bort kérnek, én pedig a többiekről gondoskodom. Jó? – Jó – egyezett bele szórakozottan Caroline. Tekintete a szoba túloldalára tévedt, ahol Amy úgy csimpaszkodott Alanbe, mint a bogáncs.

Antony észrevette, és elhúzta az arcát.

– Néha meg tudnám ölni!

Caroline csodálkozva fordult Antonyhoz, és mérges hangon így szólt: – Szerelmes belé?

– Miről vette észre?

– Nem nehéz kitalálni. – Caroline azt kérdezte magában, vajon rajta is látni-e, amit érez.

– Olyan bolond vagyok, hogy többet érzek iránta, mint ő énirántam – mondta Antony mesterkélt vidámsággal. – Amy csodálatosnak találja a szerelmet, de nem tart sokáig nála, és aztán unatkozik. Én sajnos az állhatatosabb emberek közé tartozom.

Lehet, hogy ez már kiment a divatból, de sajnos nem tudok rajta változtatni. Ilyen vagyok, és kész.

Akárcsak én, gondolta Caroline. Ez őrjítő!

Ösztönösen előrehajolt, és egy csókot adott Antonynak.

– Szörnyű, de a szerelem néha tényleg kín.

– Maga is egy cipőben jár velem?

Antony közvetlensége zavarba hozta Caroline-t.

– Évekkel ezelőtt egyszer szerelmes voltam – válaszolta a lány kitérően.

– Andrew Shawnak hívták. Szörnyeteg volt, és lelkileg teljesen tönkrementem, amikor rájöttem erre. De minden elmúlik. Az idő a legjobb orvos.

Antony nevetett.

– Jobb, mint én. Szóval most szabad és független? Azóta nem akadt más férfi?

Caroline megrázta a fejét. Hogy elterelje a szót, bort töltött Antonynak.

– Igyon, és gondoljon valami vidámabbra! Egy bulin szórakozni kell.

– Köszönöm, de nem akarok olyan sokat inni. A vendéglátónak a helyzet magaslatán kell lennie.

Hirtelen egy egész csomó szomjas ember tódult az asztalhoz, és egy darabig nemigen maradt idő személyes beszélgetésre. Később Antony hivatásáról, családjáról, kedvteléseiről érdeklődött Caroline. Szándékosan kerülte azokat a kérdéseket, amelyek a leginkább izgatták őket.

Amy és Alan éppen táncoltak, méghozzá szorosan összeölelkezve, akárcsak a többi pár ezen a kicsi tánctéren. Caroline csak egyszer pillantott oda. Nem bírta volna nézni őket, hiszen úgyis tudta, hogyan táncolnak, hogyan néznek és mosolyognak egymásra.

– Akar táncolni? – hallott hirtelen egy ismeretlen hangot.

– Bemutathatom, Caroline? Ez Peter. Orvosként még sokat kell tanulnia, de táncolni remekül tud. Na, szórakozzatok jól!

– Igazán kedves tőled – dadogta Peter, majd még mielőtt Caroline szabadkozhatott volna, átkarolta, és húzta magával a táncolók közé.

Caroline úgy találta, hogy ez inkább taszigálódás, mint tánc. Hamarosan elege lett a tömegből, és a legszívesebben hazament volna.

Kezdjük azon, hogy el sem kellett volna jönni – gondolta, miközben Alant kereste szemével. Csak Amyt látta valaki mással táncolni. Úgy látszott, Alan eltűnt. Egyszerűen hazament nélküle? Ez a gondolat még inkább elrontotta Caroline hangulatát. De aztán hirtelen megpillantotta a fiút a bárnál.

Majdnem ugyanabban a pillanatban jelentette valaki, hogy a konyhában hidegbüfé van berendezve, ezért most egyszerre minden vendég arra tódult. Caroline elnézést kért a táncosától, és visszament a bárhoz, ahol Alan a pultnak támaszkodva jégbe hűtött limonádét ivott.

– Milyen hőség van itt benn! – Caroline Alan poharára nézett. – Ilyet én is szívesen innék.

Alan odanyújtotta neki az övét.

– Nem, nem akarom elinni maga elől – tiltakozott Caroline. Mivel azonban a férfi ragaszkodott hozzá, ivott belőle két kortyot. – Ez jólesett, köszönöm. Egészen ki volt száradva a torkom.

– Akar enni valamit? Amy az előbb megmutatta a büfét. Mesés. Meg kell hagyni, van szervezőkészsége. És esze is…

Caroline elgondolkodva nézett maga elé. Igaz, amit mond, de honnan tudja? Még csak néhány órája ismeri Amyt.

– Ha enni szeretne, menjen nyugodtan – válaszolta.

– Én nem vagyok éhes. Magának akartam hozni egy tele tányért.

– Köszönöm, én sem vagyok éhes.

Alan kiitta poharát, és félretette.

– Hogy érzi magát? Sokáig akar még maradni?

Caroline habozott. Aztán elhatározta, hogy őszinte lesz.

– Nem föltétlenül. Alig ismerek valakit. Azonkívül utálom a tömeget, meg aztán a levegő is rossz. És maga? – nézett Alanre.

– Én dögunalmasnak találom. Tudja mit, menjünk el! Rendben? De nem szólunk Amynek. Egy pillanat. – Odalépett Antonyhoz, aki tiszta poharakat sorakoztatott maga előtt. Néhány szót váltott vele, amelyeket Caroline nem értett.

Antony bólintott, aztán Caroline-ra kacsintott.

– Jó szórakozást!

Caroline elpirult, mire Antony elnevette magát.

– Mit mondott Antonynak? – kérdezte kíváncsian kifelé menet.

– Azt, hogy most elmegyünk a saját külön estélyünkre. – A sötétség ellenére Caroline észrevette a kópéságot a férfi szemében, aki eközben kinyitotta a vezető melletti ülés ajtaját.

– Hogy mondhatott ilyet! – Caroline beszállt. Az ülés bőrhuzatát kellemesen hűvösnek érezte. – Biztosan elmeséli Amynek, és akkor hamarosan fél London tudja majd.

Alan beült, és indította a motort.

– És kinek nem szabad megtudnia? Andrew Shawnak?

Caroline-nak majdnem a torkán akadt a szó.

– Ezt… ezt meg honnan veszi?

– Amy mindent elmesélt róla.

Caroline-nak ökölbe szorult a keze.

– Mi jut az eszébe ennek, hogy a magánéletemről pletykál? – Pedig természetesen el tudta képzelni az okot. Mindenesetre sosem gondolta volna, hogy ilyen messzire megy Amy a tapintatlanságban. Na igen, eddig még nem is érdekelte őket ugyanaz a férfi. Caroline keserűen mosolygott. Amy évek óta ismeri, természetesen észrevette, hogy nem közömbös számára Alan. Ezért mesélt neki Andrew-ról. Azt a benyomást akarta kelteni benne, hogy ő még mindig szereti Andrew-t, és ezért közömbös más férfiak iránt.

– Azért ez már nem igazán magánügy, hiszen mindenki tud róla – jegyezte meg Alan az utat nézve. – Például az a fickó a bárnál. Ő volt a házigazda, nem? Ő is említette ezt az Andrew Shaw-t. – Caroline-ra sandított. – Úgy tűnik, mindketten azt hiszik, hogy maga még mindig nem verte ki a fejéből azt az embert. Igaz ez?

– Ez az én dolgom – mormolta Caroline, és kinézett a sötét parkba, amely mellett éppen elhaladtak. Nemsokára elérik a házuk bejáratát, és akkor elbúcsúzhat Alantől.

Nem volt szép ez az este, és szeretett volna végre egyedül lenni.

– Részben az enyém is – mondott ellent a férfi. – Nem tudta, hogy Andrew az egyik ügyvédem? Részt vett az apjával folytatott tárgyaláson. Nem is mesélte az öreg?

Caroline hirtelen feléje fordult, és hitetlenkedve meresztgette szemét.

– Úgy látszik, nem – állapította meg Alan, és viszonozta a lány pillantását. Egy másik kocsi hajszálnyira suhant el mellettük, és a vezető dühösen dudált, mert Alan letért a sávjáról. – Mindenesetre különös…

Caroline sejtette, miért. Apja kezdettől fogva bizalmatlan volt Andrew Shaw iránt, és amikor megtudta, hogy Caroline el akarja jegyezni magát vele, a nyakára küldött egy magánnyomozót. Így derült ki, hogy Andrew életében egy másik nő is van.

Andrew-nak hónapokon keresztül viszonya volt az egyik gépírónőjével. Szállodai szobákban találkoztak, és Caroline-nak azt mondta ilyenkor, hogy késő estig bent dolgozik. Hétvégére is elutaztak együtt, miközben Caroline úgy tudta, külföldre megy az egyik ügyfeléhez, és sajnos nem viheti őt magával.

Caroline eleinte egy szót sem hitt abból, amit az apja állított, és a nyomozó jelentését dühösen félre akarta tolni. Apja azonban az orra alá dugta a mellékelt fényképeket és a szállodai bejegyzések másolatát, csupa cáfolhatatlan bizonyítékot. Caroline emlékezett rá, milyen érzésekkel nézte a gyönyörű szőke lányt Andrew mellett a fényképeken. Egy csapásra világossá vált előtte, hogy Andrew csak a pénzét akarja, és ha összeházasodnának, akkor is folyton megcsalná más nőkkel.

– Az apja, ugye, nem kedvelte Shaw-t? – zökkentette ki gondolataiból Alan.

– Vagyonosabb vőt akart, és megtiltotta magának, hogy találkozzék Andrew-val. Így volt?

– Nem, nem így volt. Apám nem olyan régimódi és tekintélyelvű, mint gondolja.

Sohasem a jövedelmük nagysága szerint ítéli meg az embereket, és nem írta elő nekem, kikkel barátkozzam – védte őt Caroline.

– Úgy vettem észre, Amy másképp látja ezt.

Caroline összehúzta szemét.

– A hétszázát! Mi mindent locsogott ez össze magának?

– Csak valami magándetektívről, akit az apja bérelt föl.

Caroline nagyot fújt.

– Kitekerem a nyakát! – Másodpercekig maga elé meredt, aztán megadóan vállat vont. – Na jó, ha már úgyis olyan sokat tud… Szóval amikor Andrew meglátta a bizonyítékokat, természetesen nem tagadott többé.

Alan fékezett, és megállt egy fa alatt, amelynek ágai messze kinyúltak az út fölé.

– Tehát bevallott mindent…

Caroline bólintott.

– Igen, de természetesen megpróbálta elhitetni velem, hogy az a nő egyáltalán semmit sem jelentett a számára, és nem is történt volna semmi köztük, ha nem akaszkodott volna a nyakába olyan kitartóan. Úgy állította be – folytatta gúnyos hangon mintha valamiféle végzet asszonya lett volna. Látnia kellett volna azokat a képeket!

Egészen fiatal teremtés volt friss, bűbájos arccal, biztosan nem volt sok tapasztalata a férfiakkal, mielőtt Andrew-t megismerte. Andrew esküdözött, hogy csak engem szeret, a másik nem volt más, mint egy kis kaland, és rögtön szakít vele, ha megbocsátok neki.

– De nem bocsátott meg. – Alan elgondolkodva nézte Caroline feldúlt arcát.

– Nem. Maga megbocsátott volna?

A férfi rázta a fejét.

– Azt hiszem, szerencsének tarthatja, hogy ez a kapcsolat kútba esett.

Most, hogy már elkezdte, nem tudta abbahagyni.

– Egyszerűen undorító volt, ahogy megpróbált mindent jelentéktelennek feltüntetni, és szinte mocskolta azt a lányt! A végén igazán meggyűlöltem. Biztosan sikeres, minden hájjal megkent jogász, és azt is el tudom képzelni, hogy jól dolgozik. De én tíz percre sem bíznám rá magam.

– Mégis, még mindig erős felindulást vált ki magából. – Alan Caroline-ra nézett.

– A gyűlölet és a szerelem egymáshoz nagyon közel álló érzelmek. Biztos benne, hogy már nem jelent magának semmit?

– Egészen biztos. Már nem is gyűlölöm, csak megvetem.

– Kipróbáljuk, hogy így van-e?

Caroline hirtelen megfordult erre a különös hangsúlyra, éppen akkor, amikor Alan áthajolt hozzá. Mielőtt észbe kapott volna, mit akar Alan, már az ajkán érezte a száját.

Olyan forrón csókolta, hogy Caroline-nak is felpezsdült a vére. Szédült, és a túláradó vágytól hajtva kinyitotta száját, a karját Alan nyaka köré fonta.

Amikor végül elengedte, Caroline kábultan nézett föl rá. Hiányzott neki a férfi közvetlen közelsége, és újabb csók után vágyott.

– Alan?

Csend.

Vajon mit gondolhat, kérdezte magában Caroline. Bár az utóbbi két hétben minden nap látta Alant, és néha órák hosszat dolgozott egy

szobában vele, alapjában véve alig tudott róla valamit.

– Hány éves voltál, mikor megismerted Shaw-t?

Alan kérdése olyan váratlan volt, hogy Caroline összerezzent.

– Hogy hány éves voltam? Öö… huszonegy.

– És hány férfi volt azóta az életedben?

Caroline lesütötte szemét, nem válaszolt.

– Abból ítélve, ahogy az érintéseimre válaszolsz, elég kevés lehetett – vélte Alan.

– Vagy talán egy sem. A Shaw-val való csalódás után valószínűleg teljesen begubóztál. Emlékszem, hogy nekem ugrottál, amikor kételkedtem benne, hogy voltál-e már férfival. És? Lefeküdtél Andrew Shaw-val?

Caroline még most sem válaszolt.

Alan sóhajtott.

– Valószínűleg bebeszélte neked, hogy várnotok kell vele az esküvőig. Te csak üzlet voltál neki. Szórakozásnak ott volt a másik.

Caroline-nak határozottan sértette az önérzetét, hogy Alan ilyen nyersen sorolja a tényeket. Nagyot nyelt.

– Mi van? Megint úgy viselkedsz, mintha még mindig szeretnéd.

– Egészen biztos, hogy nem. Tényleg, megvetem csupán, semmi több.

– Akkor nem is zavarna, ha viszontlátnád?

– Hogy hogy? – Caroline fölegyenesedett. Minden porcikája tiltakozott az ellen a gondolat ellen, hogy Andrew-val találkozzék.

Alan vállat vont.

– Na igen, ez valószínűleg elkerülhetetlen.

– Most már egyáltalán semmit sem értek.

– Ilyen értelmes nő létedre néha elég nehéz felfogású vagy. Gondolj csak bele!

Eddig az apád nélküled tárgyalt az ügyvédekkel te erősen el voltál foglalva a mi üzleti könyveinkkel. Most kész a jelentésed, előbb-utóbb bevonnak a tárgyalásokba, hogy előadd az észrevételeid. Akkor elkerülhetetlenül szembekerülsz Andrew Shaw-val.

Mit fogsz akkor érezni?

– Semmit az égvilágon.

– Hazudsz. – Alan gúnyosan nevetett. – Már a róla való beszélgetés is fölizgat.

– Csodálkozol rajta? Még senki sem szedett úgy rá. Elhitette velem, hogy szeret, és a hátam mögött valószínűleg halálra nevette magát. Elhalmozott bókokkal, és elfogadtam, bár sohasem tartottam magam különösebben szépnek. Az a lány, az tényleg gyönyörű volt. Annak nem kellett hazudnia. Nem volt jelentéktelen, és nem is volt gazdag papája. Soha nem fogom elfelejteni, milyen nyomorultul éreztem magam, mikor megtudtam a megalázó valóságot. És Andrew-t sem fogom soha elfelejteni. De csak egy okból. Mert felnyitotta a szememet. Megmutatta, hogy rajtam csak egy tetszik a férfiaknak: az apám pénze! Csak az…

Caroline ijedten hallgatott el. Még soha senkinek nem vallotta be, milyen mélyen megsérült akkor. És most éppen Alan Martellnak öntötte ki a szívét.

Lehorgasztotta a fejét, dühös volt saját magára, és a legszívesebben elbújt volna valahová. Bárhogy igyekezett visszatartani könnyeit, nem sikerült.

– Ne sírj – kérlelte Alan fátyolos hangon.

– Hiszen nem… nem is sírok! – És hangosan felzokogott.

– Jaj, Caroline! – Alan magához húzta a lány fejét, és vigasztalón simogatta haját.

Lassanként elapadtak Caroline könnyei, és megnyugodott. A férfi testének melege átterjedt rá, és egyszerre csak biztonságban érezte magát.

Andrew-val sohasem érezte így, mindig egy kicsit izgatott és bizonytalan volt.

Valószínűleg egy egészséges ösztön folytán, amelyre azonban korábban nem akart hallgatni. Ugyanez az ösztön most azt mondta, hogy Alanben megbízhat.

Hangos sípolás ijesztette föl. Alan sóhajtott, szelíden eltolta magától, és egy telefonkagyló után nyúlt, amely a két első ülés között volt.

– Tessék! – szólt bele bosszúsan. Aztán valamivel barátságosabb lett. – Ja, maga az, Mrs. Greybury. Mi újság? – Egy pillanatig hallgatott. – Mit

csinált? – Mérgesen vonta össze szemöldökét. – Mondja meg neki, hogy hamarabb, mint holnap nem megyek haza. – Idegesen dobolt ujjai hegyével a kormánykeréken. – Már mondta? És ott akar maradni, míg vissza nem jövök? Jó – mondta elszántan –, pár perc múlva otthon vagyok. – Lecsapta a kagylót, és Caroline-hoz fordult. – Azonnal haza kell mennem.

– Váratlan látogató? – Caroline elnyomta feltörő féltékenységét.

– Szóval hallgatóztál?

Caroline-t bosszantotta ez a hangnem.

– Mit jelent itt hallgatózni? Akaratlanul meghallottam egyet s mást. Talán be kellett volna fognom a fülemet?

– Jó, jó, nem úgy gondoltam. Bocsáss meg, csak egy pillanatra megfeledkeztem magamról.

– Mint annyiszor.

Alan nevetett.

– Te sem teszel lakatot a szádra – jegyezte meg, azzal bekapcsolta a motort, és továbbhajtott.

Caroline Alan hosszú, vékony, de erős kezét figyelte, és azt kívánta, hogy megint simogassa. Soha életében nem kívánt ennyire semmit.

De miért vált ki belőle ilyen érzelmeket Alan? És miért kell egy másik nőhöz tartoznia?

Talán ez a sorsom, hogy minden férfi, akihez vonzódom, mást szeret, tépelődött.

– A grófné vár, ugye? – csúszott ki a száján. Szerette volna leharapni a nyelvét.

Hogy mégis leplezze valahogy a féltékenységét, gúnyosan hozzáfűzte: – Megint elhagyta a férjét? Micsoda ingázás! Nem tud dönteni?

– Most, úgy látszik, döntött. Egy rakás csomaggal jelent meg, és azt mondja a házvezetőnőm, hogy már kezd kipakolni.

Caroline-nak nyelnie kellett egyet, aztán mosolyt erőltetett az arcára.

– Gratulálok.

– Ne ízetlenkedj! – dörmögte Alan. – Most pedig maradj csöndben, hadd tudjak gondolkozni, hogyan szabadulhatok meg tőle, mielőtt Colin

fölbukkan. Sajnos, Mirandát nagyon nehéz áthangolni, ha valamit a fejébe vett. Elkényeztetett, önző és tyúkeszű. Ilyen nővel nem lehet értelmesen beszélni. Csak enyelegni lehet vele, arra meg most igazán semmi kedvem.

Caroline csodálkozva látta, mint válik Alan arca minden szónál egyre keményebbé, így nem beszél egy férfi arról a nőről, akit szeret.

– Úgy látszik, azt a benyomást… keltetted benne, hogy szívesen látod. – A tegezés még nem jött könnyen a nyelvére.

Alan sóhajtott.

– Na igen, talán néhány bók, egy kis cicázás valamelyik estélyen. Az ilyen nők, mint Miranda, ki is követelik az ilyesmit. De alapjában véve soha nem volt semmi köztünk. Legalábbis semmi komoly, aminek jelentőséget tulajdonítanék. – Komoran meredt maga elé. – De ő… – Elhallgatott.

– Láthatólag komolyan vette – fejezte be helyette Caroline a mondatot.

– Jellemző a nőkre. – Gúnyosan mosolygott. Hiúságukban azt hiszik, mindenki bolondul utánuk. És lehetőleg mindjárt az a nagy szerelem legyen! Ahelyett, hogy egyszerűen szórakoznának egy kicsit, rögtön bilincset szeretnének rakni az emberre.

Caroline egyszerre nagyon dühös lett.

– Nem is érdemelsz meg más nőt, mint a grófné. Egy hajszállal sem vagy jobb, mint ő, ugyanolyan beképzelt és önző vagy!

Alan nem válaszolt. Megállt a háza előtt, és kikémlelt az ablakon.

– Hála Istennek, még nyoma sincs Colin kocsijának. Remélem, sikerül Mirandát idejében kiakolbólítanom. De hogyan értessem meg vele, hogy nem maradhat itt?

– El kellene mennem, sorsodra hagyva téged – mondta Caroline mérgesen.

– Nem érdemelsz segítséget.

Alan várakozva fordult feléje.

– Van valami ötleted? Ki vele!

– Eszemben sincs. Te vagy az oka, hogy így alakult. Nem óhajtom tudni, hány nőnek csavartad el a fejét, hogy aztán elhagyd őket.

– Aranyifjú a legrosszabb fajtából, mi? Nem vagyok az. Gyere már, Caroline – kérte a lányt. – Csak nem akarod, hogy Miranda prédája legyek?

– De még mennyire, hogy igen! – Caroline szeme haragosan szikrázott.

Néhány perccel előbb magában is elismerte, hogy szereti. Úgy szereti, ahogy csak egyszer és örökre tud szeretni az ember. Ha ezt Alan kitalálja, tréfát űz belőle, és kinevet, gondolta, és egészen nyomorultan érezte magát. Sohasem szabad megtudnia, mit érzek iránta!

– Még Mirandát is meg kellene védeni tőled! És ha segítek neked, azt csak az kedvéért teszem.

Választ sem várva kiszállt. Alan követte példáját.

– Nem, te itt maradsz – mondta Caroline. – Elintézem egyedül.

Alan ülve maradt. A szél felborzolta a haját.

– Mi a szándékod? – kérdezte. Ha a lelkiismeretére akarsz hivatkozni, az értelmetlen. Mirandának nincs lelkiismerete. Csak magára gondol. És ami engem illet, szüksége van rám, hogy megbüntesse a férjét. Ha Colin összetöri az összes csontomat, vagy én fasírttá aprítom őt, az Mirandának teljesen mindegy. Fő, hogy ő elérje, amit akar.

– Ha azt akarod, hogy segítsek, a módját rám kell bíznod. – Caroline tekintete a férfias arcra s a széles vállra siklott, de gyorsan elkapta onnan, és emlékezetébe idézte, milyen pökhendi alakot rejt a vonzó külső. – Szabad kezet kapok?

Alan egy pillanatig gondolkodott.

– Rendben van, azt mondasz, amit akarsz. Nekem mindegy. Csak ne legyen itt, mire Colin jön, mert megöl.

– Ebben biztosan nem akadályoznám meg – szögezte le Caroline keserűen, és a kapuhoz szaladt.

– Nem akarod elárulni nekem, mit fogsz mondani?

Caroline mosolygott, és a válla fölött hátrakiáltott.

– De igen! Azt mondom neki, hogy a jövő héten összeházasodunk.

Ettől Alannek torkán akadt a szó.

8. FEJEZET

Caroline éppen csengetni akart, de már nyílt is a kapu.

Ez bizonyára Alan házvezetőnője lesz, gondolta, ahogy megpillantotta a kis őszes hajú asszonykát fekete ruhában, hófehér gallérral. Az asszony először meglepetten, aztán rosszallóan nézett.

Caroline elértette, mi megy végbe Mrs. Greyburyben: azt gondolja, már megint itt egy nő, aki Alanért bolondul. Vajon mennyien lehettek már, töprengett Caroline, és elszántan kihúzta magát. Valóban ideje a fickót móresre tanítani!

– Mr. Martell nincs itthon. – Mrs. Greybury vissza akarta csukni az ajtót.

Caroline gyorsan kitartotta egyik lábát, hogy megakadályozza. Ugyanakkor a házvezetőnő válla fölött belesett, nem áll-e ott valahol Miranda.

– Mrs. Greybury, Mr. Martell a kocsijában ül – magyarázta halkan. – Vele jöttem.

– Oldalra lépett, hogy a házvezetőnő kilásson a Rollsra.

Mrs. Greybury összehúzta szemét, ahogy a rövidlátók szokták. Végül felismerte munkaadóját a szélvédőüvegen keresztül, és zavarodottan integetett.

– Miért nem jön be?

– Mert ott kinn jobban biztonságban érzi magát.

– Azt el tudom képzelni. – A házvezetőn fürkészően pillantott Caroline-ra. – Be akar jönni? – Mikor a lány bólintott, Miss. Greybury mintha még kevésbé értette volna a dolgot. – Talán hoz valamit?

– Nem, Mr. Martell megbízásából szeretnék beszélni a grófnéval.

Mrs. Greybury egy furcsa hangot hallatott, amely a vízforraló edény sípolására hasonlított a leginkább.

Caroline tudni vélte, mit akart vele kifejezni.

– Igen, néha a férfiak is tehetetlenek. Intézzük el tehát mi. Hol van a grófné?

Mrs. Greybury félreállt, és a világos tapétás folyosóra mutatott.

– Balra a harmadik ajtó.

– A vendégszoba?

– A házvezetőnő bólintott, aztán megkérdezte, amit már egész idő alatt kérdezni akart: – Ki maga?

– Ja igen, elfelejtettem bemutatkozni. Caroline Ramsgate. Mr. Martell és én jegyesek vagyunk.

Mrs. Greybury tágra nyitotta szemét.

– Jegyesek? – ismételte hitetlenkedve.

– Igen, ne felejtse el, kérem, ha valaki meg találja kérdezni, például a grófné.

– Caroline szinte ráolvasva megismételte: – Mr. Martell menyasszonya vagyok, érti?

Most mintha felfogta volna az asszony.

– Vagy úgy!

Caroline mosolygott.

– Pontosan. Szóval jegyezze meg!

– Hogyne, hogyne – ígérte Mrs. Greybury, és felderült az arca. – Semmi gond, most már tudom, miről van szó.

– Nagyszerű. Mr. Martell mondta, hogy magára lehet számítani. – füllentett Caroline, és erre Mrs. Greybury arca csak úgy sugárzott.

– Tényleg mondta?

Öröme meghatotta Caroline-t.

– Igen. – Elfordult, és az ízlésesen kiképzett folyosón a harmadik ajtóhoz ment.

Eddig minden tetszett neki itt: a szép parketta, az aranykeretes előszobatükör, a finom mintájú, földig érő függönyök a keskeny ablakok előtt és a nagy kínai váza, amely esernyőtartóul szolgált. Elhaladtában benézett egy nyitott ajtón át egy tágas, angol stílbútorral pazarul berendezett nappali szobába. Nem, Alan ízlésén semmi kivetni valót nem talált.

A harmadik ajtón bekopogott, és mély lélegzetet vett, mikor meghallotta Miranda hangját.

– Ki az?

A hangot nagyon ellenszenvesnek találta. Nem válaszolt, hanem újra kopogott.

Egy szempillantás múlva türelmetlenül felléplek az ajtót.

A következő pillanatban Miranda rájött, ki áll előtte. Elutasítóan mérte végig Caroline-t, aki a lehető leggőgösebben állta pillantását.

Caroline megint kénytelen volt elismerni, milyen szép ez a nő. Igen, Miranda szép, mint a nyári reggel, és látszólag tökéletes – első látásra. De ha jobban megnézi az ember, felfedezi nagy kék szemében a hidegséget, és szépen ívelő szája körül az önző vonást.

A grófné még mindig Caroline-t méregette. Szemtelen mosoly játszott ajka körül.

– Ugye, ismerjük egymást? A múltkor odajött, mikor Alan nagymamájával vacsoráztam. Maga az a Ramsgate-lány. Az apja, úgy tudom, meg akarja venni a Westbrooks áruházat.

– Így van – erősítette meg Caroline kedvesen, és határozottan elindult befelé, úgyhogy a grófné kénytelen volt visszalépni a szobába. Félig kicsomagolt bőröndök álltak körös-körül, blúzok, pulóverek és fehérnemű volt szétterítve az ágyon és a székeken, és egy szép, régi mahagóniszekrényben már számtalan ruha lógott. A grófné minden kétséget kizáróan hosszabb tartózkodásra készült.

Miranda türelmetlen kézmozdulatot tett.

– Megtudhatnám, mit keres itt? – kérdezte Caroline-tól, aki szenvtelenül nézett vissza rá.

– A vőlegényemet várom.

– A vőlegényét? – Miranda arca kifejezéstelen lett. – Ki az?

– Alan – felelte barátságosan Caroline, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga.

– Micsoda? – Miranda ordítása ugyan nem érte váratlanul, Caroline mégis összerázkódott. A grófné arca előbb rákvörös lett, aztán elsápadt. Ajka remegett, és kék szeme úgy villámlott a dühtől, hogy Caroline akaratlanul hátrált egy kicsit. – Ezt nem hiszem el. Hazudik! Maga és Alan? Nevetnem kell! Olyanra, mint maga, rá se néz. – Tetőtől talpig végigmérte Caroline-t. – Maga nemcsak színtelen, hanem kifejezetten

csúnya. Es ahogy öltözködik! Ezek a vörös rongyok, egyszerűen borzasztó!

Ez a közönséges kivágás, majdnem a köldökéig! És a hosszan felvágott szoknya!

Nyilván ezzel akarta Alan figyelmét felkelteni. De ő az ilyen lomposan tálalt bájakból nem kér. Ahhoz túl jó ízlése van.

Bár nehezére esett, Caroline nyugodt maradt, mosolygott, és a legszeretetreméltóbb hangon beszélt tovább, mintha a leplezetlen sértéseket egyáltalán nem is hallotta volna.

– Alan és én jövő héten esküszünk. Csak a legszűkebb körben, nagy felhajtás nélkül. Apám és Lady Westbrook utálják a nagy esküvőket és a kellemetlen sajtóhírverést.

– Nem! – rikácsolt Miranda. – Az egész hazugság! Sose venne el egy olyat…

– Az értesítéseket csak utólag küldjük el, amikor már a nászúton leszünk – folytatta Caroline, rá sem hederítve Miranda közbekiabálására.

Az asszony vállon ragadta, és dühösen megrázta.

– Elég a hazudozásból! Fogja be végre a száját!

Ebben a pillanatban, mintegy végszóra, kopogtak az ajtón, és Mrs. Greybury lépett be. Udvariasan fordult a grófnéhoz.

– Segíthetek a csomagolásban, grófné?

Miranda szeme dühösen villogott.

– Ja, magára nem is gondoltam. Magának csak tudnia kell. Megnősül Mr. Martell?

– A jövő héten, grófné. – Mrs. Greybury fölvett egy rakás csipkés alsóneműt az ágyról, és visszarakta az egyik bőröndbe.

– Egy darabig itt fogunk lakni, és mivel engem nagyon elfoglal a hivatásom, Mrs. Greybury továbbra is gondoskodik rólunk – mondta csak úgy mellékesen Caroline. – Később aztán keresünk magunknak egy házat közelebb a Parkhoz és apám házához. Alan és apám nagyszerűen megértik egymást, és mivel Lady Westbrook is csak néhány lépésnyire lakik onnan, ez mindenkinek a legjobb.

Miranda dúlt-fúlt, és – nem túl nőies módon – úgy káromkodott, mint egy kocsis.

Caroline élvezte a helyzetet, élvezte Miranda haragját, bár a grófné körme fájdalmasan égette a vállát.

– Két bőröndöt teleraktam, grófné. Mindjárt kiviszem őket, és rendelek magának egy laxit – Mrs. Greybury a bőröndökkel kezében kiment.

– Nem mozdulok innen! – ordított Miranda, és újra megrázta Caroline-t.

– Engedjen már el! – követelte a lány. – Még valami bajom lesz, és azt, ugye, maga sem akarja.

Miranda elképedve nézett rá, és hangosan szippantott.

– Most már értem! Tudom már, hogy csinálta, maga ravasz! Teherbe ejtette magát!

Caroline elnevette magát.

– Túl sok olcsó regényt olvas.

– Ó, maga pontosan tudja, mit gondolok. Ha Alan magát feleségül veszi, annak különös oka kell, hogy legyen. Mert szerelemből biztos, hogy nem teszi.

Ez sértette ugyan, de vigyázott, hogy ne lássék meg rajta.

– Vagy tényleg gyereket vár tőle, vagy csak úgy tesz – folytatta Miranda, és megvetően elhúzta a száját. – Alan semmi esetre sem venné el önként!

Caroline összeszorította fogát, és tovább mosolygott, bár a legszívesebben kikaparta volna a nő szemét.

– Vagy talán csak azért veszi el, mert meg akarja tartani az áruházat. – Miranda kissé összehúzott szemmel méregette Caroline-t. – Ez az, ugye? Ha a maga apja megveszi a Westbrooks áruházat, a vezetőket biztosan le akarja cserélni a saját embereire.

Ez ugye így szokás? Alan akkor mindent elveszít, amiért mostanáig dolgozott. De ha elveszi az egyetlen Ramsgate-örököst, akkor kinn van a pácból. Hogy erre nem jöttem rá azonnal!

Caroline még mindig nem veszítette el önuralmát.

– Gondoljon, amit akar, de hagyja el a házat!

– Addig nem, amíg nem beszélek Alannel.

– Alan nem akar magával beszélni.

– Ezt majd ő mondja meg, ha hazajön.

– Itt van – jelentette ki Caroline. – Kint ül a kocsijában, és várja, hogy maga eltűnjön.

Miranda homlokát ráncolva futott az ablakhoz, félrehúzta a függönyt, és kinézett az utcára. Egy pillanatra Caroline még meg is sajnálta. Nincs teljesen kizárva, gondolta, hogy Miranda tényleg szereti Alant. De férje van és kötelezettségei, amelyeket nem lehet ilyen könnyelműen félresöpörni, gondolta magában, és elnyomta együttérzését.

– Alan! Alan! – Miranda kirohant a szobából, és Caroline-nak nem maradt más választása, mint követni őt.

A folyosón ott állt Mrs. Greybury.

– A taxi útban van, grófné. Segíthetek bepakolni a többi holmiját?

Miranda szó nélkül rohant el mellette, ki a házból.

Caroline a kapu elől figyelte, mint száll ki s nyújtózik Alan, majd hanyagul a hűtőnek támaszkodva várja Mirandát. Magas, jó megjelenésű férfi, az arckifejezését távolról nem lehetett kivenni.

Vajon mit érez valójában irántam, töprengett Caroline. Hogy ő maga mit érez, az nem kérdéses. Elég, ha látja, máris bolondul ver a szíve. A világon mindennél jobban kívánta, és tökéletesen megértette, miért futnak úgy utána a nők.

Megvárta, míg Miranda megrohamozza Alant, aztán átment hozzájuk.

– Alan, kedvesem, a grófné taxija bármelyik pillanatban itt lehet – mondta, és Miranda feje fölött találkozott pillantásuk. – Egyébként meséltem neki az esküvőnkről. Milyen kár, hogy nem hívhatunk meg mindenkit, mivel a papa mindenáron ragaszkodik hozzá, hogy a legszűkebb családi és baráti körben tartsuk az esküvőt. Ugye, hiányozni fog a grófné és hitvese?

– Ó, Alan, ezt nem teheted – nyafogott Miranda. – Hiszen csak azért veszed el, hogy az áruház a családban maradjon.

– Miranda, hagyd abba a sértegetést! – figyelmeztette Alan. Menj, öltözz föl, és tűnj el!

– Eszem ágában sincs, itt maradok! Küldd el őt, drágám, hogy nyugodtan beszélhessünk!

– Elfelejtettem mondani, hogy itt maradok éjszakára. – szólt közbe Caroline.

– Ó! – Az asszony gyűlölettel nézett rá. Aztán berohant a házba. A vékony pongyola lebegett karcsú lába körül.

– Phű! – lélegzett fel Alan megkönnyebbülten. – Ettől megszabadultunk. – Caroline félig elfordított arcára nézett. – Te mindig újra meglepsz. Sosem vagyok benne biztos, mi lesz a következő lépésed.

Caroline-nak egyszeriben nehezére esett megőriznie közömbös arckifejezését.

Alan pillantása nagyon zavarta.

– Segítenem kellett, hogy meg tudj szabadulni tőle, és amint látod, sikerült – mondta.

– Egy hetünk van az állítólagos esküvőig… nem sok arra, hogy kitaláljunk valamit. Ha semmi sem jut eszünkbe, Miranda minden bizonnyal megint megjelenik az ajtóm előtt.

– Szükség esetén kénytelen leszel megmondani neki, hogy semmit sem jelent számodra – nézett a szemébe Caroline. – Ha ez megfelel a valóságnak.

– Sohasem akartam feleségül venni Mirandát, vagy együtt élni vele. Lehet vele szórakozni, de nem éppen okos. Colin az egyik legrégebbi barátom, és Mirandát is nagyon régen ismerem. Adtam neki néhány tanácsot, hogyan kell a társaságban viselkedni, és elég gyakran találkoztam vele, mielőtt eljegyezték egymást Colinnal.

Alan a maga jellegzetes módján a hajába túrt.

– Természetesen a címe is vonzotta, sőt ez még érdekesebbé tette a nők előtt.

Colin akkor még sportolt, és nagyon jó erőben volt. Lovagolt, úszott, rögbizett. Miranda kezdetben biztosan szerette. Boldogok voltak, látszott

rajtuk. A bajok akkor kezdődtek, mikor Colin válságba került, és inni kezdett.

– És mi okozta a válságot? Észrevette, hogy a felesége mindig más férfiakkal kacérkodik?

Alan gondolkodott.

– Nem. Ezt csak nemrég kezdte. Miután Colin már jó ideje állandóan ivott. Miranda valóban igyekezett leszoktatni az alkoholról, borzasztónak találta, mikor férje éjszakáról éjszakára mindig részegen ment haza. Colin a szemére vetette, hogy pórázon akarja tartani…

Zajt hallottak az ajtó felől, és odanéztek. Miranda jelent meg, útra készen. Kihúzta magát, és gőgösen mosolygott. De Caroline egy másik mozzanatra is felfigyelt.

Ugyanabban a pillanatban egy fehér autó bukkant fel az utcasarkon. Nem sokkal később megállt Alan kocsija mögött.

– A taxi – mondta Alan megkönnyebbülten. – És ott jön már Mrs. Greybury a többi csomaggal. – Odalépett Mirandához. – Mindent magaddal hoztál? Úgy látszik, naponta többször is átöltözöl, ha ennyi ruhára van szükséged.

Miranda nem méltatta válaszra, úgy tett, mintha nem is létezne.

A taxis kiszállt, és morcosan nézett a bőröndhegyre.

– Ez az egész? Hány utas lesz?

– Csak a hölgy – közölte Alan. – Jöjjön, segítek berakodni. Elhelyezett néhány darabot a csomagtartóban, a többit a vezető a hátsó ülésekre tette be.

Végül Alan Mirandához fordult, udvariasan meghajolt, és nyújtotta kezét, hogy segítsen neki a beszállásnál.

– Minden jót, Miranda! A mézeshetek után biztosan újra találkozunk mindnyájan.

A grófné nem vett tudomást a neki nyújtott kézről, segítség nélkül mászott be a taxiba.

– Hová? – kérdezte a vezető Alantől. Az vállat vont.

– Kérdezze meg a hölgyet!

– Jurby-ház, Lane park – mondta Miranda szenvtelenül. Pár másodperc múlva a taxi eltűnt a sötétben.

– Tényleg visszamegy a férjéhez! – csodálkozott Caroline. – Megérdemelné, hogy ne engedje be. És meglátod, be fog feketíteni téged előtte.

– Valószínűleg. Hisz mondtam már neked, hogy csak a saját javára gondol.

– Akkor szeretném tudni, mit eszel rajta.

Alan mosolygott a bajsza alatt.

– Egyszerűen szép. Nem kaphat meg az ember mindent.

– Tehát mégis viszonyod volt vele? – Caroline szeme szikrákat szórt.

Alan elnézte, és halkan nevetett.

– Ha róla beszélsz, az mindig átkozottul féltékenyen hangzik.

Caroline gyorsan elfordult. Igenis, féltékeny volt! Majd megőrült a féltékenységtől.

– Most légy szíves, vigyél haza! – Caroline a kocsi felé indult.

– Még nem. – Alan utánament, és megfogta. – Colin minden pillanatban itt lehet.

Akkor nálam kell lenned, különben rögtön kiderül a csalás.

Nem törődve a lány tiltakozásával, bevezette a házba, ahol Mrs. Greybury várt rájuk.

– Parancsolnak teát vagy kávét, uram?

– Nem, köszönöm. Most mindkettőnknek inkább konyakra van szükségünk, és azt magam töltöm ki. Menjen aludni, Mrs. Greybury! Jó éjszakát, és nagyon köszönöm a segítségét.

– Jó éjszakát, uram, jó éjszakát, Miss Ramsgate.

– Igen, jó éjszakát, Mrs. Greybury! – Caroline egy kicsit zavarban volt.

Miután Mrs. Greybury eltűnt az egyik hátsó szárnyban, Alan a nappaliba ment, amely Caroline-nak első pillantásra úgy megtetszett. Követte a férfit, és most egy kicsit alaposabban körülnézett. A zöld és a fehér szín uralkodott, és jóleső, nyugodt hangulatot kölcsönzött a szobának.

Alan kitöltötte az italt. Közben Caroline a falon levő képeket vette szemügyre.

Érezte, hogy Alan nézi, és ettől megint ideges, lett.

– Gyere, ülj le! – Fátyolos, mély hangja csak fokozta a zűrzavart Caroline-ban.

– Igazán szép festményeid vannak – mondta nem törődve a férfi felszólításával, és egy modern tájképre nézett a kandalló fölött, anélkül, hogy tényleg jól látta volna.

Alan odalépett hozzá, mire önkéntelenül is megmerevedett.

– Itt van, igyál – nyomta kezébe a férfi a poharat. – Fárasztó este volt.

Caroline tétovázva ivott egy kortyot. A konyak égette a torkát, és a tűz mintha a fejébe szállt volna.

Alan egy hajtásra kiitta a poharát. Egy asztalkára tette, aztán a lánytól is elvette az övét.

Caroline még mindig a képre szegezte tekintetét. Nem volt ereje elmozdulni onnan. Érezte, hogy Alan közvetlenül mögötte áll, és szíve bolondul kezdett kalapálni.

Bárcsak elmenne innen! Vagy legalább csinálna valamit, ahelyett, hogy itt áll ilyen szorosan, hogy majdnem megérint, és így elveszi az eszemet!

Végre megmozdult, mutatóujját Caroline tarkójára tette. A lány megborzongott.

Aztán Alan az ujját lassan lejjebb csúsztatta a hátához, olyan lassan, hogy Caroline alig mert lélegezni, és behunyta szemét. Alan még közelebb nyomult. Ajkát leheletfinoman végighúzta a lány nyakán, s Caroline nem tudta elfojtani kéjes sóhajtását.

Már nem volt kedve küzdeni érzelmei ellen.

Nem lett volna szabad konyakot innom, gondolta. Ha nem ittam volna, akkor talán védekeznék…

Érezte, Alan keze mint kúszik a hátán fölfelé. A ruha hátsó kivágásánál megállt egy kicsit, aztán lehúzta a cipzárt. Legkésőbb ebben a pillanatban megálljt kellett volna parancsolnia, de elmulasztotta. Érezte a férfi csókjait a hátán, és teljesen elvesztette lélekjelenlétét.

Alan hirtelen megfordította, kezébe vette az arcát, és száját szenvedélyesen az ajkára szorította. A lány hozzásimult, ösztönösen átölelte Alant, és kinyitotta száját.

Odaadóan viszonozta a csókot.

Alan egyszer csak elengedte, és ügyesen lehámozta Caroline ruháját. Az halk zizzenéssel esett a padlóra. A lány alig vette észre. Ebben a pillanatban csak egy volt fontos: túláradó vágya Alan iránt. Ismét hozzásimult, két kezével megfogta a fejét, ujjaival erős hajába túrt, és száját újabb csókra nyújtotta.

De Alan nem csókolta meg. Fölemelte, a fehér bőrkanapéhoz vitte, amely a kandallóval szemben állt, és óvatosan leültette. Caroline hátradőlt, és ernyedten figyelte, amint letolja válláról a zakót, kiköti a nyakkendőt és a szőnyegre hajítja, kigombolja és lehúzza az ingét.

Alan felsőteste kissé kreol színű volt. Sűrű fekete szőrzet göndörödött rajta. Caroline szája egyszerre egészen kiszáradt. Tudta, Alan pontosan érzi, hogyan hat rá.

Mind a ketten hallgattak, de ez izgatóbb volt, mint a szavak.

Caroline-nak a fülében dobolt a vére, a szíve olyan hangosan vert, hogy azt hitte, Alan is hallja. Szorosan mellette ült, és merőn nézte a testét. A pillantásában tükröződő vágy még inkább felajzotta Caroline érzékeit. Alan lassan kikapcsolta a melltartót, letolta a pántját, lehúzta róla, és megcsókolta a lány mellét. Ajkával és nyelve hegyével cirógatta a rózsaszín bimbókat. Halkan sóhajtott, mikor Caroline hozzáhajolt.

– Simogass meg – suttogta a férfi.

Caroline félénken emelte föl a kezét. Ujjain a bőr olyan érzékeny volt, hogy szinte áramütést érzett, mikor Alan meztelen testéhez ért. Megrázkódott. Bizonytalanul kezdte simogatni az erős, izmos testet. Alan félig behunyt szemmel figyelte, és a lélegzete egyre gyorsabb lett.

Caroline felkiáltott elragadtatásában. Az idő és a tér hirtelen mintha megszűnt volna. Alanhez szorította magát, csókolta a férfi vállát, nyakát és mellét, és visszafogottság nélkül éreztette vele, mennyire kívánja.

– Tudod, mi fog mindjárt történni? – kérdezte Alan fátyolos hangon. Caroline képtelen volt kimondani, csak Alan vállához hajtotta arcát. Igen,

tudta. És kívánta is, nagyon. Hogy utána mi lesz, arra nem akart gondolni.

Alan lefektette a puha bőrpárnára, fölállt, és vetkőzni kezdett. Caroline egy pillanatra odanézett, aztán behunyta szemét, és ő is levetkőzött. Közben érezte Alan tekintetét, de nem szégyellte magát. Kisvártatva ott érezte maga mellett a férfi izmos testét.

– Lehetőleg nem akarok fájdalmat okozni. – Alan szelíden elsimította a lány haját a homlokáról. – Ez lesz az első, ugye? Olyan csodaszéppé akarom tenni, hogy sose felejtsd el. – Arcát és nyakát apró csókokkal borította, közben simogatta mellét, hasát és csípőjét. Ezzel még magasabbra korbácsolta a lány vágyait.

Caroline hozzáhajolt, sóhajtott, és a nevét suttogta.

– Alan! Ó, igen, Alan, igen…

A férfi végigsimogatta a combjait, kezét közéjük csúsztatta, és széttárta, hogy hozzáférjen. Tapintatosan csinálta, először egy pillanatig hagyta, hogy csak bőrének melegét érezze Caroline, mielőtt óvatosan belehatolt.

A lány felsikoltott a fájdalomtól, és görcsbe rándult a teste. Alan nyugtatgatva suttogta:

– Feküdj egészen csendesen, próbálj meg nem védekezni, engedd el magad!

A következő mozdulata azonban még jobban fájt.

– Kérlek, hagyd abba! – könyörgött Caroline, és Alan néhány percig mozdulatlanul feküdt. Mivel nem mozgott, nem okozott fájdalmat. A lány is elernyedt. Alan gyengéden megcsókolta és simogatta, és ő viszonozta a cirógatást.

– Ó, Alan, úgy sajnálom, hogy olyan nehézségeket…

– Pszt! – Alan a nyelve hegyével tapogatta Caroline fülét. – Ennél szebb ajándékot nem adhatsz egy férfinak… – Megcsókolta egyik, majd másik mellét, játszott vele, hízelgett neki, miközben kezét gyengéden végigcsúsztatta a hasán addig a pontig, ahol testük összekapcsolódott. A lánynak elállt a lélegzete az édes érzéstől, mikor Alan megérintette ott.

Újra a száját kezdte csókolni, és amikor Caroline köré fonta a karját, és vágyakozva magához szorította, újra mozogni kezdett. Először nagyon

lassan és finoman, aztán egyre gyorsabban és ütemesebben, mígnem Caroline, fejét hátravetve a szenvedélyes önkívületben, átvette a ritmusát.

Később úgy érezte, mintha egy mély, sötét és meleg tóban lubickolna. Kimerült volt, de boldog. Mellette feküdt Alan, fejét a mellére hajtotta, egyik karját rajta nyugtatta, lábukat pedig összekulcsolták.

A szavak fölöslegesek voltak. Korábban soha nem érzett, mély öröm töltötte el Caroline-t, így aludt el.

9. FEJEZET

A telefon hangos csörgése ébresztette fel. Kinyitotta szemét, de még másodpercekig nem tudta, hol van. Aztán megérezte Alan meztelen testét maga mellett, kezét a mellén, lábát az övéi között, és visszaemlékezett, mi történt. Hirtelen elfogódott lett, és szégyellt a férfira nézni.

Alan félálomban szitkozódott, és felült. Fölnézett, aztán le, mintha meglepődött volna, hogy ott találja Caroline-t a kanapéján. A lány majd meghalt szégyenében.

– Ki az ördög hív fel ilyenkor? – Alan fölállt, és odament az asztalkához, amelyen a telefon állt. Közben Caroline képzeletében újra lejátszódott, hogyan szerették egymást, és csak nehezen tudott elnyomni egy sóhajt. Akarta, és végre gátlás nélkül kimutatta ezt! Mint egy gyerek, aki azt hiszi, ettől láthatatlanná válik, behunyta a szemét.

– Tessék! – hallotta Alan türelmetlen hangját.

Mikor szünet következett a telefonbeszélgetésben, Caroline kinyitotta szemét, és látta, hogy Alan arckifejezése megváltozott. Feléje intett, erre ő gyorsan összeszedte a holmiját, és öltözködni kezdett.

– Igen, itt van-mondta most Alan.

Caroline meglepetten viszonozta pillantását, néma kérdéssel a szemében.

– A papád – tájékoztatta halkan Alan, úgyhogy bele ne hallatsszon a telefonba.

Most a kanapéig is elhallatszott Caroline apjának dühös hangja.

– Tudom, milyen késő van – mondta Alan, amikor Fred Ramsgate egy kis szünetet tartott. – Az estély elég sokáig elhúzódott… Tessék? Amy

mondta? Valóban, már egy ideje elindultunk onnan, de aztán idejöttünk, hogy igyunk még egyet.

Aztán…

Fred Ramsgate nem hagyta tovább beszélni. Caroline nem értette, mit ordítozik apja Alan fülébe, de ez nem zavartatta magát. Néhány másodperc múlva közbevágott.

– Most aztán hagyja abba, Mr. Ramsgate! A lánya már nem kisgyerek. Felnőtt nő, és nem szorul a maga gyámkodására.

Caroline végre felvette a ruháját, és felhúzta a cipzárt. Az órájára nézett, és megijedt. Majdnem hajnali négy óra volt!

Alanhez futott, és elvette tőle a kagylót.

– Papa, tíz percen belül indulunk. Még gyorsan elmosogatjuk a poharakat, aztán kocsiba ülünk. – Ezzel letette a kagylót, mielőtt apja válaszolhatott volna.

– Volnál szíves gyorsan felöltözni? – Nem nézett Alanre, de úgyis tudatában volt teste izgató közelségének. A legszívesebben kinyújtotta volna a kezét, hogy megsimogassa a fekete mellszőrzetet.

Alan nem mozdult.

– Mindig megvárja, amíg hazaérsz? – kérdezte nem éppen barátságosan.

– Nem, de…

Alan tovább beszélt.

– És aztán mindig odatelefonál a barátaidhoz, ha nem vagy otthon éjfélre? Ha tizenéves volnál, akkor megérteném. Furcsa, hogy a vállalatánál rád bízza az egyik legfelelősségteljesebb munkát, de nem bízik benned, hogy tudsz vigyázni magadra a magánéletben.

– De, általában megbízik bennem.

– Igen? Akkor miért telefonált ide?

– Azt én sem tudom – felelte Caroline ingerülten. – Valószínűleg fölébredt, valahogy észrevette, hogy még nem vagyok otthon, és aggódott. Nem mondtam neki, hogy ilyen sokáig maradok.

– Ja, engedélyt kell kérned?

– Nem, természetesen nem, de…

– Gyakran maradsz ki?

– Nem, éppen hogy nem! – fújt Caroline. – Ezért nagyon is érthető, hogy nyugtalan volt.

– Mindenesetre ideje lesz, hogy rád bízza, kivel és meddig maradsz. – Alan odalépett hozzá. Caroline ösztönösen hátrált.

– Ne nyúlj hozzám!

A férfi elképedve engedte le kinyújtott kezét. A szobában csend lett.

– Bocsáss meg – mondta szomorúan Caroline. – Teljesen össze vagyok zavarodva, és holtfáradt vagyok. Felöltöznél?

A férfi elindult a kanapé felé, és bármilyen őrültségnek is tartotta, Caroline-nak uralkodnia kellett magán, hogy vissza ne tartsa. A lehetetlen helyzet ellenére jobban kívánta, mint valaha, és éppen most.

– A, hagyd! – mondta gyorsan, mikor Alan fogta és fölvette az ingét. – Hazamegyek taxival Az ajtóhoz sietett, de Alan erőteljes hangjára megtorpant.

– Szó sem lehet róla! Én hoztalak ide, és tartozom is neked egy szívességgel.

– Szünetet tartott, aztán gúnyosan elhúzta a száját. – Sőt, kettővel.

Caroline összerezzent. Világos volt, mit ért ezen Alan.

– Ezenkívül reggel négy óra van. Nem engedhetem, hogy ilyenkor taxizzál. Ha egy kicsit meg akarsz mosakodni, a fürdőszoba két ajtóval hátrább van.

Caroline örült, hogy nem kell ott lennie, mialatt Alan felöltözik, úgyhogy kiment a szobából.

A fürdőszoba kifejezetten férfias ízlést tükrözött. Caroline gyorsan megmosta az arcát hideg vízzel, és megtörölte a vendégek számára kitett fehér törölközővel. Aztán megnézte magát egy nagy, mahagóni keretes tükörben, és megfésülködött egy fésűvel, amelyet egy üvegpolcon talált.

Szent ég, hogy nézek ki! – villant át rajta. A ruhája gyűrött volt, a nyakán Alan csókjai két piros foltot hagytak. Mit fog gondolni a papa, ha meglátja?

Alan éppen akkor jött ki a nappaliból, amikor elhagyta a fürdőszobát.

– Én is szeretnék még gyorsan bemenni. Bocsáss meg egy pillanatra! – Egy kicsit hűvösen beszélt, és Caroline sietve ment el mellette, nehogy észrevegye, milyen sértve érzi magát.

Két perccel később Alan újra megjelent. Mentében fölvette az autókulcsot egy asztalkáról, aztán kinyitotta a bejárati ajtót, és udvariasan hátralépett, hogy Carolinet előreengedje.

Közben majdnem fél öt lett, és lassan világosodott.

A lány két-három lépést tett, aztán megállt, mélyet lélegzett a friss reggeli levegőből, és fölnézett az égre.

A bokor mögül hirtelen előbukkant valaki. Vaku villant, és Caroline ijedten kiáltott fel. Alan egy pillanat alatt mellette termett, magához rántotta, és a fejét mellére vonta. Közben úgy káromkodott, ahogy Caroline még sosem hallotta.

Megint villant a fény. Alan elengedte a lányt, és a fényképészre rontott. Az gyorsan kattintott még egyet a gépen, aztán elszaladt. Alan utána.

Caroline megdörzsölte a szemét, és várt. Mi lesz ebből? Valahol beindítottak egy motort. Caroline látta, amint egy autó közeledik, aztán hirtelen megáll. A fényképész beszállt, és a kocsi elhúzott. Alan egy darabig futott utána, de természetesen nem érhette el a járművet. Kifulladva és dühtől sötét arccal jött vissza, kinyitotta kocsija ajtaját, és odaintette Caroline-t.

– Szállj be! – szólt rá érdesen, és a kormányhoz ült. Még mielőtt Caroline rendesen becsukhatta volna az ajtót, indított. – El kell kapnom a csirkefogót! Biztosan ugyanaz volt, aki akkor fényképezett amikor Colinnal verekedtem.

A következő saroknál bekanyarodtak de a másik kocsiból már semmi sem látszott.

Alan még több gázt adott, de a következő kereszteződésnél is csak üres utcákat láttak.

Alanben forrt a méreg – Esküszöm neked, egyszer még elkapom ezt a disznót! – Megállt az út szélén, és összehúzott szemmel fordult Caroline-hoz. – Valaki megsúghatta neki, hogy nálam vagy. De ki?

– Talán Miranda?

– Nem. Ő túl hiú ahhoz, hogy tudassa a világgal, ha egy másik nő nálam töltötte az éjszakát.

– Igaz. Ezenkívül azt is meg kellett volna magyaráznia, honnan tudja – gondolkodott hangosan Caroline. – Talán máshonnan tudta meg a sajtó, hogy Miranda minden holmijával hozzád jött?

– Akkor azt is meg kellett tudnia az újságírónak, hogyan távozott ismét a házamból, és már akkor is fényképeztek volna. Miért kellett volna aztán tovább itt ólálkodnia?

Ezt olyan furcsa hangon mondta, hogy Caroline fürkészve nézett rá. Csak nem őt teszi felelőssé?

– Fogalmam sincs.

– Persze, hogy nincs! – csúfolódott Alan. – A te rettentő gondos apád reggel négykor felhív, érdeklődik, hogy még nálam vagy-e, és te tájékoztatod, hogy tíz percen belül indulunk. És éppen akkor kint vár egy fényképész. – Gúnyosan nevetett. – Micsoda véletlenek vannak! Csak azt nem értem, miért nem azzal bíztátok meg, hogy nézzen be az ablakon! Akkor sokkal érdekesebb képeket csinálhatott volna!

Caroline csak most értette meg. Elsápadt.

– Miféle előnyöm származna abból, ha… egy bizonyos helyzetben lefényképeztetném magam veled?

– Éppen ezt szeretném én is tudni tőled! – Újra elindította a motort, és továbbhajtott.

Caroline nem talált szavakat. Nem értette, hogyan feltételezhet róla Alan ilyen aljasságot.

Apja háza előtt a férfi olyan hirtelen fékezett, hogy a kerekek csikorogtak, és Caroline a biztonsági öv ellenére majdnem a szélvédőnek esett. Gyorsan kiszabadította magát az övből, és ki akart szállni, de Alan visszatartotta.

– Nem veszlek feleségül! Megértetted? – mondta élesen. – Nem hagyom magam holmi ósdi csellel házasságba kényszeríteni!

Fred Ramsgate kinyitotta a ház ajtaját, mielőtt Caroline a zárba illesztette volna a kulcsot.

– Tudod, milyen késő – vagy inkább milyen korán van? Hogyhogy ilyen sokáig Martellnél voltál? Arról volt szó, hogy légy hozzá egy kicsit kedves, de nem hogy mindjárt az…

– Hagyd abba, papa! – szakította félbe ingerülten Caroline. – Hogy jössz egyáltalán ahhoz, hogy körbetelefonálj és kémkedj utánam, mintha még iskolás lány volnék? – Most apjára zúdította Alan iránti minden haragját és sértettségét. – Van róla fogalmad, micsoda pletykát indítottál el ezzel?

– Ne beszélj ilyen hangon velem! Magától értetődik, hogy aggódtam, miután Amy felhívott.

– Amy hívott fel? – Caroline megdöbbenve nézett apjára. – Nem te őt?

– Nem, ő hívott fel. Úgy egy felé. Már aludtam – magyarázta Fred Ramsgate.

Láthatólag meg volt sértve, még sohasem beszélt vele így a lánya.

Caroline előrement a nappaliba, és lerogyott ott egy székre.

– Mit akart egyáltalán?

– Megmondani neked, hogy furcsállja, amiért ilyen korán otthagytad a mulatságot. Tudni akarta, vajon valamiért haragszol-e rá. Erre mondtam neki, hogy még nem vagy itthon. Nagyon meglepődött, és azt mondta, akkor valami bajod eshetett.

– Az apa a tálalóasztalon lévő kannára mutatott. Készítettem teát. Kérsz egy csészével?

– Igen, köszönöm – felelte szórakozottan Caroline, és miután apja töltött, átvette tőle a csészét. Két kézzel fogta. Jólesett a melege.

– Caroline, ugye azért nincs semmi baj? Vagy igen? – Ramsgate megvakarta borostás állát.

– Ne aggódj, papa! Minden rendben van, jól vagyok. – Most már jobban megértette az apját. Mérge elszállt, és még egy mosolyra is futotta.

– Na, hála istennek! De legközelebb légy szíves, hívjál fel, ha ilyen későn jössz, hogy meg ne öljön az érted való aggódás. Ennyit egy felnőtt lánytól is kérhet az ember, azt hiszem.

– Persze, papa. Máskor gondolok rá – ígérte meg Caroline, miközben egészen máson járt az esze. Amy adta a tippet a sajtónak? De miért?

Féltékenységből? Lehet.

Mégis… Amy valóban képes lenne ezért egy ilyen közönséges lépésre?

Kiitta a teáját, és ásított.

– Holtfáradtnak látszol – jegyezte meg az apja. – Menj, feküdj le, és aludd ki magad! – Ezt már a szokott jóságos hangján mondta. – Hiszen vasárnap van.

– Jó éjszakát, Papa. – Caroline letette a csészét és fölállt. Majdnem leragadt a szeme az álmosságtól.

Amikor azonban az ágyban feküdt már, nem jött álom a szemére. Túl sok minden történt az utóbbi órákban. A leginkább természetesen az Alannel való szerelmi élmény foglalkoztatta. Még most is melege lett, ha rágondolt. A papa olyan furcsán nézett rá.

Úgy találta, hogy megváltozott? Ő mindenesetre úgy érezte.

Nyolc óra felé járt az idő, és még mindig nem tudott elaludni. Fölkelt, lezuhanyozott, és fölvette rózsaszín melegítőjét. A házban még csend volt, amikor kiment a parkba futni. Vasárnap ilyenkor még alig lehetett emberrel találkozni, legfeljebb néhány kutyasétáltatóval.

Egyenletes tempóban kerülte meg a kis tavat, és igyekezett nem mindig ugyanarra a személyre gondolni, tudniillik Alan Martellre. Gyűlölte a tehetetlenség érzését.

Semmi fejtörés nem használt, egyszerűen nem tudta, mi lesz ezután.

Éppen egy kapu előtt haladt el, amikor futólag egy Rolls-Royce ismerős körvonalait pillantotta meg. Nagyot dobbant a szíve.

Ne hülyéskedj, szidta magát. Londonban sok Rolls-Royce-Limousine szaladgál.

Alan még biztosan az ágyában van, és alszik.

Tovább kocogott, és lassanként kiizzadt. Jó, gondolta, elég lesz. Ebben a pillanatban valaki utánakiáltott.

Önkéntelenül megfordult. Alan volt. Farmernadrágban és fehér pulóverben futott utána, és egy összehajtogatott újsággal integetett.

– Várj! Beszélnem kell veled! – kiáltott.

Caroline rohanni kezdett. Mint hamarosan rájött, értelmetlen kergetőzés volt. Egy sűrű bozóttal szegélyezett úton Alan utolérte, és derekát elkapva megállásra kényszerítette.

– Honnan van ennyi erőd? – nyögte Alan levegő után kapkodva. – Én a hosszú éjszaka után úgy érzem magam, mint akit kifacsartak, te meg itt futkosol a parkban, mint egy bolond.

– Ha olyan fáradt vagy, miért vagy itt?

– Mert nem tudtam aludni.

– Én sem – vallotta be Caroline, és szerette volna kitalálni Alan gondolatait.

Egy darabig csendben néztek egymásra, aztán Alan a lány orra alá tartotta az újságot, és ráparancsolt: – Nesze, olvasd!

Caroline kelletlenül átvette a lapot, és meglátta magukat a címoldalon.

A kép Alant mutatta a kapu előtt mutatta, míg Caroline az ijedtségtől tátott szájjal három lépéssel arrébb állt.

– Szörnyen nézek ki – állapította meg, és bosszankodott, hogy Alan bosszús arca és védekezőn kinyújtott keze ellenére is olyan vonzó volt a fényképen, mint mindig.

– Ennyi az egész, ami eszedbe jut? – támadott rá a férfi. Hogy milyen vagy rajta, az teljesen mindegy. Olvasd el inkább, mi áll a kép alatt!

Caroline ijedten meredt a vastagon szedett címsorra: Alan Martell, az aranyifjú feleségül veszi a Westbrooks vevőjének lányát!

– Te adtad nekik a történetet? – kérdezte Alan, és a fénykép alatti cikkre mutatott.

– Nem! Természetesen nem!

– Na, akkor olvasd ezt is!

A kép alatt ez állt: Caroline Ramsgate, Fred Ramsgaie-nek, az áruházkirálynak egyetlen leánya bejelentette tegnap eljegyzését Alan Martellel, a hírhedt aranyifjúval és a patinás Westbrooks áruház örökösével. Véletlen, hogy Mr. Ramsgate nemrég kezdett tárgyalásba Lady Westbrookkal, Alan Martell nagyanyjával a vállalat átvételéről? Vagy a Westbrooks szerelmi zálog, új gyöngyszem Ramsgate-ék szállodaláncán, amelyet ezúttal tőkebefektetés nélkül is megszerezhetnek?

És mit szól e meglepő fordulathoz Jurby grófné, aki Alan Martell mellett az utóbbi időben gyakran volt látható Alan figyelte Caroline-t olvasás közben.

– Bájos, ugye? Biztos vagy benne, hogy nem tőled származik?

– Igen. Hányszor mondjam még? De tudom, kitől: Mirandától.

– Miért tette volna?

– Egy féltékeny nő mindenre képes – felelte Caroline mérgesebben, mint akarta.

Saját féltékenysége, mint ólom nehezedett rá. – Ki más lehetett volna különben? Legfeljebb a házvezetőnőd.

– Lehetetlen. Ő rendkívül tapintatos.

– Akkor pedig csak Miranda lehetett.

Alan nadrágzsebébe dugta kezét, és cipője orrával a földet fúrta.

– Valószínűleg – hagyta helyben komoran. – Miért kellett neki azt mesélned, hogy összeházasodunk? Ha nem találtad volna ki ezt a bolondságot, mindez nem történt volna meg.

– Te akartad, hogy segítsek megszabadulni tőle.

– Jó. De kérlek, soha többet ne segíts nekem! Csak még nagyobb bajokat okozol.

– Köszönöm szépen. Caroline zöld szemében tükröződött, milyen mélyen megsértették Alan szavai.

Alan felsóhajtott.

– Kérlek, Caroline, ne vágj ilyen arcot! Sajnálom. Csak elegem van belőle, hogy mindig az újságban látom kiszerkesztve magam.

– Nekem meg elegem van belőle, hogy a mérgedet mindig rajtam töltöd ki. Futhatok tovább? Vagy szeretnél még néhány kedvességet a fejemhez vágni?

Alan a lány karjára tette kezét.

– Caroline…

– Vedd le rólam a kezed!

Alan a fogát csikorgatta.

– Múlt éjjel bezzeg élvezted a kezem érintését!

Nem lett volna szabad ezt a célzást megengedni. Caroline fölemelte a kezét, hogy pofon vágja Alant. Ő azonban elkapta csuklóját, és olyan erővel nyomta le, hogy Caroline elvesztette az egyensúlyát, és Alannek esett. A következő pillanatban már ajkán érezte a száját.

Alan csókja másodpercekig mindent feledtetett vele, de aztán az esze tiltakozni kezdett. Kinyitotta szemét, eltolta Alant, és elfutott.

Biztos utánam jön, gondolta.

De nem ment.

– Így is jó – dünnyögte. – Nekem mindegy. – De lelke mélyén tudta, hogy becsapja magát.

Húsz perccel később Caroline otthon volt, lezuhanyozott, és felvett egy zöld vászonruhát. Aztán az ebédlőbe ment. Apja már a reggelizőasztalnál ült, amelyen ott hevert az a bizonyos újság.

Caroline a legszívesebben újra eltűnt volna, de apja meghallotta lépteit, és odafordult hozzá.

– Igaz ez? – kérdezte hitetlenkedve, és az újságra mutatott.

– Természetesen nem. – Hogy leplezze zavarát, a pohárszékhez ment, és két szelet kenyeret dugott a pirítóba.

– Akkor hogyan írhatnak ilyesmit? Ezt az eljegyzési históriát csak nem szophatták a kisujjukból.

– Tudod, az… az úgy volt… – tétovázott Caroline. – Alant Jurby grófné kihasználta…

– Igen, igen, ismerem az ügyet. De hogyhogy kihasználta?

– Valahányszor veszekszik a férjével, Alanhez akar költözni. Alan kért, hogy szabadítsam meg a nőtől.

Fred Ramsgate rosszallóan fújt egyet.

– A gáncs nélküli lovag!

Caroline-t bosszantotta ez az Alanre tett megjegyzés.

– Alan éppen azt nem akarja, hogy belerángassák Mirandáék házaséletének zavaraiba. Mert az egész újságpletykával ellentétben ő és a házaspár régi barátok, és Alan meg a grófné között egyáltalán nincs semmi.

– Akkor miért nem mondja meg neki nyíltan a véleményét, ha csak ártatlan régi barátságról van szó?

– Mert Miranda nem fogadná el. Mert elkényeztetett és önző. Ő adta le ezt a történetet is a sajtónak. Csupán féltékenységből. Miranda… – Ijedten hagyta abba.

Nem akarta így elmesélni. Aztán sóhajtott, leült, és röviden beszámolt az ötletéről, annak hatásáról és a fényképészről, aki reggel fél öt felé várta őket Alan házánál.

Fred Ramsgate csörömpölve tette le a csészét.

– Fel sem tudom fogni, hogy tehettél ilyen butaságot. Mi volt a hátsó gondolatod?

És mit szólt hozzá Martell? – Hirtelen összehúzta a szemét. – Talán az egész az ő terve volt? Rávesz, hogy mondd magad a menyasszonyának. Aztán tájékoztatja a sajtót, és már aligha lehet visszacsinálni a dolgot. Igen, így van. Ravasz fiú! Természetesen nem akarja elveszíteni a vállalatvezetői állását, ezért teszi meg magát a vejemmé!

– Nem! – tiltakozott Caroline dühösen és sértetten. – Egyedül az én ötletem volt.

Alannek nem tetszett, és ezért most haragszik is rám. Ő nem az a fajta, aki pénzért házasodik, és megmondta, hogy a valóságban egyáltalán nem akar engem feleségül venni! Ő… – Caroline elhallgatott. Félt, hogy bármelyik pillanatban sírva fakad, és akkor nem tudja többé eltitkolni apja előtt, mi megy végbe benne valójában.

Szerencsére ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. Fölvette, de egyben elszánta magát arra is, hogy rögtön lecsapja, ha egy újságíró keresi. Mint kiderült, nem a sajtótól voltak, hanem Lady Westbrook.

– Kedves Caroline-om, micsoda jó hír! El sem tudom mondani magának, mennyire örülök. Kezdettől fogva éreztem, hogy maga az igazi feleség Alan számára!

Jó szívű, jó modorú és okos nő.

Csupa jóindulat volt, Caroline-nak mégis mintha tüskét szúrtak volna a szívébe.

Lázasan gondolkodott, hogyan magyarázza meg az idős hölgynek, hogy az eljegyzéstörténet csak becsapás volt.

– De miért kellett ezt az újságból megtudnom? – folytatta Lady Westbrook. Miért nem meséltétek el már előbb? – panaszkodott. – Az édesapja valószínűleg már régóta tudja. – Hallhatóan megbántva érezte magát.

– Ó, nem, a papa sem tudott róla.

Fred Ramsgate előrehajolt, és elvette lányától a kagylót.

– Fogalmam sem volt róla. Ez tényleg pimaszság! – Egy darabig hallgatott, aztán nevetett azon, amit Lady Westbrook válaszolt. Utána visszaadta a kagylót Caroline-nak.

– Tényleg, Caroline, nem tudom felfogni, miért a sajtóból kellett megtudnunk – mondta Lady Westbrook. – Na igen, ti mai fiatalok sok mindent csináltok, amit mi öregek már nem értünk. Megbocsátok nektek. Fő, hogy Alant jó kezekben tudom, és nyugodtan halhatok meg.

– Bocsásson meg, Lady Westbrook, de… – kezdte Caroline, és végre elő akart hozakodni az igazsággal, de Alan nagymamája nem hagyta kimagyarázkodni.

– Jól van már, kedves gyermek. Tegye Alant boldoggá, semmi más nem számít.

Most azonban el kell jönniük együtt hozzám, hogy áldásomat adjam. Kapott már Alantől jegygyűrűt? Boldog lennék, ha az enyémet hordaná. Emlékszik? Rajtam volt, amikor itt voltak szépen kidolgozott gyűrű nagy rubin gyémántokkal körülvéve. Jöjjenek el ma este Alannel vacsorára, és természetesen hozza el az édesapját is ere a kis családi ünnepségre!

– Lady Westbrook, nagyon sajnálom, de lehetetlen. – Caroline kereste a megfelelő szavakat. – Én…

– Nem tesz semmit. Ha nem ma, akkor holnap – szakította megint félbe az öreg hölgy. – Hiszen annyi megbeszélni való van, kedvesem. Gondolkodtak már eljegyzési estélyen? Nálam a gyepen föl lehetne állítani egy sátrat.

Caroline elnyomott egy sóhajt. Nem akarta elrontani Lady Westbrooks örömét, és meglehetősen tehetetlennek érezte magát.

– Beszéljen először mindenről Alannel – mondta végül.

Lady Westbrook nevetett.

– Ő biztosan a maga kívánságaihoz igazodik. De igaza van, okosabb először a férfi véleményét megkérdezni, még ha azután mi, nők nem is igazodunk ahhoz. Örülök, hogy hamarosan a karomba zárhatom, Caroline. Isten hozta a családban!

Caroline majdnem elsírta magát, mikor letette a kagylót, de magán érezte apja fürkésző tekintetet.

– Csak azt szeretném tudni, mit jelentsen mindez – dörmögte az öreg. – Valami nyomaszt téged. Meséld már el nekem!

Caroline összeszedte magát.

– Nincs más mesélni való, papa. Csak meglehetősen ki vagyok merülve a Westbrooksban végzett fárasztó munka és az utóbbi huszonnégy óra bonyodalmai után.

– Fölállt, és az ajtóhoz indult. – A szobámba megyek, olvasok, vagy zenét hallgatok.

A nap hátralevő részét lustálkodással töltötte, hogy erőt gyűjtsön hétfőre.

Délelőtt ugyanis részt kell vennie a Westbrooks és apja ügyvédei közti tárgyaláson. Ott valószínűleg találkozik Andrew Shaw-val. Ez nem okozott neki fejfájást, Alan részvételének gondolata azonban már most idegessé tette.

10. FEJEZET

Amikor Caroline hétfőn belépett a tárgyalóterembe, elsőnek Alant látta meg. Az ablaknál állt az egyik Westbrook-ügyvéddel az ajtó felé fordulva, úgyhogy ő is rögtön észrevette Caroline-t. Találkozott a pillantásuk, és Caroline úgy érezte, érzéki vonzalmuk egy csöppet sem gyöngült.

Ej, ez csak képzelgés, intette le magát rögtön, hisz Alan csak kurtán biccentett feléje, aztán élénken tovább beszélt az ügyvéddel.

Caroline leült a hosszú asztal végére, közvetlenül apja nagy arcképe alá, amelyet ötvenéves születésnapja alkalmából ajándékozott Fred Ramsgate-nek a felügyelő bizottság.

– Jó reggelt, Caroline – üdvözölte Leonard Ross. A szikár, őszes férfi sok évvel azelőtt kezdett dolgozni náluk mint könyvelő, és időközben a felügyelő bizottsági tagságig tornázta fel magát. Mint pénzügyi szakértő, megfizethetetlen volt.

– Üdvözlöm, Leonard, örülök, hogy látom. Hogy van Rose és a fia?

– Kitűnően. És maga? Ámbár ezt nem is kell kérdeznem…

– Igen, én is jól vagyok.

– Azt gondolom, azok után, amit az újságban olvastunk – jegyezte meg mosolyogva, és a szobában hirtelen csend lett. Úgy tetszett, mindenki az ő beszélgetésükre figyel, és Caroline szeretett volna a föld alá süllyedni.

– Rose és én nem akartunk hinni a szemünknek – folytatta Leonard. – Fogalmunk sem volt róla, hogy már régebben ismerik egymást. – Ebben a pillanatban tűnt fel neki, hogy mindenki odafülel. – Mindenesetre kívánom, hogy boldog legyen, Caroline – fejezte be.

Mielőtt Caroline szólhatott volna, Alan odalépett az asztalhoz, és tüntetően letett egy rakás iratot.

– Kezdhetjük?

A többiek bólintottak, és leültek.

Caroline különös gondossággal készült erre a délelőttre. Tudta, hogy a fekete-fehér kosztümben a csinos üzletasszony benyomását kelti, és a tárgyalóasztalnál a szükséges tiszteletet váltja ki a férfiakból. Öntudatosan viszonozta a hosszú asztal fölött Alan pillantását.

– Ideges vagy? – suttogta mellette az apja.

Caroline elfintorította az orrát.

Utálom az ilyen tárgyalásokat, de fel vagyok vértezve.

Megint magán érezte Alan tekintetét, de most nem törődött vele, hanem az asztal körül illő többi férfit vette szemügyre. Ráncolta a homlokát.

– Andrew Shaw-nak nem kellene itt lennie? – kérdezte halkan.

Apja furcsán kémlelte arcát.

– Úgy látszik, már nem dolgozik Martellnek.

Caroline csodálkozva nézett át Alanhez, aki éppen egy aktacsomóban lapozgatott.

Mi történhetett, töprengett. Elzavarta Andrew-t? Kérdések cikáztak át az agyán, mígnem apja egy kis fakalapáccsal megkopogtatta az asztalt, és figyelmet kért.

– Valószínűleg mindnyájan ismerik már a leányomat, valamint azt a legújabb hírt is olvasták róla, amelyet a pletykarovat terjesztett – kezdte Fred Ramsgate. A jelenlévők nevettek, csak Alan és Caroline nem. – De most nem ezért gyűltünk itt össze, hanem hogy megvitassuk a jelentést, amelyet a leányom a Westbrooks áruházról előterjesztett. Önök közül a legtöbben kaptak egy másolatot. Gondosan kidolgozott véleményezés, amint remélhetőleg megállapították, és záró megbeszéléseinket ezekre a papírokra fogjuk alapozni. Tessék, Caroline, most te következel.

Caroline felállt, és még egyszer ismertette értékelését.

– Ha vannak kérdéseik, szívesen válaszolok – fejezte be, és leült.

A Westbrook-csapat várakozóan nézett Alanre, aki hanyagul hátradőlt a székében, és ujjaival halkan dobolt az asztallapon.

Végül Alan egyik pénzügyi tanácsosa egy kérdést tett fel a jelentéshez mellékelt rajzzal kapcsolatban. Caroline válaszolt, és a következő kérdésekre is kimerítő magyarázattal szolgált. Húsz perc alatt mindenki előtt világossá vált, hogy Alan nem akar részt venni a vitában.

Caroline idegesen nézett rá. Miért hallgat? Mi a szándéka? Észrevette, hogy a többiek megértő pillantásokat váltanak, és sejtette, mit gondolnak az emberek. Úgy vélték, hogy a vállalat eladása most elvesztette a jelentőségét Alan számára, hiszen feleségül veszi Caroline-t, és ezzel az áruház vezetése úgyis az ő kezében marad.

Caroline összeszorította fogát. Mindnyájan tévednek. Alan kerek perec megmondta neki, hogy nem fogja őt az áruház miatt elvenni. Akkor miért nem szól semmit?

Két perccel később Fred Ramsgate az órájára nézett.

– Vannak még kérdéseik a lányomhoz? – Senki sem jelentkezett. – Jó, akkor javaslom, tartsunk egy rövid kávészünetet.

Caroline összeszedte a papírjait, udvarias mosollyal fogadta a szerencsekívánatokat, aztán egy pillanatra félrevonta apját.

– Szükséged van még rám?

– Nem, azt hiszem nincs.

– Nagyon jó. Akkor eltűnök. Az irodámban egy csomó munka vár rám. – Ezzel távozott, úgy, hogy a többiek, akik a szoba egyik sarkában a kis kávézó körül tolongtak, ne vegyék észre.

Caroline estig maradt az irodájában. A munka távol tartotta a fejtörésektől, és vacsorára sem kellett pontosan hazaérnie, mert apja egy fontos fogadásra volt hivatalos.

A házvezetőnőnek szabadnapja volt, és Caroline úgy gondolta, majd rántottát készít magának, amikor hazamegy.

Majdnem kilenc óra volt, mikor belépett a házba. Nagy csend volt, de ez nem zavarta. Ma este nem vágyott társaságra.

Egyenesen a konyhába ment, kinyitotta az ajtót, és akkor valami zajt hallott az egyik szobából. Mi volt ez? Mozdulatlanul állt, és fülelt.

Megint hallott valamit. Valakinek lennie kell a házban – méghozzá a nappaliban!

Betörő? Lábujjhegyen surrant végig a folyosón, és megállt az ajtónál hallgatódzni.

Valaki tett-vett odabenn. Caroline valami védekezésre alkalmas szerszámot keresett, és fölfedezte apjának ezüstgombos sétapálcáját.

Elővette a botot, jól megmarkolta, mély lélegzetet vett, halkan kinyitotta a nappali ajtaját, és körülkémlelt. Egy férfi állt háttal Caroline-nak a bárszekrénynél, és csakugyan olyan pimasz volt, hogy Ramsgate legjobb whiskyjéből töltött magának! A botot magasba emelve Caroline rárontott az emberre.

A férfi hallotta a mozgást, megfordult, és még éppen jókor félreugrott, mielőtt az ezüstgomb eltalálta volna a fejét.

– Megbolondultál, Caroline?

A lány leejtette a botot.

– Alan, te vagy? Megölhettelek volna!

A férfi lehajolt a botért, és megemelte.

– Valóban. Szerencse, hogy nem csaptál fejbe! Veszélyes nő vagy. – Fiúsan mosolygott. – De ez már nem újság nekem.

– Azt hittem, betörő – suttogta Caroline. Hirtelen minden forogni kezdett körülötte, aztán mintha imbolygott volna a szoba, és elsötétült szeme előtt a világ.

Amikor visszanyerte az eszméletét, a kanapén feküdt. Alan mellette térdelt. Elsimított néhány hajtincset a homlokából.

– Caroline – mondta rekedten – Már megint ijesztgetni akarsz…! Jól vagy?

– De én tényleg elvesztettem az eszméletemet. – Meg tudta volna pofozni magát.

Mindig a legkényesebb helyzetekben mutatkozik Alan előtt. Micsoda buta liba, gondolja róla biztosan.

– Igen. Egyszerűen a karomba zuhantál. – Gyengéden simogatta az arcát, olyan kedvesen, hogy Caroline megint szédülni kezdett.

Gyorsan fölegyenesedett, kisimította a ruháját, ujjaival megigazította a haját.

– Alan, hogy jutottál be a házba? Mit akarsz itt?

Alan fölállt.

– Apád meghívott egy italra, hogy megünnepeljük a napot.

– Apám itthon van? – Caroline zavarodottan nézett körül a szobában. Alan a fejét rázta.

– Már nincs. Elment vacsorára. Én itt maradtam, és vártalak.

– Miért? – Rossz érzés kerítette hatalmába Caroline-t. – És mi ünnepelni valótok volt?

– A sikeres üzletkötés. A Westbrooks ezentúl az apádé. Aláírtuk a szerződést.

– Milyen áron? – Caroline-t érdekelte, hogy apja az ő jelentésének hatására magasabb árat ajánlott-e, mint eredetileg akart.

Alan gúnyosan mosolygott.

– Úgy, úgy, az alapos könyvvizsgálónő! – Kifürkészhetetlen arckifejezéssel nézett rá. – A nagyanyám megfogadta a tanácsomat…

– A te tanácsodat? – kérdezte a lány gyanakodva, mert nagyon jól emlékezett rá, milyen hevesen ellenezte Alan az eladást az első beszélgetéskor.

– Igen. Én túl alacsonynak találtam apád árajánlatát. A te jelentésed egyértelműen bebizonyította, milyen nagyszerű fejlesztési lehetőségek rejlenek a vállalatban. Példás munkát végeztél, Caroline Ramsgate.

– Köszönöm. De most szeretném végre tudni az árat.

– Öt százalékkal többet követeltünk, mint amennyit apád ajánlott.

– Mi? És beleegyezett? – Caroline fel nem foghatta. Öt százalék, az két millióval több!

– Nem. De beleegyezett egy három százalékos emelésbe, azzal a feltétellel, hogy még valamit átvehet.

Caroline ráncolta homlokát.

– És mi az a valami?

– Csekélységem. Apád megvesz az üzlettel együtt.

– Ne viccelj! – Caroline értetlenül nézett rá.

– Nem viccelek. Ámbár mégsem vesz meg engem, holott azt hiszi. Csak nem akartam elrontani a kedvét, mert úgy látszott, nagyon örül neki. Ne vágj ilyen képet!

Kedvelem az apádat. De végre meg kell tanulnia, hogy nem vehet meg mindent pénzért.

– Most már végleg semmit sem értek – Caroline türelmetlenül állt föl.

Alan kuncogott. Láthatólag élvezte a helyzetet.

– Együtt ebédeltünk apáddal, és akkor adta elő meglepő ajánlatát. Feltételezi, hogy te szeretsz engem, és mivel semmit sem tud megtagadni egyetlen leányától, kért, hogy mondjam meg, mire kerülök. Ezt mondta szó szerint.

– Ezt… ezt nem tudom elhinni! – Caroline-ban forrt a méreg. Rettenetesnek találta az eljárását.

– Amikor aztán megmondtam neki, hogy a leánykérést a magam módján kívánom elintézni, és nem tartozom azok közé, akik hagyják, hogy leendő apósuk megvegye őket, majd fölrobbant – mesélte Alan. – A régi érvvel jött, hogy hírbe hoztalak. Nyilván az az átkozott újságfénykép

lebegett a szeme előtt. Nem éppen a legjobb állapotban jöttél ki hajnalban a lakásomból, és természetesen mindenki azt gondolja, hogy lefeküdtél velem… – Félig behunyt szemmel nézte a lányt, és elmosolyodott, mert az nyomban elpirult.

– Apám viselkedése egyszerűen elképesztő. – Caroline lesütötte szemét. – Alaposan meg fogom mondani neki a véleményemet.

Alan mintha egyáltalán nem hallotta volna Caroline utolsó szavait. Zakózsebébe nyúlt, és előhúzott egy bársonnyal bevont dobozkát. Lassan kinyitotta, és a világos bársonyon piros és fehér drágakövek szikráztak. Caroline azonnal megismerte a gyűrűt.

– Ez a nagyanyám eljegyzési gyűrűje – mondta Alan. – Szeretné, ha viselnéd. De ha újat…

– Nem! Ez csodaszép – csúszott ki Caroline-ból. Aztán újra kijózanodott. – Nem megyek hozzád. Most már végképp, miután apám ezt tette! És te is a kényszerházasság ellen voltál. Miért változtattad meg hirtelen a véleményedet? Mit ajánlott fel neked apám? Hogy továbbra is rád bízza az áruház vezetését?

– Pontosan.

Caroline-nak az volt az érzése, hogy egy jéghideg kéz markolja szívét.

– És te azt állítottad, hogy nem vagy megvásárolható!

– Mondtam egy szóval is, hogy elfogadom az ajánlatot? – Alan megfogta Caroline kezét, és egy határozott mozdulattal felhúzta ujjára a gyűrűt. – Nem csodálatos?

Illik rá! Azt hittem, bő lesz neked.

Caroline néhány másodpercig gyönyörködött a csillogó drágakövekben. A gyűrű álomszép volt. Aztán megrázta a fejét, egy lépést távolodott Alantől, és lehúzta a gyűrűt.

– Nem. Nem mehetek hozzád – adta vissza.

Alan elvette, betette a dobozkába, és becsukta azt.

– Jövő hónapban elmegyek.

– El? Elhagyod a Westbrooks áruházat?

– A Westbrooks áruházat és Angliát. – Alan leült a kanapéra, és Caroline követte példáját.

– Külföldre mész? Szabadságra?

– Nem. Elfogadtam egy állást Beverly Hillsben, Kaliforniában. Egy új felismeréseken alapuló áruház vezetését. Rendkívül érdekes terv, amelyről azonban a mindenütt leselkedő vetélytársak miatt még nem mondhatok sokat. A házat csak ősszel nyitják meg, úgyhogy még elég időm marad az ötleteim kidolgozására.

Elmegy. Több ezer mérföldre innen, és talán soha az életben nem látom viszont.

Ez volt minden, amit Caroline az első pillanatban gondolni tudott.

– Ha már elfogadtad ezt az állást, akkor miért tettél úgy, mintha feleségül akarnál venni engem, és miért hoztad a gyűrűt? – kérdezte végül. – Mire volt jó ez a színjáték?

Ha te nevetségesnek is találod – én nem.

– Hát nevetek?

Alan feléje fordította arcát, és sötét szemének kifejezésétől Caroline megborzongott. Amikor közelebb húzta magához, és a szája érintette az övét, azonnal felgyulladt.

Hozzásimult, viszonozta csókját, és Alan olyan szenvedélyesen ölelte, hogy elvesztették egyensúlyukat, és a kanapéról leestek a padlóra. De nem hagyták abba a csókolódzást. Érzéseik sodrában minden megszűnt a számukra. Csak amikor Alan fölemelte a fejét, akkor ébredt fel Caroline az önkívületből. Elfogódottan nézett a férfi arcába.

– Szeretlek… – suttogta Alan.

Nem, ezt nem tudta elhinni. Könnybe lábadt a szeme, behunyta, és megrázta a fejét.

– De igen, Caroline. Nem tudom, miért, de azt hiszem, szeretlek attól a naptól fogva, hogy a Westbrooks öltözőfülkéjében megláttalak. A tested egyszerűen lélegzetelállító volt. Alig tudtam levenni rólad a szememet.

Ó, igen, erre Caroline is jól emlékezett.

– És a kezedet sem…

Alan nevetett.

– Úgy van, a kezemet sem. Kívántalak, Caroline. Bár azelőtt más nőket is kívántam…

Caroline arcán árnyék suhant át.

– Azt tudom.

Alan kedvesen fölnevetett.

– Butuska. Értsd már meg! Sok barátnőm volt, de soha egyet sem akartam feleségül venni.

– Azoknak a nőknek nem is volt olyan gazdag a papájuk, mint nekem – mondta Caroline keserűen.

– Az ő gazdagságuk nekem teljesen mindegy. Hinned kell nekem.

– Nem tudok.

– Akkor semmi értelme az egésznek. – Alan csalódva vonta meg a vállát. – Ha nem akarsz a feleségem lenni, mert nem bízol bennem, akkor hát nem házasodunk össze.

– Alan. – Caroline felült. – Hogyan bízhatnék benned, mikor tudom, milyen nőkkel jártál eddig. Olvastam a pletykarovatot, és láttam Mirandát. Miranda gyönyörű, mint valószínűleg az összes többi korábbi barátnőd. Én nem vagyok az.

Alan az álla alá tette a kezét, és legyőzve Caroline ellenkezését, maga felé fordította.

– Valóban nem vagy – mondta. Bár Caroline nem akart hazugságokat hallani, Alan válasza mégis megbántotta. A férfi kiolvasta ezt a szeméből, és mosolygott.

– De értelmes vagy, és forróvérű. Nézd, Caroline, azt hiszem, mindig becsületesnek kellene lennünk egymáshoz. Csak úgy tudunk együtt élni. Szép arc helyett gyönyörű tested van. – Mosolya elmélyült. – És az ugyancsak felizgat engem.

– Ez még távolról sem elég ok a házasságra.

– Nem. És bizalom híján ugye nem is akarod. Ennek ellenére élhetnénk együtt.

– Micsoda? – Ilyen ajánlatot még senki sem tett neki.

– Gyere velem Amerikába! Építsük fel együtt az új áruházat! Te ragyogóan érted a munkádat, ezt az utóbbi hetekben alaposan bebizonyítottad. És még ha nem is volnék szerelmes beléd, akkor is szeretnélek munkatársnak. Te valóban főnyeremény vagy.

Caroline azon tépelődött, mit szólna apja Alan javaslatához.

– A papa kitérne a hitéből.

– Hadd térjen! – Alan megvonta a vállát. – Én nem félek tőle.

– Én sem. De szeretem, és nem akarok neki fájdalmat okozni. Ha elhagyom, csak azért, hogy veled dolgozzam, egy világ omlik össze benne.

Alan pillantása megkeményedett.

– Akkor nehéz döntést kell hoznod. Tudom, hogy eddig mennyire hagytad magad apád által kihasználni. De nem hagyom, hogy továbbra is ő rendelkezzen fölötted.

Legalábbis, ha mostantól együtt akarunk élni. Szóval vagy ő, vagy én, Caroline. Nem tartozhatsz mindkettőnkhöz.

Éjjel-nappal Alannal lenni! Caroline szíve hevesen vert, ahogy ezt elképzelte.

Nem lenne elviselhetetlen őt elveszíteni? Engedni, hogy egyedül menjen Amerikába, amikor magával akarja vinni? Hogyan fogja apjának megmagyarázni, hogy Alannel megy, és neki dolgozik, anélkül, hogy összeházasodnának. Caroline borzasztóan félt ettől a beszélgetéstől. Apja nem értené meg, és hálátlannak tartaná.

Caroline megdörzsölte a homlokát. Hosszú, fárasztó nap volt, és alig tudott már világosan gondolkodni. Hogyan bizonyosodhatna meg róla, Alan tényleg szereti-e?

Hirtelen eszébe jutott egy kérdés, amely már délelőtt is foglalkoztatta.

– Alan! Miért hiányzott Andrew Shaw ma délelőtt a tárgyalásról?

A férfi arca elsötétült.

– Szívesen viszontláttad volna?

Caroline mosolygott.

– Nem. De azt mondtad, ott lesz. Hol volt?

– Elzavartam – jelentette ki Alan, anélkül, hogy ránézett volna Caroline-ra. A lány szíve gyorsabban vert.

– Miért?

– Mert már nem kedvelem.

– Alan, ne játszd a féltékenyt!

– Féltékeny? – nevetett Alan fanyarul. – Mi jut eszedbe? Nem volt kedvem többé vele dolgozni, ennyi az egész.

Caroline világosan látta, hogy hazudik. Szóval tényleg féltékeny, gondolta. Ezek a sötét szikrák a szemében nem csalnak.

– Azonkívül nem tudtam elképzelni, hogy szívesen viszontlátnád azt az embert, aki olyan csúnyán becsapott! – folytatta Alan ingerülten, és Caroline most már egészen bizonyos volt benne, hogy ezek a szavak sem feleltek meg a valóságnak. Alan azért bocsátotta el Andrew-t, mert félt, hogy ő, Caroline még érdeklődhet iránta.

Ez még nem bizonyíték Alan szerelmére, fontolgatta tovább. Csak azt jelenti, ugyanúgy kételkedik az én szerelmemben, mint én az övében. Az is lehet, hogy mégis apám pénzére fáj a foga, és ezért nem tűr meg a közelben vetélytársat. Andrew is így tett volna.

Caroline összevonta szemöldökét, őrültség párhuzamot vonni Alan és Andrew között. Semmi közös nincs bennük. Andrew kedves volt, soha semmit nem kifogásolt.

Ezzel szemben Alan néha sértően egyenes. Hogyan tételezhettem fel egy pillanatig is, hogy Alan egy második Andrew lehet?

A férfi sötét arccal figyelte.

– Már nem gondolsz rá, ugye? – Egy kis bizonytalanság csengett a hangjában.

– Csak megvetéssel.

A férfi arca elsimult.

– Hála istennek! – nyújtotta feléje a kezét. – Gyere velem Amerikába, Caroline! – kérte, és Caroline azt kívánta, bár lenne elég bátorsága, hogy habozás nélkül igent mondjon. Hosszan Alan szemébe nézett.

Végül mély lélegzetet vett, és kezét a férfi kezébe tette.

– Azt hiszem, bolond vagyok!

– Nem vagy – mondott ellen neki Alan kedvesen. A keze fölé hajolt, és megcsókolta. – Te vagy a legokosabb nő, akit ismerek… – Magához vonta Caroline-t, ajkával gyengéden cirógatta szemét, arcát, száját, és újra meg újra azt suttogta: – Szeretlek…

– Én is szeretlek, Alan.

Caroline érezte, hogy a férfi megremeg, és szíve vadul dobog az övé mellett, és egyszerre hinni kezdett neki. A legszívesebben az egész világot átölelte volna! A teste és a szeme nem hazudhat! A szerelem és a vágy, amely sugárzik belőle, igaz.

Két héttel később Alan és Caroline Kaliforniába repült. Lady Westbrook és Fred Ramsgate kikísérték őket a repülőtérre, és megegyeztek abban, hogy az ő idejükben ilyesmi lehetetlen lett volna.

– Ha annyira szeretitek egymást, hogy együtt akartok élni, akkor miért nem házasodtok össze? – kérdezte Lady Westbrook akárhányadszor.

– Azt bármikor megtehetjük, ha akarjuk. – Alan megfogta Caroline kezét, és biztatásul megszorította, mert érezte, milyen nehezére esik a lánynak a búcsú.

– De amíg nem házasodtok össze, addig nem lesz unokám. Pedig úgy várom.

– Mindent a maga idején. – Alan Caroline-ra kacsintott, aki némileg elbizonytalanodva viszonozta pillantását, mert a gyerek-témáról még nem is beszéltek.

Fred Ramsgate-nek is ki kellett öntenie még egyszer a bánatát.

– Egyszerűen nem tudom elhinni, Caroline, hogy tényleg elhagysz engem, és másoknak akarsz dolgozni.

Caroline szabad kezét apja karjára tette.

– Az új tapasztalatok sosem ártanak, papa.

– Nem, ezt nem tudom megemészteni – dörmögte Fred Ramsgate. – Miért dobja vissza Alan ezt az állást, amelyet pedig meg akartam neki hagyni? És miért nem vesz téged feleségül, ha szeret?

– Hiszen azt akarja, de én még nem tartok ott. – Amikor meglátta apja értetlen arcát, mérges lett. – Papa, itt az életemről van szó, nem pedig valamelyik üzletedről!

És az életemet úgy akarom rendezni, ahogy én akarom. Ha egészen biztos leszek benne, hogy Alan és én boldoggá tudjuk tenni egymást, akkor összeházasodunk.

Egyébként nem maradunk örökre Kaliforniában, csak egy pár évig.

Bemondták a gépük számát, és Caroline elengedte Alan kezét.

– Szeretlek, papa. Nemsokára hazarepülök látogatóba. – Átölelte apját, és megcsókolta, aztán elbúcsúzott Lady Westbrook-tól is.

– Minden jót, Caroline. – Alan nagymamája meghatódva ölelte át. – Aztán vigyázz Alanre!

– Vigyázni fogok. Viszontlátásra.

Ismét megfogták egymás kezét, és elindullak. Mielőtt átmentek a biztonsági kapun, visszaintegettek.

Amikor a repülőgép fölemelkedett, Caroline hátradőlt a székében, és kinézett az ablakon az alattuk elmaradó városra. Aztán Alanhez fordult, aki egy újságban lapozgatott.

– Alan!

– Tessék.

– Félek…

Alan meglepetten pillantott föl.

– Mert velem jössz?

– Mert olyan boldog vagyok. Furcsa, hogy ez az érzés félelmet kelthet bennem.

A férfi szemében gyengéd kifejezés jelent meg.

– Nem kell félned, mindig boldogok leszünk. Soha semmiben nem voltam ilyen biztos. Összetartozunk, édes. Kezdettől fogva így érzem.

Caroline Alan vállára hajtotta a fejét.

– Én is. És ennek ellenére félek. Te nem úgy találod, hogy az ember, amikor szerelmes lesz, az első pillanatban gyámoltalannak és kiszolgáltatottnak érzi magát?

De igazad van. Nem kell félnem. Ha teljesen átadjuk magunkat ennek az érzésnek, akkor erősek és legyőzhetetlenek leszünk.

Alan tűnődve mosolygott, aztán elnézett kedvese mellett a kék égre, amelyen át az ismeretlen jövő felé repültek.

– Igen, Caroline. És éppen ez az, ami az életet olyan izgalmassá és széppé teszi.

Susan Napier

Túlvilági üzenet

1. FEJEZET

Mihelyt az ajtók kinyíltak, Grace beugrott a liftbe, és a nyomógomb felé nyúlt. Csak akkor vette észre, hogy egy férfi és egy nő áll oldalt a felvonó falánál. Megdermedt, a szíve vadul kalapált. Gépiesen összefogta remek szabású bundájának gallérját, és újra a lassan becsukódó liftajtó felé fordult. Az ajtószárnyak megálltak, majd nesztelenül ismét széjjelcsúsztak. A férfi gúnyosan felhúzta fekete szemöldökét.

– Mi az, máris meggondolta magát? – Hangja unott és gunyoros volt, mintha tökéletesen tisztában volna a gyengébb nem közmondásos szeszélyességével.

Grace nem vett tudomást róla; kilépett, s rémülten méregette azt a távolságot, amely a lépcsőháztól elválasztotta. Hallotta, amint a folyosó végén ajtó nyílik, majd sietős léptek tompa zaja közeledik a vastag szőnyegen. A rövid tétovázás megpecsételte sorsát. Nem, most már semmiképpen sem jut el a lépcsőig. Gyorsan visszaugrott a felvonóba, találomra megnyomott egy gombot, és szorosan odasimult a szemközti falhoz.

Megkönnyebbülésére az ajtók azonnal összezáródtak, és a lift elindult lefelé, egyre távolodva a tizennyolcadik emeleten leselkedő veszélytől. Grace feszültsége mégsem oldódott. A szemközti pár, úgy látszik, még nem hallott arról az íratlan szabályról, hogy nem illik a liftben idegeneket megbámulni. Grace még szorosabbra fogta össze bundája gallérját, s bevetett mindent, amit valamikor modellként tanult: állta az idegen pár tekintetét, miközben a nő irigységgel telve, a férfi hűvös közönnyel méregette. Grace vére már az eszeveszett meneküléstől is vadul lüktetett,

s most érezte, hogy újra elönti a veríték. Szabad kezével idegesen simította végig a hosszú fekete nercet.

A másik nő utánozta Grace mozdulatát, és alig észrevehetően felhúzta keskenyre tépdelt szemöldökét tökéletesen kikészített szeme fölött. Alacsony volt és törékeny; az a nőtípus, amelyről Grace-nek önkéntelenül eszébe jutottak fiatalkori szorongásai, amikor sokat szenvedett amiatt, hogy hirtelen csaknem egy méter nyolcvan magasra nőtt, miközben minden barátnőjének sikerült udvarlójánál alacsonyabbnak maradnia. Aztán megtanították rá, hogy magasságát ne fogyatékosságnak, hanem inkább előnynek tekintse, mégis akadtak időszakok, mikor azt kívánta, bárcsak maradt volna elég alacsony ahhoz, hogy észrevétlenül elvegyülhessen a tömegben… vagy egy félig üres liftben.

Vajon csak a rémület és a belső nyugtalanság miatt érezte úgy, hogy a felvonó szokatlanul lassan halad? Felpillantott a kijelzőre, amelyen a felvonó haladásának megfelelően egymás után villantak fel az emeletek sorszámai, és kétségbeesve fohászkodott, bárcsak gyorsabban repülnének. Szeme sarkából észrevette, hogy a szemközti férfi az arcélét fürkészi. Talán az orrát bámulja? Ezt némi jóindulattal általában csak „erősnek” mondták. Grace azonban nem áltatta magát. Az orra bizony túl nagy és markáns volt keskeny, tojásdad arcához. De idejekorán megtanulta, hogy kellő önbizalommal ezt a „sajátságát” is bátran mutogathatja. Minden álszerénység nélkül tudta, hogy szép, bár nem a szó klasszikus értelmében. Ami azt illeti, arcvonásai távol álltak a tökéletestől: orra túl nagy, kék szeme távol ülő, ajka túlságosan telt. De mindez rövidre vágott, ragyogó koromfekete hajával együtt valami lélegzetelállító egésszé kerekedett. Szépsége „egyedi” volt, ami a tömegtermelés korában felbecsülhetetlen kincs.

Amikor belépett a liftbe, első pillantásra felmérte, hogy a férfi nagyon magas, még nála is magasabb, és sötét hajával tökéletes ellentéte a mellette álló apró termetű, vörös hajú nőnek. Grace szinte megbabonázva szegezte szemét az emeletjelzőre, mintha ezzel gyorsíthatná a felvonó mozgását. Ha így cammog, Steve előtte érhet le az előcsarnokba, és ő gondolni sem mert rá, hogy ez esetben mi lesz.

– Valódi szőrme?

Grace meghökkent. Úgy érezte, rosszallás csendül ki az idegen nő hangjából. Talán tévedett az előbb, amikor a nemtetszést irigységnek vélte? Összeszedte magát, udvariasan viszonozta a zöld szempár kihívó pillantását, és azon a szilárd, magabiztos hangon válaszolt, amelyet hajdani beszédgyakorlatain oly sokszor elpróbált.

– Tenyésztett nerc. – És egy kisebb vagyont ér, tette hozzá magában.

– Ajándék?

A ki nem mondott feltételezés nyilvánvaló volt: egyedülálló nő sosem engedhet meg magának ekkora fényűzést, ehhez gazdag férj vagy szerető kell. Miért szítják a nők maguk is ezeket az ostoba előítéleteket?

– Bizonyos mértékben – ismerte el ingerülten Grace, visszagondolva arra, hogy milyen kínos körülmények között jutott ehhez a drága holmihoz.

– Azt hiszi, nemes dolog állatokat evégett tenyészteni, majd megölni, hogy némelyek kielégíthessék birtoklási vágyukat és tetszeleghessenek?

Grace titokban igazat adott a nőnek, de ilyet aligha mondhat valaki, aki több tízezer dollárt érő fekete nercbundában páváskodik. Egyszerűen kitért hát a kellemetlen vita elől, ahogy ezt már régen megtanulta.

A lift hirtelen leállt. Grace felvidult, hogy végre kiszabadulhat, és türelmetlenül várta, hogy az ajtók kinyíljanak. Mikor nem történt semmi, megnyomta az ajtónyitó gombot, majd egyre dühösebben nyomkodta.

– Nem hiszem, hogy ezzel megy valamire.

A férfi hangja most is olyan unottan és fölényesen csengett, mint az imént. Nyilvánvalóan arra sem tartott képesnek egy nőt, hogy egy ajtót kinyisson.

– Szívesen átengedem önnek – mondta Grace hidegen, majd hátralépett, és a kapcsolótáblára mutatott.

A férfi próbaképpen megnyomott néhány gombot, aztán nyugodtan így szólt:

– Nem az ajtó szorult be, hanem a lift.

– Azt mondod, csapdába estünk? – kiáltott fel rémülten vörös hajú kísérője.

Itt állok a lift fogságában, egy szorongásos állatvédővel összezárva, gondolta rémülten Grace. Már csak ez hiányzott amúgy is agyoncsigázott idegeinek.

A férfi valami megnyugtatót mondott, és felemelte a segélykérő telefon kagylóját. Higgadt viselkedése tekintélyt parancsolt, olyasvalakinek látszott, aki megszokta, hogy utasításokat osztogasson. Mialatt a telefonkagylóba beszélt, Grace megragadta az alkalmat, hogy alaposabban szemügyre vegye.

Akárcsak a mellette álló nő, ő is esti szórakozáshoz volt öltözve. Sötét öltönyt viselt, amely testre szabva simult széles vállára és keskeny csípőjére. Bőrének sötét árnyalata a mélyfekete hajjal, a magas arccsonttal, a fekete szemmel és a nemes római orral együtt latin származást sejtetett, talán spanyolt vagy olaszt. Rátartisága és öntelten férfias viselkedése is erre vallott. A méretre készült öltöny és a finom fekete bőrcipő mindenesetre olasz munka volt, állapította meg Grace szakértő szemmel.

– Úgy látszik, kényelembe kell itt helyezkednünk – jegyezte meg a férfi visszatéve a kagylót, és kigombolta zakóját.

– Valami baj van a lifttel? Le fogunk zuhanni? – kapaszkodott rémülten kísérője karjába a nő.

A férfi megnyugtatóan mosolygott, de bizonyos leereszkedéssel, amely lassanként már Grace idegeire ment.

– Áramszünet van, de már értesítették az ügyeletes mérnököt. Megígérték, hogy nem fog egy óránál tovább tartani, amíg…

– Egy óra?! – kiáltott fel Grace kétségbeesve. A férfi hűvösen nézett rá.

– Valami sürgős dolga van? Nem akar esetleg személyesen a portással beszélni? Biztosan hajlandó lesz üzenetet közvetíteni.

– Nem, köszönöm. – Bár Grace tudta, hogy nemcsak néhány órán belül, de egész éjszaka sem hiányozna senkinek, semmi kedvet nem érzett arra, hogy elhagyja a lift oldalfalát, és így fölöslegesen közel kerüljön a magas, sötét idegenhez. Az volt a benyomása, hogy a férfi higgadtsága mögött nehezen féken tartott, veszedelmes indulatok forronganak.

Belső feszültsége nem kerülte el a férfi figyelmét.

– Csak nem fél betegesen a bezártságtól? – Hangján aggodalom érződött, de tekintete hideg és részvétlen maradt.

Grace megrázta a fejét, és ösztönös védekező mozdulattal összefonta karját a mellén.

– Talán nem ártana, ha levetné a kabátját. Ha jól értettem az előbb, az egész épületben leállt a szellőztetés is, így könnyen lehet, hogy hamarosan nagyon meleg lesz itt benn.

Szerencsére a férfi, mialatt beszélt, azzal volt elfoglalva, hogy a zöld taftkabátkát lesegítse vörös hajú társnőjéről, s így nem vette észre, milyen rémülten fogadja Grace a javaslatát.

– Nem zavar a meleg. Bírom – hangzott a nyugodt válasz.

A férfi egy pillanatig elgondolkodva fürkészte az arcát, melyre elutasító kifejezés ült ki, aztán meglepően barátságosan azt mondta:

– Persze, ahogy óhajtja.

Grace fellélegzett, de továbbra is feszült, éber maradt, és csak igen szűkszavúan válaszolgatott a férfinak, amikor az még néhány megjegyzést tett, alighanem csak azért, hogy a két nőt megnyugtassa. Végül a pár ügyet sem vetett már Grace jelenlétére, és visszafojtott hangon bizalmas társalgásba merült, amelyből kiderült, hogy kapcsolatuk több futó ismeretségnél. Grace figyelmét nem kerülte el, hogy a nő milyen szívesen ér hozzá kísérőjéhez, hogy szavaival és pillantásaival mennyire kacérkodik vele, míg a férfi tartózkodóan viselkedik. Bármi volt is az oka ennek, Grace ösztönösen érezte, hogy nem az ő jelenléte az. Az idegen nem úgy festett, mint akit nagyon érdekel, hogy mások mit gondolnak róla, inkább olyan ember benyomását keltette, aki azt teszi, amit akar, és amikor akarja.

Még meglehetősen fiatal férfi volt, legfeljebb harmincas évei elején járt. Grace-ben önkéntelenül fölvetődött a kérdés, vajon hogyan telhetett eddig az élete, ha mostanra már ekkora adag közöny halmozódott fel benne. A nő egyértelműen idősebb volt, szép és mutatós. De a mesteri kikészítés sem rejthette el nyakán a kezdődő ráncosodást és az árulkodóan szikkadt bőrt gyémántgyűrűs ujjain. Egy selyemfiú a jómódú

pártfogójával? Grace pillanatnyi hangulatához nagyon is illett, hogy a lehető legrosszabbat gondolja a világról… Ez elterelte figyelmét saját megszégyenítő helyzetéről.

– Biztos, hogy nincs túl melege? – érdeklődött újra a férfi.

Zavarában Grace nem talált szavakat. Nemcsak hogy meleg, hanem egyenesen elviselhetetlen hőség támadt a liftben. Bár júliusban Új-Zélandon tél van, a pompás nercbunda szibériai hőmérséklethez illett, nem pedig ahhoz az inkább nyirkos, mint hideg időjáráshoz, amely ebben az évszakban Aucklandben uralkodik. Grace irigyen figyelte, hogy a férfi leveszi a zakóját és a nyakkendőjét, majd kigombolja inggallérját és kézelőjét is, kísérője pedig leveti hímzett boleróját, amelyet mélyen kivágott, zöld estélyi ruhája fölött viselt.

Grace tenyere nyirkos lett a nercbunda selyembélésű zsebében, arca égett. Érezte, hogy izzadságcseppek gördülnek le a lába szárán, és támasztékot keresve a lift oldalához vetette a hátát. Az sem segített sokat, hogy az időközben előkerített mérnök közölte: az áramszünet legfeljebb húsz percig tart még. Addigra teljesen elolvadok, gondolta Grace rémülten. Leginkább attól félt, hogy elájul. Hogyisne! Mikor Steve ott lenn csak arra vár, hogy a liftajtó kinyíljon! Feltétlenül észnél kell maradnia, és készen kell állnia a gyors cselekvésre.

A nő, akinek hiúságát láthatóan piszkálta, hogy kísérője egyre sűrűbben pillog Grace felé, ismét elkezdte a szörmekereskedelem aljasságát ecsetelni. Grace már ügyet sem vetett rá. Becsukta a szemét, és valami kellemes helyre próbálta képzelni magát… Most éppen a Nílus partjára, ahol hűvös alkonyatban a folyó vizébe meríti kezét, és fejét felfelé fordítva hagyja, hogy a lágy esti szellő cirógassa arcát.

– De hát ez nevetséges! Miért nem veszi már le ezt az átkozott holmit, mielőtt elájul? Nem lopja el senki.

Grace nagy nehezen felnézett. A hűvös érintés az arcán az idegen férfi kezétől származott. A reá szegeződő szempár feketén csillogott, mint a kavicsok a Nílus partján. Grace teljesen elmerült a férfi szemének igéző hűvösségében, és álmatagon elmosolyodott.

– Az ördögbe is! – A férfi türelmetlenül próbálta kitapogatni a nercbunda rejtett gombolását. Egy pillanatba telt, míg Grace felfogta szándékát. Lecsupaszított vállát meleg fuvallat csapta meg, s ez felriasztotta álmodozásából.

– Ne! Jaj ne!

Grace magas volt és elég erős, de ez kevésnek bizonyult a férfi makacs eltökéltségével szemben. Hiába próbálta lefogni a kezét, az idegen villámgyorsan kigombolta, majd széttárta a bundát. Egy pillanatig Grace ott állt mozdulatlanul, miközben a férfi a testével eltakarta vörös hajú társnőjének a szeme elől.

Grace egy örökkévalóságnak érezte ezt a pillanatot. A férfi tekintete végigsiklott a testén, aztán ismét felhevült arcán állapodott meg. A sápadt, meztelen női szépség látványa, melyet a nercbunda fekete selyembélése csábítóan vett körül, örökre bevésődött az emlékezetébe.

Aztán mindenre jótékony sötétség borult.

2. FEJEZET

Grace Blair kezébe temette arcát. Íróasztalánál ült, könyökét a fényezett falapra támasztva, és kétségbeesetten erőlködött, hogy elhessegesse magától azokat az emlékképeket, amelyek az utolsó négy hónapban kitartóan üldözték.

Vajon mit gondolhatott róla az a férfi? Ott, ezt nem volt nehéz elképzelnie. Grace felidézte, amit kifejező fekete szemében látott: előbb megrökönyödést attól a felfedezéstől, hogy a drága fekete nerc alatt semmi sincs rajta, csak egy kis finom, fehér pamutbugyi, közvetlenül utána pedig az érzéki vágy hirtelen fellobbanását. A férfi izzó tekintete élvezettel pásztázta végig meztelen testét. Grace pedig tetőtől talpig elpirult, és szégyenében szeretett volna föld alá süllyedni. Az ijedségtől megbénulva elvesztette lélekjelenlétét, és nem rántotta ki a férfi kezéből a bundát, hogy ismét beleburkolózzon. Ehelyett ott állt mintegy megbabonázva, és meztelen szépségét valósággal felkínálta a férfinak. Emlékezetében egy örökkévalóságig tartott ez a pillanat.

Grace megborzadt. Mohón kortyolt egyet az íróasztalán álló, langyosra hűlt kávéból, és újra megpróbált a munkájára figyelni, de mint általában, most sem bírt szabadulni emlékeitől…

Amint a lift világítása akkor hirtelen kialudt, nem ő, Grace őrizte meg maradék méltóságát, hanem az idegen mentette meg a helyzetet. Gyors és határozott mozdulattal szó nélkül beburkolta bundájába és begombolta azt, fel, egészen a gallérig… Néhány perc múlva a fény ismét kigyulladt, és a lift könnyű rándulással mozgásba lendült. Addigra az idegen már rég vörös hajú barátnője oldalán állt, mint a megtestesült nyugalom.

Grace éppen csak lopva odapillantott még a férfi kifürkészhetetlen arcába, aztán elfordította a fejét, nehogy a fekete szempár lenézést vagy éppen megvetést tükröző tekintetével találkozzon. S mihelyt a liftajtó kinyílt, úgy száguldott el, mintha az ördög kergette volna. Kimenekült az épületből, és még néhány háztömbnyit rohant, míg erőt vett magán és intett egy taxinak. Aztán hagyta, hogy minden felgyülemlett dühe és szégyenérzete könnyekben törjön felszínre. Végigsírta az utat hazáig, a barátságos taxisofőr őszinte sajnálkozására.

Jóllehet Grace tudta, hogy Steve-nek is érdeke mélyen hallgatni a műtermében aznap este történtekről, mégis eszeveszetten félt, hogy liftbeli kalandjának valahogyan híre megy. Ezért néhány hétig alig merészkedett ki az utcára, attól tartva, hogy valaki felismeri. Lassan-lassan aztán rájött, hogy nevetséges a viselkedése. Auckland-nek több százezer lakosa van, és az eset a North Shore-on túl történt, olyan környéken, ahol ő csak igen ritkán jár. Egyáltalán nem tűnt valószínűnek, hogy az idegent valaha is viszontlássa, s végtére egy ilyen találkozás kínosságát is túlélné. Csak nevetne egy jót, és ezzel el volna intézve a dolog. A fenébe is, miért kellene neki izgulnia és bujkálnia csak azért, mert némely férfi piszkos kéjencként viselkedik?

Mégis beletelt néhány hétbe, amíg ismét liftbe tudott szállni anélkül, hogy rémület fogta volna el. Még több erőfeszítésébe került, hogy olyan felvonóba merészkedjék, amelyben már utazik egy férfi. Szerencsére a Blair Components cég városszéli székháza mindössze hatemeletes volt, és

egyetlen alkalmazott sem akadt fenn azon, hogy a cégalapító fiatal özvegye a lépcsőt részesíti előnyben. Nyilván vigyáz a vonalaira.

Grace megdörzsölte a halántékát. Mérges volt, hogy nem tud szabadulni ettől a buta kis közjátéktól. Ha nem lett volna olyan gyermeteg, hogy bedőljön Steve ajánlatának… De hát mindig is ez volt a baja. Huszonhat éves kora és látszólagos magabiztossága ellenére kissé idegenül mozgott a világban, hiszékeny volt, és könnyű prédája mindazoknak, akik hideg számítással átláttak rajta. Hát igen, ezen változtatnia kell. Mostantól fogva Grace Blair a könyörtelen számítókhoz pártol, és nem hagyja magát tovább dróton rángatni.

*

– Nos, hogy boldogul?

Grace szép elképzelései a kemény, nagyravágyó üzletasszonyról nyomban szertefoszlottak, amint a gyengéd barna szempárba pillantott, amely kérdően nézett rá az ajtóból. Bűntudatosan sóhajtott.

– Attól tartok, nem túl jól. Ez az egész érthetetlen rejtély számomra. – Idegesen ütögette tenyerével a papírhalmot, amely előtte feküdt az íróasztalon.

– Magyarázzam el talán önnek még egyszer?

Neville Conway odalépett az íróasztalhoz. Középmagas, vékony férfi volt, már kissé gyérülő barna hajjal és barna szemmel, ami Grace-t mindig Jonathanre emlékeztette. Tény, hogy gyakran derültek a cégnél azon, mennyire hasonlít egymásra Jonathan Blair és a könyvelője, habár Neville csaknem tíz évvel idősebb volt. Ahogy most Grace a férfira pillantott, újra elöntötte a szomorúság, és nyelt egyet.

– Tulajdonképpen értenem kellene – mondta bosszúsan. – Azt mondták, alapjában véve igen egyszerű…

– Egy könyvelőnek igen. – Neville mindig olyan türelmes volt hozzá, hogy Grace kétszeresen butának érezte magát. – Ne aggódjon, Grace, némi tapasztalattal megy majd a dolog. Túl sokat követel magától. Jon halála óta még csak hét hónap telt el. Senki sem várja el, hogy csodát tegyen…

– Jon elvárná – válaszolta Grace, kezébe véve az arany golyóstollat, amelyet férje a házasságuk első évfordulójára, egyben az ő huszonegyedik születésnapjára ajándékozott neki. Akkoriban még fel sem tudta fogni, mekkora szerencse érte. Jon viharos sebességgel, alig három hét alatt hódította meg a szívét, s ezzel megváltoztatta egész életét. A keményen dolgozó modellből, aki erőszakos anyja mindenre kiterjedő felügyelete alatt állt, egyik pillanatról a másikra egy gazdag üzletember elkényeztetett felesége lett.

– Tényleg azt hiszi, Grace?

– Nem tudom! Nem tudom, mit gondolt, mikor azt a képtelen végrendeletet készítette. Sosem akarta, hogy dolgozzam. Ezért hagytam fel a modellkedéssel. És soha nem beszélt nekem üzleti dolgokról… most meg lám! – Körbemutatott az irodán, amely néhány hónapja még férjének kizárólagos birodalma volt.

– Sajnos, Jon nem szeretett nyílt kártyákkal játszani – ismerte el homlokát ráncolva Neville. Maga is elszörnyedve tapasztalta, milyen gondosan titkolta el Jon a felesége elől üzleti nehézségeit. – Másrészt ne felejtse el, Grace, hogy korai halálát ő sem láthatta előre. Jon még csak negyvenéves volt, nem ivott, nem dohányzott. Ki gondolta volna, hogy szívinfarktus viszi el? Amikor önt tette meg egyetlen örökösének, és meghagyta, hogy családi vállalkozásként kell tovább vezetnie a céget, talán egy fiúörökösre gondolt, aki egyszer majd a helyébe lép…

Grace-t éles fájdalom járta át. Éppen ebben érezte Jon végrendeletének bántó visszásságát. A remélt „családból” ő maradt egyedül. Hatéves házasságuk alatt talán az egyetlen csalódásuk az volt, hogy nem született gyerekük.

– Bocsásson meg, Grace – mondta Neville megilletődötten –, nem akartam fájdalmat okozni önnek…

– Semmi baj – mosolygott Grace hősiesen –, valószínűleg igaza van. Jon annyira büszke volt, hogy vállalkozását a semmiből építette fel, és elborzadna, ha látná, ahogy itt kontárkodom.

– Nem kontárkodik – válaszolta Neville határozottan. – A nehéz körülmények között mindent megtesz, ami erejéből telik. Ne becsülje alá

magát. Más nő már összeroppant volna ilyen teher alatt. Gyásza és fájdalma mellett meg kellett birkóznia azzal az ijesztő felfedezéssel is, hogy a cégtől eltekintve gyakorlatilag egyetlen centje sincs. Jon egész vagyonát a cégbe fektette, s mint minden egyebet, ezt is jelzáloggal terhelte meg. A gépkocsikat is csak bérelte, és eléggé felelőtlenül még a biztosításokat is felbontotta, anélkül hogy ezt tudatta volna önnel…

– Jon csak meg akart engem kímélni. Biztosan azt hitte, egyedül is meg tud birkózni a nehézségeivel, minek terheljen hát velük. Neville, én szerettem őt, minden konok büszkeségével együtt…

– Tudom – mosolygott Neville. – De éppen e miatt a konoksága miatt fáj most a fejünk. Mindig nógattam, hogy bizalmas értesüléseit ne csak a fejében tárolja, hanem írja le, de nem hallgatott rám. Így aztán a halála után apránként kellett összegyűjtenünk a vállalat valós helyzetét tükröző fontosabb adatokat, miközben az üzleti világ boszorkánykonyhájában rohamosan tovább gyarapodtak a hírek. Akkor ön, Grace, kezébe vette a dolgokat, és ismét bizalom töltötte el a cég alkalmazottjait. Talán nem is tudja mindig pontosan, mit tesz, de azt nagyszerű szimattal teszi.

– Igen, alighanem ez az egyetlen dolog, amit megtanultam – hárította el Grace a burkolt bókot. – Magabiztosnak látszani mindenáron. Bárcsak belül is magabiztosabbnak érezném magam. De még mindig a legostobább hibákat követem el.

– Bátran harcol, Grace – válaszolta Neville. – Némely embernek van érzéke ehhez, másoknak pedig meg kell velük küzdeni.

Grace összeráncolta a homlokát. Neville túlságosan megértőnek mutatkozott, és gondot jelentett. Remélte, hogy a férfi nem bántódik meg, ha kiderül: tanácsát kérve cselekedett.

– Olyan keményen fogok dolgozni, ahogyan csak kell. Tartozom Jonnak azzal, hogy ne engedjem tönkremenni a vállalatát…

– Ne a boldogsága árán tegye. Ezt ő sohasem akarta volna – a nő nem volt ebben annyira biztos. Néha már úgy érezte, hogy Jonnak a cége többet jelent, mint a felesége. Most kezdte érteni, miért vette ennyire igénybe az üzlet a férjét és idejét.

– Nem vagyok boldogtalan – mondta habozva. – Csak összezavarodtam kicsit. Több eszem van, de kissé berozsdásodott. Maga sokat segített, Neville, mégis úgy érzem, több segítségre van szükségem, ezért a múlt héten beiratkoztam egy könyvelői üzemgazdasági esti tanfolyamra.

Neville meglepett tekintetét Grace némi daccal nyugtázta, mert azt érezte ki belőle, hogy ez a férfi is csak a külsejét méltányolja, az eszét már kevesebbre becsüli.

– Remek… nyugodtan szóljon, ha a házi feladatában segítségre szorul. – Neville egy kissé merev volt. Nyilván megbántódott.

– Hát persze. – Grace felettébb örült, hogy a férfi nem kérdezi, mi történt az első napon. Nehezére esett újra az iskolapadban szorongani. Anyja, aki már arra a pénzre is rászorult, amelyet Grace mint gyermekmodell keresett, tizenöt évesen kivette őt az iskolából, hogy tervszerűen egyengesse a pályáját. Bizony, régen volt hogy felütött egy tankönyvet, vagy megírt egy dolgozatot. Rá sem mert gondolni, hogyan birkózik majd meg a tanfolyammal, ha már a bevezető előadás is ilyen nehézséget okozott neki.

Békéltető bizalommal fordult újra Neville-hez, hogy megbékítse

– És milyen útmutatásokkal lát el a mai napra?

– Gregoryval való találkozásra gondol? – Neville összehúzta szemét. – Kivárjuk, míg meg nem tudjuk, mit is akar valójában. Mint egyéni cégnek megvan az előnyünk, hogy nem kell felfednünk a kártyáinkat. – Grace összeborzadt, amikor erre a közeledő újabb próbatételre gondolt. Jon halála után a versenytársak könyörtelenül lecsaptak a vállalatra, és vételi ajánlatokkal ostromolták Grace-t, pedig a céget még át sem írták a nevére. Ez az érzéketlenség mélyen dühítette a nőt.

– Mikor lesz már vége ennek? – fakadt ki. Nevillle tudta, mire gondol. – Ha gyenge valaki, a dögkeselyűket vonzza, ha erős, a vadászokat. S melyik csoportba tartozik Scott Gregory?

– Mindkettőbe. A túlélés művésze. Kiszámíthatatlan. Éppen ez teszi őt a többinél vérmesebbé. Ugye elolvasta a háttéranyagot, amelyet az ön számára összeállítottam róla? Gregory már többször szerzett vagyont a

tőzsdén, de mindannyiszor el is vesztette újra. Hazárdjátékos, és a tőzsdei bukásnak tulajdonképpen el kellett volna őt söpörnie; ehelyett megerősödve került ki belőle. Azóta erőszakos felvásárlásokat folytat az elektronikai iparban, és mérget vehet rá, hogy nem baráti csevegés céljából keres fel bennünket.

– Miért kell egyáltalán találkoznom vele? – kérdezte Grace idegesen. – Ha tényleg olyan veszedelmes, nem lenne biztonságosabb, ha maga bajlódna vele?

– Talán igen, de ő kifejezetten ragaszkodott hozzá, hogy önnel tárgyaljon, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy ujjat húzzunk vele. Tönkretehet minket, ha akar. Más cégek ezt már a saját bőrükön tapasztalhatták. Ez az ember egy cápa. Ha vérszagot szimatol, még jobban megvadul. Ezért meg kell őt győznünk, hogy ön sem tétlen, és a céget rátermetten irányítja. Egyébként azt állítja, szóbeli megállapodás kötött Jonathannel, hogy beszáll a vállalatunkba. Tavaly három olyan céget vásárolt fel, amellyel fontos szállítási szerződéseink vannak. Ezzel nyomást gyakorolhat ránk De nekünk is van az ő legnagyobb ellenlábasával egy jelentős szerződésünk, amely hamarosan lejár. Lehet, hogy erről tárgyalt Jonathannel. Másrészt talán azért jön, hogy kipuhatolja, számíthat-e továbbra is a jóindulatunkra.

– És mi van, ha Jon valóban ígért neki valamit? – kérdezte Grace elgondolkodva.

– Komolyan azt hiszi, hogy Jon társulni akart volna egy rámenős huszonkilenc éves fiatal vállalkozóval, akinek nem jelent semmit sem a hagyomány, sem a hűség?

– Valószínűleg nem. – Jon nagyon is szívén viselte a hagyományos erényeket és elveket. Úgy tekintett alkalmazottaira, mint egy nagy családra, s nem utolsósorban ennek volt köszönhető, hogy legtöbbjük a halála után is hűséges maradt a céghez. – De valamiféle üzleteket mégiscsak köthetett vele…

– Hát, bizonyára méltányolta Gregory sikereit – vélekedett Neville –, de ez még nem jelenti azt, hogy baráti érzelmeket táplált iránta. Inkább az volt a benyomásom, hogy komoly vetélytársnak tekintették egymást.

Maga az a tény, hogy Jon sosem hívta meg őt otthonába az ön híres vacsoráira, arról árulkodik, hogy nem tartotta megfelelő társaságnak.

Grace fájdalmasan elmosolyodott. Jon nagyon is tudatában volt a köztük lévő tizennégy évnyi korkülönbségnek, s némi féltékenységből előszeretettel korlátozta felesége társasági életét az otthoni meghívásokra, ahol megválogathatta a vendégeket.

– Lehetséges, mégis azt hiszem, nincs olyan ember, aki minden porcikájában rossz volna. Talán azóta Mr. Gregory is higgadtabb, érettebb lett.

Neville védekezőén emelte fel a kezét.

– Az isten szerelmére, Grace, nehogy most vajszívű legyen! Az a férfi szőröstül-bőröstül felfalja magát. Sőt bizonyos jelek szerint éppen ő bocsátotta szárnyra azokat a híreszteléseket, amelyek szerint cégünk a csőd szélén áll, talán azért, hogy megpuhítson bennünket.

– Tényleg azt hiszi? – Grace arca megkeményedett és határozottá vált. Eddig csupán egyfajta ügyintézőnek tartotta magát, aki Jonathant helyettesíti, de hirtelen belehasított az az izgalmas felismerés, hogy ez az ő cége, egyedül az övé. Az ő jó híre és önbecsülése forgott kockán.

– Igen, elhiszem róla. Mindenkitől csak azt hallottam, hogy hidegvérű és gátlástalan. Az emberek irigylik és csodálják, de olyannal nem találkoztam, aki kedvelte is.

– No jó, ha Mr. Gregory, a cápa azt hiszi, hogy neki tetsző tárgyalásokba tud bennünket belekényszeríteni, hát keservesen csalódik majd! – Minden eltökéltsége ellenére Grace-nek nem voltak kétségei afelől, hogy a részleteket illetően igencsak hiányosak az ismeretei. – De mi lesz, ha kellemetlen kérdéseket tesz fel?

– Tartsa magát ahhoz, amit megbeszéltünk, a továbbiakat illetően maradjon a jól bevált igen-nem taktikánál. Ezzel eddig mindig jól elboldogult. – Neville barna szeme elégedetten csillant fel, amikor eszébe jutottak korábbi találkozásaik pimasz üzletemberekkel, akik azt képzelték, hogy Jonathan Blair szép fiatal özvegyét egykettőre csőbe húzhatják. A higgadt nyugalom és a türelmes önfegyelem, amelyre Grace mint modell szert tett, meglepően hatásos tárgyalási eszköznek bizonyult. Ennek révén,

meghogy Neville-lel az oldalán kimerészkedett az üzleti világba, teljesen alaptalanul ugyan, de hamar az egyenrangú tárgyalófél hírét vívta ki magának. – Ne felejtse el, ő jön önhöz, nem pedig fordítva. Ne hagyja magát megfélemlíteni vagy sarokba szorítani. Ha kell, büntesse azzal az utánozhatatlan gőgös nemtörődömséggel, amelyre csak ön képes. Ez még mindenkinél bevált.

– Az a kellemetlen előérzetem, hogy Scott Gregory kivétel lehet – mondta Grace rosszat sejtve.

Neville az órájára nézett.

– Minden pillanatban betoppanhat. Ha késik, az tudatos tárgyalási taktika, és semmi jót nem ígér.

Neville és Grace felpillantott, amikor kopogtak az ajtón. De csak Grace titkárnője, Mabel lépett be, egy talpraesett, középkorú asszony; nagy borítékot szorongatott a kezében.

– Még nincs itt – közölte a várakozó pillantásokat látva. – Ezt viszont éppen most adta le a Gregory Electronics küldönce. Mrs. Blairnek van címezve – fűzte hozzá rosszallóan, amikor Neville rögtön kivette a kezéből a borítékot és feltépte.

– Talán nem is jön – jegyezte meg Grace megkönnyebbült arccal. Neville homlokát ráncolva vizsgálgatta a boríték tartalmát.

– Nincs itt semmi levél, csak egy újságkivágás – mondta Neville zavartan, amint belepillantott-, ráadásul egy bulvárlapból… Kizárólag Scott Gregoryról szól. Mi az ördögnek küldi ezt nekünk? Azt képzeli, hogy nem szereztük be róla a szükséges tudnivalókat?

– De nem az efféléket – jegyezte meg Mabel, aki Neville válla fölött belenézett az újságkivágásba, s meglepetten a száját biggyesztette, ő állította össze Scott Gregoryról a háttéranyagot, amely a férfi üzleti életére szorítkozott. – Mi nem hatoltunk be a pletykalapok mélységeibe – fűzte hozzá helytelenítően. – Hm, úgy látszik, igaz, amit Gregoryról és a nőiről beszélnek.

– Miért, mit beszélnek róluk? – Grace kíváncsian vette el a még mindig elámuló Neville-től az újságkivágást.

– Nos, minden nő, aki szép és tehetős, és ráadásul a megfelelő társadalmi körökben forog, előbb-utóbb bekerül Gregory volt barátnőinek sorába. Emellett nem válogat ami a bőrszínt, a családi állapotot vagy az életkort illeti. Nézzék csak meg ezt a választékot: gyakorlatilag az új-zélandi előkelő társaság Ki kicsodája.

De Grace nem törődött a ragyogó szépségekkel, akiknek a képe az újságban szerepelt. Tekintete rémülten a legnagyobb fényképre tapadt, amely a cikket bevette Egy férfi látszott rajta, egy nő társaságában, valamelyik előkelő étterem előtt. Grace majdnem leesett a székről.

Ő volt az, az idegen a felvonóból. Meg a vörös hajú barátnője. A kép alighanem éppen aznap este készült, mert Grace még egészen pontosan emlékezett a vörös nő estélyi ruhájára és feltűnő gyémánt ékszereire.

Elfogta a rémület. Tehát a selyemfiú a liftben Scott Gregory volt. S ami a legrosszabb: a férfi nyilván tisztában van az ő kilétével. Különben miért küldte volna a semmitmondó újságkivágást? Nem volt szüksége további tájékozódásra, az üzenet világos volt: burkolt fenyegetés, amelyről Gregory tudta, hogy csak ő meg Grace értheti. Megrettenve futotta át a kép alá nyomtatott szöveget: „Lady I Mariin, 45 éves, Sir Steven Mariin, a milliomos iparmágnás és emberbarát özvegye a legújabb azon hölgyek hosszú sorában, akiket Gregory ellenállhatatlan vonzereje rabul ejtett…”

Lady? Ugyan! – villant át Grace agyán keserűen. Melyik igazi lady mutatkozik önszántából egy ilyen lelkiismeretlen dög társaságában?…

– Grace, mi a baja? Falfehér lett.

Neville aggodalmaskodása felriasztotta Grace-t dermedtségéből. Gépiesen kisimította az újságkivágást, amelyet ijedségében összevissza gyűrt. Nem, erről nem beszélhet Neville-lel, sajnos az túl szemérmes az ilyen dolgokban. És az ördögbe nem éppen az imént figyelmeztette, hogy ne engedjen, ha Gregory a sarokba akarja szorítani…

– Csak az idegeim – mondta ernyedten. – Azt reméltem, nem lesz olyan félelmetes, mint a híre sejteti.

– Nem inna egy teát? Rögtön kész – javasolta Mabel anyáskodva. Grace hálásan bólintott.

– De igen, és jó sok cukorral kérem – mondta határozottan, és Mabel csodálkozva nézte, amint kifelé indult. Megszokta, hogy Grace mindig cukor nélkül issza

Az adott helyzetben Grace legszívesebben egy konyakot engedélyezett volna magának, de elképzelte, milyen rémülten fogadná ezt Neville. Azonkívül tiszta fejre lesz szüksége, hogy átvészelje az előtte álló találkozást. Mi a csudát tegyen? Várjon nyugodtan, vagy rögtön menjen át támadásba, ha Gregory szóba hozza azt a szerencsétlen esetet? Nyilvánvalóan nem számíthat rá, hogy a férfi úriemberként fog viselkedni. Elfogta a düh, és ettől újra bátorságra kapott. Szilárdan elhatározta: bármit vár Gregory, csalódni fog.

3. FEJEZET

– …és az úr természetesen Mr. Scott Gregory.

Grace először Miké Patricket, Gregory ügyvédjét üdvözölte, aki leplezetlen csodálattal bámulta. Aztán elfordult tőle, és lélekben felkészült, hogy szembenézzen azzal a tekintettel, amelyet makacsul elkerült, amióta csak Neville a két férfit az irodába vezette. Nyugodtan és határozottan nyújtotta a kezét Gregorynak.

– Üdvözlöm, Mr. Gregory.

Anyja tizenöt évesen beszédgyakorlatra küldte, hogy világos, tiszta hangját elbűvölően sötét hangzásúvá képezze. Grace most hálát adott a sorsnak, hogy semmit sem felejtett el az ott tanultakból, mert ez fokozta megjelenésének különleges varázsát. Sajnos, a Gregoryval való találkozásra lapos sarkú cipőt vett fel, mert reggel még nem sejtette, hogy tárgyalófele az átlagosnál magasabb termetű lesz. Tapasztalatból tudta, hogy sok férfinak kellemetlen, ha arra kényszerül, hogy a szó szoros értelmében felnézzen egy nőre. Így most neki kellett nyújtózkodnia, hogy a férfi arcába nézhessen, és amit abban látott, az nem volt éppen bátorító.

Egyre jobban érezte a kifürkészhetetlen fekete szempár nyugtalanító hatását. Még élénken élt emlékezetében az a leereszkedő, kissé megvető kifejezés, amellyel a férfi utoljára végigmérte. Az ajkán megjelenő gúnyos

mosoly elárulta, hogy szórakoztatja a nő vergődése. Grace elhatározta, hogy elébe vág a kellemetlenkedésének.

– Éppenséggel nem állíthatom, hogy örülök a viszontlátásnak – szólalt meg sokatmondó mosollyal. Elégtétellel nyugtázta, hogy a férfi szeme csodálkozva villan fel.

– Önök már ismerik egymást? Grace, nekem erről egy szót sem szólt… – Neville, tulajdonképpeni szövetségese hozta csak igazán zavarba Grace-t ezzel az ártatlan közbeszólással.

– Nos hát, az igen kínos helyzet volt… – kezdte Grace.

– Ó, számomra csöppet sem volt kínos. – Scott Gregory nyugodt, de tudatosan kihívó megjegyzése arculcsapásként érte Grace-t.

– ..és tulajdonképpen be sem mutatkoztunk egymásnak – folytatta látszólag zavartalanul, mintha a férfi félbe sem szakította volna.

– Pontosabban szólva azt is mondhatnánk, hogy ön csak a csupasz tényeket mutatta be…

A maró gúny és szemének diadalmas csillogása végképp megfosztotta Grace-t attól a reményétől, hogy a férfi úriember módjára elsiklik a történtek felett. Szomorúan gondolt a férjére. Jon, mint mindig, ebben a pillanatban is védelmezően állt volna elé, hogy minden további bajt elhárítson a feje fölül. De Grace most csak magára és a kevéssé hízelgő valóságra hagyatkozhatott.

– Valamelyik este együtt estünk foglyul egy liftben – kezdte szándékosan unott hangon. Aztán ráébredt arra, hogy szavai félreérthetők lehetnek, és gyorsan hozzáfűzte: – Mármint Mr. Gregory, Lady Mariin és én…

– Hát ez szörnyű, Grace! – kiáltott fel Neville együttérzően. – Csak nem esett pánikba? – Magyarázkodva fordult a másik két férfihoz. – Grace ugyanis az utóbbi időben idegenkedik minden szűk, zárt helytől.

Scott Gregorynak arcizma sem rándult.

– Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Blairnek alapos oka van a berzenkedésre, különösen ami a felvonókat illeti. Habár nem esett pánikba. Ellenkezőleg, csodálatra méltó önuralmat tanúsított. Úgy láttam, hogy bámulatosán hajlamos a… hm, a kitárulkozásra…

A folytonos szurkálódás hallatán Grace minden jó szándékáról megfeledkezett. Miért nem engedi Scott, hogy a maga módján, egyszerűen és nyugodtan mondja el a történteket? Egy pillanatra elvesztette önuralmát, és dühösen meredt a férfira. Gyermekkora óta megszokta, hogy visszafojtson minden indulatkitörést. Amikor kudarcok érték, gyakran úgy érezte, megfullad. Végül felfedezte, hogy élénk képzelőereje segítségével ilyenkor is levegőhöz juthat. Most szerencsétlen, porban csúszó jobbágynak képzelte Scott Gregoryt, aki hatalmas testi ereje ellenére menthetetlenül ki van szolgáltatva jéghideg királynője kénye-kedvének. Az pedig megbünteti pimaszságáért, porrá zúzza büszkeségét, szánalmával megalázza férfi voltában, és odáig juttatja, hogy a szerelméért kolduljon…

Szerelméért? Hogy a csudába jutott ez az eszébe? Már maga az a gondolat is elviselhetetlen volt, hogy érzelmi kapcsolatba kerüljön egy olyan gátlástalan, ellenséges férfival, mint Scott Gregory. Ráadásul hirtelen tudatára ébredt, hogy a férfi különös módon fürkészi az arcát, s akkor olyat tett, ami megbocsáthatatlan.

A jégkirálynő elpirult.

Amint Grace megérezte, hogy a vér az arcába tolul, hirtelen elfordult. Lassan az íróasztalához lépett, s mélyet lélegzett. Túléled, mondta magának. Ne szerezz neki örömöt…

Tüntető méltósággal foglalt helyet az asztala mögött, és hűvösen mondta:

– Azt hiszem, abbahagyhatnánk végre ezt az árnyékvagdalkozást, nem gondolja, Mr. Gregory? Kérem, üljön le. – Meg sem várva, hogy a férfi nem botránkozik-e meg parancsoló hangján, könnyed mosollyal könyvelőjéhez fordult: – Nézze, Neville, talán meg kellene magyaráznom, hogy…

– Remélem, Mrs. Blair, nem fogja sok időmet elrabolni személyes társalgással – vágott közbe Scott Gregory. – Ma délelőtt még más tárgyalásom is van…

Grace megdermedt.

– De hiszen ön volt az, aki személyes síkra terelte a szót, Mr. Gregory – mondta kimérten, és egyenesen ránézett.

A férfi mosolygott.

– Kérem, hívjon csak Scottnak. Az adott körülmények között kicsit nevetségesnek érzem ezt a merevséget.

Grace nem értette Gregory hirtelen hangnemváltását. Bizalmatlanul figyelte.

– Rendben van, legyen Scott – mondta, és fagyosan biccentett.

A három férfi állva maradt, és úgy néztek Grace-re, mint az iskolás fiúk, akik igazgatónőjük elé járulva feddésre várnak. Ez a mulatságos kép erőt adott Grace-nek, hogy folytassa:

– A maga állandó célozgatásaira való tekintettel, illendőnek tartottam volna elmagyarázni első találkozásunk körülményeit, hogy a jelenlévők is mulathassanak burkolt utalásain. Azt reméltem, akkor végre képes lesz félretenni ezeket a mellékkörülményeket, és látogatásának tulajdonképpeni céljára összpontosít. Sajnos, csalódottnak érzem magam. Viszonylag új ember vagyok az üzleti életben, azt képzeltem, hogy beszélgetésünkből értékes tapasztalatokat szerezhetek. De ha magának az a szokása, hogy így folytatja tárgyalásait, akkor a módszereiben inkább énjének túlzott előtérbe állítását látom, mint józan üzleti gyakorlatot…

Grace hallotta, hogy Neville levegő után kapkod, Miké Patrick pedig olyan hangot ad, ami elfojtott köhögés vagy akár kuncogás is lehet. Grace továbbra is Gregoryra szegezte kihívó tekintetét, és felkészült az ellencsapásra.

Annál inkább meglepte a férfi válaszlépése.

– Tehát egyetért velem abban, hogy tárgyalnivalónk van? – kérdezte, és rögtön leült a szemközti karosszékbe. Most, hogy Scott vele egy magasságba került, Grace furcsa módon még inkább fenyegetettnek érezte magát. Bár a férfi könnyednek és fesztelennek tűnt, ez csak egy olyan ragadozónak a csalóka lomhasága volt, amely arra vár, hogy lecsapjon áldozatára, mihelyt az biztonságban érzi magát.

– Nem érthetek egyet magával, Mr… Scott, amíg nem ismerem az összes adatot – mondta Grace óvatosan.

A másik két férfi is leült. Grace úgy helyezkedett el, hogy láthassa Neville arcát, anélkül hogy a fejét kellene forgatnia.

– Nagyon okos magától… Grace. – Scott szándékosan utánozta az ő habozását nevének kimondása előtt. – Mielőtt azonban a tényeket előadnám, engedje meg, hogy őszinte részvétemet fejezzem ki férje halála miatt. – Hangjában udvarias együttérzés rezgett, amely Grace-t arra indította, hogy hasonló udvariassággal mondjon köszönetet. Maga sem tudta, hogy hangsúlyozottan szenvtelen arcát közben fájdalmas kifejezés árnyékolja be. – Jonathan és én évek óta ismertük futólag egymást – folytatta Scott. – De csak röviddel a halála előtt kerültünk közelebbi kapcsolatba…

– Ez még nem jelenti azt, hogy barátok voltak – szólt közbe Grace önkéntelenül, mert az a gondolat, hogy ez az ember bármilyen formában közel állt a férjéhez, féltékenységgel töltötte el.

– Nem is állítottam, hogy barátok voltunk – válaszolt Scott zavartalanul. – Ahhoz túlságosan különböztünk egymástól, és a maga férje különösen óvatosan fogadta az üzletágában jelentkező újoncokat. Eredetileg persze én kezdtem el érdeklődni őiránta. Megegyeztünk abban, hogy kölcsönös érdekeink bizonyos területeit közösen derítjük fel. Mindenesetre csupán elvi megállapodást kötöttünk, mert az időpont különböző okokból egyikünk számára sem volt megfelelő. Jonathan azt javasolta, hogy nyolc hónap múlva ismét üljünk össze. Ez most telt le.

– Meglep, hogy nem fordult hozzánk előbb. A férjem halála aggodalmat kellett hogy ébresszen magában…

– Az elmúlt hónapokban nagyon elfoglalt voltam, és hosszabb időszakokat töltöttem külföldön is. De tanácsadóim tudattak volna velem minden olyan fejleményt, amely sürgős beavatkozást igényel. És bár elismerem, hogy a maguk cége roppant fontos, az én vállalkozásom szempontjából mégiscsak alárendelt jelentőségű…

– Értem – mondta Grace dühösen. A burkolt fenyegetés, amely az udvarias megfogalmazás mögött rejlett, világos volt: én nagy vagyok, te pedig kicsi, ezért azt teszek, amit akarok. – Természetesen minden érdekel bennünket, amit esetleg Jonathannel megbeszélt…

– Jogilag nem vagyunk kötelesek elfogadni egykori szóbeli ajánlatokat – avatkozott közbe nyomatékosan Neville.

– Tisztában vagyok vele, hogy a bizonyítás kötelezettsége engem terhel – mondta Scott. – Ezért magammal hoztam egy magnófelvételt a Jonathannel folytatott megbeszéléseimről, így maga is meggyőződhet róla, hogy igazat állítok. – Tekintetét továbbra is Grace-re szegezve, intett Miké Patricknek. Az ügyvéd rögtön kinyitotta aktatáskáját, kivett egy hangkazettát, és az íróasztalon Grace elé tolta.

Grace-t ezen a délelőttön már másodszor érte meglepetés. Lopva Neville-re pillantott, és látta, hogy az is ugyanolyan elképedt és gyanakvó, mint ő. Kelletlenül nyúlt a kazettáért, és óvatosan forgatta gondosan ápolt kezében, mintha bomba volna, amely a következő pillanatban felrobbanhat. Bizonyos tekintetben úgy is volt. Grace nem hitte, hogy képes volna Jonathan meghitt hangját újra meghallgatni egy idegen előtt.

Hogy elterelje figyelmét a szívében égő fájdalomról, az íróasztalán virító üde ibolyacsokorra nézett, amelyet reggel hoztak neki. Enyhe mosoly suhant át az arcán. Ez a szerény virág arról tanúskodott, hogy a világ nem csak a falás és felfalatás helyszíne, ahol kizárólag a haszon uralkodik, és csak a legdörzsöltebbek, a leggátlástalanabbak maradnak fenn. Létezik az öröm és a nagylelkűség világa is, amelyben az emberek apró ajándékokkal, amilyen ez az ibolya is, kimutatják, hogy törődnek egymással. Vigasztaló gondolat volt, és Grace-nek új erőt adott, hogy folytassa a vitát Gregoryval.

– Tudta a férjem, hogy szalagra veszik a beszélgetést?

A kérdésre Miké Patrick válaszolt azon az ingerült hangon, ahogy az ügyvédek szokták visszautasítani a vádakat.

– Semmi kivetnivaló sincs abban, hogy üzleti megbeszéléseinket rögzíteni akarjuk. Mindenki, akinek Scott Gregoryval dolga van, tudja, hogy ő erre a célra magnót használ. – Grace szívesen annyiban hagyta volna ezt, de tudta, mit vár tőle Neville.

– Nem érdekelnek mások. Tudni akarom: a férjemet annak idején tájékoztatták-e, hogy szalagra veszik a szavait.

– Igen, tájékoztattuk – kapcsolódott be maga Scott is. – De változtatna-e hajszálnyit is szavai hitelességén, ha ezt nem tudta volna? Talán rendszeresen szokott olyan ígéreteket tenni a férje, amelyeket nem szándékozott betartani?

Csak most kezdte sejteni Grace, milyen heves indulatok dúlnak benne. Felugrott, tenyerével dühösen az íróasztalra csapott. Kék szeme szikrázott a felháborodástól.

– Hogy merészeli kétségbe vonni Jonathan feddhetetlenségét? Mi jut eszébe, besározni egy ember jó hírét, amikor már nem tud védekezni? – támadt Scottra gyűlölettel. – Jon kisujjában több tisztesség volt, mint magának az egész lényében…

– Grace…

Nem törődve Neville figyelmeztető közbeszólásával, a nő folytatta:

– Sosem süllyedt volna olyan mélyre, hogy üzletfelére zsarolással, olcsó trükkökkel, sértegetésekkel nyomást gyakoroljon…

– Grace… – intette Neville nyomatékosan.

– …és sohasem kötött volna üzletet olyan emberrel, aki efféle eszközöket használ. – Grace két kezére támaszkodva előrehajolt, és szinte felnyársalta Scottot a tekintetével. – És én sem fogom ezt megtenni! Elhunyt férjem nemes jellem volt. Gyanítom, hogy nehezére esik megérteni olyasmit, ami magától teljesen idegen, ezért azt hiszem…

– Grace!

Neville most már olyan határozottan vágott a szavába, hogy Grace indulatosan ráförmedt:

– Mit akar?

Egy pillanatra feszült csend támadt, és ez alkalmat adott Grace-nek, hogy magához térjen. Nem sok hiányzott hozzá, hogy teljesen elveszítse önuralmát. Pedig Neville figyelmeztette, milyen veszélyes lehet a cégre nézve, ha Scott Gregoryt ellenségükké teszi. Mentenie kell hát, ami még menthető, csak gyengeséget nem szabad mutatnia. Újra leült, és fagyos hangon fejezte be a mondatot, elárulva ezzel, hogy esze ágában sincs dühkitöréséért bocsánatot kérni.

– …ezért azt hiszem, minden jövendő megbeszélésünket mindkét félnek szalagra kell vennie, hogy az esetleges tévedéseket vagy a… a véletlen törléseket elkerüljük. Hiszen maga is tudja, Mr. Gregory, milyen kétes bizonyíték egy magnófelvétel…

Scott Gregorynak egész idő alatt arcizma sem rándult. Csupán erre az utolsó gyanúsításra villant fel a szeme.

– Tökéletesen egyetértek magával – mondta aztán egykedvűen. – Mint már említettem, nem ismertem különösebben jól a férjét, de feddhetetlenségében sohasem kételkedtem… őszintén szeretném a bocsánatát kérni, amiért így elvesztettem az önuralmamat. Pusztán haragomban történt. Nagyon rosszulesett, amikor ön arra célzott, hogy én tisztességtelen eszközöket használok.

Grace sem tehetett mást, méltányolnia kellett a lovagias bocsánatkérést.

– Én… gondolom… kicsit érzékeny vagyok még, ami a férjem emlékét illeti. Nem olyan régen…

Scott több nagyvonalúságot mutatott, mint ő, mert nem hagyta, hogy akadozó bocsánatkérését végigmondja.

– Meg tudom érteni – szólt közbe gyengéden. – Nagyon szerethette. – A férfi kedvessége meglepte Grace-t.

– Igen, én…

Elnémult, mert hirtelen felötlött benne, hogy alig három hónappal Jonathan halála után Scott Gregory egy liftben találkozott a gyászoló özveggyel, aki csak egy árva nercbundát viselt.

– Talán most már újra az üzletnek szentelhetjük figyelmünket – avatkozott be Neville, aki észrevette Grace elkínzott tekintetét. – Hagyjuk a múltat, és törődjünk a jövővel. – Ezzel a fordulattal felkérte Scottot, fejtse ki álláspontját.

Scott készségesen eleget tett a felhívásnak, és belefogott, hogy tömören és pontosan ismertesse Jonathannel közösen kialakított elképzeléseiket. Amíg csak arról volt szó, hogy a Gregory versenytársaival kötött szerződéseket bontsák fel az ő cége javára, Grace még értette valahogy a dolgot, mert Neville felkészítette rá. De amikor

Scott azzal folytatta, hogy Jon milyen terveket szőtt vállalata átszervezését és terjeszkedését illetően, Grace már nem tudta követni. Egyáltalán hogyan gondolhatott Jon terjeszkedésre, miközben egyre csökkent a nyeresége?

Amikor Grace felismerte, hogy már nem igazodik el Scott fejtegetéseiben, figyelme lankadni kezdett. Tekintetével némi érdeklődést színlelt még, de arra szorítkozott, hogy egyetértően bólintson vagy kétkedőn felhúzza a szemöldökét, aszerint, hogy Neville burkoltan milyen jelzéseket adott neki. Neville aztán, átvéve Grace szerepét, kényes, de elkerülhetetlen kérdéseket tett fel, és Scott bosszankodhatott, hogy hasztalanul próbálta újra meg újra döntő állásfoglalásra rávenni Grace-t.

Végül Scott, tájékoztatóját befejezve, előhúzott egy friss tanulmányt Új-Zéland távközlésének fejlődési távlatairól, és megkérte Mike-ot, készítsen másolatot az irodai fénymásolón, hogy átadhasson egy példányt alaposabb tanulmányozás céljából. Grace és Neville megkönnyebbülten lélegzett fel; a rettegett összejövetelt viszonylag jól megúszták.

Az ügyvéd habozott, láthatóan bosszantotta, hogy olyasmit bíztak rá, ami rendszerint egy titkárnő dolga, de Scott végül meggyőzte, hogy szigorúan bizalmas jelentésről van szó. Még Neville-re is hatottak ezek az érvek, és felajánlotta, hogy elkíséri Mike-ot. Amikor a két férfi elhagyta az irodát, Grace, aki immár egyedül maradt Scott-tal, rádöbbent arra, hogy a férfi hova is akart kilyukadni látszólag ártatlan javaslatával. Ráadásul Neville a távozásakor figyelmeztető pillantást küldött felé, ami egyáltalán nem nyugtatta meg. Grace tétován felállt, és a tálcához lépett, amelyet Mabel valamikor a megbeszélés közben a vendégszékek közé állított asztalkára tett.

– Nos… nem kér még egy teát?

– Köszönöm, nem kérek. Különben is kávét ittam. – Scott szintén felkelt. Fesztelenül és könnyedén mozgott, noha elegáns, sötétszürke öltönyt, fehér inget és sötét nyakkendőt viselt. Az egyetlen jel, amely némi különcségre vallott, a szokásosnál kicsit hosszabbra hagyott, ingnyakára hulló sűrű koromfekete haja volt. Azon az estén a felvonóban simán hátrafésülve viselte, ami kiemelte merész orrát és magas

arccsontját. Ma viszont, egyéniségét hangsúlyozandó, hanyagul és kihívóan lobogni hagyta. – De kérem, ne zavartassa magát, ha még egyet óhajt inni.

Micsoda választékos modora van, ha rászánja magát, gondolta Grace keserűen. A férfi fürkésző tekintetétől egyre kényelmetlenebbül érezte magát, és kétségbeesve kutatott valami ártalmatlan beszédtéma után. Talán jobb volna, ha újra az íróasztala mögé ülne, hogy helyreállítsa tekintélyét, és térbeli távolságot teremtsen kettőjük között. Már éppen megfordult, amikor Scott átballagott az íróasztal másik oldalára, hogy az ablakból kinézzen a parkra, és ezzel elzárta a nő székéhez vezető utat. Grace idegesen tétovázott.

– Valami baj van? – kérdezte a férfi. Grace nyelt egyet.

– Nem, dehogy…

– Nagyon védi magát ez az ember, ugye?

– Kire gondol?

– Hát a maga… kollégájára, Conwayre. Egyáltalán nem volt ínyére, hogy egyedül hagyja velem. Nem bízik magában?

– Magában nem bízik! – fakadt ki Grace, de a következő pillanatban már ajkába harapott. Hiszen az imént fogadta meg, hogy nem ugrik be többé Scottnak. – Azt sem, a könyvelőm csupán azon tűnődött, hogy mik is a maga szándékai… – De a támadása csak rontott a helyzeten.

Scott hanyagul az ablakhoz támaszkodott, és derűsen nézett Grace-re.

– A szándékaim? Miről beszél, Grace? – kérdezte ártatlan képpel.

– Az üzleti szándékairól, természetesen – válaszolta Grace mereven.

– No igen, persze. Mi másról? – A férfi szeme csúfondárosan fénylett. – Mindenesetre, Conway semmit sem tud a mi személyes ügyünkről. Talán felvilágosíthatnánk, hogy védelmező ösztöne nem a megfelelő személyre irányul. Ha itt valaki veszélyben van, az inkább én vagyok. Ki tudja, mire képes maga, hogy hírbe hozza az erkölcseimet…

– Nincs semmiféle személyes ügyünk, és kétlem, hogy bármilyen erkölcsei volnának! – válaszolta Grace hevesen.

A férfi tekintetében hirtelen erős érzékiség villant fel.

– Magához képest, hölgyem, én szent életű remete vagyok. Én legfeljebb a magánélet csendjében keresek szórakozást, de nem teszem ki magam nyilvános botrány kockázatának.

– Szent életű remete? – Grace zavartan felnevetett. – És hogy fér össze ez a csendes magánélet a mocskos újságcikkekben olvashatókkal? Természetesen most azt fogja mondani, hogy mindez hazugság, és ezekkel az asszonyokkal csupán a tiszta, ártatlan ájtatosságban osztozott!

A férfi gúnyosan felhúzta a szemöldökét.

– Olyan képtelenségnek tartja ezt? – kérdezte kifürkészhetetlen pillantással. – Meglehetősen meleg van itt. Remélem, nincs kifogása ellene, hogy levegyem a zakómat?

Grace láthatóan összerezzent.

– De van!

– Hé, nem holmi sztriptízre gondolok, Grace – jegyezte meg Scott vontatottan. – Én az öltöny alatt is teljesen fel vagyok öltözve. Sőt az ingem alatt még trikót is viselek.

Grace pillantása önkéntelenül a férfi széles, erős mellkasára tévedt. Gyorsan lesütötte a szemét. Miért nem hagyja már békén Scott Gregory, miért emlékezteti újra meg újra arra, amit ő oly szívesen elfelejtene?

– És mi a helyzet magával? – folytatta kérlelhetetlenül a férfi.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Grace bágyadtan.

– Visel valamit az alatt az illedelmes fehér blúz alatt?

Grace kétségbeesve hunyta le a szemét. Mióta átvette a cég irányítását, különösen ügyelt rá, hogy ehhez illően öltözködjék, és ne hangsúlyozza túl nőiességét. Így most is ízléses sötétkék kosztüm volt rajta, amelynek egyszerű szabása elterelte a figyelmet telt keblű, karcsú derekú, hosszú lábú, izgató alakjáról. Scott Gregory természetesen mégsem a józan üzletasszonyt látta benne. Bármikor nézett is rá, mindig úgy jelent meg a szemei előtt, mint azon az estén.

– Grace? – Grace ijedten vette észre, hogy karját ösztönösen keresztbe fonta a mellén, mintha védekeznie kellene Scott tekintete ellen. A férfi eléje lépett, megfogta a karját és gyengéden széthúzta. – Bocsásson meg, szörnyen illetlen voltam. – A bocsánatkérést Grace hallotta ugyan, de túl

zaklatott volt, semhogy rögtön megértse. – Néha képtelen vagyok lakatot tenni a számra. Jöjjön, üljön le, és igyék még egy teát.

– Nem, köszönöm – mondta Grace nagy nehezen. – Elengedne, kérem?

Mindketten a férfi barna kezére néztek, amely még mindig Grace keskeny csuklóját fogta körül. Ahelyett azonban, hogy elengedte volna, a férfi gyöngéden végigsimogatta a karját.

– Milyen csodálatos a bőre. – A szinte szeretetteljes érintés és a váratlan bók úgy érte Grace-t, mint az áramütés. Hevesen kirántotta magát Scott kezéből. A férfi egyenesen az arcába nézett, és Grace ugyanazt a fellobbanó vágyat látta a szemében, amellyel egyszer már találkozott, ott a felvonóban. – Maga igazán gyönyörű nő, a feje búbjától a lába ujjáig…

Ez az újbóli célzás felrázta Grace-t dermedtségéből. Nem olyan ostoba ő, hogy egy kis hízelgéssel le lehessen venni a lábáról! – Nem maga az első, aki ezt mondja nekem – válaszolta hűvösen. – Ha nincs ellenére, akkor most szívesen visszaülnék az íróasztalomhoz…

– Fél tőlem, Grace?

Mérhetetlen szemtelensége láttán Grace az arcába vágta az igazságot:

– Persze hogy félek! Nem ezt akarta? – A férfi félrehajtotta a fejét.

– Megfordult a fejemben, de most már nem vagyok biztos benne.

– Annál rosszabb magának – mondta Grace maró gúnnyal. – Mióta belépett az irodámba, úgy viselkedik, mint valami elvetemült fattyú…

– Talán azért, mert tényleg fattyú vagyok – szakította félbe közönyösen a férfi. – Házasságon kívül születtem, apámat csak tizenegy éves koromban ismertem meg, amikor anyám meghalt.

Grace megdöbbenve nyelt egyet. Tudott vajon Gregory az ő hasonló sorsáról? Ilyen alaposan nyomozott volna utána? Talán a részvétére számít? Elkeseredésében vagdalkozni kezdett.

– Akkor maga a saját születésének áldozata! Feltehetően azt mondta magában, ha már fattyú vagyok, akkor én leszek mind közül a legelvetemültebb!

Még soha életében nem mondott ilyen sértőt, ilyen bántót. Elakadó lélegzettel várta, hogy Scott visszavág, de ehelyett a férfi hangosan

felnevetett. Nevetése olyan tisztán és őszintén csengett, hogy Grace zavartan bámult rá. Hova tűnt ellenségessége, gátlástalansága? Ez a Scott Gregory teljesen új volt számára, és nem tudta, bízhat-e benne.

– Úgy valahogy – válaszolt Scott még mindig mosolyogva. – Maga pedig hajszálra olyan hideg és számító, ahogy hírlik.

– Hajszálra olyan! – Amint a férfi ismét támadásba lendült, Grace újra ismerős talajon érezte magát. – Ezt ne felejtse el! Azért mert fölényben levőnek hiszi magát, még nem tűröm, hogy velem vagy a cégemmel packázzon…

– No persze, a maga cége, amelyet oly hozzáértőén és kételyek nélkül igazgat…

– Nos, a maga első lépteit az üzleti életben ugyancsak nem lehet éppen diadalmenetnek nevezni. Én legalább még nem vittem csődbe a vállalatomat…

– Vagy még nem hajszolták bele ebbe… még nem – fűzte hozzá a férfi egykedvűen. Nem úgy látszott, hogy restellné kezdeti baklövéseit; a későbbi sikerek már alighanem feledtették őket.

– Ez fenyegetés akar lenni?

– Azt hiszem, nincs szükségem arra, hogy fenyegetőzzem, vagy igen, Grace? A jelenlétem önmagában is fenyegetés…

Nem is hinnéd, hogy mennyire, gondolta Grace. Idegesen fordult az asztalán kis kristályvázában álló ibolyacsokor felé, és elmélázva tépegetni kezdte. A csend elviselhetetlenül hosszúra nyúlt.

– Tőle kapta? – kérdezte hirtelen a férfi. Grace zavartan nézett fel.

– Kitől?

– A védelmezőjétől, Conwaytől.

– Ó… nem, dehogy. – A rövid habozás miatt válasza nem hangzott meggyőzően.

– Nem éppen az a fajta virág, amelyet egy rideg munkatársnőnek ajándékoznak – folytatta Scott elgondolkodva. – Az ilyen ajándék inkább szeretőhöz illik…

Grace megdermedt.

– Ha arra céloz, hogy Neville és én…

– És igaz?

– Nem! – Egyértelmű elutasítás ült ki az arcára. – Hallgasson ide, a magánéletem nem tartozik magára. Ez csak egy virágcsokor, az ördögbe is!

– Mégis úgy tűnik, sokat jelent magának. Tudja egyáltalán, hányszor nézett mosolyogva a kis csokorra megbeszélésünk alatt? Időnként az volt a benyomásom, hogy egyáltalán nem is figyel rám.

– Természetesen figyeltem – tiltakozott Grace bűntudatosan.

– Helyes, akkor talán felvilágosítást adhatna nekem néhány pontban… – Grace nyelt egyet.

– Én… inkább megvárnám, míg a többiek visszatérnek.

– Ez nem lep meg – válaszolt Scott sokatmondóan. – Mert hogyan is tudhatná Conway jelzései nélkül, mit tegyen, vagy mit mondjon?

– Nem értem, miről beszél – mondta Grace elpirulva. Legrosszabb sejtelmei kezdtek beigazolódni.

– Bizony, és éppen ez a bökkenő, ugye, kedvesem? Halvány fogalma sincs róla, hogy mit csinál. Hogy idáig megúszta, azt kizárólag szerencséjének és talán egy jó adag vakmerőségnek köszönheti.

Évődő, leereszkedő hangja a megvetésnél is jobban bántotta Grace-t.

– Ne nevezzen kedvesemnek! – förmedt rá dühösen.

– Ó, ezer bocsánat. Egy ilyen tehetséges és tapasztalt üzletasszony számára természetesen nagyon bosszantó, ha egy szemtelen férfi atyai leereszkedéssel viseltetik iránta.

– Ez bárkinek bosszantó. És hogy tájékoztassam, a „szerencsém” és „vakmerőségem” nemcsak mindennapi munkám tapasztalataira támaszkodik, hanem igen alapos továbbképzésre is…

– Nocsak, maga tanul? És hol? – kérdezte a férfi érdeklődve. – Feltételezem, valamelyik rangos intézet tanfolyamán…

Grace felsóhajtott, és elátkozta meggondolatlanságát. El sem merte képzelni, mit szólna Scott, ha megtudná az igazságot az ő „igen alapos továbbképzéséről”.

– Mr. Gregory… azaz Scott, nem is tudom, hogyan jutott arra a következtetésre, hogy alkalmatlan vagyok…

– Ó, én nem tartom magát alkalmatlannak, csak nagyon tapasztalatlannak – válaszolta a férfi szelíden. – Az adott körülmények között csodálatosan jól küzdött. Tökéletesen betanult összjátéka Conwayjel még engem is megtévesztett volna, ha a jégcsap özvegy mítosza nem tesz már eleve gyanakvóvá. Tudja, vizsgadolgozatom tárgya az üzleti kapcsolatok lélektana volt, és szaktekintélynek számítok a jelbeszéd elemezésében. Például ahogy most előttem áll, karját mereven a mellén összefonva, elárulja nekem, hogy belül sebezhető, és sarokba szorítva érzi magát. Ami azt illeti, legszívesebben pofon ütne, de a helyzete önuralmat követel…

– Rendben van, megértettem – vágott a férfi szavába Grace, mielőtt az még önérzetének utolsó cseppjétől is megfosztotta volna. Hogy magyarázza majd meg Neville-nek, hogy kudarcot vallott?

Scott leereszkedő mosollyal élvezte ki diadalát.

– Remek. Ahogy én látom, kettős előnyöm is van. Birtokában vagyok olyan tényeknek, amelyek komolyan csorbíthatják üzletasszonyi tekintélyét…

– Ezek nem tények, csak a maga véleménye – lázadt fel még egyszer Grace.

– Új-Zéland szűk, bensőséges üzleti világában az én véleményem ténynek számít – javította ki Scott minden kérkedés nélkül. – Tehát: nemcsak az üzleti hírnevét tehetném tönkre, hanem ocsmány híreszteléseket is terjeszthetnék a magánéletéről. A kettő együtt elég volna ahhoz, hogy menthetetlenül a bulvársajtó pletykarovataiba kerüljön, és attól kezdve szenzációéhes újságírók kedvenc prédájává váljon.

– Mit akar tenni? – kérdezte Grace elborzadva.

– Semmiképpen sem azt, amire maga számít – válaszolta a férfi gúnyosan. Általában sokféle szenvedély űzte, de Grace Blair a kíváncsiságát csigázta fel. Ebben a nőben volt valami, amit meg akart szerezni, olyan erősen, hogy kész volt érte sok mindent kockára tenni.

– Egyáltalán nem számítok semmire – mondta büszkén Grace.

– Dehogynem. – Gregory az ibolyacsokorhoz nyúlt, és egy szál virágot morzsolgatni kezdett a hüvelyk- és mutatóujja között. – Arra számít, hogy

legázolom a cégét. De nem illene hozzám, ha ilyen kiszámíthatóan járnék el. Ezért nagyvonalú leszek… persze csak ha némi árat fizet érte. Mit ajánl fel nekem, Grace, ha ezúttal futni hagyom? – A kis ibolyaszállal, amelyet kihúzott a csokorból, gyöngéden végigsimította Grace csodálkozástól tátva maradt száját. – Milyen személyes szolgálatra volna hajlandó, hogy cserébe hallgassak a maga komisz kis titkairól?

4. FEJEZET

Grace bosszúsan nézte jegyzetfüzetében az érthetetlen krikszkrakszokat. Miért éppen vele kell ennek megtörténnie? Még lejjebb csúszott székén a tanterem utolsó sorában, és a világ másik végére kívánkozott.

Nem az volt a baj, hogy házi feladatát előbb a tanára, majd a tanfolyam többi hallgatója ízekre szedte. És nem is az utolsó heti felmérő dolgozat lesújtó eredménye. Nem, Grace vágya a tanulásra erősebb volt, mint a büszkesége, és önérzete elviselt már súlyosabb csapásokat is. De miért kellett a baklövéseit éppen Scott Gregory előtt kiteregetni? Ez több volt, mint amit el tudott viselni.

A többiek feje fölött lopva Scottra pillantott, aki okosan és folyékonyan magyarázott. A foglalkozás tárgya a közösségi kapcsolatrendszer volt, s a férfi az osztály kapcsolatrendszerét csodálatos gyorsasággal látta át; mindnyájan figyelmesen és lelkesen hallgatták. Mindnyájan, kivéve Grace-t.

Milyen végzetes fintora a sorsnak, hogy Mr. Peterson éppen Scott Gregoryt hívta meg vendégelőadónak! És mi indította a férfit arra, hogy elfogadja a felkérést?

Mikor legnagyobb megdöbbenésére Mr. Peterson háta mögött Scott a terembe lépett, Grace jegyzetfüzetébe temetkezett, és azt remélte, hogy a leghátsó sorban meghúzódva elkerülheti a férfi figyelmét. Szokásos divatos öltözéke helyett Grace a tanfolyam estéin farmert és pólót viselt, hogy ne tűnjön ki fölöslegesen a hallgatók közül, sőt még az arcfestésről is lemondott.

Nem volt szerencséje. Éppen ezen az estén szúrta ki Mr. Peterson, arra kérve őt, hogy álljon fel és mondja el a házi feladatot. Grace szíve a torkában dobogott, és hirtelen igazi buta kis iskolás lánynak érezte magát. Nem mert Scottra nézni, de élénken el tudta képzelni, milyen gúnyos arcot vág.

– Az üzleti életben a tudás hatalom… – mondta éppen az előadó.

Grace szeme sarkából ijedten látta, hogy Scott az ő ülőhelye felé indult. Az asztalánál megállt, és tenyerével az asztallapra támaszkodott. Nyilvánvalóan meg akarta neki mutatni, hogy nem tud többé kitérni előle. Grace dacosan tekintett fel, és egyenesen a férfi kihívóan rámeredő szemébe nézett.

– Egyetért velem? – kérdezte Scott csendesen.

– Azt hiszem, igen – felelte Grace kissé zavartan.

– Csak hiszi? Nincs bátorsága határozott véleményt nyilvánítani, Miss…

– Miss Randell – egészítette ki buzgón a mondatot az oldalán ülő fiatalember.

– Miss Randell? – Csak Grace hallotta a gúnyos felhangot, és bűntudatosan elpirult, noha szíve joga volt a lánynevét használni. Három hét telt el az irodai beszélgetésük óta, s azóta a férfi teljesen visszavonult; a tárgyalás folytatását Miké Patrickre hagyta. Taktikájának ez a feltűnő fordulata bizalmatlansággal töltötte el Grace-t és Neville-t is. A nő most azt hitte, hogy Scott mindjárt leleplezi, a férfi azonban hirtelen elfordult tőle, mintha elvesztette volna érdeklődését szerencsétlen áldozata iránt.

Mikor Mr. Peterson az óra végén felszólította a hallgatóságot, hogy elismerése jeléül tapsolja meg a vendégelőadót, Grace villámgyorsan összepakolt. Azt remélte, hogy az általános szedelőzködés közben észrevétlenül elmenekülhet. De mialatt a többiek még Scott körül tolongtak, Doug Peterson elcsípte az ajtóban.

– Grace?

A nő még szorosabbra fogta a bőr irattáskát, amely valamikor Joné volt, és sóhajtott.

– Tessék.

– A házi feladata rendkívül érdekes volt, de… azon töprengek, hogy vajon maga helyesen értelmezte-e a tanfolyam célkitűzéseit…

Grace kötelességtudóan bólintott, közben aggodalmasan látta, hogy a tanterem egyre jobban kiürül. Csak félig-meddig figyelt Doug Petersonra, a férfi azonban olyat mondott, ami kellemetlenül érintette.

– Hogy érti, kérem?

– Talán még egyszer át kellene gondolnia, hogy a megfelelő tanfolyamot választotta-e – indítványozta Mr. Peterson óvatosan. – Lehet, hogy túlságosan nagy fába vágta a fejszéjét. Úgy értesültem, hogy az üzemgazdaságtan mellé a könyvelést is felvette. Ez a tanfolyam itt igazán nem kezdők számára való, megkövetel bizonyos alapismereteket…

Grace észrevette a szeme sarkából, hogy Scott az ajtó felé indul, és gyorsan közbevágott:

– Ó, én biztos vagyok benne, hogy el tudom végezni. Csak éppen többet kell dolgoznom…

– Nem egykönnyen adja fel, Grace, ezt meg kell hagyni. Csakhogy én a tanfolyam keretében nem adhatom meg magának azt a külön segítséget, amire szüksége van. – Doug Peterson feszengve elhallgatott, majd barátságosan hozzáfűzte: – Persze, ha eltökélte, hogy folytatja, vehetne kiegészítésképp magánórákat is…

Grace hálásan kapott a lehetőségen.

– Ó igen, nagyra értékelném, ha ön hajlandó lenne… – Doug Peterson zavartan köszörülte meg a torkát.

– Nos, nem magamra gondoltam, Grace. Attól tartok, túlságosan elfoglalt vagyok.

– Hát persze – mormolta Grace csalódottan. Tehát újra Neville-t kell megkérnie, noha könyvelője nyakatekert, aprólékosan előadott magyarázatai csak még jobban összezavarták.

– Nézzen be az irodába kifelé menet. Ott ki van függesztve azoknak a szabad munkatársaknak a névsora, akik magánórát adnak – javasolta Doug Peterson bátorítóan. – Ja, és lenne olyan kedves egyúttal ezt a mappát is leadni számomra? Szeretnék még pár szót váltani Mr. Gregoryval, és mire végzek, addigra alighanem bezár az iroda.

– Hogyne, természetesen. – Grace hirtelen nagyon fürge lett, mert látta, hogy Scott határozottan feléjük indul. Valósággal kitépte a mappát elképedt tanára kezéből, és megkönnyebbülten elviharzott. Legalább Scott Gregory miatt nem kell már izgatnia magát. Mr. Peterson mintegy biztosította, hogy feltartóztatja a férfit.

Minthogy érkezésekor az iskola melletti parkoló már dugig volt, Grace egy mellékutcában állította le a kocsiját. Metsző szél söpört végig az utcán, és a nő dideregni kezdett. A környék összes lámpáját kilődözték az utcakölykök, és Grace a sötétben kínlódott a kulcsaival. Fájó szívvel gondolt vissza az ajtózárvilágítással felszerelt luxuskocsira, amelyet már visszaadott a kölcsönzőcégnek. Alapos számítások után vett részletre egy használt kiskocsit. Ez már önmagában is szép teljesítmény volt olyasvalakitől, akinek néhány hónappal ezelőtt még saját folyószámlája sem volt. Amit mint modell annak idején keresett, azt mindig az anyja kezelte, házassága után pedig Jon intézte a pénzügyeket.

– Segíthetek?

Mielőtt a meglepetésből felocsúdhatott volna, Scott kivette jéggé dermedt kezéből a kulcsokat, és mindkét oldalon kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Hogy jut eszébe csak így a sötétből felbukkanni? Halálra rémített – mondta Grace szemrehányóan, egyik kezét dobogó szívére szorítva.

– Magának sem kéne itt egyedül csatangolnia – válaszolta a férfi közönyösen. – Nem túlságosan biztonságos környék.

– És akkor maga mit keres itt? – vágott vissza Grace hevesen, noha tudta, hogy Scottnak igaza van. Az esti iskola környékének tényleg nem volt valami jó híre.

– Mondjuk, visszatérek a jó öreg vadászterületeimre.

Ez a válasz meglepte Grace-t. Pillantása önkéntelenül végigpásztázta a férfi drága méretre készült öltönyét.

– Itt lakott valamikor?

– Ugye nehéz elhinni?

Nem, nem nehéz. Grace hirtelen nagyon is el tudta képzelni, hogy Scott erről a közismerten vad környékről származik. Feltárta a kocsi ajtaját, irattáskáját az oldal ülésre dobta, majd harciasan megfordult.

– Visszakaphatnám a kulcsaimat? Nagyon sietek.

– Hát hogyne, persze.

A férfi a kulcsokat engedelmesen a nő kinyújtott tenyerébe ejtette, és Grace gondolatban már éppen gratulálni akart magának, hogy ilyen könnyen szabadult. De amint a kormány mögé csúszott, észrevette, hogy Scott mellette ül, az ő irattáskáját a térdére fektetve.

– Mit csinál itt?

– Behúzódom a hideg elől.

– Akkor üljön a saját kocsijába.

– Taxival jöttem.

– Az esti iskoláról rendelhet taxit.

– Nem valami barátságos hozzám, Grace – mondta a férfi elbűvölően lágy hangon.

– Nem is vagyunk barátok.

– Nos, akkor kollégák, s talán még több is… – Grace hátán végigfutott a hideg.

– Abba nekem is lesz beleszólásom – válaszolta mereven.

– Tehát nem akarja megfogadni a tanára tanácsát?

Grace gyanakvóan kapta fel a fejét. Scott az ő eltűnése után csak néhány percig beszélhetett Mr. Petersonnal, s most már azt is tudta, hogy miről.

– Úgy hallottam, magántanárt keres…

A sötét kocsiban Grace csak homályosan vette ki a férfi arcát, de hangjának csábító csengése veszélyre figyelmeztetett. Grace keze annyira remegett, hogy a kulccsal alig talált bele a gyújtáskapcsoló zárjába.

– Nem.

– Mire mondja, hogy nem? Még meg sem hallgatta a javaslatomat.

– Úgyis tudom, hogy nem fog tetszeni nekem. Kérem, volna olyan kedves végre kiszállni a kocsimból? Szeretnék hazamenni.

– Vacsorázni?

– Igen.

– Ez kapóra jön. Még én sem ettem semmit. Jutna magánál kettőnknek is ennivaló? Feltéve persze, hogy egyedül vacsorázik. Vagy netán várja

magát egyik különleges barátja?

Grace túl fáradt volt ahhoz, hogy ebbe a kétes értékű szalmaszálba belekapaszkodjék.

– Természetesen nem vár senki. És nincs elég ennivalóm két személy számára.

– Nos, akkor ki is ruccanhatnánk. Tudok egy jó vendéglőt…

– Sehová sem megyek magával. Szálljon ki a kocsimból, vagy…

– Vagy mi? Talán jelenetet akar rendezni? – kérdezte a férfi derűsen. – Okos dolog lenne? Biztosan nem áll érdekében, hogy felhívja magára a figyelmet, meg arra, hogy kicsoda is valójában, és mit keres ezen a környéken…

– Ez zsarolás!

– Bámulatos éleslátás – nevetett a férfi csendesen. – Elmagyarázzam magának a vendéglőhöz vezető utat?

– Nem vagyok úgy felöltözve.

– Ugyan, elragadóan néz ki… fiatal és üde. Én abban a vendéglőben törzsvendég vagyok. S ha valaki mégis megpróbálna eltanácsolni bennünket, kölcsönadhatom magának a nyakkendőmet. – Grace fanyarul elmosolyodott, begyújtotta a motort, aztán merev arccal a forgalomra összpontosított.

Scott egy kis olasz vendéglő felé irányította, amely a tengerre nézett. Kedélyes, csaknem bensőséges légköre egyszerre meglepte és nyugtalanította is Grace-t. Egyáltalán nem az a fajta hely volt, ahová Scott Gregoryt törzsvendégnek képzelte volna. Mikor a vendéglős a konyhából elébük sietett, hogy pergő olaszsággal üdvözölje őket, Scott ugyancsak olaszul válaszolt.

Miután helyet foglaltak a kétszemélyes kis asztalnál és feladták a rendelést, Grace nem tudta leküzdeni kíváncsiságát.

– Maga olasz származású?

Scott, aki a vendéglőbe való megérkezésük után levette zakóját és nyakkendőjét, kortyolt egyet vörösborából, s fesztelenül hátradőlt a székén.

– Miből gondolja? Abból, hogy beszélek néhány szót olaszul?

– Nos, mert olyan sötét bőrű…

– Az anyám félig hawaii volt.

– Lehetetlen! – Grace nem tudta leplezni álmélkodását.

– Ennyire meglepi ez magát?

– Igen – vallotta be Grace őszintén. – A hawaiiakat mindig különösen kedves, barátságos embereknek tartottam…

A férfi sokatmondóan nézett rá.

– Tudok nagyon barátságos is lenni, Grace, ha alkalmat kapok rá… -A következő pillanatban ijesztően hideg és kemény lett a tekintete. – De talán inkább az apámra ütök, jobban is, mint szeretném. A büszkesége többet jelentett neki bármi másnál; rögtön utána pedig a pénzéhsége következett.

– Értem. – Grace lesütötte a szemét, hogy palástolja együttérzését. Scott szerencsétlen gyermekkora végül is nem tartozik rá. Nem szabad gyengeséget mutatnia a férfi iránt, nem szabad elfelejtenie, milyen veszélyt jelent ez rá nézve. Hogy erőt merítsen, kortyolt egyet a nehéz, fűszeres vörösborból, és ismét felnézett. Kék szeméből most az a titokzatos, gőgös kifejezés sugárzott, amely a fényképészeket mindig annyira elbűvölte. – Nagyon érdekes. – Unott hanghordozása meglehetősen mesterkéltnek hatott.

– Ugye? – viszonozta Scott közönyösen. – Gondoltam, hogy érdekelni fogja magát.

– Mert nem árt, ha ismerjük az ellenségeinket, igaz?

– Nem vagyok az ellensége, Grace.

– Barátok nem zsarolják egymást!

– El sem tudom képzelni, hogy ebben a pillanatban bárkit is szívesen a barátjává fogadna. Mit szólna, ha most barátilag közelednék magához? – Mosolyogva pillantott Grace zárkózott arcába. – Éppen olyan gyorsan visszahúzódna a csigaházába. Nos, nem volna üdvös, ha legalább egy akadályt félregördítenénk az útból? Nem akarja elmesélni, hogyan került akkor meztelenül abba a felvonóba?

– Nem voltam meztelen! – sziszegte Grace dühösen, és ijedten körülnézett, nem hallja-e valaki a beszélgetésüket. De a vendégek közül

láthatólag senki sem törődött velük. – Csaknem tetőtől talpig be voltam takarva.

– Amíg én ki nem takartam – emlékeztette a férfi fesztelenül. – Egyébként tudja-e, hogy azóta mindig magára gondolok, ha halványpiros rózsabimbót látok?

– Rózsabimbót? – ismételte Grace értetlenül.

– Hát nem emlékszik? – kérdezte a férfi szelíden. – Azok az apró, halványpiros rózsabimbók a légies fehér bugyiján.

Grace mélyen elpirult, s képtelen volt szabadulni a férfi igéző pillantásától.

– Igazán elragadó, kislányos bugyi volt, nem éppen olyan, amilyet egy démon visel a harmincezer dolláros nercbundája alatt. Fekete harisnyatartó és fűző jobban illett volna hozzá…

– Nem volt szándékomban démont játszani – suttogta Grace.

– Nos, elmeséli végre, mi történt aznap este, vagy továbbra is élénk képzelőerőmre bízza a pajzán részleteket?

Grace tétovázva nézett a férfi vidám arcába. Scott incselkedett vele, ártatlanul és jóindulatúan, de Grace nem tudta, bízhat-e ebben a váratlan szívélyességben.

– Egyáltalán miért akarja tudni?

A férfi a kezét az övére fektette, amint idegesen babrált az evőeszközzel.

– Mert különben akármikor találkozunk is, azt fogja kérdezni magában, hogy gondolok-e még erre és mit gondolok magáról. Higgye el, Grace, elkerülhetetlen, hogy gyakran találkozzunk, ha valóban az a szándéka, hogy az elektronikai iparban maradjon. S minthogy ez az eset, amely számomra inkább elképesztő és szórakoztató, magának, úgy tűnik, nagyon kínos, sokkal jobban érezné magát a társaságomban, miután megmagyarázta a dolgot.

Grace töprengve húzta vissza a kezét. Talán az igazság végül az ő javát szolgálja majd. Scott azt már tudta, hogy üzleti téren a nyomába sem léphet, s talán békén hagyja, ha felismeri, hogy ő nem olyan nő, aki mindenféle játékot űz a férfiakkal.

– Jon halála után ismét modellként kezdtem dolgozni. Egy fényképész, akit már a házasságom előtt is ismertem, azt mondta, hogy egy fürdőruhacégnél kilátása van valami jól jövedelmező megbízásra, és ha a próbafelvételek tetszenek a megrendelőnek, két évre jutna munka nekem is. Felmentem hát a műtermébe, s ő néhány felvételt készített rólam. – Grace most is libabőrös lett, amikor arra gondolt, ami azután történt Steve kéjsóvár tekintetére, mohón tapogató kezére… – Először úgy tűnt, minden rendjén van, eltekintve attól, hogy a fürdőruhák egyre kisebbek lettek. Aztán végül mindössze egy parányi nadrágban akart lefényképezni… Persze veszekedni kezdtünk, és csaknem minden ruhadarabomat a fürdőszobába dobta és rázárta az ajtót. Erre elfogott a rémület. Úgy tettem, mintha benne volnék a játékban, s mialatt italért ment, felkaptam a bundát és elrohantam. A nercet különben egy divatház adta kölcsön a felvételekhez, amelyeket szintén aznap készítettünk. Azt hiszem, a fotós nem is annyira a szökésem miatt bosszankodott, hanem inkább a drága prémért aggódott…

– Úgy érti, követte magát?

– Igen, egészen hazáig. – A hatalmas villáig, amely Jon halála után olyan üresnek tűnt, s amelyre a bank hamarosan rátette a kezét. – Nem engedtem be, hanem kidobtam a nercet az ablakon. – Kárörvendő mosoly suhant át Grace arcán. – Egyenesen a rózsakertbe esett. A bélés alighanem elszakadt, mert a fényképész káromkodva távozott, és a „biztosítót” szidta valamiért. Másnap felhívott, és közölte, hogy Auckland-ben soha többé nem jutok modellként munkához, mert ő gondoskodik róla, hogy a nevem minden ügynökségnél feketelistára kerüljön.

– Megteheti ezt? – Grace felemelte a fejét.

– Ha meg is teheti, nekem mindegy. Úgysem akartam igazán újra modellnek állni. Gyermekéveimben és serdülőkoromban gyakorlatilag örökké csak ezt csináltam.

– És akkor mégis miért érdekelte a megbízás?

Grace habozott, mert nem akarta Scottnak elárulni, hogy akkoriban sürgősen pénzre volt szüksége. Aztán úgy döntött, hogy a féligazságra szorítkozik.

– Jon halála után nagyon egyedül éreztem magam. Nem voltak igazi barátaink, mi ketten teljesen egymásnak éltünk. Egyszerűen ki akartam törni, csinálni valamit, s az tűnt a legkézenfekvőbbnek, ha ez olyasmi, amihez igazán értek. – Eszébe jutott, hogyan értékelte Scott üzletasszonyi képességeit, és kerülte a tekintetét. – Jon utódlása a cégnél eleinte nem volt tisztázva. Röviddel váratlan halála előtt beszélt az ügyvédjének egy új végrendeletről, de hetekig tartott, míg az előkerült egy bankrekeszből, amelynek a létezéséről senki sem tudott.

– Fájdalmat okozott magának?

Grace meglepetten nyitotta tágra a szemét.

– Jon?

– Dehogy, az az átkozott fényképész! – mondta Scott türelmetlenül.

– Ó nem, nem igazán…

– Hogy érti ezt? – Scott nem tágított. – Megpróbálta megerőszakolni magát?

– Nem!

– De fogdosta?

Miért kényszeríti Scott, hogy részletezze a csúnya jelenetet? Hát nem látja, milyen kellemetlen ez neki?

– Igen, de… megúsztam néhány kék folttal. Nem is hiszem, hogy a végsőkig ment volna az erőszakoskodással. Inkább csak megijedtem, mert még sohasem kerültem hasonló helyzetbe.

– Az ördögbe is, hogyan lehetett olyan ostoba, hogy este felmenjen a műtermébe? – kérdezte Scott meglepően hevesen.

– Még világos nappal volt, amikor a felvételeket elkezdtük – védekezett Grace. – Amint már mondtam, úgy tűnt, minden a szokott módon halad. Ismertem régebbről ezt a fényképészt, és soha nem próbált közeledni hozzám. Nem is sejtettem, hogy a munkán kívül mást is forgat a fejében.

– Nem akarja, hogy bosszút álljak és tönkretegyem a fickót?

– Nem! – hárította el Grace meglepve és megrettenve.

– Úgy gondolja talán, hogy nem szolgált rá? Talán maga bátorította is egy kicsit… hiszen ártatlanul, csak játékból? – folytatta Scott

könyörtelenül.

– Nem. – Grace most már tényleg dühbe gurult. – Csak azért nem akarom, mert nincs jogom ítélkezni. A bosszú csupán gyűlöletet és elkeseredést szül. Ha ez a fényképész gyakran viselkedik így, annak híre terjed a szakmában.

– Micsoda nagylelkű magatartás – jegyezte meg Scott gúnyosan. – Tényleg keményebbnek kell lennie, Grace, ha a mi üzletágunkban talpon akar maradni. Elárulná legalább, hogy hívják azt az embert?

Ebben a pillanatban felszolgálták a vacsorát: Grace-nek spagettit tengeri csigával fenséges vajas mártással, Scottnak pedig egy nagy adag, tésztába göngyölt marhahúst. A pincér jelenlétén felbátorodva Grace kihívóan nézett Scottra.

– Nem árulom el.

– Jaj, Grace, fog maga még változtatni elutasító viselkedésén! Egy nap könyörögve mondja majd nekem, hogy „kérem”… – Scott olyan érzéki, csábító hangon beszélt, és olyan hamiskásan csillogott a szeme, hogy az olasz pincér kajánul felnevetett.

Grace megvárta, míg a pincér újra magukra hagyja őket, s csak akkor válaszolt:

– Inkább kolostorba vonulok, semhogy magától kérjek valamit.

– Ó, nem olyan nehéz kérni valamit, Grace, ha az ember nagyon akarja. Megmutassam magának? Kérem, Grace, kérem, adja ide a sót…

Grace közel állt ahhoz, hogy a sótartót a férfi fejéhez vágja.

– A sótól magas lesz a vérnyomása.

– Akkor jobb lesz, ha lemondok róla, mert a vérnyomásom a maga közelében úgyis örökké felszökik.

– Scott! Hagyja abba!

– Mit? – mosolygott a férfi ártatlanul. – Hogy élvezzem a társaságát? De hát hogy tehetném, amikor annyi időt és fáradságot fordítottam arra, hogy megrendezzem ezt a találkozást?

– Mit akar ezzel mondani?

– Tényleg azt hiszi, merő véletlen, hogy mint vendégelőadó éppen a maga tanfolyamán bukkantam fel?

– Úgy érti…

Scott diadalmas mosolygása Grace legrosszabb sejtelmeit igazolta. A férfi tudtára adta, hogy vadászik rá. A nő látszólag nyugodtan ismét az étele fölé hajolt.

– Hogyan bukkant a nyomomra?

– Tudakozódtam – mondta a férfi egyszerűen.

– Miért? Hogy zavarba hozzon?

– Hogy jobban megértsem magát, és azért is, hogy megmutassam magának, ki vagyok és mit tudok.

Grace szándékosan a tányérjára szögezte szemét. A világ minden kincséért nem árulta volna el Scottnak, milyen ragyogónak találta az előadását. A vacsora pompás volt, és Grace meglepődve vette észre, hogy farkasétvágya van. Mialatt élvezettel evett, feszültsége szemlátomást oldódott, és még nevetett is azokon a tréfás történeteken, amelyeket Scott mesélt legutóbbi külföldi útjairól.

Amikor végül az órájára pillantott, meglepve állapította meg, milyen késő́re jár már. Belső nyugtalansága nyomban visszatért.

– Nemsokára záróra. Nem lenne jobb, ha taxit hívna?

– Gino majd elintézi – válaszolt Scott nyugodtan, és odaintett a vendéglősnek, hogy megkérje. Közben hitelkártyájával kiegyenlítette a számlát, majd ismét Grace felé fordult. -Nos, azt javaslom, hogy heti két alkalommal kezdjük, s aztán meglátjuk, mire megyünk…

– Miféle heti két alkalommal?

– Hát a különórák, már elfelejtette? Szüksége van egy szakember tanácsára és irányítására, én pedig felkínálom magának.

– Feltételek nélkül? – kérdezte Grace kihívóan. – Miért? Nem az állna inkább érdekében, hogy kudarcot valljak?

– Grace, ha én a vesztét akarnám, nyugodtan ülnék és hagynám magát egyedül kontárkodni. A cégük nem olyan egészséges, mint amennyire el akarják hitetni.

Grace fagyos arccal állt fel.

– Miből következtet erre?

Scott is felemelkedett.

– Alaposabb nyomozást végzek, mint mások – jelentette ki kereken. – Akár tetszik magának, akár nem, már beléptem az életébe, mert személyesen érdekelt vagyok a jövőjében. Szükségem van az együttműködésére, és szeretném, ha ezt önként adná meg. Éppen elég bajom van az ellenségeimmel, nem akarok a szövetségeseimmel is vesződni.

– Tehát engem a szövetségesei közé sorol? – kérdezte Grace bizonytalanul, mialatt a férfi felvette a zakóját, és őt az ajtóhoz kísérte. – De ez még nem jelenti szükségképpen azt, hogy nem az ellenségem…

– Attól függ, hogy mit vár az ellenségeitől, és mit a barátaitól. Kérdezze csak meg önmagától, miért nem mer megbízni bennem.

– Hogyan bízhatnék meg olyasvalakiben, aki zsarolással fenyeget? – Grace búcsúzóul még odamosolygott Ginóra, aztán együtt kiléptek a hideg éjszakába.

– Azt hiszem, nem ez az igazi ok – kapcsolódott Scott a kérdéshez. – Maga éppúgy küzd saját maga ellen, mint énellenem.

– Ha jól sejtem, mi jár a fejében, akkor alaposan téved – mondta Grace határozottan. – Véletlenül még mindig szeretem a férjemet.

– A volt férjét. Aki elhagyta magát.

Scott kíméletlen szavaira Grace-nek csaknem elállt a lélegzete.

– Az ördögbe is, Jon nem hagyott el, hanem meghalt.

– És most egyedül van, igaz? Egyedül van, és szükséget szenved.

– Egyáltalán nem afféle szükségről van szó, amilyenre alighanem maga gondol. – tört ki Grace hevesen, és a kocsijához akart sietni. De Scott visszatartotta, belekapott a hajába, és a következő pillanatban szájon csókolta. Szenvedélyes csók volt, birtoklási vágyat fejezett ki, fenyegetést, amely erősebb volt minden szónál. Scott gyengédség és könyörület nélkül vette el, amit akart.

Grace-t mégis valami különös izgalom járta át, mert tudta, hogy ő volt az, aki ezt előidézte.

Végül a férfi zihálva eltolta magától.

– Jon a maga múltja, nem a jövője. Ő már semmit sem tud adni magának, legfeljebb emlékeket.

– De tud! Maga téved. Gyermeket tud adni nekem! – tört ki Grace attól a vágytól oltva, hogy a férfit éppoly durván büntesse, ahogy azt ő tette vele.

Scott megdermedt.

– Csak nem terhes? – Pillantása önkéntelenül Grace lapos hasára siklott. – Nem, lehetetlen. Hiszen már hét hónapja, hogy…

Rendes körülmények között Grace sosem gondolt volna arra, hogy házassága legbensőbb titkait bárki előtt is feltárja. De ebben a pillanatban csak az járt a fejében, így leszerelje a férfit.

– Jon és én mindig szerettünk volna gyereket. Mivel azonban nem estem teherbe, tavaly elmentünk egy szakorvoshoz. Kiderült, hogy gyermektelenségünknek nem volt szervi oka, és a vizsgálat során Jontól spermamintát vettek és lefagyasztották. Tehát még mindig születhet tőle gyermekem, csak fel kell keresnem az orvost!

A taxi, amelyet Gino hívott, megérkezett, és megállt a járda mellett, de egyikőjük sem törődött vele.

– Istenem, képes lenne rá?

Grace elégtétellel tekintett Scott rémült arcára. A következő pillanatban a férfi visszanyerte önuralmát, és saját fegyverét fordította a nő ellen.

– Ha kisbabára vágyik, Grace, szívesen állok a rendelkezésére – súgta. – Ezt a kívánságát sokkal izgalmasabb és élvezetesebb módon tudom teljesíteni…

Scott már messze járt a taxival, de Grace még sokáig ült mozdulatlanul kocsija kormánya mögött, és megpróbált a megrázkódtatásból felocsúdni. Scott Gregory igazán mesterien védte ki a csapást. Úgy látszott, a férfinak tényleg minden sikerül, amibe csak belefog, öt azonban nem kapja meg soha! Soha!

5. FEJEZET

– Ezen a héten krizantém, Mrs. Blair.

Grace felpillantott íróasztala mögül, és elmosolyodott, amikor a fekete motorosöltözéket viselő zömök fiatalember az irodába lépett. Feje eltűnt a barackszínű virágokból álló hatalmas csokor mögött, vastag kesztyűs kezében a virágok szárát szorongatta.

– Már azt hittem, Vincent, hogy megfeledkezett rólam.

Grace letette az iratokat, amelyeket éppen egy tartóba akart csúsztatni, és átvette a virágot. A halom krizantém mögül kamaszosan vigyorgó arc bukkant elő, amelyhez Grace már hozzászokott az utóbbi négy hónap alatt.

– Á, csak a motorom vacakolt.

Vincent az unokabátyjánál dolgozott, akinek a közelben virágboltja volt. A kézbesítéseket a fiú egy oldalkocsis motorkerékpárral végezte, és nála furább küldöncöt Grace el sem tudott képzelni.

– Hm, de gyönyörűek! – A virágok látványa mindig jókedvre derítette. Egy kis bohóság minden hétfőn: ez hozzásegítette ahhoz, hogy bátran nézzen elébe a kezdődő hétnek. Körülményesen vizsgálgatta a virágcsokrot. – Nincs mellékelve névjegy?

– Alighanem a vasárnapi ruhámban felejtettem.

Grace és Vincent cinkosán összenézett. A virágok mindig névjegy nélkül érkeztek. Még Vincent unokabátyja sem tudta, ki a feladó: a pénzösszeget mindig egyenesen a bankszámlájára fizették be.

Kezdetben Mabel félig őrületbe kergette Grace-t, mert folyton azt találgatta, ki lehet a titkos hódoló. Minden férfi, aki az irodában megfordult, alapos mérlegelésen esett át. Grace nem osztozott titkárnője kíváncsiságában, hiszen a titok felfedése véget vetett volna ennek a hetente ismétlődő kis izgalomnak. Attól is félt, hogy esetleg csalódás éri, ha a névtelen virágbolond kilétére fény derül. Mi lesz, ha olyasvalaki az illető, aki neki mélyen ellenszenves? Visszafogott kíváncsisága meghagyta neki legalább azt az érzést, hogy senkinek sincs lekötelezve.

– Grace, megnézte már… – Neville elnémult a mondat közepén, mikor Vincén gúnyos meghajtással elhaladt mellette. – Tudja jól, hogy árt a cég hírének, ha ilyen alakok tekeregnek itt.

– Vincent nem tekereg itt, Neville, és csak hetente egyszer jelenik meg – válaszolta Grace csillapítóan.

Ez a vita nem volt új keletű. Neville feltűnően került minden találgatást a virágok eredetét illetően, és úgy tűnt, a csokrok puszta léte is kellemetlenül érinti. Grace-nek néha eszébe jutott, hogy Neville szemmel látható bosszúsága mögött talán az a gyötrő félelem lappang, hogy ő kitalálhatná az igazat.

– Ma este ismét találkoznak? – kérdezte Neville mogorván, amikor Grace asztalán meglátta a tankönyveit.

Grace-nek nem kellett megkérdeznie, hogy kire is gondol, bizalmatlan hangja önmagáért beszélt.

– Igen, óránk lesz.

– Tudja, Grace, képtelen vagyok ezzel megbarátkozni. Nem tetszik nekem, hogy Gregory itt szaglászik a cégünk körül. Kissé túlságosan érdeklődőnek, segítőkésznek találom. Ne akarja velem elhitetni, hogy mindezt csupa szívjóságból teszi. Talán kevesebbet tud, mint hisszük, s anélkül, hogy maga ezt észrevenné, hírforrásnak használja fel. Ajánlata révén már amúgy is a zsebében vagyunk, és nem volna okos dolog további előnyökhöz juttatni. Tulajdonképpen mit akar ez az ember? Jó volna kideríteni…

Ezt Grace is szerette volna tudni. A vendéglői este után, amely azokkal az ijesztő célozgatásokkal végződött, csak kelletlenül és balsejtelmekkel telve jelent meg a férfi irodájában az első esti foglalkozáson, amelyet Scott tulajdonképpen kizsarolt. És a férfi újra teljesen összezavarta. Az erénye elleni rettegett támadás helyett most az értelme ellen indított rohamot, és kizárólag az elfogulatlan, szigorú tanár szerepére összpontosított.

Módszere éppoly egyszerű volt, mint amilyen hatékony: a nyílt vita. Felolvasta Grace-nek a tankönyv szövegét, és állásfoglalást követelt tőle. Egy pillanatig sem hagyta nyugton, kétségbe vonta Grace minden állítását, és ezzel arra kényszerítette, hogy önállóan gondolkodjék, hogy megindokolja minden érvét és megvizsgálja az indoklás logikai értékét.

Grace-t még soha az életben nem hajszolták meg ennyire, és egyre több kedve támadt, hogy Scott borotvaéles eszével összemérje a magáét.

Az eredmény gyorsan megmutatkozott. Csak három hétbe telt, és Grace magabiztosan tudott már részt venni a tanfolyamon zajló vitákban. Scott megértette vele, hogy a hibákat nem szabad a szőnyeg alá söpörni, hanem tanulni kell belőlük. Az igazi tanulás olyan folyamat, amely tevékeny részvételt követel, nem csupán tétlen odafigyelést.

Amikor Grace este az irattáskával meg a hatalmas virágcsokorral hazaért, csöppet sem volt derűs kedélyállapotban. Kocsija a körforgalom kellős közepén felmondta a szolgálatot. A nő öt percig strázsált a zuhogó esőben a felnyitott motorháztető mellett, míg végül egy irgalmas autós megállt, és segített a kocsit az út szélére tolni. Ott aztán az a nyomorult tragacs a férfi első pöccintésére beindult, Grace pedig zsebre vághatott egy szánakozó pillantást a szokásos megjegyzés kíséretében: „nők a volánnál!”.

Számításai szerint már csak arra volt ideje, hogy lezuhanyozzon és bekapjon néhány falatot, aztán sietnie kellett vissza a városba, a Gregory Electronicsnál tartott magánórára. És éppen most nem tudott bejutni a lakásába! A zár többször is rakoncátlankodott már, meglehetősen rozoga volt, akárcsak a villanegyed peremén álló tisztes, de málló homlokzatú bérház, amely régóta tatarozásra szorult. Ezért is volt olyan alacsony itt a lakbér.

Grace türelmetlenül letette a csokrot meg az irattáskát, és újra próbálkozott, ám sikertelenül. Lendületesen belerúgott az ajtóba, de ez sem segített. Nem maradt más hátra, a szomszédjához kellett fordulnia. Végigment a folyosón, kopogtatott, és felöltötte legszívélyesebb mosolyát. Az ajtó kinyílt, és Grace orrát kínai étel csábító illata ütötte meg.

– Kérem, kölcsönadná még egyszer a kulcsát? Az enyém már megint… – A mondat folytatása a torkán akadt. Idős szomszédjának rövidlátó tekintete helyett ismerős fekete szempár meredt rá kihívóan. Scott Gregory széles válla valósággal kitöltötte az ajtókeretet. – Maga mit keres itt? – kérdezte végül elakadó lélegzettel.

– Itt lakom.

– Lehetetlen! Ez Mr. Johnson lakása. Ő hol van? – Grace megpróbált a férfi válla fölött körülkémlelni.

– Maga nem valami jó megfigyelő, Grace – mondta Scott barátságosan. – A szomszédja már pár napja kiköltözött, és..,

– És maga vette át a lakást?

– Úgyszólván.

Ez már túl sok volt a nőnek.

– Nem hiszem! – Grace udvariatlanul befurakodott Scott mellett, és benézett a lakásba. Rémülten látta az összevissza álló idegen bútorokat és a félig kiürített kartondobozokat. A látvány alátámasztotta Scott állítását. – De hát ez lehetetlen! Hiszen magának van háza, „luxuspalota a tengerparti szirteken” – idézte Grace gúnyosan a cikket, amelyet egyszer a férfi küldött neki. – Csak nem akar itt lakni, egy ilyen kivénült, rozzant bérházban…

– Miért ne? – szakította félbe Scott. – Maga is itt lakik.

– Mert nekem… – muszáj, akarta mondani, de még idejében észbe kapott. – Nekem tetszik itt. Szeretem a különös hangulatát, a…

– Légkörét? – segítette ki a férfi barátságosan. – Igen, pontosan ez tetszik nekem is ezen a házon. – Hanyagul az ajtófélfának támaszkodott. Kifakult farmerjában és fekete melegítőfelsőjében, mely a könyökéig fel volt gyűrve, szinte még vonzóbbnak hatott, mint öltönyben. Hosszú hetek óta most érezte először Grace, hogy régi idegessége visszatér. – Mi is történt a kulccsal? – kérdezte Scott.

– Az enyém nem nyitja, szorul a zár – válaszolta Grace szórakozottan. Még mindig azt remélte, hogy csak rossz álom az egész. – Ilyenkor mindig Mr. Johnson kulcsa segített. Csak nem cseréltette ki a zárat? – Kétségbeesve nézett a férfira.

– Azt akarja mondani, tudta, hogy az ajtó zárja rossz, és mégsem tett semmit? – kérdezte Scott ingerülten. – Nem gondolt arra, hogy ha Mr. Johnson kulcsával ki lehet nyitni az ajtót, akkor ezt valaki más is megteheti? Boldog-boldogtalan ki-be járhat a lakásában, és talán még meg

is várja ott magát. Egy betörő, egy erőszakoskodó, vagy még rosszabb… – Szinte belelovalta magát az indulatba.

– Azt hittem, a megerőszakolás a legrosszabb, ami egy nővel megeshet – próbált tréfálkozni Grace. De az ezt követő feszült csend alatt belátta, hogy Scottnak teljesen igaza van. – Rendben van, holnap reggel rögtön megjavíttatom a zárat.

– Még ma – igazította ki a férfi csökönyösen.

– Ma már túl késő van. – Eltekintve a túlóra irtózatos költségeitől, már elvből sem tudom megengedni. Scott nem szólhat bele a magánéletébe.

– Soha sincs későn, Grace. Majd én elintézem.

– Nem, túl sokat… – A méltóságteljes elutasítást tüsszentés szakította félbe. Scott alaposabban szemügyre vette Grace-t, és csak most látta, mennyire átázott. Megfogta kabátja hajtókáját, hogy megbizonyosodjon róla, de Grace úgy visszahőkölt, mintha a férfi pisztolyt rántott volna. Scott szeme gúnyosan megcsillant, de leengedte kezét. Grace ismét tüsszentett.

– Amilyen gyorsan csak lehet, meg kell szabadulnia ezektől a nedves holmiktól, mielőtt halálra hűl.

– Megteszem, mihelyt bejutok a lakásomba – mondta Grace fagyosan. – Már így is késésben vagyok. A kocsim lerobbant.

– Annál jobb, hogy ma este már nem kell használnia – jegyezte meg Scott. Kulcscsomót húzott elő a nadrágzsebéből, és elindult Grace lakása felé.

– Hogy érti ezt?

Scott a zárba dugta a kulcsát, és megsemmisítő pillantást vetett Grace-re, amikor az ajtó azonnal felpattant. Grace be akart surranni mellette, de ő elébe vágott, és elsőnek lépett be a lakásba. Gyorsan végigvizsgált minden helyiséget, és csak aztán tért vissza a nappaliba.

– Úgy gondolom, nem sok értelme volna, hogy most mind a ketten befurikázzunk a városba, aztán vissza, ha már egyszer szomszédok vagyunk. Az lenne a legésszerűbb, ha itt helyben dolgoznánk.

Tényleg ésszerű lenne. De Grace-nek hirtelen az az érzése támadt, hogy csapdába esett.

– A lakásomban?

– Vagy az enyémben.

– Akkor inkább itt – mondta Grace gyorsan. A férfi mosolygott.

– Rendben. Biztosan nem vacsorázott még. Mi lenne, ha a sült rizses csirkémet a szójamártással áthoznám ide? Munkavacsorának…

Grace egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Ó, bizonyára csak egy személyre rendelt.

– Én magam főztem, és van belőle elég.

– Tud főzni? – kiáltott fel Grace hitetlenkedve.

– Ó, sok minden mást is tudok, nem csak egy halom pénzt keresni és duzzogó tanítványokkal bajlódni.

– Én nem duzzogok!

– Helyes, akkor ezt tisztáztuk. Maga zuhanyozni megy, és száraz ruhát húz, én meg áthozom az ételt.

– Inkább megfürödnék – válaszolta Grace gépiesen.

– Ahogy a kedve tartja.

Scott eltűnt, és Grace dühösen csapta be mögötte az ajtót. Aztán ismét ki kellet nyitnia, hogy az irattáskáját és a virágcsokrot behozza. Tudatosan húzta az időt, vázába helyezte a krizantémot, csak aztán ment a fürdőszobába. Scott nyugodtan várhat. Hogy merészelt a szomszéd lakásba költözni? Grace egy pillanatig sem hitte, hogy a ház „légköre” miatt tette, de a valódi okokra nem is mert gondolni.

A forró fürdő felmelegítette, de belső feszültségét nem oldotta. Éppen azt fontolgatta, ne mosson-e hajat is, amikor az előszobából férfihangot hallott. Scott Gregory a saját kulcsát használta, hogy hívatlanul belépjen a lakásába! Micsoda arcátlanság Grace nyaktörő iramban kiugrott a kádból, gyorsan megtörülközött, a szekrényből előrántott egy sötétkék angórapulóvert meg egy fehér nadrágot, szélsebesen felöltőzött, és kirohant az előszobába.

– Tűnjön el a lakásomból, vagy hívom a rendőrséget, maga…!

A két férfi megfordult, az egyik elképedve, a másik mulatva, és csak bámulták a csupasz lábú, villámló kék szemű, csapzott fekete hajú fúriát, aki mintegy a semmiből bukkant elő.

– Nincs szükség rá, Grace. James a biztonsági szolgálatom embere, így bizonyos értelemben a rendőrség már megérkezett – magyarázta Scott rezzenéstelen arccal. – Éppen tolózárat szerelt fel az ajtajára, és holnap reggel visszajön, hogy kémlelő riasztóberendezést és füstjelzőt is felszereljen. Köszönöm, James.

A szürke kezeslábast viselő fiatalember megértette a célzást, és összeszedte szerszámait.

– Örömömre szolgált, Mr. Gregory… hölgyem – búcsúzott el udvariasan és somolyogva távozott.

– Az ördögbe, Scott, minek ez az egész? – sziszegte Grace. – Ez csak egy rozzant öreg ház, nem a betörők paradicsoma! És nincs is itt semmi, ami olyan értékes volna, hogy úgy vigyázzak rá, mint a koronaékszerekre!

– Ez nézőpont kérdése – válaszolta Scott nyugodtan.

– Nem fogom kifizetni, amit nem rendeltem meg. És ha ezt a férfit még egyszer ideküldi, panaszt teszek a háziúrnál.

– Jó, akkor tegyen panaszt. – Scott keresztbe fonta karját, és kihívóan nézett rá. Grace-nek derengeni kezdett valami.

– Maga… maga megvette az egész házat?

– Ahogy már mondtam, tetszik nekem a… – meztelen lábától a csapzott, nedves hajáig végigmérte Grace-t, és mosolygott -…a légköre. Ne aggódjon, Grace, ez nem melodráma. Semmiképp sem fogom télvíz idején kitenni a szűrét, ha nem enged a szándékaimnak. – Grace-nek egyáltalán nem volt kedve nevetni.

– Ebben az esetben a bérlői jog megsértése miatt perelném be – fenyegetőzött.

– Rideg és számító! – mondta a férfi elragadtatva. – De mi lenne, ha ahelyett, hogy ízekre tépne, inkább megkóstolná a főztömet?

Az asztalhoz ballagott, és leemelte a serpenyő fedelét. A szobát azonnal olyan ínycsiklandó illat árasztotta el, hogy Grace-nek összefutott a nyál a szájában. Ha az étel olyan jó ízű is, mint amilyen az illata, a férfinak minden oka megvan arra, hogy kissé beképzelt legyen. Grace vonakodva lépett közelebb, és rápillantott a ropogósra sült csirkére, amely

étvágygerjesztően fészkelt a fűszeres pirított rizsben. Scott már az asztalt is megterítette.

– Nem tetszik nekem, hogy csak úgy egyszerűen besétál ide, és a holmijaim között turkál – mondta Grace kelletlenül.

A férfi villára vett egy kis rizst, és Grace ajkához emelte.

– Kóstolja meg. Sajnálom, Grace, de James megérkezett, és rögtön el akarta végezni a munkát. Gondoltam, hogy nem szívesen fogadná fürdőköntösben. Azonkívül azt hittem, kedves meglepetés lesz, ha kijön a kádból, és már kész is minden. Hát nem?

Grace bólintott. Scott tekintete a szájára siklott, amint az odakínált villáról megkóstolta a rizst. Fenséges íze volt. Figyelembe véve, mennyit fáradozott a férfi, kicsinyeskedés lett volna tovább zsörtölődni vele…

– Hol vannak a tolózár kulcsai? – kérdezte. A férfi sértődötten nézett rá.

– A konyhában. Mind a kettő.

– Helyes.

Amikor meglátta, hogy a férfi nem bort, hanem ásványvizet szolgál fel az ételhez, megnőtt a bizalma. Tiszta fejjel könnyebb lesz Scott agyafúrt cseleit kivédenie. Nem úgy a vonzerejét… Az étkezés alatt Scott olyan szórakoztatóan csevegett, hogy egészen elbűvölte Grace-t.

– Nem értem magát – mondta elbizonytalanodva a nő, mikor a férfi a csirke után még maga készítette csokoládéhabbal is meglepte.

– Ezért csak hálás vagyok – válaszolta Scott talányosan.

– Biztosan egész délután főzött…

– Ó nem, a főzés nem kíván sok időt, ha valaki ért hozzá. Amikor kicsi voltam, sok időt töltöttem a konyhában anyám mellett, mert az volt az egyetlen helyiség a házban, ahol mindig meleg volt. Anyám úgy tartotta, hogy a táplálkozás csodálatos dolog, és eszerint kell becsülni. Arra tanított, hogy a főzést úgy fogjam fel, mint valami főhajtást az élet sokszínűsége előtt. – Hangja lágy, szeretetteljes volt, mint mindig, amikor az anyjáról beszélt.

Grace letette a kiskanalat.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte egyenesen. – Miért ilyen kedves hozzám?

– Talán, mert kedves ember vagyok.

– Pedig nem az. Ezt mindenki tudja – fakadt ki a nő. – Biztosan van valami célja ezzel.

A férfi nem utasította vissza a vádat, hanem egyszerűen felállt, és hanyagul a bársonykanapéhoz ballagott, amely azon kevés jó darabok egyikéhez tartozott, amelyet sikerült a villa elárverezésekor megmentenie.

– Kezdhetnénk?

Grace értetlenül pillantott rá, aztán a kanapéra. Kiült az arcára, mit gondol.

– A munkát, Grace. Azért vagyok itt, nem emlékszik?

– Hogyne, pontosan emlékszem rá – válaszolta a nő ingerülten. – De éppen azt kérdeztem magamtól, hogy maga nem felejtette-e el.

Scott a dohányzóasztalkán álló vázára mutatott.

– Nem tehetné máshová a virágot, hogy kiteríthessem a könyveket?

Grace csak most vette észre a férfi aktatáskáját, amely a kanapé mellett állt. Büszkén felemelt fejjel fogta a virágot, és az étkezőasztalra állította.

– Illik a hangulatához.

– Micsoda? – húzta fel Grace értetlenül a szemöldökét.

– A krizantém. – Scott fesztelenül hátradőlt. – Olyan virág ez, amelyben elviselhetetlen gőgöt érzek.

– Vagy úgy? – Grace-ben hirtelen gyanú ébredt. Az volt a benyomása, hogy Scott túlságosan is jól szórakozik. – Maga volt az?

– Kicsoda? – utánozta a férfi Grace öntelt hanghordozását.

– Aki a virágot küldte nekem? – A férfi mosolya eltűnt.

– Alighanem rossz helyen kopogtat. Nem inkább Conwayhez kellene fordulnia? – Grace olyan messzire merészkedett, hogy most már biztos akart lenni a dolgában.

– Ezek szerint nem maga volt?

– Úgy értsem, hogy tényleg nem tudja, ki küldte? – Grace-nek az volt az érzése, hogy a férfi játszik vele.

– Szóval küldött nekem virágot, vagy sem?

– Gyakran kap virágot úgy, hogy nem tudja, ki küldi? – A nő lassanként elvesztette a türelmét.

– Állandóan! Négy hónapja minden hétfőn, hogy pontos legyek.

– Komolyan? És fogalma sincs, ki küldi? – Scott előrehajolt, és feszülten figyelt, míg Grace előadta az egész történetet a titokzatos hódolóról. – Jelentette az ügyet a rendőrségnek?

– A rendőrségnek? – lepődött meg Grace. – Minek?

– Mert egy őrült is lehet, valami beteges megszállott…

Grace-nek egy pillanatra elakadt a szava. Ez az undorító lehetőség eddig eszébe sem jutott, és most hirtelen iszonyúan dühös lett Scottra, hogy ezt a kis ártatlan örömét képtelen célzásaival beszennyezte.

– Az ördögbe is, hagyja már abba! Maga az, aki beteges megszállottságban szenved!

– Mi a csudát akar ezzel mondani? – A férfi felugrott, és váratlanul haragosan hajolt fölé.

– Semmit, igazán semmit. – Grace vissza akart vonulni, de Scott megfogta a karját, és erősen tartotta. Grace a két kezét ösztönösen a férfi izmos mellkasának feszítette. – Úgy értem, magára vall, hogy egy ártatlan cselekedet mögött perverz fenyegetést gyanít.

– Mi az, hogy rám vall? – folytatta a férfi élesen.

– Maga annyira nem törődik más emberekkel. Mindig a legrosszabbat tételezi fel mindenkiről, csakhogy fölényben érezhesse magát. Maga… olyan átkozottul számító, hogy az afféle kedvesség, mint virágok küldése valakinek, meg sem fordul a fejében soha, és ezért meg sem tudja érteni azt, aki ilyet tesz.

Scott magához rántotta, és Grace-t egy pillanatra elfogta a félelem, amikor meglátta szemében a hideg düh villámait. Némán meredtek egymásra. A feszült csendben csak ziháló lélegzetük hallatszott. Aztán megdöbbentő formában és váratlanul érkezett Scott válasza: érdesen felnevetett.

– Ez elég kedves megnyilvánulás neked, Grace?

Grace-nek fogalma sem volt, miről beszél, míg a férfi még erősebben magához nem szorította, és Grace meg nem érezte felgerjedő férfiasságát.

Dühében észre sem vette, hogy testük milyen meghitten összesimul. Ösztönösen védekezni kezdett, kétségbeesve forgolódott a férfi karja közt, de ez inkább csak rontott helyzetén.

– De jó, csak folytasd – nyögte a férfi, és Grace megdermedt, amint felhevült arccal látta, hogy Scott lehunyja szemét, s fejét hátrahajtja.

– Mit képzel? – kiáltott fel Grace, amikor a következő pillanatban Scott átfogta a csípőjét, és körkörösen, ütemes mozgással hozzádörgölte magát.

– Kérlek, engedj el – suttogta Grace könyörögve. A férfi lassú, érzéki mozdulatai rá is gyújtó, érzéki hatást tettek.

Soha nem volt szeretője Jonon kívül, s az ő viszonyuk kölcsönös szerelemre épült. Jon mindig igyekezett gyengéd és tapintatos lenni. Scott érzékisége vadabbnak, nyersebbnek, önzőbbnek tűnt. Úgy, mint most, amikor izgalomba jött, és ezt nyíltan élvezte. Valószínűleg nem érezte szükségét, hogy tekintettel legyen társára, hanem abból indult ki, hogy az éppoly nyíltan és gátlástalanul veszi ki részét az élvezetből, mint ő. Egy pillanatra Grace kísértésbe esett, hogy ellenőrizze, mennyire helytálló ez a feltevés, és engedjen a kihívásnak. De mielőtt még az értelme újra felülkerekedett volna benne, Scott megelőzte, és éppen olyan hirtelen lökte el magától, mint ahogy az imént magához rántotta.

– Maradj veszteg! – parancsolta, s Grace hátratámolygott. – Ne nyúlj hozzám!

– Én ne nyúljak hozzád? – kérdezte Grace zavartan. – Hiszen te voltál az, aki… aki magához húzott.

– Igaz. – A férfi fekete szeme szinte izzott. – De te izgattál fel. Látni akartad, hogyan vesztem el az önuralmamat. Ezért ne játszd a felháborodottat, amiért megtettem neked ezt a szívességet. – Kihívóan nézett Grace-re. – Te is élvezted, igaz, Grace? Tetszett neked, hogy szinte megőrülök, annyira kívánlak. – Grace érezte, hogy forró vér önti el az arcát, és lesütötte a szemét.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha most elmégy – mondta némi szünet után hidegen. – Ma este már nincs kedvem dolgozni.

– Csak nincs migréned? – kérdezte a férfi gúnyosan, és úgy tett, mint aki együtt érez a szenvedővel. – Rendben, Grace, hagyjuk ma a tanulást. De szeretnék mutatni valamit. – Kinyitotta az aktatáskáját, előhúzott egy irattartót, és oldalt csúszott, hogy helyet adjon Grace-nek. – Gyere ide, és nézd meg.

Amikor a nő nem mozdult, felsóhajtott.

– Mit akarsz, Grace? Ígérjem meg, hogy nem fogok még egyszer rád rontani? Rendben van, megígérem. Akármilyen nagy lesz is a kísértés; ma este már nem engedek annak a vágyamnak sem, hogy fesztelen legyek. Nos, itt van egy elemzés a Blair Components jelenlegi értékesítési piacairól és terjeszkedési lehetőségeiről a fennálló keretek között…

Mialatt Grace figyelmesen hallgatta Scottot, belső feszültsége lassanként oldódott. Látta, hogy a férfi figyelme valóban az üzleti ügyekre irányul, így ő is nyugodtabb lett, és követni tudta fejtegetéseit.

– Értékelem a javaslataidat, Scott – mondta végül. – De a Blair Components jelenleg nincs abban a helyzetben, hogy terjeszkedésre gondoljon.

– Most azonnal nem, de ha a cégeink együttműködése egyszer sínre kerül, a terjeszkedés lehetőségei a Blair Components számára is megnyílnak. Ez a vállalat már túl régóta pang. Most kell megtenned a szükséges lépéseket, hogy egy orrhosszal megelőzd a versenytársakat.

– Ilyen nagy horderejű döntést először át kell gondolnom – válaszolta Grace kitérőén. Mindig érzékenyen érintették az olyan célzások, hogy halott férje üzletemberként hibákat követett el. – A Blair Components kicsi cég. Jon akarta így. Idegenkedett a személytelen, óriási konszernektől…

– Úgy akarod az üzletedet és az életedet tovább folytatni, Grace, ahogy Jon szerette volna? Mikor fogsz már végre önálló döntéseket hozni?

– Éppen azt teszem! – Az, hogy Scott megemlítette Jont, csak fokozta Grace ellenállását. – Tisztában vagyok a korlátaimmal, és tudom, hogy egy ilyen nagyságrendű terjeszkedésért túl nagy árat kellene fizetnem.

– Pillanatnyilag talán igen, de azt hiszem, alábecsülöd a lehetőségeidet. Ha úgy döntesz, hogy életed hátralevő részét ennek a cégnek szenteled,

csak akkor leszel elégedett, ha új kihívásokkal nézel szembe. Kezdetnek nem is javasolok gyökeres változtatásokat, csupán azt, hogy kezdj el előrelátóan gondolkodni.

Grace belátta, hogy Scott érvelése meggyőző. A férfi egyenrangú társként kezelte. Nem úgy, mint mások, köztük Jon is. Scott a jelek szerint azon a nézeten volt, hogy Grace csinos fejecskéjével képes önállóan is gondolkodni. De a jövőbe vetett pillantás elbizonytalanította Grace-t. „Ha úgy döntesz, hogy életed hátralevő részét ennek a cégnek szenteled…” – mondta Scott.

A nő nem tudta, valóban ezt akarja-e. Jon halála után fejébe vette, hogy a cég átvétele a kötelessége és a sorsa. Ez volt az a mentőöv, amelybe mélységes kétségbeesésében belekapaszkodott. Időközben azonban az első, vak fájdalom csillapodott, aztán természetesen előtérbe került az a kérdés, hogyan alakítsa jövőjét. Jon cége valóban elég erős-e ahhoz, hogy talpon maradjon az üzleti életben, ahol olyan sokan érvényesülnek, mint Scott Gregory? Tényleg olyan keménykötésű üzletasszony akar lenni, aki egész életében a sikert és a hasznot hajszolja? Grace sohasem gondolt komolyan arra, hogy Jontól utólag gyermeke legyen, egy kisbaba, akinek kezdettől fogva apa nélkül kell felnőnie. Ezt csak Scott iránti mérgében mondta. De azért mindig élt benne a vágy, hogy egyszer gyermekei legyenek. Ez bizonyos értelemben sebezhetőbbé tette a férfi munka- és versenytársainál, megbízhat-e Scott segítőkészségében, vagy az csak az ő női gyengeségét akarja kihasználni a maga céljaira?

– Miért mondanál le a saját üzleti előnyeidről? Mit vársz ennek fejében? Hálát? Vagy valami kézzelfoghatót? – A szemrehányást a férfi olyan közönyösen fogadta, hogy Grace elhatározta, félreérthetetlen lesz. – Talán le akarsz kenyerezni, hogy ágyba bújjak veled, ha már ilyen kényelmesen a szomszédomban laksz?

– Nem fogsz még egyszer olyan könnyen felingerelni, Grace – válaszolt Scott nyugodtan. – Mindketten tudjuk, nem lekenyerezésen múlik, hogy ágyba bújjunk, hanem olyan fellobbanáson, amellyel szemben mindketten tehetetlenek vagyunk.

– Ne hidd! Puszta fellobbanásból sosem feküdnék le senkivel! – Grace felháborodottan pattant fel. – Én igényes vagyok, nem úgy, mint te…

– Arra célzol, hogy kicsapongó a nemi életem?

– Nem kell céloznom rá, ez az igazság!

– És az egyetlen érv az ellen, hogy engedjünk a köztünk lévő erős vonzódásnak?

– Semmiképpen sem, de azért nem lényegtelen az AIDS korában, nem igaz? – mondta Grace metsző hangon. Érezte, hogy a férfi tudatosan ingerli, és csapdát szimatolt.

– Természetesen igaz. Megértem és dicsérem az óvatosságodat. Vagy inkább számítást mondjak? Mindenesetre én már megtettem a szükséges lépéseket. – Farmerja farzsebéből irattárcát húzott elő, kivett egy összehajtogatott papírlapot, kiteregette és Grace-nek nyújtotta. A nő kelletlenül átvette, elolvasta… és majdnem kijött a sodrából.

– Mi ez?

– Egészségügyi igazolás az orvosomtól. E heti keltezéssel. Tehát ez az érved kiesik…

Micsoda szemtelenség! Micsoda arcátlanság!

– Mit kezdjek vele? Nem tartozik rám, és nem is érdekel.

– És az a kis tájékoztatás sem a végén, a szakvélemény a nemzőképességemről? – Grace mélyen elpirult. Scott még spermaszámláló vizsgálatot is elvégeztetett. Hát semmitől sem riad vissza ez az ember?

– Az aztán végképp nem érdekel! – Grace odarohant az ajtóhoz és feltépte. – Eltűnsz már végre a lakásomból, vagy hívjak valakit, aki kihajít?

– Aztán kit? A titkos hódolódat talán, aki még ahhoz is gyáva, hogy bemutatkozzon? – Scott odalépett hozzá, és mélyen a szemébe nézett. – Én nem félek. Szeretném, ha tudnád: kívánlak… eléggé kívánlak ahhoz, hogy megkockáztassam a nyilvános megaláztatást és a személyes kudarcot. A hatalmadba kerítettél. a kérdés, elég okos vagy-e mint nő ahhoz, hogy úgy használd fel a hatalmadat ahogy kell. Mindkettőnk javára… – A választ meg sem várva, végighúzta mutatóujját a nő félig

nyitott száján. – Ezúton figyelmeztetlek, hogy nem fogunk többé az üzleti kapcsolat mögé bújni. Mostantól kezdve nagyon személyes lesz a kettőnk viszonya

6. FEJEZET

Scott udvarolt. Csak így lehetett nevezni új taktikáját, ha eltekintünk attól, hogy ez a kifejezés általában „tisztességes szándékot” feltételez. Véget értek a fejtágító foglalkozások irodájának semleges környezetében, s Grace végül arról is lemondott, hogy valamilyen meghatározott időpontja legyen ezeknek. Scott bármikor, ha otthon tudta őt, óhatatlanul betoppant hóna alatt a könyvekkel, és meghívatta magát.

Nem törődött vele, ha Grace félszegen erősködött, hogy már elígérkezett, és mindenben világosan éreztette az asszonnyal, hogy tulajdonosi igényt tart rá. Kóstolókat hozott konyhaművészetének remekeiből, vagy más kisebb ajándékokkal lepte meg őt, melyeket Grace nem utasíthatott el, ha nem akart kötözködőnek tűnni. És ha semmit sem hozott, akkor ott felejtett valamit: golyóstollat, kézelőgombot vagy egy lendületes kézírásával teleírt cédulát… úgyhogy Grace-t akkor sem hagyta igazán békén, amikor távol volt.

Grace a férfi erőszakossága ellen komoly elhatározással még csak védekezhetett volna, de melegségével és szívélyességével szemben tehetetlen volt. A férfi már nem volt közönyös vagy fölényes, mint általában. Vele másként viselkedett. De csak vele. Ebben rejlett Grace számára a veszély: ha beképzeli, hogy ő a férfi számára valami különlegeset jelent…

Mindent megkísérelt, hogy Scottot elijessze: veszekedett vele, semmibe vette, jeleneteket rendezett. Az utóbbit a férfi különösen élvezte. Szerette Grace-t bosszantani, megjátszott egykedvűségéből kizökkenteni. És amikor az már őrjöngött s a legszívesebben összeszorított ököllel rátámadt volna, Scott megnyugtatta, és közben megérintette a karját, megcirógatta a halántékát, vagy kisimított arcából egy hajfürtöt.

Grace-nek ilyenkor elállt a lélegzete, s arra az izgató érzésre gondolt, mely akkor fogta el, mikor a férfi vágyakozva és nyögve szorította magához.

– Milyen kedves, Grace, hogy újra láthatjuk társas rendezvényünkön. A kereskedelmi kamara örül, hogy ön éppoly élénk érdeklődést mutat szervezetünk iránt, mint néhai férje. – Grace nem rázta olyan lelkesen az elnök kezét, mint az az övét. Tudta, milyen fontos a helyi üzleti egyesülethez tartozni és hasonló esteken megjelenni, de azzal is tisztában volt, hogy az elnök valójában nem látja szívesen.

A férfi mégis nyájas hangon folytatta:

– Mivel ma Scott mondja a záróbeszédet, mindkettőjüket díszasztalhoz akartam ültetni. Ő azonban a rivaldafényen kívül óhajtott maradni, így a tajvani küldöttség asztalánál biztosítottam helyet önöknek. Scott elmondta, hogy ön a közeljövőben üzleti kapcsolatokra számít Tajvannal…

Mielőtt Grace szólhatott volna, az elnök elfordult, hogy egy másik vendéget üdvözöljön. Grace kelletlenül lépett a szálloda éttermébe, és habozva jártatta körbe tekintetét a már jelen lévő vendégeken.

Scott tehát megint intézkedett. Bárhol járt is ezekben a napokban, a férfi mindig megelőzte, előkészítette számára a terepet, egyengette az útját, és így összekapcsolta kettőjüket az emberek szemében. Valahányszor Grace egy összejövetelre ment, mint például erre, Scott rejtélyes módon az oldalán termett, ezáltal világossá vált, hogy összetartoznak, akkor is, ha nem együtt érkeztek. Akár tetszett neki, akár nem, a Gregory Electronicshoz és annak befolyásos és erőszakos tulajdonosához fűződő „különleges viszonyának” köszönhetően rendkívüli védettséget és megbecsülést élvezett.

– Nos, hiányoltál?

Grace megdermedt, mikor szorosan maga mögött érezte Scottot, és megpróbált tudomást sem venni gyomra ismerős izgatott remegéséről.

– Bárcsak hiányolhatnálak – mondta gőgösen, hátra sem fordulva. – De nem adsz rá lehetőséget.

Scott elébe lépett, és derűsen vette szemügyre hangsúlyozottan egyszerű, magas nyakú fekete bársonyruháját.

– Így adódott. Ez az apácaruhára emlékeztető öltözék arra szolgál, hogy csírájában elfojtsa a férfiak vágyait? Attól tartok, hogy éppen ellenkező hatást kelt. Engem apácák neveltek, de egyikőjük sem volt még megközelítően sem olyan érzéki, mint te ebben a cuccban.

– Apácák neveltek? – Grace mosolygott, bár tulajdonképpen mérgesnek kellett volna lennie, amiért Scott újra meg újra az útjába kerül, ami semmiképpen sem a véletlen játéka.

– A nevelésük nem fogott rajtam – erősítette meg a férfi mosolyogva. – De ez volt a legjobb iskola, melyet anyám megengedhetett magának.

– Anyád? De hát apád biztosan fizette volna a taníttatásod költségeit… – A legszívesebben visszakozott volna, de már késő volt és most átkozhatta meggondolatlanságát.

– Az apám?

– Igen… Lincoln Redman a RedWingIndustriestől.

A hatalmas elektronikai vállalat a Gregory Electronics legfőbb versenytársa volt.

– Nyomoztál utánam, Grace? – kérdezte Scott gúnyosan. – Miért nem engem kérdezel, ha kíváncsi vagy valamire?

– Nem vagyok kíváncsi – füllentette Grace. – De az emberek feltételezik, hogy az vagyok, és mindenki el akar kápráztatni, milyen sokat tud az én új… társamról.

– És milyen sokat tudnak?

Grace tisztában volt vele, hogy nincs értelme kitérni a kérdés elől, ha a férfi ilyen hangulatban van.

– Nem sokat. Csak hogy te és az apád nem jöttetek ki egymással, és amikor ő tavaly meghalt, kihagyott a végrendeletéből. A mostohaanyád örökölte a céget…

A férfi gúnyosan elhúzta a száját.

– Az ő felesége. Nem az én mostohaanyám. Csak apám felesége. – Ahogy ezt mondta, az felért egy sértéssel.

Scott kivezette Grace-t az újonnan érkezettek köréből a terem szélére, és kihívóan ránézett.

– Tudni akarod, igaz? Elmesélem neked. Apám a legtörtetőbb ember volt, akit csak el tudsz képzelni, és ráadásul rendkívül haragtartó. Feleségül akarta venni anyámat, de az tudta, hogy nem alkalmas előkelő hitvesnek. Mikor a terhesség sem változtatta meg a véleményét, apám közölte vele, hogy nem fogja a gyereket elismerni, és egy cent tartásdíjat sem fizet, ha nem megy hozzá feleségül. És így is történt. Én nem is találkoztam vele, míg anyám meg nem halt. Akkor elvárta, hogy hálás legyek: felvehettem a nevét, és azt akarta, ismerjem el, hogy egyedül az anyám hibájából estem el a jogos jussomtól. Ha ennek fejében felkínálta volna a szeretetét, talán bele is törődöm a sorsomba. De én csak a tulajdona lettem, annak a jelképe, hogy végül mégis legyőzte anyámat, az egyetlen embert, aki szembe mert szegülni vele. Mihelyt nagykorú lettem, újra felvettem anyám leánykori nevét, és elmentem apámtól. Ha rám hagyott volna valamit, nem fogadtam volna el.

Grace mélyen együtt érzett vele, habár elrémítette a Scott szavaiban lappangó keserűség. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi megvetette apját még haló porában is.

– Gyűlölöd őt, amiért meghalt – mondta a nő nyugodtan, de látva Scott elképedt arcát, magyarázatul hozzáfűzte: – A halálával célját vesztette fel nem dolgozott megvetésed és keserűséged. Megcsalva érzed magad.

– Ó, nekem mindig van célom…

Grace a férfi gúnyosan mosolygó arcába nézett, és egyszerre mindent megértett.

– RedWing Industries – suttogta. – Ezért vásárolsz fel mindent az elektronikai iparban, és ezért teszel előnyös ajánlatokat a RedWing üzletfeleinek, a Blair Componentset is beleértve. Meg akarod kaparintani az apád cégét!

– Nem egészen. Már mondtam, hogy semmi sem kell abból, ami az övé volt.

– Ez azt jelenti, hogy nem egy nagyvállalatnak a kiépítésére törekszel, hanem egy meglévőnek az összezúzására.

A szavaiban rejlő bírálat kihozta a férfit a sodrából.

– Anyámnak meg kellett halnia, mert nem tellett neki egy életmentő műtétre – mondta indulatosan. – Pénzt kért az apámtól a beavatkozásra, de az apám azt mondta neki: „Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát.” Vagyis hogy anyám maga ásta meg a sírját.

– Ezt anyád mesélte?

– Nem, csak később jöttem rá, túl későn – válaszolt Scott szenvtelenül. – Szóval, ne beszélj nekem úgy egy nagyvállalat szétzúzásáról, mintha az valami emberiség elleni bűntett volna! Az apámban nem volt semmi emberség.

– És mi lesz azokkal, akiket bosszúvágyadban munkanélküliségre kárhoztatsz? Mi lesz az életükkel és a családjukkal, a reményeikkel és az álmaikkal? Nem lesznek ők is ugyanolyan áldozatok, mint édesanyád volt?

– Az ördögbe is, Grace, ne próbálj bennem bűntudatot kelteni! Ez nem megy! – tört ki a férfi. – A mai időkben minden üzletágban

létszámleépítések vannak napirenden. Elkerülhetetlen, hogy néhány munkahely megszűnjön, amikor egy vergődő céget átveszek. De nem vagyok bolond, és nem vágom magam alatt a fát. Még sohasem szorongattam meg életképes céget, csak hogy a RedWingnek ártsak. Hosszú távon éppenséggel több munkahelyet teremtettem, mint ahányat feláldoztam.

– Nem jóindulatból, csak a bosszúd melléktermékeként.

– Sosem állítottam, hogy szent vagyok. De azt hiszem, már jó előre megfizettem a vétkeimért. Előtted nem tagadom, a legnagyobb elégtétel az lenne számomra, ha a RedWinget üres tojáshéjjá silányíthatnám és széttaposhatnám.

– Hogy ezzel jelképesen az apádat is megsemmisítsd. Légy óvatos a vágyaiddal Scott! Gondolj Oidipuszra! – Grace tudta, hogy a megjegyzése veszedelmes, mert Scott egyszer már igencsak dühbe gurult, mikor ő arra célzott, hogy megszállottként viselkedik. De a férfiért való aggódása erősebb volt, mint a félelme.

– Nyugodj meg, Grace, annyira nem sötétek a vétkeim! – vigasztalta gúnyosan Scott. – Kovácsa vagyok a sorsomnak, nem az áldozata. És nincs olyan veszély, hogy a halott apám feleségét kívánjam meg. – A férfi még közelebb lépett, és sokatmondóan, ezt suttogta: – Az egyetlen nő, akit kívánok, nem törődve sem illemmel, sem a jó erkölccsel, az te vagy.

Grace-nek tudnia kellett volna, hogy Scott addig ügyeskedik, míg végül ebbe az irányba tereli a beszélgetést.

– Bárcsak ne mondanál mindig ilyeneket!

– Miért ne? Azt hittem, értékeled majd az őszinteségemet. Nagyon őszinte voltam hozzád ma este. A tudás hatalom, emlékszel? Ebben az értelemben, a magam részéről, a világ leghatalmasabb emberévé tettelek. Olyasmit tudsz most rólam, amit senki más: ki vagyok, mit gondolok, mit érzek. Azt kérdem magamtól, vajon te is ilyen őszinte leszel-e.

– Miért nem hagysz már magamra? – tért ki Grace a válasz elől.

– Mert már így is túl sokat vagy egyedül – válaszolt a férfi szelíden. – Ez nem tesz jót neked. Túl komoly vagy, túl feszült. Az izgalmak elhatalmasodnak rajtad.

– Én vagyok túl feszült? Hiszen te vagy az, akit hajt a becsvágy, aki sohasem elégedett azzal, amije van. Te szenvedélyes tőkés vagy.

– Szenvedélyes? – Scott szívből felnevetett, amivel rögtön magára vonta néhány körülöttük ácsorgó kíváncsinak a tekintetét, mert Scott Gregoryt csak ritkán hallották nyilvánosan nevetni. – Örülök, hogy szenvedélyes férfinak tartasz. Nem sokan vélekednek így. Leginkább a szenvtelenségemet szokták bámulni. Tényleg… Jon szenvedélyes ember volt? Miért szerettél bele? Csodálód volt, és udvarolt neked, ahogy illik? – Mivel Grace hallgatott, hozzáfűzte: – Az volna tisztességes, ha válaszolnál, Grace. Én beszéltem neked a múltamról. Miért nem tudsz te is ilyen nyílt lenni? Van valami takargatnivalód?

– Természetesen nincs! – vágta rá Grace ingerülten. – Ami azt illeti, Jon nem volt szívesen látott udvarló. Legalábbis anyám, az egyetlen hozzátartozóm nem kedvelte. – Mosolygott, ahogy visszagondolt azokra az időkre. – Jon és én gyakorlatilag az első pillanattól tudtuk, hogy össze fogunk házasodni. De ha anyám megsejtette volna, hogy Jon szándékai komolyak, minden követ megmozgatott volna, hogy szétválasszon bennünket. Ezért csak titokban találkoztunk, és végül szabályosan megszöktünk.

– Milyen kalandos! Szóval, Jon kiszabadította a vártoronyba zárt hercegnőt, és lába elé terítette királyságát. És anyád végül megbocsátotta a királyfinak, hogy megszöktetett a palotájába?

A férfi gúnyos hangneme nem bántotta Grace-t, mert feltételezése érthető volt. A legtöbb anya örült volna, ha a lánya ilyen jól megy férjhez.

– Nem – mondta Grace nyugodtan. – Sohasem bocsátott meg.

Helen Randell a haláláig irigyelte lánya szerencséjét. Azt az érzést keltette Grace-ben, hogy férjhezmenetelével cserbenhagyta őt, és feleségként is csődöt mondott, mert férjét nem tudta a várva várt gyermekekkel megajándékozni.

– S miért nem? – Scott nem tágított. – Túl idősnek tartotta Jont?

– Nem. – Grace ezt az eshetőséget olyan mosollyal vetette el, amely minden szónál jobban elárulta, mennyire szerette és tisztelte a férjét. – Anyám akármelyik férfit elutasította volna, ha az a pályámról eltérít.

Kisgyermekkorom óta modellnek nevelt, és minden idejét, erejét annak szentelte, hogy a pályámat egyengesse. Amikor tízéves voltam, gyakorlatilag az én jövedelmemből éltünk. Anyámnak nem volt meg a kellő megjelenése, és fejébe vette, hogy nekem mindenem meglesz: a szabadság, a női báj, a pénz – szóval mindaz, ami neki sohasem jutott, vagy amit születésemkor elvesztett.

– Tehát inkább veszteségnek élte meg a születésedet, nem pedig ajándéknak? – Grace kicsit habozott, aztán elhatározta, hogy ő is ugyanolyan őszinte lesz Scotthoz, mint amilyen az volt őhozzá.

– Anyám azt hitte, apám feleségül veszi, mihelyt megvallja neki, hogy teherben van. De apám túl fiatalnak érezte magát ahhoz, hogy a szabadságát feláldozza egy gyerekért. Anyám tehát feláldozta a sajátját. Nagyon szigorúan nevelték, és súlyos döntés volt számára, hogy megtartson.

És kiskorától kezdve éreztette is Grace-szel, mennyire lekötelezettje ő ezért az anyjának.

– Egy mártír nem is tudhat jól gyereket nevelni.

Grace visszafojtotta lélegzetét, amikor Scott kimondta azt, ami őt évek óta kínozta. Már gyakran feltette magának a kérdést: képes lett volna-e Jon nélkül megszabadulni anyja megkeseredett életfelfogásától és a férfiakkal szembeni bizalmatlanságától? Mégis úgy érezte, hogy meg kell védenie az anyját.

– Szeretett engem, a maga módján…

– De nem úgy, ahogy egy gyereket kell szeretni, feltétel nélkül, önmagáért. Boldog gyerekkorod volt?

– Nem emlékszem, hogy egyáltalán lett volna – válaszolta Grace gondolkodás nélkül. – Mindig el voltam foglalva. Balettóra, énektanulás, testtartási gyakorlatok, munka. A többi lány irigyelt, hogy gyakran hiányzom az iskolából, utazgatok, érdekes emberekkel találkozom…

– És ugyanakkor sosem volt lehetőséged arra, hogy normális gyerek és csitri legyél, mert felnőtt kötelességeknek tettél eleget egy felnőtt világban, ahelyett hogy magad határoztad volna meg az életedet. Úgy váltál asszonnyá, hogy nem volt lánykorod – jegyezte meg Scott

együttérzően. – Lélekölő lehetett ráébredni arra, hogy kívülálló vagy a saját életedben, ugye, Grace? Azt érezni, hogy elvesztetted az ártatlanságodat, mielőtt a tapasztalataid révén megértél volna rá, és hogy foglya vagy egy olyan torz elképzelésnek, amelyet egy másik ember alakított ki rólad.

Grace csodálkozva nézett a férfira. Ő maga sosem foglalta szavakba, de pontosan így látta ezt. Először érzett igazi, mély közösséget Scott-tal.

Lélekölő? Sokan meg voltak győződve, hogy Scott Gregorynak nincs is lelke. De Grace őszinte együttérzést és sajnálatot hallott ki a szavaiból. Ösztönösen rákérdezett:

– Te is átéltél ilyesmit?

Egy pillanatig azt hitte, Scott valóban megválaszolja a kérdést, és így fény derül ellentmondásos személyiségének rejtélyére. De a férfiban túl mély volt a bizalmatlanság. Grace szinte érezte, ahogy Scott begubózik.

A férfi, anélkül hogy felelt volna, így szólt:

– Nem csoda, hogy Jon olyan erős hatással volt rád. És feltételezem, a kényszerű titkolózás csak még izgalmasabbá tette a dolgot.

Gyerekes lett volna Grace-től, ha ezt tagadja.

– Tudod, minden olyan gyorsan történt, alig három hét alatt…

– Értem. – Scott kutatva nézett a nőre. – Azok közé az emberek közé tartozol hát, akikre úgy tör rá a szerelem, mint egy nyári vihar: hirtelen, váratlanul, hevesem

– Nem – tiltakozott Grace határozottan. – Biztos vagyok benne, hogy ez életem egyedülálló tapasztalata volt.

– Valóban?

A férfi gyöngéd hangja idegessé tette Grace-t, és feszengve nézett körül a teremben. Sajnálattal látta, hogy ő és Scott még mindig nagy feltűnést kelt. Scott észrevette a nő tekintetét.

– Tényleg ennyire zavar, ha beszélnek rólunk? Attól tartok, ez elkerülhetetlen, de ha akarod, tehetek ellene…

Grace nem kételkedett benne, hogy Scott kész és képes is rá, hogy véget vessen a híreszteléseknek és szóbeszédnek, ha akarja. De ez adna igazán táptalajt a pletykának.

– Nem! – Grace kitért a férfi pillantása elől. – Egyszerűen csak illetlen, amit beszélnek. Mindenki tudja, hogy még gyászolok.

– De mit beszélnek, Grace?

– Kicsodák?

Grace leemelt egy pohár bort az elhaladó pincér tálcájáról. Scott is előrehajolt, hogy ugyanezt tegye, s közben hozzáért a nő vállához. Aztán kertelés nélkül mondta:

– Hát az újdonsült barátnőid, akik a kis titkaikat meg akarják osztani veled. – Lám, milyen jól ismeri Scott az emberek gyengéit. Valóban, amíg a férfiak tiszteletteljesen viselkedtek Grace-szel, mert óvatosságra intette őket Scott nyilvánvaló érdeklődése, a nők szabad prédának tekintették.

– S mégis mit gondolsz, mit beszélnek?

– Nézzük csak, kitalálom-e. – Scott oldalt hajtotta a fejét, és jókedvűen nézte Grace kelletlen arckifejezését. – A hölgyek egyfelől talán erkölcsi kötelességüknek érzik, hogy figyelmeztessenek rá, milyen szívtelen gazfickó vagyok, másrészt viszont irigyelnek, amiért egy ilyen körülrajongott agglegény akadt a horgodra. Meg akarják tudni tőled, hogyan csaltál lépre, és kérdésekkel ostromolnak, mert kíváncsiak a mi forró viszonyunk csiklandós részleteire. Unszolnak, hogy élvezd ki a helyzetet, aztán hagyjál faképnél, mielőtt én hagylak el téged, mert elvégre rászolgáltam már, hogy valaki jól megleckéztessen.

Mintha a férfi hallgatózott volna a női mosdókban, amelyekben Grace az elmúlt hetekben hasonló alkalmakkor megfordult. Még a botrányt ízlelgető hanghordozást is kitűnően utánozta.

– És nem lehet, hogy az egész ügyet éppoly unalmasnak és érdektelennek tartják, mint én? – kérdezte Grace színlelt nyugalommal.

– Sajnálom, ha untatlak. A jövőben igyekszem izgalmasabb lenni.

Isten őrizz! – gondolta Grace kétségbeesetten, és szokatlan nyíltsággal mondta:

– Nem fogok veled viszonyt kezdeni, Scott.

– Miért nem? – kérdezte a férfi szelíden.

Grace az első pillanatban nem talált meggyőző érvet.

– Mert… az emberek fecsegni fognak.

– Máris ezt teszik. Mindig akadnak emberek, akik másokról a legrosszabbat tételezik fel, mert így érzik fölényben magukat. De az igazi barátaid, azok az emberek, akikre számíthatsz, bízni fognak benned, a feddhetetlenségedben…

– És egy özvegyasszony feddhetetlenségével összefér, hogy férje halála után rögtön ágyba bújjon az első férfival, aki érdeklődik iránta?

– Erről szó sincs. Az ilyen könnyedség nem illik a jellemedhez, de az enyémhez sem. És mindketten tudjuk, hogy nem én vagyok az első férfi, aki Jon halála óta közeledett hozzád. Ott van a titkos hódolód, aztán az a nercbundás fényképész, hogy csak kettőt említsek. De ennek semmi köze az özvegységedhez, csak a női mivoltoddal függ össze. – Scott kicsit habozott, és gondosan megválogatta következő szavait. – Nem kérek tőled semmi olyat, ami törvényileg vagy erkölcsileg kifogásolható volna. Nem kell Jon közt és köztem választanod. Nem kérem a szerelmedet vagy személyes ragaszkodásodat, amely elmondásod szerint nyilvánvalóan még a férjedhez fűz. De mindketten fiatalok vagyunk, egészségesek, és vonzódunk egymáshoz. Mi rossz van abban, ha az élet szépségét és múlandó örömeit megosztjuk egymással? – Felemelte poharát Grace felé, és mélyen a szemébe nézett. – Az életre, Grace, és a mi remélhetőleg izgalmas jövőnkre.

– Előre iszik a medve bőrére, Gregory? Még mindig azaz érzésem, hogy elhamarkodja a dolgot… – Neville észrevétlenül lépett oda. Grace mindjárt rájött, hogy könyvelője hallhatta a bizalmas köszöntőt, s csodálkozva látta, hogy Scott Gregory zavarba jött. A férfit kínosan érintette, hogy rajtakapták, amint egy nőt éppen ágyba próbál csalni. A magabiztossága tehát nem kikezdhetetlen. Grace elégtétellel mosolygott, mialatt Neville ismét előadta óvatos kételyeit Scottnak a Blair Components iránt tanúsított hirtelen érdeklődésével kapcsolatban.

Scott határozott válaszai rendkívül bizalomgerjesztőek voltak, de Grace pontosan tudta, hogy Neville nem ellenlábasának üzleti érzékét vonta kétségbe, hanem a szándékait. Valójában Neville is elismeréssel adózott azoknak az átalakítási terveknek, melyeket Scott a cégük számára javasolt. De veleszületett konzervativizmusa arra intette, hogy csodálatát

óvatosan mérsékelje. Nem hagyta magát unszolni, és elhatározta, hogy ennek megfelelően befolyásolja Grace-t is.

Amikor az elnök rövid beszélgetésre hívta Scottot, Neville enyhe sértődöttséggel fordult Grace-hez.

– Felajánlottam, hogy ma este elkísérem önt, de azt mondta, inkább egyedül jön.

– Egyedül is jöttem.

– Ezt Scott Gregorynak is megmondhatná valaki! Úgy tűnik, azt hiszi, hogy kisajátíthatja önt. – Neville habozott, aztán fojtott hangon hozzátette: – Ha lefekszik vele, Grace, legyen nagyon óvatos! Gregory nem olyan, mint Jon, és fájdalmat okozhat önnek. Nem törődik a szabályokkal, sem azzal, hogy az emberek mit gondolnak róla. És ahogy elnézem önt, félek, hogy Gregory viselkedése árnyékot vethet…

Grace elsápadt haragjában és felháborodásában.

– Nem hiszem, hogy az idő vagy a hely alkalmas arra, hogy ezt megvitassuk – mondta ingerülten.

– Az idő és a hely sohasem alkalmas – tiltakozott Neville makacsul. – Ön nagyon ügyesen kerüli ezt a témát, ezért kénytelen vagyok minden alkalmat megragadni. Úgy vélem, mint barátjának jogom van önt figyelmeztetni. Ami Gregoryt illeti, önt az a veszély fenyegeti, hogy túllép az illendőség határain. Meggondolatlanul cselekszik, és ez nem illik önhöz. Hiszen tudja, milyen fontosak a külsőségek az ön helyzetében…

Grace tudta, hogy Neville jót akar, de bosszantotta, ha más emberek akarták megmondani, mit tegyen és hogyan. Márpedig ez folyt gyermekkora óta. Az érzelmei nem számítottak, csak az, hogy kifelé a kívánt hatást keltse.

Grace és Neville feszült hangulatban vált el, és a bőséges vacsora alatt Grace tovább töprengett a férfi szavain, miközben büszke tartásával és rejtélyes szórakozottságával teljesen elbűvölte a kifürkészhetetlen Mr. Csangot.

Az étel pompás volt, a bort és a pezsgőt bőkezűen mérték. Grace, ahogy szokta, megtartóztatta magát, amíg fel nem fedezte, hogy Scott a háta mögött figyeli, mennyit fogyaszt, és a pincérnek rejtett jelzéseket ad.

Máskor ezt a szemtelenséget elnézte volna, de ezúttal olyan hangulatban volt, hogy nem tűrte a beleszólást a dolgaiba.

Talán Scottnak az tetszett volna, ha a szeme láttára a sárga földig leissza magát? De Grace finomabb bosszút forralt, szerét ejtve, hogy a feje tiszta maradjon. Amint Scott otthagyta az asztalt, hogy elmondja beszédét, Grace a tettek mezejére lépett. Scott beszéde ügyes és szellemes volt, de Grace tudatosan azt a látszatot keltette, hogy alig figyel oda. Valahányszor Scott tekintete feléje tévedt, ő fogta a poharát és nagyot húzott belőle. A férfi nem tudhatta, hogy Grace megvesztegette a pincért, s így az szőlőlét szolgált fel, de a töltögetésnél a címkét egy asztalkendővel eltakarta. Amikor Scott lelkes taps közepette visszatért asztalukhoz, az üres szőlőlés üveg a Grace helye melletti jegesvödörben mintegy varázsütésre pezsgőspalackká változott. A tajvani urak, akikkel Grace finoman kacérkodott, túl udvariasak voltak, semhogy megjegyzést tegyenek a különös „üvegcserére”.

Amikor Scott újra leült, Grace első dolga az volt, hogy „még egy üveg” pezsgőt rendeljen. Aztán bocsánatot kért, mert a rengeteg elfogyasztott folyadék miatt ki kell mennie a mosdóba. Kifelé menet kihívó mosolyt küldött Scott felé, aki láthatóan zavarban volt.

Mikor a mosdó tükre előtt felfrissítette magát, egyik futó ismerőse csatlakozott hozzá, és gyanútlanul, tréfásan azt kérdezte tőle, hogy Scott a magánéletben is olyan mély benyomást tesz-e rá, mint a nyilvánosság előtt. A nő nem jó időpontot választott.

Grace visszaejtette a rúzst a kézitáskájába, és határozott mozdulattal becsukta.

– Ha azt akarja tudni, milyen az ágyban – mondta, nem törődve az igazsággal és a következményekkel –, igazi csődör.

Ezzel diadalittasan otthagyta a nőt, aki tátott szájjal meredt utána. Grace pedig élvezte az érzést, hogy végre egyszer megvédhette magát mások tolakodó udvariatlanságával szemben.

Az asztalnál megállapította, hogy Scott lemondta a pezsgőt és ásványvizet hozatott helyette. Grace egyszerűen nem vett tudomást róla, intett a pincérnek, és egy nagy adag konyakot rendelt gyömbérsörrel.

Miközben Scott élénken csevegett az asztalszomszédjaival, Grace egyre merészebb megjegyzéseket kezdett suttogni a fülébe, hogy zavarja az odafigyelésben. Még soha életében nem volt részeg, de éppen elég sokszor látta filmen, hogy alakítása meggyőző legyen. Nem túlozta el, egy idegen csak annyit láthatott, hogy remekül szórakozik. De Scott egyre feszültebbé vált.

Végül Grace közelebb húzta a székét, hogy Mr. Csanggal váltson szót, s közben áthajolt Scott előtt. Kezét a férfi lábára tette, és mintegy véletlenül a combjai közé csúsztatta. Érezte, hogy Scott megdermed, majd a következő pillanatban a fehér terítő alatt megragadja kezét és szorosan ott tartja. Grace ártatlan szemmel nézett rá.

– Valami baj van, Scott? Olyan merevnek látszol. – A kétértelműség nem volt szándékos, de Grace-nek kapóra jött. Továbbra is előrehajolt, úgyhogy melle Scott karját súrolta. – Szegénykém, miért nem engedélyezel magadnak egy-két pohár italt, hogy lazítsál, mint én? Ó!

Scott felugrott, és őt is felrántotta.

– Jó ötlet – mondta. – Ha megbocsátanak, Mr. Csang, Grace és én táncolnánk egy kicsit! Örömömre szolgált, hogy önnel és kollégáival ilyen kötetlenül beszélgethettem, és remélem, hamarosan viszontlátjuk egymást…

Grace már nem hallhatta Mr. Csang hasonlóan udvarias válaszát. Vidámnak éppen nem nevezhető kísérője erélyesen a táncparkettra vezette.

7. FEJEZET

– Te részeg vagy! – sziszegte oda Scott a nőnek felháborodva.

A férfi ingerültsége Grace minden várakozását felülmúlta. Úgy tett, mintha elnyomna egy kis csuklást, és visszafojtotta nevetését, amikor Scott sértődötten összeszorította száját. Úristen, milyen erénycsősz!

– Én csak boldog vagyok. – Grace megpróbált a férfihoz simulni, és jókedvűen tapasztalta, hogy a férfi rögtön ellenáll. Scott tánc közben határozottan távol tartotta magától, mintha attól félne, hogy látszólagos

bódulata fertőző lehet. – Nem akarod, Scott, hogy boldog legyek? – duzzogott Grace, és csábítóan nézett rá. Gurgulázó nevetése azonnal kíváncsi pillantásokat vonzott.

Scott mereven előreszegezte tekintetét a nő feje fölött.

– Az ördögbe is, Grace, szedd össze magad! – suttogta. Láthatóan kínos volt neki Grace szokatlan gátlástalansága. A vérbeli nőcsábász feljogosítva érezte magát arra, hogy tüzes pillantásaival és kétértelmű megjegyzéseivel újra meg újra kihozza a nőt a sodrából, de amikor most ő fordított egyet a játékon, kényelmetlenül feszengett. Grace élvezte, hogy sikerült az egyensúlyából kibillentenie Scottot.

– Holnap megbánod – mondta a férfi idegesen. – Mi a csudának ittál annyit? Bolondot akarsz csinálni magadból? Veszélyezteted a Csanggal kötendő üzletet.

– Butaság. Mr. Csang elbűvölőnek talált, ő maga mondta – válaszolt Grace könnyedén. Soha az életben nem viselkedett még ilyen szilajul. Kivéve azt az esetet, amikor Jonnal megszökött, mindig kötelességtudó lány és később hűséges feleség volt. De most nem volt lány, sem feleség. Grace Blair volt. Egy nő.

– Te vagy az egyetlen, aki ilyen hatással van rám – mondta gúnyosan. – Semmi gátlás, fiú. Engedd el magad és élvezd…

Scott egy pillanatig hallgatott, éppen egy másik táncoló párt kerültek meg. Aztán fejét feléje fordította és Grace szemébe nézett.

– Semmi gátlás? – szeme vidáman csillogott. – Ezek egy előkelő hölgy és üzletasszony szavai?

Grace álmodozva játszotta a végzet asszonyának szerepét. Hátrahajlította felsőtestét, hogy láthassa Scott arcát.

– Ma este nem vagyok úrihölgy, Scott, csak egy asszony – sóhajtotta sokatmondóan.

– Engedjem el magam és élvezzem? – kérdezte a férfi gúnyosan.

Ez a javaslat Grace-ben is olyasfajta érzelmi képzeteket gerjesztett, amelyektől elállt a lélegzete. Kétségbeesetten törte a fejét egy talpraesett válaszon. De Scott visszasüppedt álszent közönyébe, és gyengéden megrázta.

– Szedd össze magad, Grace! – intette. – Hagyd abba, ne viselkedj ilyen kihívóan! Még ez a tánc, aztán vége. Elviszlek innen, mielőtt az az ötleted támad, hogy kánkánt járj az asztal tetején.

– Ünneprontó vagy, Scott.

– A tűzzel játszol – intette Scott. Legszívesebben alighanem megbilincselte volna a nőt. De itt, ennyi ember között Grace biztonságban érezte magát, és egyre merészebb lett.

– Hm, tudom, és ez kellemesen melenget – motyogta, és kacéran intett egy mellettük táncoló úrnak.

Elnyomott káromkodással ragadta meg Scott a karját, és szorosan tartotta.

– Részeg vagy – ismételte, mintha saját magát is emlékeztetni akarná rá. Grace élvezte a férfi kétségbeesését. Érzékien nevetett, nagy, kék szemével ránézett, és azt dorombolta:

– De nem vagyok tehetetlen, kedvesem.

Szándékosan rosszul lépett, úgyhogy a lába Scott lába közé került. A férfi majdnem megbotlott, amikor Grace kihívó mozdulattal kicsit felemelte térdét, ami azonnali következménnyel járt. Grace ráébredt, hogy túlfeszítette a húrt, és azonnal visszakozott. De már túl késő volt. Scottnak elfogyott a türelme.

Öt perccel később Grace saját kocsija kísérőülésén találta magát, és Scott durván becsatolta a biztonsági övét.

– Magam is tudok vezetni – tiltakozott a nő dühösen, mikor Scott beindította a motort. – Ugyanolyan józan vagyok, mint te!

– A saját érdekedben remélem, Grace, hogy hazudsz! – tört ki a férfi. – De ha igaz, talán kedvemre tettél. Ha tudatosan hergeltél, legalább nem kell lelkifurdalást éreznem amiatt, ami ezután történik!

– Mi történik ezután? – kérdezte Grace bizonytalanul, miközben Scott teljes gázzal elhajtott.

– Azt hitted, hogy mint egy szófogadó öleb elkullogok, amikor te már belefáradtál kisded játékaidba?

– Én… én egyáltalán semmit sem hittem…

– Nem? Tehát ösztönösen viselkedsz így? Láncra vered a tigrist, majd ingerled, míg üvölteni nem kezd?

– Scott!

A férfi gúnyos oldalpillantást vetett rá, amely nem sok jót ígért.

– Pontosan ezt tetted, vagy talán nem? És azt hitted, én majd csendben tűröm. Nem számoltál vele, hogy van bátorságom a szállóból téged kalimpálva és kiabálva kiráncigálni…

Grace nyelt egyet. Kétségtelenül lebecsülte áldozatát.

– Nem kalimpáltam és nem kiabáltam – válaszolta ernyedten.

– Szó szerint csakugyan nem, de nekem most már hiába játszod a gőgös szépséget. – Scott kihívó pillantást vetett a nőre. – Félsz, Grace? Minden okod megvan rá.

Grace jobbnak látta, ha hallgat. Most aztán benne van a csávában. Hogy is képzelhette, hogy Scottot a saját módszereivel legyőzheti? Azt kívánta, bárcsak részeg lenne, de még ez a menedéke sem maradt.

Hogy leküzdje idegességét, gondolatait gyakorlatiasabb irányba terelte. Scott férfibüszkeségét érzékenyen megsértette. De az út elég hosszú, hogy lehűtse felhevült kedélyét. Amikor majd hazaérkeznek, le fogja csillapítani, és nyíltan bevallja, hogy buta hibát követett el. S mihelyt lakása ajtaját bezárta maga mögött, már saját, veszedelmes érzelmei sem fenyegethetik. Scott pedig dühönghet és tombolhat, ahogy csak akar, nem tud bejutni. A sors fintora, hogy ő maga szereltette fel a biztonsági zárat, gondoskodva arról, hogy Grace erénye érintetlen maradjon… legalábbis ezen az éjszakán.

Grace már majdnem maga is elhitte, hogy sikerül borsot törnie Scott orra alá, mikor észrevette, hogy ismeretlen környéken járnak.

– A csudába, Scott, hova viszel?

– Hiszen már mondtam. Haza.

– De hát errefelé…

– Nem hozzád haza. – A férfi bekanyarodott egy sötét bekötőútra, amely meredeken felfelé kanyargott. – Hozzám.

A szirt tetejéről úgy látszott, mintha az út hirtelen Auckland kikötőjének feketén csillogó hullámaiba ereszkedne. A narancssárga

fények, melyek a kikötő hídjának magas, kecses ívét követték, épp ott látszottak lebegni, ahol az út eltűnt. De amint egy kanyarban a fekete semmibe fordultak, érzékelővel ellátott fényszórók gyulladtak ki, és Grace egy pillanatra meglátta a kikövezett udvart, mielőtt az autó a ház alatti garázsban eltűnt.

A garázsajtó önműködően becsukódott mögöttük, és Scott leállította a motort. Grace-nek az az érzése támadt, hogy csapdába esett, olyan csapdába, amelyet ő maga állított magának.

– Scott…

– Isten hozott nálam, Grace! – A férfi feléje hajolt, és Grace kicsit hátrébb húzódott. De Scott csupán a biztonsági övét csatolta ki. A sötét kocsiban a nő nem láthatta széles mosolyát, de hallotta hangjában a félreérthetetlen vidámságot, amint hozzáfűzte: – Nem, nem itt a kocsiban. Nem vagyok olyan faragatlan. – Még jobban eléje hajolt, hogy kinyissa a kocsi ajtaját. Ezúttal a keze, mielőtt visszahúzta volna, egy pillanatra megpihent Grace keblén.

– Szállj ki, Grace!

– Scott, én…

– Hallgass ide, én inkább bemennék a házba, de rugalmas vagyok – mondta a férfi jelentőségteljesen, miközben a kocsikulcsot biztonságos helyre, zakója belső zsebébe csúsztatta. – Ha nem tudsz uralkodni vad szenvedélyeden, és elviselsz egy kis kényelmetlenséget, én kész vagyok itt is szeretkezni a műszerfal előtt…

Grace szinte kimenekült a kocsiból. Scott gúnyos mosollyal nyomban mellette termett, és előzékeny meghajlással kinyitotta a garázs ajtaját.

– Csak utánad, gőgös szépségem.

A felfelé vivő, keskeny meredek lépcsőn a nő végig a csípőjén és lábán érezte Scott tekintetét. Torkában dobogott a szíve… A helyiséget odafent sötétség borította, csak itt-ott derengtek különös, fehér alakok. Grace ijedten hőkölt hátra.

– Csak nem félsz a kísértetektől, Grace? Egyszerre milyen kis gyámoltalan teremtés lettél.

Scott meleg lehelete, mintha cirógatta volna csupasz bőrét a lapockái között, melyeket szabadon hagyott ruhájának hátkivágása. Aztán pici kattanást hallott, és fény gyulladt ki. A fehér alakok valójában lepedők voltak, melyeket a bútorokra terítettek. Festékes vödrök, ecsetek és létrák árulkodtak arról, mi folyik itt. Grace szíve továbbra is hevesen lüktetett az izgalomtól és a félelemtől.

Még volt annyi ideje, hogy megállapítsa: a konyhában vannak, de Scott máris megragadta a könyökét, és céltudatosan tovább tuszkolta a tágas, hasonlóan kihalt helyiségeken keresztül. Nem vesztegetett több időt arra, hogy villanyt gyújtson. A ház hatalmasnak látszott, s éppoly csendesnek és sötétnek, mint a végsőkig felajzott férfi Grace oldalán.

– Festeted a lakást! – törte meg Grace a feszült csendet. Mikor Scott nem felelt, idegesen folytatta: – Ezért költöztél ki? – Félig bosszúsan, félig zavartan hirtelen felismerte: Scott szándékosan hagyta őt meg abban a hitben, hogy miatta változtatott lakást. Most ráébredt arra, hogy az egésznek csupán ártatlan, gyakorlatias természetű indoka volt. Szembeszegült Scott taszigálásával. – Nem akartál útban lenni, amíg a festők dolgoznak, igaz?

– Úgy érezted, Grace, hogy miattad költöztem oda, hogy üldözzelek? – mosolygott. – Akkor most már tudod, hogy én hogyan érezhettem magam ma este: mint egy szégyentelen amazon védtelen áldozata.

Grace elpirult. Valóban szégyentelenül viselkedett, és ezt jobban élvezte, semhogy most letagadhatná.

– Nos… – A férfi szándékosan vontatottan beszélt, hogy a feszültséget tovább fokozza. – A célszerűség mellett persze jól jött az is, hogy így kéznél vagy… – A nő elé lépett, és lassan hátrébb szorította, amíg az hátával a falhoz nem ért.

– Nem vagyok neked kéznél! – tört ki Grace dühösen, hogy a másik ne lássa, mennyire ideges.

– De, bizonyos értelemben igen – válaszolt a férfi nyújtózkodva. – Megfogható vagy, ha nem is éppen „könnyen kapható”…

– Ha azt képzeled, megengedném, hogy…

– Ugratsz, Grace? – szakította félbe a férfi szelíden. – Már késő visszakozni. Túl messzire mentél a tréfáddal, és most ideje, hogy megfizess érte.

Ezzel lehajolt, és óvatosan a nő nyakába harapott. Grace-nek borzongás futott végig a hátán. Megpróbált kitérni, de mögötte ott volt a fal, elöl, pedig Scott széles válla zárta el a menekülés útját.

– Én mentem túl messzire? Amikor te szabályosan elraboltál… – mondta elakadó lélegzettel.

– Hm, izgalmas, ugye? – A férfi a nyaka másik oldalába harapott. – Gondold csak el, egy ismeretlen házban vagy, én pedig ismerek minden zugot. A kijáratokon központi zár van. Hová menekülhetnél? Azt csinálok veled, amit akarok, és te semmit sem tehetsz, kivéve…

– Kivéve? – ismételte Grace. A férfi ajkának érintése legalább olyan heves hatást váltott ki belőle, mint incselkedő szavai. Rejtett, régóta elfojtott vágyak gyötörték, és Scott tökéletes mentséget kínált, hogy bűntudat nélkül megadja magát.

– Kivéve… hogy elengeded magad, és élvezed!

Grace hallotta a férfi hangjában a derűt. Mulat rajta. A saját szavaival vág vissza. Nem elég neki, hogy elcsábítja, még meg is akarja alázni. Hirtelen rémületében mindkét kezével eltaszította magától. Mindkettőjük meglepetésére Scott hátratántorodott. Elég messzire ahhoz, hogy a nő kicsússzon a keze közül. Grace lélekszakadva futkosott egyik sötét szobából a másikba, és most már örült, hogy a férfi nem gyújtott villanyt: így könnyebb elbújnia. Aztán meghallotta a férfi nevetését a sötétben, és rájött, hogy az élvezi a vadászatot… akárcsak ő.

A kezdeti rémület fokozatosan érzéki vággyá alakult át, minél tovább tartott a bújócska. A levegő csak úgy izzott közöttük. Scottnak nem volt sürgős, hogy elkapja Grace-t, inkább gyöngéd fenyegetéseket suttogott a sötétben, melyektől a nő teljesen ellágyult. Védelmet keresve egy letakart, súlyos bútordarabhoz támaszkodott, és remegő hangon kiáltott:

– Scott?

Amikor nem kapott választ, erélyesebben próbálkozott.

– Scott, ez most már nevetséges! Miért nem gyújtasz villanyt? Beszéljünk okosan egymással. – A szoba pompás kilátást nyújtott az éjszakai kikötő fényeire, de az azoktól eredő gyér megvilágításban csak árnyékszerű részleteket lehetett felismerni. Grace önuralma a végéhez közeledett, és már képtelen volt újabb csellel próbálkozni. – Jól van, Scott, ma tényleg nagyon ostobán viselkedtem. Visszavágtál, és ezzel kiegyenlítettél, jó?

Csend.

– Figyelj, feladom! – kiáltotta Grace. – Részegséget színleltem, hogy ingereljelek… hogy egy kicsit felbosszantsalak, de mást nem akartam. Butaság volt. Gyerekes dolog. Sajnálom. Scott? Scott! – Felhagyott a békülékeny hanggal. – Az ördögbe is hagyd abba! Ez már egyáltalán nem mulatságos!

Halk kuncogás hallatszott a sötétből. Grace azonban már nem tudott tájékozódni Megfordult a tengelye körül, és bizonytalanul mondta:

– Hé, Scott, nem játszom tovább fogócskát, megígérem!

Csend. Grace egész testében remegett, de nem a félelemtől, hanem a vágytól. Csudába is, miért nem jön már elő, és miért nem fejezi be, amit ő a szállodában elkezdett?

Balról halk, fémes csörrenést hallott, mire gondolkodás nélkül a szoba másik végébe futott, és két, biztonságot ígérő bútordarab közé lapult. Csalóka biztonság volt, állapította meg rögtön. Hátulról villámgyors kéz tapadt a szájára, és elfojtotta sikolyát.

– Ennyit az ígéreteidről, Grace – suttogta Scott közvetlenül a fülébe. – Az csak az odadobott kézelőgombom volt. Egyenesen a karomba futottál.

Anélkül, hogy tenyerét levette volna a nő szájáról, másik karjával átfogta a derekát, és magához szorította. Grace rögtön érezte, hogy bújócskájuk a sötétben felizgatta a férfit. Egy pillanatig mozdulatlanul maradt, majd remegve, elakadó lélegzettel hozzásimult. Scott lazított keze szorításán, és mutatóujjával félig kinyílt ajkát cirógatta.

– Tetszik, Grace? – suttogta Scott, miközben másik kezével a nő mellét simogatta. – Fájdalmat okozok neked?

– Te… megijesztettél – mondta Grace nagy nehezen.

– Ez nem ijedség, Grace. – A férfi tovább simogatta a mellét. – Ez vágy. Azt akartad, hogy megfogjalak, ugye? Te éppoly kíváncsi vagy rám, mint én rád, csak nem vallod be. Azonnal mondd meg, akarod-e, mert nem állok már jót magamért! – A férfi még szorosabban magához ölelve suttogta Grace hajába e szavakat, egyik kezét mellén nyugtatva, a másikat feszes hasára szorítva.

Grace érezte, hogy megborzong, éppúgy, mint annak idején a saját lakásán. A férfi most a kezébe adta a döntést, miután ő megfosztotta minden önuralmától. Vad, győzelmi érzés futott át rajta. Még sohasem őrjített meg férfit annyira, hogy az ne tudná már, mit tesz.

– Scott…

– Jaj, ne mondj nemet! Most ne. – Megfordította a karjában, és Grace izgató felfedezést tett.

– A ruhád…?

Scott a bújócska alatt nyilvánvalóan levetette zakóját, nyakkendőjét és kigombolta ingét. Grace kezével megtapintotta sima, forró bőrét és érezte szívének heves lüktetését.

– Melegem lett, míg vadásztam rád – mondta a férfi fojtott hangon. – Melegem lett a vágytól. Annyira kívánlak, hogy majd megőrülök.

Csípőjét a nő puha bársonyruhájához dörgölte, és felnyögött. Grace érezte, hogy elönti a veríték. Ösztönösen előrehajolt, és nyelve hegyével megcirógatta a férfi csupasz mellét.

Scott megborzongott.

– Még, még, csak csináld, kedvesem…

A nő minden mozdulatára, minden apró becézésére olyan hevesen válaszolt, hogy Grace teljesen belekábult. Alig tudatosult benne, hogy a férfi lehúzza ruhájának cipzárát, és lejjebb húzza róla a fekete bársonyt, aztán odaállítja az egyik ablakhoz, és a halvány derengésben szemügyre veszi telt mellét, amelyet most már csak finom, fehér csipke takar. – Elragadó. Csodálatos. A kedvemért vetted fel? – kérdezte Scott felajzva, és ujja hegyével végigsimította a finom csipke szegélyét. – Azt akarod, hogy ma este én vetkőztesselek le… és megcsodáljalak?

A férfi olyan őszintén el volt bűvölve, hogy Grace nem tagadhatta le a valóságot.

– Azt akarom.

Behunyta a szemét, és lélegzetét visszafojtotta, amint Scott hüvelykujjával merev mellbimbóit simogatta, melyek a leheletvékony anyagon át izgalmasan rajzolódtak ki. Aztán a férfi térdre esett előtte, és lehámozta róla a bársonyruhát. Mikor megpillantotta a fehér csipkebugyit és harisnyatartót, amely ugyanolyan finom csipkéből készült, mint a melltartó, felnyögött, átölelte a nő csípőjét és lehúzta magához.

Grace Scott vállába mélyesztette ujjait, miközben a férfi csipkebugyijához szorította száját, aztán forró csókokkal borította selymes bőrét a harisnya fölött. Grace halkan felkiáltott, és Scott nyomban felemelte fejét. Szeme felragyogott, amikor a nő elragadtatott arcába nézett.

A következő pillanatban a férfi újra elébe állt, és csókolóztak, míg mindketten ki nem fulladtak. Anélkül, hogy elengedte volna Grace-t, Scott hátranyúlt és az egyik bútordarabról lerántotta a védőhuzatot. Fényezett mahagóniasztal volt ez, sötét felületén visszatükröződtek a kikötőből beszűrődő tompa fények. Grace izgatottan várta, hogy a férfi a sima, hűvös asztallapra fekteti és fölé hajol. Scott máris gyengéden az asztal pereme felé tolta.

– Én asztalon még sohasem… – suttogta Grace elakadó lélegzettel, mert félt hogy Scott csalódik tapasztalatlansága miatt. Bizonyára olyan nőkhöz szokott, akik szörnyen tapasztaltak és szabadosak szerelmi téren. Grace elhessegette ezeket a féltékeny gondolatokat, és Scott nyaka köré fonta karját. Hiszen ő az a nő, aki után a férfi borzongva vágyakozik, és a hiányzó tapasztalatot majd pótolja a szenvedélye!

Grace szavai meghökkentették Scottot, és a nő már attól tartott, hogy ártatlan vallomásával mindent elrontott. A férfi felemelte fejét, és ránézett az asztalra. Aztán lehajolt, átölelte Grace-t, és erősen magához szorította.

– Igazad van. Nem itt – mondta. – Először ágyban kell megtörténnie! – kapta fel könnyedén Grace-t.

A nő Scott széles vállára fektette fejét, meghatódva váratlan gyengédségétől.

– Nem akarok várni! – sóhajtotta őszintén. A férfi még jobban magához szorította.

– Nem is kell. – A szomszéd szobába vitte, és könyökével felkapcsolta a villanyt. Mindkét lámpa fényét fehér lepedő tompította. Le sem téve Grace-t, Scott lehúzta az ágyról a védőhuzatot, és felhajtotta az ágyterítőt. Csak ezután fektette óvatosan Grace-t a hűvös fehér lepedőre. Ő maga állva maradt az ágy mellett, és lenézett a nőre. Lassan nyújtotta feléje mindkét kezét. Grace látta, hogy remeg.

– Lám, mit teszel velem. Elgyengítesz. – Grace felemelte egyik kezét, és végigsimított a férfi lapos, izmos hasán. – Te vagy a legerősebb férfi, akit csak ismerek – mondta gyengéden. Érezte, hogy a férfi megborzong, amikor a nadrágszíját kezdte kioldani. – Akarlak!

Scott megfogta a csuklóját, mielőtt kényesebb helyen érinthette volna. Szeme csillogott, mikor Grace mellé térdelt az ágyra.

– Mondd még egyszer! Mondd a nevemet!

– Azt akarom, hogy szeress, Scott Gregory!

Szavai mindent ígértek, amit csak a férfi akart, és még annál is többet.

– Már nem futsz el?

Grace megrázta a fejét, és csendben várt, míg Scott kikapcsolta csipke melltartóját aztán gyengéd kézzel feltárta testének utolsó titkait. Grace szégyenérzet és izgatottság között hánykódott, de nem sajnálta Scott-tól a férfigyőzelem e pillanatát. Mert ez a pillanat az övé is, akárcsak ez a nagyszerű férfi. Ezen és talán még sok-sok éjszakán csillapítja majd szívében a vágyódást, és élettel, melegséggel tölti meg magányát.

– Én is akarlak téged, jobban, mint gondolnád! És remélem, nem okozok fájdalmat…

Grace végtelen boldogságában fel sem figyelt erre a különös vallomásra, és végre épp félretett minden kételyt, már bizonyos volt benne, hogy újra szereti egy férfi. Növekvő izgalommal figyelte, ahogy Scott türelmetlenül levetkőzött, és mindkét karját kitárta felé, amint mellé feküdt az ágyba.

Aztán magával sodorta a férfi szenvedélyének árja. Scott sutba dobott minden tartózkodást, és önfeledten átadta magát az érzelmeinek. Ismerkedett a nő gyönyörű testével, becézgette kezével, ajkával és nyelvével, mintha nem tudna betelni vele. Grace számára nem maradt más, mint élvezni ezt a lélegzetelállító, lehengerlő románcot.

Soha életében nem fogja elfelejteni azt a pillanatot, amikor Scott tökéletesen birtokba vette. Erőteljesen hatolt bele, de hirtelen egészen csendesen mindketten megtorpantak. Scott zihálva rejtette arcát Grace vállába. Csak nem hagyja most abba!? – gondolta Grace félig magánkívül a vágytól. A férfihoz simult, izzadt hajába markolt, és visszahúzta a fejét.

– Scott…

A férfi szeme félig csukva volt, arca eltorzult, amint uralkodni próbált a benne tomboló vad szenvedélyen. Grace-t kimondhatatlan gyöngédség öntötte el.

– Scott…

A férfi megdermedt.

– Fájdalmat okozok neked – mondta fojtott hangon. – Túl gyors volt neked. Bocsáss meg! – Föltámaszkodott a kezére, és vissza akart húzódni, de Grace nem engedte.

– Kérlek, ne! – súgta könyörögve. – Kérlek, gyere…

Most Grace is harcolt az érzelmei ellen, amelyek feltartóztathatatlanul törtek fel benne. A csúcspontot Scott-tal együtt akarta átélni. Nyöszörögve hanyatlott hátra, és vágyakozva a férfi felé tárta telt keblét. Scott tétován fölé hajolt, és ajka közé vette egyik merev mellbimbóját. Izzó vágytól hajtva sikoltott fel Grace, és szilajul lökte magát a férfi felé, újra meg újra, míg Scott a csípőjét átfogva követni kezdte ütemét. Először bizonytalanul, aztán egyre erőteljesebben hatolt belé, magával sodorta Grace-t az érzékek kábulatába, amely végül mindkettőjüket robbanásszerű kéjérzéssel ajándékozta meg.

Másnap reggel még a kiadós, forró zuhany sem tudta megszüntetni azt a jóleső gyengeséget, melyet Grace érzett a tagjaiban. Mintha nem is egy, hanem több vihar söpört volna át rajta. És pontosan ez is történt. Ha azt hitte, Scott fellobbanó szenvedélye gyorsan felemészti mindkettőjüket, az

éjszaka folytatása alaposan rácáfolt erre. A férfi szenvedélye és az ő teste titkai iránt tanúsított kíváncsisága kielégíthetetlennek tűnt. És bár a második és harmadik alkalommal több időt hagytak maguknak, szerelmi játékaik nem lettek kevésbé vadak és izgatóak.

Scott olyan merészséget szabadított fel Grace-ben, amely teljesen új volt számára. A férfi azt az élményt nyújtotta neki, hogy kimondhatatlanul érzéki, hogy ő az egyetlen nő a világon, aki szerelmi éhségét csillapítani tudná. Röviden, Scott éppen az a felülmúlhatatlan, bámulatos szerető volt számára, akivel a szállodában, kíváncsi ismerősének oly álnokul dicsekedett. Grace elégedetten mosolygott magában, közben a kávéját kortyolgatta.

– Majdnem illetlenül elégedettnek látszol – üdvözölte Scott, miután lezuhanyozott, majd kávét és pirítóst hozott az ágyba. Aztán hanyagul felöltözött előtte, olyan ember látszatát keltve, aki tökéletesen tisztában van a világgal és önmagával.

– Te sem látszol kevésbé elégedettnek – válaszolta Grace pajkosan.

– A reggeli szeretkezés, úgy látszik, mindkettőnknek jót tesz… és persze, az esti és az éjszakai is. De különben, mit tervezel délre?

Grace önkéntelenül elpirult. Ennyire felszabadult mégsem volt… még nem.

– Ebédelni fogok – válaszolta józanul. De Scott nem hagyta befolyásolni magát.

– Elvetemült, romlott nőszemély. – Előrehajolt, és lehúzta a nő mellét fedő lepedőt egészen a csípőjéig. Grace felkiáltott és oldalt tartotta a csészéjét, félve, hogy kilöttyen a forró kávé; eközben Scott megcsókolta egyik rózsaszínű mellbimbóját. – Az egész tested szerepel az étlapon, vagy csak válogatott, isteni testrészek?

– Telhetetlen vagy – suttogta Grace pihegve. Megborzongott, és lehunyta szemét, mikor Scott nyelvének a hegye merev mellbimbója körül kezdett körözni.

– Juj! – A forró kávé a férfi arcába fröccsent.

– Úgy kell neked! – Grace nem húzta vissza a lepedőt, hanem élvezte a saját meztelensége és Scott elegáns öltönye közti ellentétet. A férfi azt

mondta neki, hogy reggel megbeszélése van… jó ok arra, hogy már hajnalban felébressze és félálomban szeretkezzen vele. Grace nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyi gyönyörhöz jutott volna egyetlen napon!

– Együtt ebédelünk? – Scott a tükör előtt megigazgatta nyakkendőjét, aztán visszafordult az ágyhoz.

– Ha te is akarod…

Scott Grace álla alá nyúlt, és mélyen a szemébe nézett.

– Akarom, nem árt, ha tudod, Grace! És semmit sem bántam meg, az égvilágon semmit.

– Jól van. – Grace felemelte fejét, és megpróbálta a sokat tapasztalt asszony látszatát kelteni. – Nagyon kellemetlen is volna számomra, ha azt kellene hinnem, hogy csalódtál bennem.

Bosszúságára a férfi felnevetett.

– Az aligha lett volna lehetséges, angyalom.

– Ó, te olyan biztos vagy a képességeidben? – válaszolta Grace megbántva. Különös mosoly suhant át Scott arcán.

– Ellenkezőleg. Attól tartok, hiányzik az összehasonlítási alapom.

– Hogyhogy? – Grace meghökkenten nézett rá.

A férfi elvett egy darab pirítóst, és nyugodtan beleharapott.

– Hát nem vetted észre, Grace? Olyan silány volt, amit neked ajándékoztam? Azt hittem, a partner ezt mindig észreveszi…

Miről beszél ez? Grace-nek eszébe jutott, hogy a szenvedély hevében első alkalommal nem védekeztek. Scott azt hiszi talán, hogy máris teherbe esett? És ha igen, az miért olyan mulatságos?

– Miféle ajándék? – kérdezte, és idegesen kortyolgatott a kávéjából.

– Nos, természetesen arra gondolok, hogy ez volt életemben az első eset. – Mosolya gyengéd és szeretetteljes volt. – Te voltál az első nőm, Grace. A szüzességemet ajándékoztam neked, te tettél engem férfivá.

A kávéscsésze kicsúszott Grace kezéből, a forró kávé észrevétlenül szétszivárgott a fehér lepedőn. Zavarodottan és hitetlenkedve nézett Scott után, aki nyugodtan elfordult és elhagyta a szobát, majd kisvártatva a házat is.

8. FEJEZET

„Ez volt életemben az első eset…”

Ez csak valami tréfa lehet! Grace átnézett a zsúfolt éttermen, anélkül hogy a hangzavart és a lázas sürgés-forgást érzékelte volna. Teljes figyelmét az a férfi kötötte le, aki ebben a pillanatban lépett be az esőverte üvegajtón. Ugratni akarta?

„Hiányzik az összehasonlítási alapom…”

Lehetetlen! A csudába is, Scott huszonkilenc éves! Biztosan már rengeteg nővel volt dolga!

Grace figyelte, ahogy a férfi leveszi kabátját, és körülnéz az étteremben. Még pontosan emlékezett rá, ahogy reggel a szeme láttára vette fel elegáns, sötét öltönyét, az egyik ruhadarabot a másik után, mint egy fordított, lassú sztriptízben. Hűvös, tartózkodó viselkedése mögött nagyon érzéki, szenvedélyes férfi rejtőzött. Sosem hangoztatott előtte semmiféle fenntartást a házasságon kívüli nemi élettel kapcsolatban, ezért tökéletesen érthetetlennek tűnt az az állítása, hogy eddig teljesen önmegtartóztató életet élt.

‚A szüzességemet ajándékoztam neked…”

Az első pillanattól fogva érezte a férfi lényében a kifejezett érzékiséget… az izzó parazsat a jégpáncél alatt. A bomba, amelyet ma reggel robbantott, talán csak arra utalt, hogy rendkívüli érzéke van a fekete humorhoz. Csakhogy Grace ezt egyáltalán nem találta mulatságosnak.

Tulajdonképpen miért mérlegeli egyetlen pillanatig is, hogy a férfi netán komolyan beszélt? Grace nézte, ahogy Scott nevetve néhány szót vált a főpincérrel, aztán lassan az ő asztalához közeledik. Melegség árasztotta el. Eszébe jutottak elsuttogott kérdései: „Tetszik? Jó így neked? Megérintselek itt?” – és nyílt örömujjongásai: „Ó, Grace, ez hihetetlenül jó! Csináld még egyszer!” Az ő szemében akkor ez része volt a férfi szerelmi művészetének, amellyel fokozta mindkettőjük izgalmát. Lehetséges, hogy valójában mindez egy olyan férfi önkéntelen

megnyilvánulása volt, aki először éli át ezeket a mindent elsöprő érzelmeket?

Nem!

A férfi közeledett Grace-hez, és most egyenesen ránézett. Tekintete kihívó volt. Léptei határozottak és céltudatosak. Grace gyorsan kézbe vette az étlapot, és belemélyedt. Scott csendesen megállt előtte, és ő máris érezte, hogyan foszlik szét nehezen összeszedett nyugalma.

Grace tudta, hogy csinos. Ezen a reggelen teljesen kábultan ment haza, és az első jobb darabot húzta elő a szekrényből: egy krémszínű gyapjúruhát, amely csábosan ölelte körül és hangsúlyozta nőies domborulatait; de nem éppen olyasmi volt, amit egy keményen dolgozó józan üzletasszony visel a munkában. Egész megjelenése azt tükrözte így, ami volt: egy fiatal, vonzó férfinak a szeretője.

Scott kétségkívül azt hitte, hogy az ő kedvéért öltözött fel így, mert tetszeni akar izgató szeretőjének. A férfi, akit érzelmi ridegségéről ismertek, éppen a megfelelő partner egy rövid kapcsolathoz, amely nem hagy keserű szájízt maga után. Egyetértésben megy majd végül ki-ki a maga útján, anélkül hogy bármelyikük szíve összetörne!

– Még azt sem érdemlem meg, hogy üdvözölj?

Grace felnézett rá. A férfi mosolya nem volt sem gúnyos, sem diadalittas, inkább kicsit bizonytalan, mintha valami fogas kérdésen töprengene. A nőnek újra eszébe jutottak a szavai: „Olyan silány volt, amit neked ajándékoztam?”

– Szia, Scott. – Hangja idegesen csengett.

– Grace. – Végtelenül sok érzelem rezgett ebben az egy szóban. Scott leült mellé, és belenézett az étlapba. – Bocsáss meg, hogy késtem! Eldöntötted már, mit kívánsz? – Grace lopva rápillantott, és a férfi csábítóan hozzáfűzte: – Rajtam kívül, természetesen…

Grace rögtön biztosabb talajon érezte magát. Scott ingerkedő csipkelődéseit jobban értette, mint a komolyságát.

– Nincs sok időm…

– Ezt már a titkárnőmnek is mondtad. Szerencsére előre figyelmeztettem, hogy ne fogadjon el kifogásokat! – jegyezte meg Scott.

– Ma délelőtt rengeteg dolgom volt.

– Mifélék? – A férfi hátradőlt, és intett a pincérnek.

Természetesen semmifélék. Egyszerűen képtelen volt mással foglalkozni, egyre csak Scott kijelentésein töprengett, és próbálta megfejteni az értelmüket. Elhárította hát a választ.

– Semmi közöd hozzá!

Bánatára úgy tűnt, Scott pontosan érti morcos válaszát.

– Én is éppúgy vagyok vele, mint te. Észbontó, ugye?

Grace sem tudta volna jobban kifejezni a férfi által reá gyakorolt hatást, mint ezzel a szóval, de Scott rezzenéstelen arca gyanakvóvá tette.

– Micsoda?

– Mi, ketten. Együtt… Egy marhaszelet. Jó nagy. Gyengén átsütve. Farkaséhes vagyok.

Grace egy pillanatig azt hitte hogy a férfi az éjszakai gyönyöröket hasonlítja ehhez az ínyencséghez. Aztán ráébredt, hogy Scott az étlapról választott. A pincér várakozóan nézett rá, és ő is rendelt gyorsan valamit.

– Nos? – kérdezte Scott, amikor a pincér távozott. – Megbántad?

– Természetesen nem – hangzott kicsit erőltetve a válasz.

– Nekem is nehéz – mondta nyugodtan a férfi. – Nem tudom igazán, mit is vársz tőlem, a kapcsolatunktól. – Újra megjelent veszedelmes komolysága. Megfogta Grace kezét, és szorosan tartotta. – És ne mondd nekem, hogy nincsenek elvárásaid! Ha ismerném őket, nagyobb esélyem lenne, hogy megfeleljek nekik.

Grace-t elöntötte a forróság: Scott a múlt éjjel igazán felülmúlta minden várakozását. A férfi, aki éberen figyelte, elégedetten mosolygott, de aztán helytelenítően csóválta fejét.

– Eltekintve persze a testiektől. Tudom, hogy e vonatkozásban nincs okunk aggodalomra. Kezdettől fogva éreztem, hogy vonzódsz hozzám, de az éjszaka óta tudom, hogy ugyanolyan hevesen kívánsz, mint én téged. Ne is próbáld egyszerű félrelépésnek elkönyvelni a dolgot…

– Nem is akarom – mondta Grace őszintén. Zavart volt és gyanakvó, de érezte, hogy Scott szenvedélye olyan, mint a kábítószer. Miután már egyszer megkóstolta, nem tud lemondani róla…

Scott sötét szeme csillogott.

– Nem szégyellem, ha kiderül a nyilvánosság előtt, hogy a szeretőd vagyok, de tudom, hogy részedről milyen bizalom kell ehhez. – Hüvelykujjával végigsimította a nő bal kezén a jegygyűrűjét, és Jon halála óta először nem ébresztett fájdalmat Grace-ben ez az ékszer. – Nem fogok hazudni, de zavarba sem szeretnélek hozni, ha a viszonyunk szóba kerül. Ha ugyan tényleg ez nyugtalanít.

Grace nem tudta tovább visszafojtani a kérdést, amely annyira gyötörte:

– Ugye nem gondoltad komolyan, amit reggel mondtál? Csak tréfáltál, igaz? – Scott nem próbált kitérni.

– Mulatságosnak találtad? Nem az volt a benyomásom. Azt gondoltam, hízeleg neked, hogy a sok szépasszony közül, aki felkínálkozott nekem, éppen téged választottalak, hogy az első és egyetlen szerelmem légy. Te meg úgy néztél rám, mintha a béka, amelyet megcsókoltál, tűzokádó sárkánnyá változott volna a szép királyfi helyett, akire számítottál…

Pontosan így érezte Grace. A pincér közben feltálalta az ételt, és ő reménytelenül meredt a tányérján látható, művészien elkészített, meghatározhatatlan ínyencségre. Nem, a „hízeleg” nem volt pontos kifejezés belső megindultságára. Az a gondolat, hogy ő az „egyetlen” Scott életében, egyfajta birtokosi büszkeséggel töltötte el, habár, maga az elképzelés, hogy Scott Gregoryt „birtokolni” lehetne, képtelenségnek tűnt.

Grace szórakozottan turkált az ételében. Velő? Bárányvelő? A gyomra hevesen tiltakozott, amikor rádöbbent, mit is rendelt.

– De hisz mindenki tudja, hogy te… úgy értem, hogy igen sok nővel jártál már – kezdte habozva.

– Igen, úgy van – vallotta be Scott nyíltan. Jó étvággyal falatozta sültjét, és vidáman figyelte, hogyan próbál Grace választ kapni a kényes kérdésre, amelyet nem mer feltenni.

– Na látod! – Grace mérgesen nézett a férfira. – Ne akard nekem bemesélni, hogy egyikkel sem bújtál ágyba!

– Semmit sem akarok neked bemesélni, hiszen nyilván eldöntötted már, mit akarsz hinni.

Grace elképedve hallgatott, és megint az ételét piszkálgatta undorodva.

– Grace, ha kérdezni akarsz valamit, csak rajta! – noszogatta Scott kérlelhetetlenül.

– Homoszexuális vagy?

Úgy tűnt, nyíltsága nem hozza a férfit zavarba.

– Nem – mosolygott, és várakozóan nézett rá. – Tényleg olyan jó voltam? – suttogta hirtelen.

– Igen – vallotta meg halkan Grace kifogyva a türelméből. Scott birtokba vevő mozdulattal megragadta a kezét.

– Ez hízeleg nekem.

Grace érezte a férfiból áradó villamos feszültséget. Scott sötét szemének pillantása vágyódva pihent rajta. Múlt éjszaka ugyanígy nézett rá…

Egy pillanatra megjelent előtte az a kép, ahogy Scott-tal szorosan összekapaszkodva szeretkeztek. Elöntötte a vágy, és lehunyta szemét. Olyan élénk volt a forró csókok emléke, hogy szinte ajkán érezte a férfi ajkát. Meg sem lepődött, amikor váratlanul azt tapasztalta, hogy képzelete valósággá változott. Scott meghitten, élvezettel megcsókolta, aztán fejét felemelve megrázkódott, és kamaszos fintorral nézett rá.

– Bocsáss meg, megfeledkeztem magamról! Fogalmad sincs, milyen érzéseket ébreszt bennem, ha azt hallom, csodálatos szerető vagyok. Ez majdnem kárpótol azért a sok mindenért…

– Ó, azt hiszem, el tudom képzelni – mondta Grace. Szerette volna tudni, mit ért Scott a „sok mindenen”, de nem merte megkérdezni. Ehelyett visszahúzta kezét, mert észrevette maguk körül a kíváncsi pillantásokat. – Zavarba hozol.

– Tekintsd úgy, mint hódolatot a nőiességed előtt! – válaszolta a férfi hízelegve, majd jeges pillantását végighordozta az éttermen, s a bámészkodók sürgősen elfordították a fejüket.

Grace egyszerre jól érezte magát, élvezte a férfi hathatós védelmét. De biztonságérzete csak rövid ideig tartott.

– Gondold csak el, mit jelent, ha igazat mondtam! – folytatta Scott csendesen. – Akkor te vagy az a nő, aki ellenállhatatlan melegségével és érzéki szenvedélyével elcsábított, elvette az ártatlanságomat, aki beavatott a szerelem művészetébe. Te vagy a világon az egyetlen nő, akivel osztoztam a szerelem gyönyörében.

Grace érezte, hogy a férfi szavai izgalomba hozzák. Scott felkeltette benne a vágyat, hogy izgató, a világ és a szerelem dolgaiban tapasztalt, egészen különleges asszony legyen. Olyan, akinek páratlan volta a férfit örök időkre hozzáköti, mint felejthetetlen, első asszonyához…

– Miért nem eszel?

A prózai témaváltás visszahozta Grace-t a valóság talajára.

– Nem voltam tisztában vele, hogy velőt rendelek. Nem szeretem.

– Akkor legalább a salátát és a kenyeret edd meg, hogy ne üres gyomorral menj vissza dolgozni! Majd gondoskodom róla, hogy vacsorára valami jobbat kapjál!

– Vacsorára? – Grace-t örömteli érzés hatotta át.

– Talán nem akartál találkozni velem ma este? – kérdezte a férfi gyengéden, de Grace tudta, hogy a nyugodt felszín alatt forrong a láva.

– Nekem… tanfolyamra kell mennem.

– Tudom. – Scott valóban pontosan ismerte a napirendjét. – Hazamégy, s máris újra el kell menned, túl fáradt vagy a főzéshez, ezért csak bekapsz néhány falatot. Ugye nem vagy túl jó szakácsnő, Grace?

– Azért fejlődöm – mondta halkan. – Anyám fontosabbnak tartotta az ápolt külsőt, mint a háziasszonyi képességeket, a házasságom alatt pedig mindig tartottunk szakácsnőt és házvezetőnőt. De pompás salátákat készítek, és kiváló vendéglátó vagyok – tette hozzá dacosan.

– Kettő az élet legfontosabb dolgai közül – csúfolódott Scott. Úgy tűnt, csöppet sem zavarják Grace ez irányú hiányosságai. – Kopogj be hozzám, ha hazaértél, és én készenlétben tartok számodra valamit, ami meghozza az étvágyadat… – Látta, hogy Grace elpirul, ezért feddően hozzáfűzte: – Nem, Grace, nem arra gondolok. Szükséged van rá, hogy az erődet és állóképességedet javítsd a jövő héten kezdődő zárthelyikre.

– Ó! – Grace neheztelve nézett rá. Semmit sem akart kevésbé, mint hogy a küszöbönálló vizsgákra emlékeztessék.

De Scott még nem fejezte be.

– Jó étel, egy élénk, szellemi vita és mértéktartó, egészséges testmozgás, ez az, amire szükséged van. Szerencsére kéznél van valaki, aki mindhármat ingyen szállítja neked.

– Ingyen? – Grace élvezte, hogy nyíltan kacérkodhat a férfival, amikor a végkifejlet már világos, nem úgy, mint tegnap este…

Scott belement a játékba, és vállát vonogatta.

– Többé-kevésbé. A költségek elenyészőek egy ilyen hidegen számító iparmágnásnak, amilyen te vagy.

– O, túlságosan jó tanárom volt, semhogy ilyen merészen illetlen ajánlatot elfogadjak, mielőtt mindennek utánanéztem volna – vágott vissza Grace úgy, ahogy Scott-tól tanulta.

A férfi nyugtalanul elhúzta a száját.

– Illetlen? Biztosan. Merész? Gondolom, a szándékaim egyértelműek, de azért ne hagyd magad eltéríteni a kutatástól! A kezedbe adom magam…

Scott odaintette a fizetőpincért, így Grace megtakaríthatta magának a választ erre a szemtelen célzásra. Mikor Grace és Scott elhagyta az éttermet, kinn még mindig lehangoló, nedves és hűvös idő volt. Grace számára azonban a nap tele volt fényes ígéretekkel.

Scott türelmetlenül sürgette Grace-t, nehogy az esőben bőrig ázzék, és a búcsúnál úgy tűnt, gondolatai már a következő tárgyaláson járnak. Grace-nek hirtelen az az érzése támadt: hiba volna, ha hagyná, hogy a férfi tetszése szerint betervezze őt az életébe. Kezdettől fogva meg kell mutatnia, hogy megvan a saját akarata. Titokban mulatott azon, hogy hála magassarkú cipőjének, majdnem olyan magas, mint Scott. Hirtelen elhatározta, hogy kihasználja ezt a helyzetet.

Mielőtt Scott észbe kapott volna, mi történik, Grace szájon csókolta az esőtől nedves járda kellős közepén, amit elismerő füttyentéssel méltányoltak az építőmunkások az utca másik oldalán. Amikor Scott

felocsúdott meglepetéséből, és át akarta ölelni, Grace kecsesen kitért előle, s magabiztosan mosolyogva tovasietett.

– Tekintsd a férfiasságod iránti hódolatnak! – kiáltotta még vissza a válla fölött, és nem fordult meg, mikor Scott szívből jövő nevetését hallotta maga mögött. Élvezte, hogy újra felfedezte magában a vidám felszabadultságot. Örült, hogy megnevettette Scottot. S ez az ember lenne megközelíthetetlen és tartózkodó? Minél jobban megismerte a férfit, annál inkább cáfolt rá az arra, amit híreszteltek róla. Lehet, hogy a nőügyeiről szóló pletykák is túloznak?

A következő napokban sikerült ezt a kérdést visszafojtania, mert teljesen lebilincselte szenvedélyes viszonyuk. Emellett gondosan ügyelt rá, hogy ne lépjen át bizonyos határokat. Habár Scott és ő szeretők voltak, nem költöztek össze, és Grace sosem képzelte azt, hogy Scott mindörökre az övé lesz. Ez fontos volt számára, mert azt jelentette, hogy nem igazán komoly a kapcsolatuk. Kölcsönös kötelezettségek és kötöttségek nélküli viszonyt akart. Nem kívánta egyhamar még egyszer átélni azt a mély fájdalmat és kétségbeesést, amelyet Jon elvesztése okozott.

Újra megtalált női öntudata abban is segítette, hogy a vállalatnál Scott-tal való viszonyának kihatásait, Mabel anyai aggódását, Neville jeges rosszallását önállóan kezelje. Mindketten csak jót akartak, és hamarosan belátták, hogy Grace képes saját kezébe venni a sorsát.

Egyik este Scott egy felkapott, kikötői borozóba vitte, ahol nyüzsögtek az olyan divatos, fiatal üzletemberek, akiket a férfi tulajdonképpen megvetett. Grace-t meglepte ez a választás, különösen mivel Scott igen rosszkedvűnek látszott.

– Nem kellett volna idejönnünk, Scott – mondta Grace, miközben a férfi, szokásától eltérően, már a harmadik pohár italt rendelte. – Nem kell mindenáron szórakoztatnod engem, ha más jár az eszedben… vagy inkább mást szeretnél csinálni.

A férfi ügyet sem vetett rá, csak átnézett a feje fölött, s úgy tűnt, másvalakit figyel. Barátot? Ellenséget? Egy másik nőt? Grace lopva körülnézett a zsúfolt helyiségben, de senkit sem látott, aki feltűnt volna –

sem férfit, akit Scott felnyársalt volna fenyegető pillantásával, sem nőt, akinek bűvköre lett volna. Talán csak képzelődik?

Újra Scott felé fordult. Nem. Megborzongott. A férfi arckifejezése arra a napra emlékeztette, mikor az irodájában először fogtak kezet. Sötét szeme hidegen és kegyetlenül villogott, ajkát megvetően összepréselte. Annál feltűnőbb volt a változás, mikor a férfi hirtelen ismét Grace-re nézett. Tekintete olyan meleg és gyengéd lett, mintha testileg becézte volna. – Scott…

– Sajnálom. Menjünk? – A férfi eltolta az italát, és hirtelen felállt. – Igazad van. Egyáltalán nem kellene itt lennem! Nem akarom ezt…

Ezt? Grace nem merte megkérdezni, hogy mit. Szó nélkül felállt, és követte Scottot, aki gyors léptekkel tartott a kijárat felé. Az egyik közeli asztal mellől bájos női nevetés hangzott feléjük, és Scott kelletlenül megállt.

– Scott, kedvesem, micsoda meglepetés! Szinte sohasem futunk össze. Mintha szándékosan kerülnél!

Egyik idősebb barátnője! – futott át Grace-en a féltékeny gondolat. Kicselezte Scott ama kísérletét, hogy testével útját állja tekintetének, és a férfi mellé lépett, hogy alaposabban szemügyre vegye a fuvolázó hangú hölgyet. Természetesen szép volt; finom, ezüstszőke haj, amelyben az ősz szálak ravaszul megbújva szándékosnak hatottak; a kikészítés olyan tökéletes, hogy Grace a művészi munkát csak csodálni tudta, mert ez kellett is ahhoz, hogy ebben a korban – negyven vagy talán ötven is? – az ellenállhatatlan szépség és érzékiség légköre övezze a nőt.

– Nyilván más körökben mozgunk, Monique – válaszolta Scott szenvtelenül. – Talán, mert az én ízlésem valamivel érettebb, mint a tiéd…

Ezeknél a szavaknál gúnyos pillantást vetett a nő kísérőjére, egy csinos fiúra, aki elpirult, mikor Grace alaposabban szemügyre vette. Nagyon fiatal volt, legfeljebb tizenhat éves, s mint Scott szavaiból sejteni lehetett, nem a fia vagy az unokaöccse Monique-nak.

– Ó, igen, gyászoló özvegyekre vadászol, mint hallottam. Ez is az egyik közülük? – A zöld szempár tekintete lekezelően siklott végig Grace-en. Majd a nő gonoszkodva folytatta: – Legyen óvatos, drágám, szegény

Scott nem éppen a tüzes férfiasság példaképe, mint ahogy a látszat sejteti. A diákotthont hibáztatom érte, és természetesen azt, hogy igen fiatalon vesztette el az édesanyját. Scott istenítette a mamáját. Már szinte természetellenesen. Ugye, kedvesem? Még az apja sem tudta az anyja szoknyája mellől elrángatni… – Megszakította rosszmájú szózuhatagát, hogy kortyoljon egyet az italából. – Láthatja tehát, drágám, hogy maga csak futó közjáték a próbálkozások hosszú sorában, mert Scott valójában anyaölre vágyik, ahová visszamászhat, hogy ne kelljen megfelelnie egy igazi nő várakozásainak.

Scottra láthatólag nem hatott a méreg, amelyet ez a szép, élénkpirosra festett száj szórt rá.

– Igazi nő, Monique? – csúfolódott a férfi. – Véletlenül tényleg anyát keresek, de nem magamnak, hanem leendő gyermekeimnek.

A nő arca maszkká merevedett, a zöld szempár feneketlen gyűlöletet sugárzott. Scott gyengéden előretuszkolta Grace-t, és nem hagyott kétséget afelől, hogy a maga részéről befejezte a beszélgetést.

– Sok szerencsét további életedhez, Monique! Remélem, megtalálod, amit évek óta olyan kétségbeesetten keresel! Fiacskám… – Intett a fiúnak, aki a szópárbajt láthatóan zavartan, égő füllel hallgatta.

A nő nem hagyta annyiban. – Érdekel is az téged! – sziszegte Scott után. – Pontosan tudom, hogy a pokolba kívánsz. De mivel te sem vagy szent, ott alighanem találkozunk még. – Éles nevetése elárulta, milyen közel áll a kiboruláshoz.

Mikor Scott és Grace kilépett a hideg, esti levegőre, a férfi hallhatóan mélyet lélegzett.

– Azt akartad, hogy találkozzam vele, ugye? – kérdezte Grace nyíltan. – Ezért jöttünk ide ma este.

– Igen, de mikor megláttam, rádöbbentem, hogy nem akarlak kitenni a gonosz nyelvének. Két éve nem láttam, de semmit sem változott.

Scott a vaskorláthoz lépett, és a komphajókat nézte, amelyek lenn a rakpart falánál horgonyoztak. Grace szorosan odalépett mellé:

– Magyarázd meg!

A férfi mélyet sóhajtott, és ránézett.

– Azt akartam, hogy lásd milyen, és megérts!

– Mit értsek meg?

– Elhiszed, amit rólam mondott? – Grace rögtön hevesen rázta a fejét.

– De miért gyűlöl annyira?

Scott hálás volt a bizalmáért és megsimogatta az arcát.

– Önmagát gyűlöli – válaszolta egyszerűen. – Én csupán egy alkalmas céltábla vagyok. Mondhatnám, megmenekültem tőle…

– Te… te a szeretője voltál? – Grace egyszerűen képtelen volt Scottot ezzel a rosszindulatú nővel együtt elképzelni.

– Én akkoriban még nem voltam képes rá, hogy bárkinek a szeretője legyek. – Grace kérdően nézett rá.

– Ó… impotens voltál? – Mégiscsak lehetséges volna hogy a férfi a szüzességét illetően az igazat mondta? Grace-nek hol melege lett, hol borzongott.

Scott bosszúsan elmosolyodott.

– Még gyerek voltam.

– Gyerek? – kiáltott fel Grace elszörnyedve. – Úgy érted, ez az asszony…

– Ez az asszony az apám özvegye. Monique Redman, a mostohaanyám.

9. FEJEZET

– Egyszóval, pokollá tette az életemet.

Scott újabb konyakot töltött magának, és Grace beletörődött ebbe, mert érezte hogy a férfinak szüksége van az alkohol gátlásoldó hatására, hogy végig tudja mesélni a történetét.

A képtelen történet egyes részleteibe Scott már hazafelé tartva beavatta Grace-t A kocsi jótékony félhomályában elmondta, hogyan csöppent anyja halála után egy olyan világba, amelyben nem találta a helyét. Az anyjához fűződő meleg, szeretetteljes kapcsolat nem készítette föl a rideg fegyelemre, mellyel a számára mindaddig idegen apja házában találkozott,

s mint gyermek értetlenül állt az önzés és az elutasítás ama keveréke előtt, amely ott várta.

Lincoln Redman abban az időben nősült újra, és felesége a korát tekintve lánya lehetett volna. Az apa élvezte győzelmét, hogy végre házában tudhatja fiát, de nem volt képes kellő figyelmet szentelni neki. Ha Scott az anyjáról beszélt, megbüntették gyászát „férfiatlannak” minősítették és kinevették.

Monique Redman számára kapóra jött préda volt az összezavarodott fiú. Megfélemlítette kiszámíthatatlan hangulatváltozásaival, barátai előtt kíméletlenül incselkedett vele, amikor serdült; olyan tréfákat és megjegyzéseket engedett meg magának amelyeket az tizenkét évesen nem teljesen értett, de amelyekről ösztönösen érezte hogy nem illendőek mostohaanya és fia között. Ha apja nem volt otthon, az asszony félmeztelenül mászkált a házban, és gyakran váratlanul feltűnt Scott szobájában, úgy hogy annak semmiféle magánélete nem lehetett többé. Miután a fiú öltözködés közben néhányszor bezárkózott, Monique eltávolíttatta a zárat, férjének meg azt mesélte, hogy Scott mindig bezárkózik, ha az akarata nem teljesül, és úgy duzzog, mint egy kislány. És Lincoln Redman, aki, úgy látszott, szinte várta, hogy fia viselkedésén panaszt halljon, ilyenkor elővette a gyereket, és arról prédikált neki, hogy mit várnak el egy „igazi férfitól”.

Monique hamar ráébredt arra, hogy ennek a házasságon kívüli fiúnak az örökbe fogadása csak hátrányos reá nézve. Nem csupán azért, mert a fiú az örökösödési sorban megelőzi azt a fiút, akit esetleg ő szül majd, hanem azért is, mert Lincoln rá hárította a napi szülői kötelességek zömét. Monique immár kénytelen volt otthon maradni, hogy a gyerek gondját viselje ahelyett, hogy mint régen, elkísérné férjé gyakori üzleti útjaira. Unalmát és feszültségét Scotton vezette le, aki éppen gyors serdülése miatt kiszolgáltatva érezte magát. – Kényelmes bűnbak voltam Monique számára. – Scott Grace mellé ült a kanapéra, és komoran meredt a konyakosüvegre.

– Mivel az én… szóval Lincoln sokszor úton volt, a felesége azt tehetett velem, amit csak akart, hiszen tudta, hogy ha panaszkodnék, a

férje mindig az ő pártját fogná. Valójában azonban saját magamnak sem voltam képes a félelmeimet megmagyarázni, nemhogy másoknak. Csak azt tudtam, hogy gyűlölöm őt és gazdag, naplopó barátait. Védtelennek éreztem magam velük szemben, butának és valahogy piszkosnak…

– Valóban senki sem volt, akiben megbízhattál volna? – kérdezte Grace együttérzően. Neki sem volt túl boldog gyermekkora, de sohasem hiányzott a biztonságérzete. Sohasem éltek vissza vele, és a szerelmet, amely után fiatal szíve vágyott, Jonnál megtalálta… – Scott megvonta a vállát, és Grace szíve összefacsarodott. – Ó, Scott…

Szeretetteljes kiáltása kiragadta a férfit sötét emlékeiből. Büszkén nézett rá.

– Nem azért mesélem ezt el neked, hogy sajnálatot ébresszek benned. Ez már a múlté…

– Igazán? – Hát nem látja, lepődött meg Grace, hogy gyermekkori sérülése még mindig megmutatkozik az apja vállalata elleni bosszúhadjáratban?

– Arra gondoltam, hogy mi ketten bebizonyítottuk… – Scott sötét szeme elégedetten ragyogott, mikor Grace enyhén elpirult. – Nem, Grace, én nem akarom a részvétedet! Csak szeretném, ha ismernéd az okát, amiért… – Habozott, és ivott még egy kortyot a konyakjából. – Mikor tizenöt éves lettem, Monique elhatározta, hogy immár meg kell ismernem az életet. Fel sem fogta, milyen könnyű préda egy tapasztalatlan fiú…

– Scott, kérlek…

Grace meg akarta akadályozni, hogy a férfi tovább gyötrődjön a fölösleges részletekkel, de az nem hagyta abba.

– Jó időpontot választott. Éppen hazajöttem, és levetettem iskolai egyenruhámat. Sajnos, az életben nem megy minden simán. Lincoln váratlanul korábban érkezett vissza üzleti útjáról, és meztelenül talált, amint fogom félig levetkőzött feleségét, mintha rá akarnék mászni, nem pedig éppen el akarnám taszítani magamtól. – Undorodó kifejezés suhant át a férfi arcán. – És az a tény, hogy merevedésem volt, megpecsételte sorsomat, mert Monique zokogva vetette magát férje nyakába, s mutogatta neki a kék foltokat a karján, ahol megfogtam, hogy eltoljam magamtól…

– Scott…

– Igen, felizgult állapotban voltam – tört ki belőle, és félig elfordult. – Megvetettem Monique-ot, és azt, amit velem tett, de mikor a kezével megérintett, válaszoltam rá… – A férfi összerázkódott az undortól, és Grace megsajnálta.

– Úgy érted, a tested válaszolt. Jóságos ég, Scott, hát olyan fiatal voltál – mondta gyengéden. – Természetes, hogy felingerelt, amikor ilyen új, neked idegen módon megérintett… ő ezt tudatosan tette, hogy felizgasson. Scott, csak nincs bűntudatod ennek a gonosz asszonynak a feslettsége miatt! – kiáltott föl Grace, mikor a férfi még mindig hallgatott. – A serdülő fiúknál teljesen természetes, hogy a nemiség felizgatja őket, mielőtt még egyáltalán pontosan tudnák, mi is az… – Valahogy visszásnak találta, hogy egy önálló, felnőtt férfinak előadást tart a kamasz fiúk nemi életének gondjairól. – Ne haragudj, nem akartalak kioktatni… – mentegetőzött Grace.

– Ki tudta volna ezt nálad jobban megtenni? – kérdezte a férfi sokatmondóan. – Természetesen igazad van, Grace, mindezt én is tudom. De akkor nem tudtam. Bűnösnek éreztem magam a megerőszakolási kísérletben, amelyet Monique a nyakamba varrt, s ráadásul Lincoln jól el is vert érte. Annyira, hogy néhány bordám eltört. – Ezt olyan mellékesen említette, mintha nem lenne fontos, és lehet, hogy akkoriban kisebb baja is nagyobb volt ennél. – Apámat nem érdekelte többé az én véleményem. Mindenekelőtt azért, mert Monique tudatosan ezt az időpontot választotta ki, hogy közölje vele: teherben van.

Scott megragadta Grace kezét, és szájához emelte. Némi szünet után folytatta:

– Ezek után bedugtak egy távoli diákotthonba. Rendkívül szigorú intézmény volt, gazdag és híres emberek elfajzott fiainak utolsó menedéke. Egyetlenegyszer sem mentem haza a szünetekben. Ami a tanulók belevalóságát illeti, nos, napirenden voltak a kínzások és a megfélemlítések. A durva dicsekvések a hálóteremben csak erősítették a bűntudatomat, és ellenérzést keltettek bennem általában a nemiséggel szemben. Természetesen csúfoltak is a „másságom” miatt. – A kezét

Grace combjára tette, és megszorította, mikor látta kék szemében az őszinte együttérzést. – Bármilyen nehéz volt is ott, még mindig elviselhetőbben éreztem magam, mint apám házában. Ezért összeszorítottam a fogamat, és kitartottam, amíg elég idős nem lettem ahhoz, hogy a saját lábamra álljak.

– És soha sem mondtad el apádnak az igazságot?

– Tanulmányaim befejezése után már sosem találkoztunk négyszemközt, és hevesen, zajosan összecsaptunk, ha a nyilvánosság előtt véletlenül keresztezték egymást útjaink. Monique elvetélt, és nem született több gyermeke. Nem, soha nem mondtam el apámnak az igazat. Véleményem szerint összeillő pár voltak. – Scott kiitta a konyakját, és a poharát letette a lába mellé a földre.

– Nem érdemelt meg téged – jegyezte meg Grace egyszerűen.

– Bárcsak akkor lett volna ilyen támaszom, mint te! – Scott rámosolygott. – Ha te lettél volna a játszótársam, biztosan nem maradtam volna szűz ilyen sokáig.

Grace nem tudott ezen tréfálkozni.

– És a híred, azzal a sok nővel?

– Tudhatod, Grace, milyen megtévesztőek lehetnek a pletykák. Persze bizonyos fokig ebben én is hibás voltam, hiszen számos nővel mutatkoztam a nyilvánosság előtt. Ha csak egy is közülük azzal büszkélkedett, hogy a szeretője vagyok, mert így akart feltűnni, máris megindult a szóbeszéd.

– És sohasem estél kísértésbe?

– Mikor fiatalabb voltam, túlságosan sokat foglalkoztam azzal, hogy bebizonyítsam magamnak és a világnak: nincs szükségem sem az apám nevére, sem a vagyonára ahhoz, hogy sikeres legyek. Meg akartam mutatni, melyikünk a különb! Ráadásul bizalmatlan voltam azokkal a nőkkel szemben, akik a jobb körökben forogtak. Sokan közülük Monique-ra emlékeztettek: önzők és felületesek, fáradhatatlanok és elégedetlenek voltak, a nemi életükben túlfűtöttek, emellett ridegek és kéjsóvárságuk rabjai. Egyfajta önvédelem volt részemről, hogy mutatkoztam velük a nyilvánosság előtt. Sajnos, a szoknyavadász híre, amely rám ragadt,

elijesztett tőlem minden valóban helyes, melegszívű, fiatal lányt, aki felrázhatott volna közönyömből. Ördögi kör volt ez.

– Milyen szörnyű lehetett – mondta Grace kicsit csípősen. Őt vajon a helyes, melegszívű lányokhoz sorolja? – És természetesen te gyűlölted ezt az életet…

Bosszankodása szórakoztatta a férfit.

– Nem, Grace. Minden érzelmi közönyöm ellenére tudtam élvezni a női társaságot. De sohasem vonzottak ezek a nők olyan erősen, hogy vállaljam a lelki sérülés kockázatát. Valójában csak az utóbbi időben kezdett foglalkoztatni ártatlanságom kérdése. Talán az apám halála szabadított fel bennem valamit, vagy az, hogy annyira elérhetővé vált a RedWing Industries, s így mind gyakrabban kérdeztem magamtól, mihez kezdek majd, ha elértem a célomat. Ezzel a kérdéssel együtt persze az az aggodalom is felmerült, hogy nem túl sokáig fojtottam-e el magamban a nemiséget. Az „első alkalom” mindinkább szorongató gáttá vált. Elhatároztam, hogy megteszem ezt a lépést, mielőtt betöltőm a harmincat, mert különben talán soha az életben nem leszek képes igazi kapcsolatra.

– Tehát kísérleti nyúl után néztél – vágott közbe Grace láthatóan megbántva. Azt akarta-e Scott ezzel mondani, hogy őt csak afféle „bemelegítésnek” szánta leendő feleségéhez?

– Nem, mint kiderült, erre nem volt szükség. Történt valami, amiből rájöttem, hogy tévedtem.

– Igazán? És mi?

– Egy nő. Nem kellett keresnem, ő talált rám. Gyanútlanul beléptem egy liftbe, és ott találkoztam vele: a megelevenedett érzékiség volt, az ártatlanság és a bűn izgató keveréke, drága, fekete nercbundába csomagolva. Hetekkel azután is álmodtam róla, hihetetlenül érzéki, kielégülést nyújtó álmokat… Azt álmodtam, hogy nem gomboltam újra össze azt a nercet – folytatta Scott hízelgőén. – Kettesben voltunk a felvonóban, és én a padlóra fektettelek, s magamévá tettelek gyorsan és vadul, mint egy hódító. Te hozzám simultál, egészen hozzám tartoztál, és én azzal jutalmaztalak meg érte, hogy a legjobb szerető voltam, akit valaha is ismertél…

– Igazi férfiképzelgés – fordult el Grace zavartan. Scott mosolygott.

– Azt akarod elhitetni velem, Grace, hogy nem voltak ehhez hasonló női képzelgéseid arról az éjszakáról? Hogy nem álmodtál a hórihorgas idegenről, akit megbolondít a szépséged, és aki a kelletlen ellenkezéseddel nem törődve kéjesen megerőszakol, ami az őrület határára kerget…?

Honnan tudhatta Scott? Grace-nek csakugyan voltak ilyen titkos gondolatai, újra meg újra fölmerültek a tudatalattijából, de az az eset akkor mégis oly kínos volt számára, hogy minden erejével igyekezett elfojtani az emlékét.

Scott megfogta az állát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. Mintha kitalálta volna Grace gondolatait.

– Nem, Grace, az ilyen álmok és ábrándozások nem elvetendők. Szükséges és természetes szelepek olyan emberek feszültségének levezetésére, mint mi is, akik magányosak, gyászolnak, vagy egyéb okból nem tehetik, hogy szükségleteiket más módon elégítsék ki. Akkor természetesen fogalmam sem volt, kiről álmodom, s gyakran kérdeztem magamtól, hogy álmaim asszonya nem csupán túlfűtött képzeletem terméke-e.

Elengedte a nő állát, de pillantásával fogva tartotta.

– Aztán rájöttem, hogy egy olyan férfinak a fiatal özvegye vagy, akit én tiszteltem. Meglehetősen fejbe kólintott a valóság. Álmaim asszonya egy másik Monique: mohó, erkölcstelen és hazug. – Fanyar mosoly terült szét Scott arcán, majd így folytatta: – Úgy éreztem, valakinek fizetnie kell ezért a csalódásért. Bebeszéltem magamnak, hogy bosszút kell állnom halott férjed becsületéért. És ki máson állhatnék bosszút, mint azon a fiatal, fényűzéshez szokott nőn, aki habzsolja az édes életet… és valószínűleg vétkes Jon megrendült anyagi helyzetében, sőt talán korai szívinfarktusában is. Mikor annak idején az irodádba léptem, szentül elhatároztam, hogy megkaparintom a cégedet és tönkreteszlek… és ezt kiélvezem a legvégsőkig.

Grace-t megijesztette a férfi hevessége. Habár Scott most már tudta, hogy róla alkotott véleménye téves volt, úgy látszott, nagyon is élvezi az erre való emlékezést. Mit szabadított föl benne azzal, hogy a kedvese lett?

Hogy használja majd ki hatalmát, amelyet éppen ő adott neki… ellene és más nők ellen? Mégiscsak a bosszú eszköze lenne a kezében? Grace úgy érezte, el kell menekülnie Scott-tól és ebből az újabb bizonytalanságból. El is jutott az ajtóig, ám mikor a kilincs után nyúlt, Scott már ott állt mögötte, karját az ajtónak feszítette, s így Grace fogolyként szorult a férfi és az ajtó közé.

– Túl késő már, hogy elfuss. Már aznap is késő lett volna, mikor legelőször találkoztunk – hallotta a férfi hangját.

Érezte a lélegzetét is, amely a tarkóját melegen végigcirógatta, és nem mert megfordulni. Megzavarták Scott hangulatváltozásai, úgy találta, hogy ez már sok neki.

– Kérlek, most szeretnék hazamenni! – suttogta.

– Nem engedhetlek el! – Scott hátulról hozzásimult a testéhez. – Nem hagyhatlak abban a hitben elmenni, hogy mindent megkaptam tőled, amit akartam. Nem így van. Bárhogy akartam, nem sikerült elfojtanom kezdeti testi vágyamat. De nem is próbálkoztam vele már tovább, amikor rájöttem, hogy a csábító álomkép mögött egy szellemes, szenvedélyes asszony rejtőzik, aki, akárcsak én, igazi lényét védekező álarc mögé rejti. Olyan asszony, aki melegszívű, sebezhető, és kétségbeesetten igyekszik más lenni…

Grace érezte, hogy elgyöngül. Hátrahajolva Scottnak támaszkodott, és visszafojtotta a lélegzetét.

– Igazán mennem kell már! – mondta vontatott hangon.

– Hogy tudnál most itt hagyni, mikor oly nagy szükségem van rád? – Scott gyors mozdulattal megfordította a karjában, és szenvedélyesen szájon csókolta. Közben kezével a hátát simogatta és lehúzta ruhája cipzárját, úgyhogy a selymes anyag lecsúszott Grace válláról és kebléről.

Mint mindig, ha Scott átölelte, tovatűntek Grace félelmei és kétségei, átadta magát a szenvedélynek, amely vetekedett a férfiéval. Nyöszörögve hajolt hátra, amikor nyakát és félig csupasz mellét Scott forró csókokkal borította. A férfi nem sietett, kóstolgatta a nő fokozódó izgalmát. Amikor már Grace kérte arra, hogy folytassa, csak akkor húzta le szándékosan lassan a krémszínű, selyem fehérneműt, amelyet a nő a ruhája alatt viselt,

és simogatta nyelvével rózsaszín mellbimbóját. Meg-megállt és kérdezgette Grace-t, folytassák-e? Ugyanakkor hozzászorította csípőjét és tovább ingerelte érezhető merevedésével. Végül mikor a vágytól remegve Grace belemarkolt, megadta neki, amire vágyott: ajkával körülfogva szívni kezdte mellét, míg Grace már úgy hitte, hogy el sem bírja viselni tovább az édes kínt. Akkor a falhoz szorította, és állva tette magáévá, vad, nyers szenvedéllyel, hogy még a lélegzetük is elakadt.

Amint túl voltak rajta, Grace bizonyos viszolygást érzett szeretkezésük féktelensége miatt. Zavartan hozta rendbe ruházatát, és elpirult, amikor Scott higgadtan segített a cipzárját felhúzni.

– Késő van – suttogta Grace elfogódottan.

– Maradj! – kérlelte Scott, de tekintete parancsoló volt. – Ilyen könnyű elhagynod engem?

A hangjából kicsendülő fájdalom Grace-t majdnem levette a lábáról. De mennie kellett. Ki tudhatná, milyen gyenge pontjait fogja még felfedezni és kihasználni Scott, ha tovább marad?

– Természetesen nem – válaszolta őszintén. – De még sok a dolgom. Elfelejtetted a vizsgáimat?

– Segíthetnék neked a munkában!? – A férfinak nem sikerült teljesen elrejtenie csalódottságát.

– Köszönöm, de inkább ne! – mondta lágyan, de határozottan Grace, és megkönnyebbült, amikor Scott nyugodtan tudomásul vette az elutasítást. Semmiképp sem akarta megbántani. Scott nyilván fontosnak érezte, hogy büszkén és elégedetten emlékezzék vissza első kedvesére, s ez elfeledtesse vele kamaszkorának gátlást okozó élményeit, majd tartós kielégülést találjon egy másik nővel való viszonyában. Másik nő… Grace elhessegette féltékeny gondolatait. – Igazán szükségem lenne egy kis nyugalomra és alvásra! Holnap látjuk egymást…

– Látjuk egymást? – Szinte átfúrta a férfi fekete szemének pillantása. – Vagy szeretkezünk egymással? – Nyíltsága meghökkentette Grace-t.

– Scott…

– Hát nem erre gondoltál? És isten ments, hogy másképp nevezzük… például hogy „szeretjük egymást”…

Grace nyelt egyet.

– Kérlek Scott, ne légy olyan…

– Milyen? Emberi? A csuda vigye el ezt az egész viszonyunkat, te is akarod, csak túlságosan félsz valamit megkérdezni!

– Mit kellene megkérdeznem? – Önkéntelenül visszahúzódott a férfitól. Az ezúttal nem is akadályozta meg ebben, de a szemét rajta tartotta.

– Hogy miért éppen te…

– Hogy miért én? – ismételte Grace szinte megdermedve.

– Természetesen azért, mert szeretlek.

Ez volt az, amit Grace a legkevésbé akart hallani. Scott szavai úgy érték, mint a korbácsütés. Hol melege lett, hol megborzongott, miközben zavartan meredt Scottra.

– Szerelem? – kérdezte bágyadtan.

– Igen, szerelem. Tudod, az a meleg, csodálatos érzés…

– Az nem lehet! – Mély, fekete szakadék nyílt meg a nő előtt, de Scott ott volt és felfogta. Kezét tarkójára tette, és gyengéden simogatta.

– Miért nem?

– Mert… – Zavarában Grace-nek nem jutott eszébe elég gyorsan egyetlen meggyőző érv sem. – Mert nem ez volt a szándékunk. Mi mindketten csak viszonyt akartunk…

– Szerelmi viszonyt.

Grace nem vette figyelembe a közbeszólást, makacsul folytatta.

– Te tapasztalatokat akartál szerezni, nekem meg hiányzott…

– Egy csődör? – A felháborodástól elakadt a férfi szava. – Tehát nem akartál mást, csak néhány jó órát?

Grace most már bűntudatot érzett, hiszen maga is tudta, hogy Scott ennél többet jelent számára. Mégis tovább berzenkedett. Felemelte a fejét, és nyugodtan mondta:

– Tudod, Scott, ez egészen természetes…

A férfi elengedte, és karját a mellén keresztbe fonta. Elégedett volt, hogy a nő nem futott el, hanem megpróbált érvekkel menekülni, nem látva, hogy már elkésett vele.

– Mi természetes?

– Te azt hiszed, hogy szeretsz engem, mert én… mert te… – Grace hiába keresgélt szavak után, hogy kíméletesen körülírja, mire gondol. Tanácstalanságában a nyílt támadást választotta. – Mert az első nőd vagyok. Az első partner iránti érzelmek mindig különösen erősek, és a te esetedben ez még inkább így van. Az egész új és izgalmas a számodra. Természetesen úgy érzed… megkönnyebbültél és… hálás vagy.

– Hálás – ismételte a férfi sokatmondóan. – Ez minden, amit te az első alkalommal Jon iránt éreztél?

Grace összerezzent. – Nem, természetesen nem.

– Mert szerettétek egymást – sietett a segítségére Scott. – Ez a különbség, igaz? Talán nem könnyű szavakba foglalni, de mégis létezik egy olyan érzés, hogy helyes és jó azzal az egyetlen, különleges emberrel egyesülni…

– De te nem vagy szerelmes belém! – ellenkezett Grace hevesen.

– Ha elégszer mondogatod, a végén magad is elhiszed – vágott vissza a férfi gúnyosan.

– Nem akarom, hogy szeress! – kiáltott Grace kétségbeesetten. Ha elismeri a férfi érzelmeinek valódiságát, kénytelen megvizsgálni sajátjainak az ijesztő felületességét. Egy éve még arra vágyott, hogy férjét gyermekkel ajándékozza meg. Jon iránti szerelme tiszta és önzetlen volt, házasságuk hatalmas ereje nyilvánult meg abban is, hogy együtt el tudták viselni gyermektelenségük miatti csalódottságukat. Az a szerelem nem hasonlított ehhez a heves, érzéki viharhoz, amelyet Scott váltott ki belőle féktelen szenvedélyével, s amely elfeledtette vele minden szégyenérzetét. Ezért volt biztos benne, hogy nem szerelmes Scottba. Mindenesetre ez nem az a fajta szerelem, amelyet ismert, és ezen a téren tapasztaltabb volt Scottnál.

– Igazán nem akarod?

Az egyszerű kérdés Grace-t a lelke legmélyéig megrázta.

– Hiszen mondtam már neked, hogy számomra túl korai még… Soha nem hittem volna, hogy én… hogy te… – Grace összeszedte magát, és

védekezésül szemrehányást tett. – De hát azt mondtad, sosem fogsz a szerelmemért könyörögni!

– Hazugság volt – válaszolta Scott megbánás nélkül. – Nem akartalak elijeszteni. Akkor annyira kívántalak, hogy bármit mondtam volna, csak hogy megszerezzelek. Rendben van, nincs kedvem tovább hazudni. Nem fogod elérni, hogy szégyelljem az érzelmeimet. Huszonkilenc éves vagyok, nem tizenkilenc. Ez nem ifjonti rajongás, amelyet idővel kinövök. Ha időre van szükséged, hogy gondolkodj rajta, rendben van. Visszafogom magam egy darabig. De ne várd, hogy megkönnyítsem a helyzetedet…

10. FEJEZET

– Te zsarolsz! – Grace bénultan figyelte a rövid, sokatmondó csendet a vonal túlsó végén.

– Számomra is kemény dolog ez, drágám… az én esetemben ráadásul a szó szoros értelmében.

Erre a mulattatónak szánt megjegyzésre Grace inkább nem válaszolt, de jó oka volt feltételezni, hogy Scott komolyan gondolja, amit mond. Rosszkedvűen meredt az íróasztalára. Az elmúlt hetekben tapasztalta, milyen nagy mester Scott abban, hogy ne könnyítse meg a helyzetét.

Persze egyszerű lett volna a dolga, ha olyan nő, mint Monique. Néhány gonoszkodó szó, amellyel célba veszi a férfi büszkeségét, kigúnyolja vágyait és tapasztalatlanságát… Scott eléggé kitárulkozott, s így Grace gazdag fegyvertárhoz jutott, hogy mély sebeket üthessen rajta. De képtelen lett volna ellene fordítani azokat a fegyvereket, amelyeket az tudatosan adott a kezébe. Scott, aki egy egész vállalatot az emberekkel és elsősorban a nőkkel szembeni bizalmatlanságára épített föl, a bizalom egyszerű kinyilvánításával megkötötte a kezét. Tudta, hogy szerelmi vallomásával tehetetlenné teszi Grace-t.

Lehet, hogy tehetetlenné teszi, de nem teljesen védtelenné. Scott részéről bizonyára csak rajongásról van szó. Előbb vagy utóbb belátja ezt, és megkönnyebbül, hogy ő mégsem vette komolyan. Grace arra az

elhatározásra jutott, hogy legjobb lesz, ha ebben a lehetetlen helyzetben nem tesz semmit. Úgy döntött, nem veszi el Scott kedvét, és kiélvezi a futó boldogságot, melyet a férfi nyújt, amíg a heves vágy magától ki nem alszik kettőjük között, s mindketten tárgyilagosan és józanul szemlélik már a dolgot. De tudhatta volna, hogy Scott megint túljár az eszén!

Grace megmarkolta a telefonkagylót. Ó, Scott még mindig úgy udvarolt, mint egy szerelmes. Mutatkozott vele a nyilvánosság előtt, kényeztette, mikor kettesben voltak, és általában nyugtalanítóan sok idejét vette igénybe. Csak éppen a szeretője nem volt már. Nem akart addig szeretkezni vele, míg Grace nem hajlandó többet adni a puszta testénél. Nem a pillanatnak akart élni, hanem helyet követelt magának az asszony jövőjében. Hogy miféle „helyet”, azt nem határozta meg pontosan.

Elég jól ismerte Grace-t, s így mindegy volt neki, hogy végül is milyen formát ölt a további kapcsolatuk. Grace tudta, hogy ő ebben ugyanolyan hűséges és tisztességes volna, mint a Jonnal való házasságában. Lemondana az újonnan szerzett függetlenségéről, és teljesen egy bizonytalan jövőre hagyatkozna. Ezzel bevallaná feltétlen, odaadó szerelmét, de erre a sorsdöntő lépésre, amely oly sok bizalmat kíván, még nem tudta rászánni magát.

– Ha tényleg annyira szeretsz, nem teheted ezt velem! – Grace maga is alig akarta elhinni, hogy ilyen olcsó közhely szaladt ki a száján.

Scott vidáman fölnevetett.

– Grace, már ennyire kétségbe vagy esve? Ó, én pontosan tudom, hogy érzed magad, de mi, ártatlan férfiak, már csak ilyenek vagyunk: vigyázunk az elveinkre és a testünkre…

– Miféle elvekre? – kiáltott fel Grace bosszúsan. – Nincsenek is elveid, és ártatlan sem vagy már!

– Hála neked, Grace. Remélem, nem akarsz más nők ágyába kergetni?

– Természetesen nem!

– Értem, azt akarod tehát, hogy veled feküdjek le – mondta a férfi izgató önbizalommal.

Igen, az ördög vigye el! Grace tisztában volt vele, milyen önző féltékenységében. Vonakodott Scottot úgy szeretni, ahogy az

megérdemelné, de azt sem akarta, hogy egy másik nő kapja meg.

– Én…

– Mi lenne, ha ezt vacsora közben beszélnénk meg?

Grace magában felsóhajtott. Megint egy kedélyes vacsora kettesben egy meghitt vendéglőben vagy Scott lakásán udvarias csevegéssel vagy éleselméjű szópárbajjal, miközben valójában mindketten egészen másra vágynak.

– Sajnálom, de ma még sok a dolgom az irodában. Talán máskor. – Grace letette a kagylót, mielőtt Scott tovább csábíthatta volna. Mert a férfi képes volt rá, hogy teljesen elbizonytalanítsa.

Grace örült, hogy ott volt a munkája meg az esti iskola, s ez segített megőrizni lelki egyensúlyát. Az irodában most már magabiztosnak érezte magát, záróvizsgáinak eredménye eloszlatta utolsó kételyeit is képességeit illetően, és további tanulásra ösztönözte.

Szürke, téli nap volt, korán sötétedett. Grace fáradtan vette elő az utolsó aktát, amelyet még át akart nézni. Mikor fölpillantott, Mabelt látta az ajtóban.

– Nem ment még el? – Grace az órájára nézett. – Hat óra elmúlt. Azt hittem, már rég otthon van.

– Meg akartam írni néhány levelet!

Grace gyanította, hogy az ok inkább titkárnőjének túltengő anyai ösztöne volt.

– Na jó, én is befejezem nemsokára – mondta szórakozottan, közben arra gondolt, hogy az iroda kanapéján kellene töltenie az éjszakát. Ha hazamegy, óhatatlanul találkozik Scott-tal, és félt, hogy ellenállása igencsak gyenge lábakon áll. Időre volt szüksége, hogy gondolkozzon és tisztázza zűrzavaros érzéseit, mielőtt újra szembekerül a férfival.

Mabel helytelenítő arckifejezéssel vette föl a kabátját. – Remélem, nem olyan megszállottja a munkának, mint Mr. Blair volt! Az utóbbi időben nagyon sápadt és kimerült. Többet kellene pihennie…

Grace-nek torkán akadt a válasz, mert ebben a pillanatban egy férfi jött keresztül az előszobán, és gyengéden félretolta a titkárnőt.

– Pontosan ezt mondom én is mindig, Mabel. Miért nem megy haza, én majd gondjaimba veszem a kis báránykánkat.

– Attól tartok, a „bárányka” rosszul viseli, ha utasítgatják – jegyezte meg Mabel derűsen, és készülődött, hogy eleget tegyen Scott indítványának.

– Lehet, de én nem szerepelek a fizetési listáján. Nem hajíthat ki ellenszegülés miatt. Szép jó éjszakát kívánok, Mabel!

– Jó éjszakát!

Grace bosszúsan vette észre, hogy Mabel hamiskás mosollyal búcsúzik Scott-tól. Vonzerejével a férfi már rég meghódította a féltékeny titkárnőt. Mi több, Neville gyanakvása is olyan mértékben csökkent, amilyen mértékben Scott átszervezési javaslatainak nyomán a Blair Components újra fejlődni kezdett.

– Mondtam már, hogy sok a dolgom…

– Tudom. Azért jöttem, hogy megmondjam: ma este házon kívül vacsorázom. Nem kell tehát hiába itt maradnod… csak azért, hogy elkerülj engem!

Grace tudta, hogy nincs értelme vitatkozni a férfival. Alaposabban szemügyre vette. Scott láthatóan járt már otthon és átöltözött: sötét, alkalmi öltönyt viselt. Arcán komor elszántság tükröződött. Grace-t hirtelen heves féltékenység fogta el. Talán máris föladta a férfi? Talált egy másik nőt, aki elég melegszívű és kész kielégíteni minden igényét?

– Nem! – mondta váratlanul Scott.

– Mit nem? – nézett rá Grace rémülten.

Scott áthajolt az íróasztalán, és egyenesen a szemébe nézett. Mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Nem, nem találkozom más nővel – mondta türelmesen. – De ma este kedvem támadt egy kis társaságra, hogy kikapcsolódjam, s meglátogatom a klubomban férfi barátaimat. Ezek után hazamégy?

Grace zavartan hallgatott. Aztán idegesen így szólt.

– Át kell még futnom ezeket az iratokat…

– Vidd magaddal őket! Itt a kulcsom. – Scott odatette az íróasztalára. – A sütőben találsz ennivalót!

– Ne csináld ezt velem folyton! Tudok magamról gondoskodni. – Grace kelletlenül nyúlt a kulcs után. Scott nagyvonalúsága zavarta, s a férfi valószínűleg éppen erre számított.

– Nem azért teszem, Grace, mert muszáj, hanem mert örömet szerez. – Hirtelen fölegyenesedett. – Természetesen elfelejtettem, hogy tilos rólad gondoskodnom. Mindent tehetek, csak éppen nem szerethetlek… ez elviselhetetlen volna számodra. Lefekhetem veled, szórakoztathatlak, főzhetek rád, elláthatlak jó tanácsokkal, küldhetek néhány szál virágot…

Megtorpant és összeszorította a száját. Amint elfordult, tekintete a nagy rózsacsokorra esett, amely egy vázában állt az ablak előtt.

Grace követte Scott tekintetét.

– Naponta két tucat rózsa, már tizennégy napja, ezt nem lehet néhány szál virágnak nevezni – szabadkozott Grace.

A rózsákat először Mabelnek ajándékozta, aztán a többi titkárnőnek, de a virágáradat legalább olyan makacsnak bizonyult, mint Scott maga. A heti hétfői virágcsokrok hétről hétre változtak, de ez az újabb különleges figyelmesség mindig ugyanaz maradt: halványpiros rózsabimbók, finomak és tökéletesek, nyugtalanítóan sokat sejtetőek.

– Nem képmutatás részedről, hogy nem teszel bele névjegyet? – folytatta Grace, miközben felemelkedett és Scott mellé lépett. – Különösen, ha meggondoljuk, mi a véleményed amúgy a névtelen ajándékokról.

Természetesen ezek a rózsák sosem tűntek neki igazán névtelennek. A halványpiros rózsabimbók már önmagukban is üzenetet hordoztak, izgatóan emlékeztettek Grace és Scott egy közös élményére abban a bizonyos liftben. Grace mindenesetre ez idáig ódzkodott attól, hogy tudomásul vegye a rejtett üzenetet, ezért egy szóval sem említette a virágot Scottnak.

A férfi megvetően húzta el a száját.

– Csak nem azt gondoltad, hogy valami titkos imádód küldi őket? – Grace habozott. Egyszer s mindenkorra tisztázni akarta a dolgot.

– Tehát nem az küldi?

Scott elgondolkodva nézte a nő nagy, kék szemét és szép, sokat ígérő, érzéki száját. Aztán mélyet sóhajtott.

– Nem gondolom, hogy titok előtted, mennyire imádlak. – Grace óriási megkönnyebbülést érzett.

– Tudtam! Sohasem tagadtad igazán! Színlelt bosszankodásoddal csak félre akartál vezetni! Azt hiszem, a bensőmben mindig reméltem, mindig tudtam, hogy te küldöd a virágokat. – Révetegen simogatta a hosszú szárú rózsákat. – Miért nem mondtad soha?

– Tényleg olyan fontos ez neked, Grace? – tört ki Scott. Egy pillanatig úgy látszott, mintha ki akarná tépni kezéből a rózsákat, hogy széttapossa őket.

Grace elképedve nézett rá. Miért olyan dühös? Hiszen nem akarhatott maga sem mást, mint hogy Grace előbb-utóbb rájöjjön az igazságra.

– Igen, nagyon fontos.

A nő határozottsága még jobban felbőszítette Scottot.

– Miért? Nagyobb biztonságban érzed magad, ha a puszta testi valóságot romantikus, rózsaszín lepellel borítjuk? Egy hús-vér férfi szerelme nem elég neked?

A heves indulatkitöréstől összezavarodva Grace megpróbálta megmagyarázni érzéseit.

– Ez a virág valami egészen különlegeset jelent nekem, valami személyeset, a megújulás jelképét. Jelzést arra, hogy a világban találok még szépséget, ha van rá szemem. Aztán ráébredtem arra is, hogy a virágüdvözletek nem sokkal liftbeli találkozásunk után kezdődtek. Ez nem lehet véletlen, különösen miután annyit törődtél velem a későbbiekben… – Utólag Grace egészen új megvilágításban látta Scott-tal való lélegzetelállító viszonyát. – Már hónapokkal előbb is része voltál az életemnek, még ha nem is tudtam róla. Olyan sokáig vártál, nem sürgettél, mintha csak tudnád, hogy még nem készültem föl rá. Én meg olyan közönséges voltam… – Elfordult a rózsáktól, és kezét Scott karjára tette. – Bocsáss meg, Scott! Mennyire megbánthattalak! Ha sejtettem volna…

A férfi sötét szeme diadalittasan fölragyogott.

– Fontos ez itt és most? – kérdezte feszülten.

– Jól tudod, hogy fontos. – Grace a férfi mellkasára hajtotta fejét, és hallgatta szívének dobogását. – Nagyon féltem, hogy vakon rohanok egy új kapcsolatba, csak hogy betöltsem szívemben az űrt, és aztán esetleg újra végig kell szenvednem a veszteség gyötrelmeit. Te tudtad ezt, és háttérbe szorítottad saját vágyaidat. Helyreállítottad az önbizalmamat, második találkozásunk óta rendszeresen próbálkoztál, hogy kiharcold, amit tulajdonképpen én is akartam. Megmutattad, hogyan szakíthatok a múltammal, habár számolnod kellett vele, hogy esetleg meggyűlöllek érte.

Scott kitért a tekintete elől, mintha attól félne, hogy a nő kineveti romantikus megnyilatkozásáért…

– Az ördögbe is! – Szenvedélyesen, vadul megcsókolta Grace-t, aztán egyszerűen eltolta magától, remegő kézzel megigazította a nyakkendőjét, és az órájára pillantott. – Elkések. Megígértem, hogy hétre ott leszek. Halasszuk holnapra ezt a beszélgetést!

Grace nem akarta elhinni, hogy a férfi éppen most, oly kevéssel a győzelem előtt valóban elmegy. Hiszen láthatta, hogy az érzelmeiről kíván beszélni vele. Jelentőségteljesen simogatta Scott csuklóját.

– Okvetlenül menned kell?

Scott csak rövid ideig habozott. Aztán visszahúzta a kezét.

– Megígértem…

És Scott Gregory betartja a szavát… olyan felismerés ez, amely Grace-t mély bizalommal töltötte el.

– Utána bejössz még hozzám? Várok rád – szólt csendesen.

– Inkább ne! Az ilyen murik hajnalig is eltartanak – mondta Scott hűvösen, s Grace ezt a szemérmesség megnyilvánulásának tartotta. A férfi elfordult és gyors léptekkel az ajtóhoz sietett. – Menj haza, Grace! Holnap reggel folytatjuk.

A nő még hallotta néhány pillanatig Scott sietős lépteit, amelyek visszhangoztak az irodaépület üres folyosóján. Elégedett mosollyal bújt a kabátjába, vette a táskáját, és gondolataiba mélyedve átment az előszobán. Jon egyetértene a dologgal, úgy érezte. Miért is ne, amikor Scott olyan tapintatosan kezeli az ő Jonhoz fűződő hajdani viszonyát?

– Mi történt? Megint Gregoryval vitatkozott?

Grace-nek fogalma sem volt róla, hogy még Neville is az épületben van.

– Nem, miből gondolja?

– Mert az előbb úgy rohant el mellettem, mint akit az ördög kerget.

– Valamilyen rendezvényre siet, és késésben van.

– És nem önnel megy? – kérdezte Neville hitetlenkedve.

– Ez kanmuri a klubjában.

Grace megértő hangjára Neville fölkapta a fejét.

– Te jó ég, hiszen ön beleszeretett! – Láthatóan megijesztette a felismerés.

– S ez olyan szörnyű lenne?

– Nem is tudom. – Neville volt olyan tapintatos, hogy Jont nem említette. – Biztos benne? Hiszen csak néhány hónapja ismeri, és Gregory ennél tovább általában nem is tart ki egyetlen nő mellett sem…

Grace arcán titokzatos mosoly suhant át.

– Pontosabban véve, kicsit régebben ismerjük egymást, Neville. Ő az, aki a virágokat küldi… Nemcsak a rózsát – tette hozzá –, a többit is. Scott az én titkos hódolóm.

Neville elsápadt.

– Ő mondta ezt önnek?

– Ő. – Grace nevetve megpördült. – Látja, Neville! Máris túlszárnyaltam a többieket. Ez nem csupán futó kaland a részéről, hanem valami igazi, tartós kapcsolat. Nem tudom ugyan, gondol-e házasságra, de ez nem számít…

– Grace!

– Még gyermekekről is beszélt. Ha ezt teszi egy férfi, komolyan veszi…

– Grace! – A nő elhallgatott és kérdően nézett Neville sápadt arcába. A férfi izgatottan folytatta: – Nem Scott az ön titkos hódolója.

– Dehogynem. Ő az. Elmondta nekem…

– Nem ő az. Higgyen nekem! És ha ebben hazudott, akkor talán ezt teszi másban is.

– Téved, Neville. – Grace-nek fogalma sem volt arról, hogy Neville olyan mély ellenszenvet érez Scott iránt, hogy kész lenne még az ő boldogságát is tönkretenni.

– Nem tévedek, és be is tudom bizonyítani…

Határozottsága olyannyira elképesztette Grace-t, hogy kénytelen volt feltenni a kérdést:

– Azt akarja talán mondani… hogy maga az?

– Természetesen nem. – Grace nagy megkönnyebbülésére a férfi ezt a feltételezést türelmetlenül elutasította.

– Akkor nem értem.

– Talán menjünk be az irodájába…

– De hiszen nincs itt senki, Neville, mondja meg itt és most! Mondja meg, kérem! – A nő akaratlanul is felemelte a hangját. – Az istenért, igazán megijeszt! Mitől lehet olyan megrázó ez a leleplezés?

Órákkal később Grace ott ült Scott lakásában a sötétben, és gondolatban még egyszer végigfutott a Neville-től hallottakon. Valami magyarázatot keresett, hogy a férfit, akit szeret, fölmenthesse az önző hazudozás vádja alól. De nem talált mentséget. A kábultságot, amelyet kezdetben érzett, már rég felváltotta a harag. A harag űzte Scott lakásába is, ahol az étel, amelyet az gondoskodóan a sütőbe tett, hogy meleg maradjon, közben odakozmált. Gondoskodó! Ugyan! Nem csoda, hogy nem mert a szemébe nézni! Mint a lidérc, gyötörhette a lelkifurdalás. Ha van lelkiismerete egyáltalán. És ő beleszeretett ebbe a lelkiismeretlen hazudozóba!

A bejárati ajtóban megzörrent a kulcs, s ez felriasztotta Grace-t sötét gondolataiból. Fölállt. Scott kinyitotta az ajtót, felgyújtotta a villanyt és csodálkozva pislogott, amikor Grace-t meglátta.

– De hiszen mondtam, hogy ne várj rám!

– Olyan sok mindent mondtál, Scott – válaszolta a nő mézesmázos hangon. – Honnan tudjam, mit higgyek?

Scott értetlenül ingatta a fejét, mint aki nem tudja, mit gondoljon a dologról. De Grace megtalálta a módját, hogy nyomra vezesse.

Indulatosan csattanós pofont kent le neki.

– Mi ez?… – Scott hátratántorodott, és fájó arcát tapogatta. A következő pillanatban azonban összeszedte magát, és teljes magasságában fölegyenesedett. – Mi az ördögöt jelentsen ez, Grace? Ezúttal milyen illemszabályt szegtem meg? Későn jöttem haza? Többet ittam a kelleténél? Hogy veheted ezt rossz néven, mikor én az idődd legnagyobb részében azt sem tudom, merre jársz?

– Én mindenesetre tudom, hol látnálak a legszívesebben. A pokolban! – kiáltotta Grace. Erősen elhatározta, hogy nem veszti el önuralmát, és nem mutatja, mennyire meg van bántva. Most mégis úgy érezte, közel áll a síráshoz.

Gyorsan el akart menni Scott mellett. Rossz ötlet volt a sötétben várni rá, és akkor rátámadni, amikor még ennyire friss a csalódása.

– Na nem! – Scott megragadta a csuklóját, erősen tartotta, és magához rántotta. – Nem mégy sehová, míg mindenre magyarázatot nem adsz!

– Mit kellene megmagyaráznom? Hogy milyen bolond voltam? Hát te vagy a bolond, ha azt hiszed, tisztelhetnék, sőt szerethetnék egy olyan embert, mint te!

Grace leplezetlen megvetése és az este fogyasztott ital elfeledtetett Scott-tal minden tartózkodást.

– Azt akarod mondani, hogy eltaszítasz egy eleven férfit egy halott kedvéért? Azt hittem, ezt már megbeszéltük.

Grace összerándult ekkora tapintatlanság hallatán.

– Egy hazugot egy becsületes ember kedvéért. Te nyomorult, közönséges hazudozó! – Grace zokogva próbálta kitépni magát a férfi kemény szorításából. – Azt mondtad, te küldted a virágokat, ebben a hiszemben hagytál… Pedig nem te voltál! Semmi közöd hozzá, idegen tollakkal ékeskedtél!

– Mitől vagy olyan biztos benne?

– Neville mindent elmondott. Nem te küldted a virágokat… a férjem volt.

Grace-ben újra feltámadt a bűntudat, és elszorult a torka. Jon nagylelkűsége játszott közre abban, hogy az ő megkövült szíve

felengedett egy másik férfi iránt. Neville, aki kelletlenül ugyan, de végül mégis megszegte hallgatást parancsoló esküjét, megmutatta neki a végrendelet titkos záradékának fénymásolatát. Jon egy pénzalapot különített el arra, hogy a halála után egy éven át minden héten virágküldeményt kapjon az özvegye. Névtelenül, hogy felhőtlenül örülhessen. És Neville – fenntartásai ellenére – híven teljesítette halott barátja akaratát. Ő, Grace viszont nem maradt hű férjéhez.

– Neked nincs már férjed! – rázta meg hevesen Scott. – A fenébe is, Grace, az a záradék egy beteges megszállottság szüleménye!

– Te ne beszélj nekem beteges megszállottságról! Te, aki a halott apád elleni bosszúhadjáratoddal, a nemi életed… – Mielőtt folytatta volna, észbe kapott, hogy miket is beszél, és ijedten abbahagyta. – Te tudtad! Istenem, te tudtad, hogy olyasmiért fogadsz el jutalmat, amit Jon szerelme ajándékozott nekem!

– Szerelme? – förmedt rá a férfi dühösen. – Miféle szerelem az, ha valaki megkísérli az asszonyt a síron túl is magához láncolni? Az ördögbe is, azt megértem, hogy életében Jon egészen magának akart! De hogy még a halálban sem volt képes feloldani téged a hűségesküd alól?! Semmit nem ajándékozott neked, inkább megpróbált valamit elvenni…

– Nem igaz!

– Gondold csak meg! Nagyvonalúan alapítványt hozott létre, hogy tartósan önmagára emlékeztessen, de végül is rólad, akit állítólag olyan önzetlenül szeretett, elfelejtett gondoskodni. Nyilván fel sem merült benne, hogy a küldeményekkel megijeszthet és nyugtalaníthat téged. Sőt… feltehetően éppen azt akarta, és el is várta, hogy kitaláld a feladót. Nem lett volna nehéz, ha igazán akartad volna. Nekem csak a megfelelő embereknél kellett kicsit kérdezősködnöm, hogy megtudjam az igazat. Nem tagadom, a magam hasznára fordítottam ezt a tájékozottságomat, mert felismertem, hogy be akarsz vonni romantikus képzelgéseidbe. Új szerelmet akartál az életedben… velem! Míg Jon alapjában véve azt kívánta, hogy a gyászodat melengesd abban a hiszemben, hogy ő még mindig őrködik fölötted, mert még mindig a férjed. Ha tudtad volna, hogy

tőle származnak a virágok, az biztosan megakadályozott volna abban, hogy egészséges kapcsolatot teremts egy másik férfival.

– Egészségesnek nevezed azt, ami köztünk zajlik? – kiáltott Grace gúnyosan. Gyűlölte Scottot, amiért az ilyen kegyetlenül kipellengérezi Jon hibáit. Miért nem mutat megbánást önző csalása miatt? – Két olyan lelki nyomorék, mint mi, sohasem reménykedhet abban, hogy normális kapcsolatot teremt! Kölcsönösen használtuk egymást egy darabig, semmi más…

– Jól van, tudok egy megbízható módszert ennek tisztázására… – Scott magához szorította a nőt, fölemelte, úgyhogy Grace akaratlanul is megkapaszkodott a vállában.

– Ellenkezni fogok…!

– Valóban?

Scott a hálószobába vitte Grace-t, ott leállította a padlóra és határozottan, de nem fájdalmasan hátracsavarta a karját.

– Ezt nem teheted!

– De még mennyire, hogy tehetem!

Grace-nek nem maradt más választása. Kiszolgáltatva nézte végig, ahogy a férfi fél kézzel levetkőzik, és a sötét szemében parázsló vágy eloszlatta haragját. Aztán meglepetésére Scott hirtelen elengedte, hátralépett, és az ágyra feküdt.

– Gyere, Grace, használj!

– Tessék?

– Használj engem, Grace! Hiszen ezt tetted eddig, s nekem igazán nagyon tetszik. Azt akarom, hogy használj! – Kéjesen nyújtózkodott, és ez felgerjesztette Grace-ben a vágyat. Félig kábultan odament a férfihoz. – Megsérthetsz, fájdalmat okozhatsz, gyűlölhetsz… minden lehető módon próbára tehetsz! – folytatta Scott. – Erős vagyok. Én nem fogok elfutni csak azért, mert nincs minden rendben köztünk.

Mielőtt Grace tudta volna, hogy történhetett, keze hozzáért a férfi mellkasához. Föléhajolt, s miközben csókolgatta, bizonytalanul suttogta:

– Még egyszer utoljára, Scott…

A férfi nevetett, hirtelen fölébe kerekedett, és elkezdte izgató, szerelmi játékát, amely nem hagyott teret másnak, mint a kölcsönös szenvedélynek.

– Utoljára? Hogyne! – tört ki Scottból, mikor a káprázatos kielégülés után Grace elernyedve feküdt a karjában. – Ez csak a kezdet, Grace, nem a vég. A természet parancsa, amelynek te sem tudsz ellenszegülni. Szeretsz, ezt érzem minden lélegzetvételedből, a sóhajtásodból, keserű szavaidból…

– Jól van, te nyertél.

Grace feszült hangja megütötte a férfi fülét.

– Pontosabban, mit is nyertem?

– A Blair Components céget és engem. – Tudatosan használta ezt a sorrendet. Meztelen testére húzta a lepedőt, mikor a férfi váratlanul fölült mellette.

– Hogy érted azt, hogy a Blair Components céget? – kérdezte Scott nyersen.

– Hiszen szükséged van rá, hogy még jobban sarokba szoríthasd a RedWingelt és beteljesítsd a bosszúdat, igaz? Nos, tiéd a cég. Ajándék, feltétel nélkül.

A férfi sötét pillantása kifürkészhetetlenné vált. Grace visszafojtott lélegzettel várt. Megbántódik-e vajon a férfi, és visszautasítja-e az ajánlatát? Azt mondja-e majd, hogy az ő szerelmének nincsenek feltételei, és mentes a bosszú érzésétől meg a siker hajszolásától? Grace imádkozott, hogy így legyen…

– Nagyon köszönöm – mondta Scott udvariasan és nyugodtan. Grace érezte, hogy valami meghal benne.

– Örülnék, ha a cég neve Blair Components maradna! – mondta aztán tompán. – És… szívesen dolgoznék továbbra is ott…

– Feltétel nélkül, azt mondtad? – Scott kiugrott az ágyból, és közönyösen újra felöltözött.

Grace kábultan figyelte. Most legalább tudta, hányadán áll. Ajánlatot tett, és Scott elfogadta. Ez tény, amellyel szembe kell néznie. Scott elsősorban üzletember, és mindig az is marad. Tudta, hogy őrültséget csinált, mikor viszonyt kezdett vele és azt képzelte, hogy

megváltoztathatja. Azt is tudta, hogy a szerelme erősebb, mint a büszkesége. Övé lesz Scott, és nagy árat fizet érte, ha nem is örömmel, de legalább önként.

– Eltart néhány napig, amíg a szabályos szerződést megszerkesztik. Te akarod intézni, vagy rám bízod? – érdeklődött Scott.

– Csináld te!

– Jó. És Grace… – A nő éppen szétszórt ruhadarabjait szedegette össze. Most abbahagyta, és büszkén emelte fel a fejét. Scott arca rezzenéstelen volt. – Nagylelkű ajánlatod második részéről nincs mit tárgyalnunk. Holnap hozzám költözöl.

A szerződés a cég átadásáról három nappal később került aláírásra a Gregory Electronics irodaházának tárgyalótermében. Tanúként jelen volt a láthatóan megbotránkozott Neville és a túlzottan vidámnak tűnő Miké Patrick.

Grace kissé meglepődött, amikor Scott ügyvédje eléje tett egy másik szerződést is.

– Mi ez? – kérdezte élesen. Azt akarja Scott, hogy büszkesége és függetlensége után még a lelkét is átírassa rá?

– Csak formaság – nyugtatta meg Scott azonnal a hosszú, fényezett tárgyalóasztal túlsó oldaláról.

Mióta Grace Scott erős kezébe adta magát, a férfi feltűnő gyengédséggel és tapintattal bánt vele.

– De mindenesetre olvasd el, hogy meggyőződj róla, nem szedlek rá tisztességtelenül!

Nem tartott sokáig, amíg Grace a rövid, könnyen érthető szöveget végigfutotta. Egyáltalán nem jogi nyelven megfogalmazott írás volt, inkább egy vallomás… Házassági szerződés, mely tartalmazta a jegyajándékot is, a Gregory Electronics ötvenszázalékos részesedését.

Az ezüst golyóstoll kiesett Grace kezéből, és zörögve Scott felé gurult. Az előrehajolt és elkapta. Pillantását a nő arcán nyugtatva fölállt, s az asztalt megkerülve odanyújtotta neki az ezüstirónt.

– Nem elég előnyösek a feltételek, Grace? Többet szeretnél? Hatvan százalékot? Vagy százat? Nevezd meg az összeget! – Scott a nő válla fölött áthajolt, hogy kiigazítsa a számokat. Grace félretolta a férfi kezét a golyóstollal, és zavartan magához szorította az iratot.

– Mi a baj, Grace? Miért vagy olyan sápadt?

Grace alig vette észre, hogy Miké Patrick a felindult Neville-t gyengéden kituszkolta a teremből, s közben fojtott hangon tájékoztatta. Ő maga is sürgősen felvilágosításra szorult.

– Ez rossz tréfa – mondta tompán.

Scott ránézett. Arca egészen közel volt hozzá.

– Ez nem tréfa, Grace. Valakinek el kell kezdenie bízni a másikban… ha nem te kezded, akkor majd én. A házasság társas kapcsolat. A fele-fele jó kiindulópontnak látszik.

– A pokol kínjait szenvedtem végig, amikor abban a hitben hagytál, hogy neked fontosabb nálam az az átkozott bosszúd! Egy szóval sem említettél házasságot!

– Mert nem adtál rá soha lehetőséget – felelte Scott higgadtan. – Túlzottan elfoglalt, hogy újra meg újra levizsgáztass tisztességből. Vártad, hogy az igazi arcomat mutassam, s így eldönthesd, méltó vagyok-e a szerelmedre. Ezzel nagyon, de nagyon felbőszítettél. – Megemelte Grace állát, és az bűntudatosan tekintett rá. Először vette észre Scotton a fájdalmat, amelyet az elmúlt napokban a férfi rámenős közönye mögé rejtett. – Elég dühös voltam ahhoz, hogy megleckéztesselek bizalmatlanságodért. Most edd meg, amit főztél! – Kivette Grace kezéből a kissé összegyűrődött iratot, kisimította és elé tolta. – Én nem veszlek addig feleségül, Grace, amíg nem egyezel bele, hogy mindenünket megosztjuk…

Grace alig tudta elhinni, hogy ez az az aggályoskodó üzletember, aki kíméletlenül járja a maga útját a siker felé.

– De ezt nem gondolhatod komolyan. Nem fogadhatom el! A Gregory Electronics fele… többmilliós érték.

Scott megnevezte a pontos összeget, és zavartalanul kezébe nyomta a tollat.

– Jogilag érvényes? – vonakodott még mindig Grace.

– Nyugodt lehetsz! Miké azt hiszi, csupán nagyvonalú ajánlatról van szó, amit te szeretetre méltóan vissza fogsz utasítani. Nem tudja, hogy részemről véresen komoly a dolog.

Grace ekkor végre meggyőződött róla, hogy ez nem tréfa. Könnyes szemmel nézett Scottra.

– Nekem nem kell a pénzed, Scott! Csak téged akarlak!

– Micsoda csapás! – szólt a férfi, és ismét kezébe nyomta a tollat. Grace remegő ujjakkal írta alá a szerződést.

– Mi lesz a RedWinggel és a bosszúddal? – kérdezte habozva.

– A bosszúm? Az csak pótcselekvés volt az életemben ahelyett, ami hiányzott belőle. A legjobb bosszú lesz, hogy a nővel, akit szeretek, boldogan élek. Most magasabb rendű célom van. Például a kisbaba, akit megígértem neked. – Scott elégedett arccal hajtogatta össze a szerződést, és zakója belső zsebébe csúsztatta. – Így, most már nem visszakozhatsz! Ha egyszer eszedbe jutna, hogy elhagyj, évekig tartó perbe kellene bonyolódnod! Most pedig gyere! Még sok elintéznivalónk van.

Scott felsegítette Grace-re a kabátját, és kivezette.

– Hová megyünk? – kérdezte az kíváncsian. Nem lepődött volna meg, ha egy emelettel lejjebb anyakönyvvezető vár rájuk Scott irodájában, hogy összeadja őket. Fiús mosoly suhant át Scott arcán.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy leküzdd a felvonóktól való félelmedet! Talán egy nagyon erős, kellemes tapasztalatra van szükséged, hogy elfojtsa kínos emlékeidet.

– A liftben? – Meglepett nevetéséhez Scott is csatlakozott. – Ne aggódj, ez magánlift! – mondta csábítóan. – Nem gondolod, hogy az lenne az igazi csattanó, ha első gyermekünk egy liftben foganna?

Grace-nek lúdbőrözött a háta, mikor Scott hanyagul meglazította a nyakkendőjét, és egy gombnyomással kinyitotta a magánfelvonó ajtaját. A férfi sokatmondóan szegezte tekintetét Grace kabátjára.

– Bár ez nem nerc, meg kell elégednünk vele! Gombold be nyakig! Így jó, kedvesem. Ezt a kulcsjelenetet a lehető legpontosabban kell megismételnünk…

És aztán pontosan azt tették… pajkosan nevetve és tele szerelemmel.

Tartalom

Susan Napier: Ezt a meccset én nyerem meg

Charlotte Lamb: Szigorúan ellenőrzött szerelem

Susan Napier: Túlvilági üzenet

Table of Contents

Tartalom
Susan Napier: Ezt a meccset én nyerem meg
Charlotte Lamb: Szigorúan ellenőrzött szerelem
Susan Napier: Túlvilági üzenet